

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

*Stephanie
Laurens*

Marcus titka

CYNSTER-TÖRTÉNETEK

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Savdek Management Proprietary Limited, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

Eredeti címe: *A Match for Marcus Cynster*

(Harlequin, MIRA Books)

• *Magyarra fordította:* Tóth Enikő

Nyomtatásban megjelent: az ARANY SZÉPHISTÓRIA 2017/4. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-212-3

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Kép:* Thinkstock
- *Szerző fotó:* © Sigrid Estrada

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- A kiadó és a szerkesztőség címe: *1122 Budapest, Városmajor u. 11.*
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Stephanie Laurens
Marcus titka

Hatalommal bíró asszony férjének lenni nem sok férfi számára kívánatos pozíció, és még kevesebben tudják azt sikerrel betölteni. A házastárs ilyenkor nem kevésbé számít férfinak, sőt talán még inkább az. Olyan embert kíván a feladat, akinek önbecsülése és méltósága nem függ a titulusától, sem pedig felesége szolgálalkú engedelmességétől.

Tágabb családjának nőtagjaira gondolva Marcus halkán felmordult. A Cynster feleségek távolról sem nevezhetőek szolgálalkúnek. Egyenrangú társnak igen, és a férjek rájöttek, hogy házasságuk mennyivel jobban működik ezen az alapon. Minden szinten.

Ő maga is folytatója volt ennek a férfias hagyománynak; elvárásai, elképzelései és igényei ebben a szellemiségben gyökereztek. Mindez nem hagyott kétséget afelől, hogy felnő a feladathoz: ő lesz Niniver bajnoka, oltalmazója, védelmezője és legfőbb támogatója. Egyszóval a férje.

A Sors és a Nő ezt a szerepet osztotta rá. Ő maga is vágyott e szerepre, és teljes odaadással igyekezett azt betölteni.

De hogyan?

Ez maradt az egyetlen kérdés.

SZEREPLŐK

A Carrick-kastélyban

Carrick, Niniver Eileen: női főhős, a néhai klánvezér harmadik gyermeke és egyetlen leánya
Carrick, Manachan (néhai): a Carrick klán elhunyt vezére
Carrick, Nigel: Manachan legidősebb fia, legutóbb Manachan temetésén látták
Carrick, Nolan: Manachan második fia és örököse a klánvezéri poszton
Carrick, Norris: Manachan negyedik gyermeke és legkisebb fia
Hildebrand, Miss Hilda (Hildy): Niniver volt nevelőnője, jelenleg gardedámja
Ferguson: inas
Kennedy, Mrs.: házvezetőnő
Ella: Niniver szobalánya
Edgar: Manachan szolgája
Gwen: szakácsnő
Sean: főlovász
Mitch: lovász
Fred: lovász
Carson: istállófiú
Watts, Alice: a klán gyógyítója
Burns, Faith (néhai): vezető szobalány
Burns, Joy (néhai): a klán volt gyógyítója

A Carrick-birtokon

Bradshaw: klántag, növénytermesztő farmer
Forrester: klántag, növénytermesztő és fakitermelő farmer, Bradshaw rokona
Canning: klántag, farmer
Phelps: klántag, farmer
Egan: klántag, nyugalomba vonult farmer, vadászkutya-tenyésztő
Boswell, Clement: klántag farmer fia
Brooks, John: klántag farmer fia
Canning, Jed: klántag farmer fia, Stewart testvére
Canning, Stewart: klántag farmer fia, Jed testvére
Forrester, Liam: klántag farmer fia
Hills, Jem: klántag favágó fia
Phelps, Matt: klántag farmer fia
Marsh, Camden: klántag farmer fia
Watts, Martin: klántag farmer fia
Wisbech, Ed: klántag farmer fia

Glasgow-ban és más városokban

a Hemmings család: Carrickék ismerősei, Thomas rokonai
Purdy, Mr.: a klán ügyvédje
Rafferty, Mr.: a Carter élőállat-kereskedelmi cég ügynöke
Quinn, Mr.: a Waltham és Fiai cég ügynöke

Bidealeigh-ben

Cynster, Marcus : férfi főhős, Lucilla Carrick, szül. Cynster ikertestvére
Flyte: jószágigazgató
Flyte, Mrs.: házvezetőnő
Johnny: lovász
Mindy: szobalány
Earnest: munkavezető a birtokon

Helyben

Bonham, Carter: helyi úriember
Wignell, Milo : helyi úriember
McDougal, Ramsey (Mr. Doug): felföldi származású úriember, jelenleg helybeli
Riddle, Sir Godfrey: helyi békebíró
Mac: a Tam O'Shanter fogadó gazdája Ayr városában
A Hölgy: helybeli istenség

A Casphairn kastélyban

Cynster, Lord Richard: Marcus apja
Cynster, Catriona, Lady Cynster: Marcus anyja
a Lady of the Vale cím birtokosa
Carrick, Thomas: Lucilla férje, Manachan unokaöccse
Carrick, Lucilla szül. Cynster: Thomas felesége, Marcus ikertestvére
Carrick, Chloe: Thomas és Lucilla idősebb ikerlánya
Carrick, Christina: Thomas és Lucilla fiatalabb ikerlánya
Cynster, Annabelle: Marcus húga
Cynster, Calvin: Marcus öccse
Cynster, Carter: Marcus legfiatalabb öccse
Algaria (néhai): Catriona és Lucilla mentora, Manachan rokona
Polby: inas

Más, megemlített vagy az esküvőre meghívott Cynster rokonok és ismerősök

Cynster, Alasdair: Richard unokatestvére
Cynster, Demon: Richard unokatestvére, Felicity férje
Cynster, Felicity: Demon felesége
Cynster, Rupert: Richard unokatestvére
Cynster, Spencer: Richard unokatestvére
Cynster, Helena: Marcus apai nagyanyja
St. Ives özvegy grófnője
Osbaldestone, Lady Therese: Helena kebelbarátnője, a család régi barátja
Cynster, Lord Sebastian,: Marcus unokatestvére
Earith márkija
Cynster, Lord Michael: Marcus unokatestvére
Cynster, Lady Louisa: Marcus unokatestvére
Cynster, Christopher: Marcus unokatestvére*
Cynster, Prudence: Marcus unokatestvére*
Rawlings, Lady Antonia: Lucilla régi barátnője
Glencrae grófja, Dominic: Richard unokatestvérének, Angelicának a férje

unokatestvér = tágabb értelemben használt fogalom;
az apák első unokatestvérek*

ELŐHANG

1849 áprilisa.

Carrick-birtok, Dumfries és Galloway, Skócia.

Miss Niniver? Ott van?

Niniver Carrick egy vadászkutya selymes szőrű fejét simogatta, de most felnézett. Ráismert a hangra, és elfojtott egy sóhajt.

Az öreg Egan istállója közepén, a kutyaóiban kuporgott, így rejtve maradt Ferguson tekintete elől. Egy röpke pillanatig kísértést érzett, hogy a kopók társaságában, biztonságos rejtekhelyén maradjon, de mint már oly sokszor, most is szólította a kötelesség. Szólította, sőt szinte parancsolt neki: így hát felegyenesedett, lovaglóruhájáról lesöpörte a szénaszálakat. Az akol magas fala a kutyákat őrizte; felemelte a fejét, és átnézett fölötte, az istálló bejáratának irányába.

– Itt vagyok. Mi baj van?

Ferguson, a Carrick-ház inasa meglátta, és beljebb lépett az istállóba. Középkorú, egyenes tartású, komoly férfi volt, a klán véneinek egyike.

– Mister Nolannel gond van.

Bár Niniver bátyja, Nolan vagy tíz hónappal azelőtt örökölte meg a Carrick klán fejének címét, miután apjuk, Manachan Carrick meghalt, a klán tagjai még mindig nem szokták meg új titulását. Niniver számára ez árulkodó jel volt.

Ferguson megállt a kutyaól előtt, amelyben Niniver állt, és egyenesen az arcába nézett.

– Sean üzent, hogy Mister Nolan rosszabbul van, mint valaha. Handabandázik és félrebeszél, mint valami megszállott. Bradshaw, Forrester, Phelps és Canning is ott van. Mindenki azt gondolja, hogy magának is oda kell jönnie.

Niniver merőn nézte Fergusont, hallotta a szavakat, és fel is fogta valódi értelmüket. Röviddel apjuk halála után Nolan többször is kilovagolt a Coran of Portmark nyugati oldalán lévő keskeny szirthez, amely a Carrick-birtoktól nyugatra fekvő hegyvonulat egyik kisebb csúcsa volt. Mivel a környék néptelen volt, Sean, a főlovász bizonyos távolságból követte, és jelentette, hogy Nolan kiült a szirtre és a távolba meredt. Mivel fenséges kilátás nyílt a Loch Doon tóra és a Rhinns of Kells hegygerince, mindenki azt feltételezte, hogy Nolan pihenni és gondolkodni jár oda.

Kezdetben Nolan ritkán járt ki a szirthez, de mikor hetente egyszer, majd kétszer is arrafelé lovagolt, Sean megint követte. A hegyoldal szabálytalan redőkbe gyűrődött, így aztán könnyű volt Nolan közelébe kerülni észrevétlenül figyelni őt – és kihallgatni, amikor látogatásai már napi rendszerességűvé váltak, és elkezdett fennhangon beszélni.

Később már félrebeszélt.

Végül dühöngve handabandázott.

Dühének célpontja legidősebb bátyjuk, Nigel volt, akit távollétében elítéltek, mert megmérgezte az apjukat, sőt, a klán két nőtagjának megölésével is gyanúsították. Jókora lármát csaptak, de Nigel nyom nélkül megszökött; úgy hitték, hajóra szállt a gyarmatok felé, és többé nem tudták utolérni.

– Jól van. – Niniver félretolta a reteszt a kutyaól ajtaján. Az izgatott kopókat visszatartva kisiklott az ajtón, és helyére igazította a zárat.

Sejtette, miért küldtek érte. Csakúgy, mint a többi megnevezett, ő is járt már fenn a szirtnél és hallotta Nolan hözöngését. Úgy beszélt Nigelhez, mintha bátyjuk ott lett volna mellette, és egyértelműen őt okolta mindazokért a bajokért, amelyek az utóbbi időben a klánt sújtották, és amelyekkel vezérként most már Nolannek kellett szembenéznie. Neki kellett orvosolnia és helyrehoznia mindent.

Nolan habozás nélkül elfogadta a vezéri palástot. Niniver szerint mindenáron bizonyítani akarta, hogy alkalmas a feladatra. De teltek-múltak a hetek, hónapok... Ha valahogy érzékeltetni

kellett volna, amit látott, Niniver úgy fogalmazott volna, hogy Nolan valósággal felmorzsolódott a rá nehezedő súly alatt.

Legkisebb öccsükkel, Norrisszal együtt Niniver sosem tudott igazán közel kerülni Nigelhez és Nolanhez, akik jó öt évvel idősebbek voltak náluk. Azonban az utóbbi nyolc hónapban Nolan még inkább eltávolodott tőlük, olyanformán, ahogy a rák visszahúzódik a páncéljába. A köztük lévő rés immár áthidalhatatlanul tátongó szakadékká vált. Niniver feladta a próbálkozást.

Kijött az istállóból, és Fergusonra pillantott. A klánhoz tartozó négy családfő – Bradshaw, Forrester, Phelps, és Canning – már kinn voltak a szirtnél. Ferguson is a klán vénei közé tartozott. A klán tanácsában öt szavazat már többséget alkotott. Niniver gyanította, miért akarták, hogy ő is odamenjen.

Kivette a zsebéből lovaglólókesztyűjét.

– Visszamegy a kastélyba, vagy velem jön?

– A többiek arra kértek, hogy jöjjenek – mondta Ferguson. – Együtt odalovagolunk.

Ez megerősítette a gyanúját. Cseppet sem volt meglepő, hogy a klán kételkedni kezdett Nolan vezetői képességeiben; arra készültek, hogy szembeszállnak vele, talán meg is fosztják a vezérségtől, és tanúként a nővére, egyben a Carrick család főágának második legidősebb tagjára is szükségük volt.

Egy pillanatra megállt, hogy megfürdesse arcát a tavaszi napsütésben, lehunyta a szemét és mélyeket lélegzett. Úgy érezte, mindaz, ami következik, elkerülhetetlen: mintha olyan útra lépett volna, amelyről már lehetetlen letérni. Elnyomott egy sóhajt, és kinyitotta a szemét. Összeszorította az ajkát, és odament Oswaldhoz, a kerítés tövében békésen várakozó, nagytestű pej ménhez.

– Akkor hát, induljunk!

* * *

Miután Oswaldot egy kicsit távolabb kikötötte a többi ló mellé, Niniver csatlakozott a klán többi tagjához egy mélyedésben, attól a keskeny sziklaperemtől délre, amelyen Nolan fel-alá járkált.

Bradshaw, Phelps, Canning, és Forrester udvariasan üdvözölték. Phelps és Bradshaw elhozta a fiát is. Halkan köszöntek, Niniver bólintott Seannak és a fiatal lovászfőnöknek, akit az magával hozott, majd csatlakozott a többiekhez, akik Nolant figyelték.

A sziklaperem, amelyen lépkedett, egy kicsit odébb volt a hegygerincen, egy magaslaton, az ő megfigyelőhelyüknél valamivel alacsonyabban. Zaklatottan rőtta a hosszakat, hátat fordítva nekik. Az arcát csak akkor látták, amikor megfordult, de akkor is másfelé figyelt; nem nézett feléjük. Könnyű északnyugati szél fúj, így aztán Nolan a kiabálásukat sem hallhatta volna, míg az ő szavait tisztán érthetően feléjük sodorta a szellő.

Niniver nem is látta őt az elmúlt héten; szokásává vált, hogy étkezéseit a könyvtárban költse el, és kerülte az érintkezést vele és Norrisszal ugyanúgy, mint az egész háznéppel. Most azonban döbbenetes látvány tárult elé a köztük lévő hegygerinc mögött.

Az utóbbi hónapokban Nolan rejtőzködni kezdett, arckifejezése üzött volt, sőt, mintha kísértette volna valami. Most olyan volt, akár egy elmebeteg torzképe: tekintete vad és merev, haja – amely régen szőke volt, mint Niniveré, de most fakó és csapzott – kócosan meredezett a fején. Húgáéhoz hasonló sápadt arcbőre kivörösödött, és foltok csúfították el.

Régebben igényesen öltözködött, elegáns és drága ruhákat viselt. Most úgy festett, mintha napokon át ugyanabban a ruhában aludt volna.

Még felkavaróbb volt a járását látni: kapkodó, szaggatott mozdulatait mintha egy ügyetlen bábjátékos irányította volna. Nolan többé nem volt a maga ura.

És micsoda szavakat ejtett ki a száján...

– Te mocskos gazember! Hát tudtam én, hogy ez fog kisülni belőle? Persze, te jól tudtad! Tudtad, de nekem egy szót sem szóltál! Most aztán itt állok, próbálok megfelelni, és mindenki csak engem figyel. Azt várják, hogy olyan legyek, mint Papa, és minden jól működjön – hiszen ez lehetetlen! Nincs tovább!

Nolan belemarkolt a saját hajába, cibálni, tépni kezdte, arca eltorzult a fájdalomtól és az erőlködéstől.

– Jaj! – Nolan szorítása elernyed; Niniver látta, hogy színtelen tincsek lógnak az ujjai között.

Nolan hangja mélyebb lett, vészjóslóan csikorgott:

– Nem tudom tovább csinálni! Nem így akartam! Nem játszom tovább ezt a szerepet, csapdába estem! Csapdába, érted? – Összeszorított fogakkal ejtette ki a szavakat. – Nem így kellett volna lennie!

Rémisztő volt a hangja. Az őt figyelőknek szemernyi kétségük sem maradt afelől, hogy egyre inkább erőt vesz rajta a téboly.

Niniver kissé megemelte a szoknyája szegélyét, és meglódult a gerinc felé vezető ösvény irányába. A szirthez tartó csapás vagy tíz yarddal odébb volt. Ferguson ránézett.

– Hová megy?

Niniver Nolan felé pillantott.

– Megyek, beszélek vele.

– Ne tegye! – szólt Canning riadtan. – Nem lehet vele szót érteni.

– Tudom, de muszáj megpróbálnom. – Niniver tekintete találkozott Canningével. – Tudjuk, hogy mi lesz ebből, de mégiscsak a testvérem. Ha sikerül megnyugtatni, mindnyájan szépen visszamehetünk a kastélyba, és nem lesz erőszak.

A férfiaknak nem tetszett az ötlet, de egyik sem mondhatott ellent Ninivernek.

Még egyet lépett előre. Sean meglódult, hogy kövesse.

– Magával megyek.

Niniver ránézett.

– Nem. Ha meglátja, dührohámot fog kapni. Hiszen ismeri, milyen hirtelen haragú. Elég nagy már így is a baj, erre semmi szükség.

Sean sziklaszilárdan nézett vissza, épp olyan makacs volt, mint a nő.

– Nem szállhat szembe vele egymagában. Hátral maradok, ha megígéri, hogy tisztességes távolságot tart tőle.

Niniver elfintorodott, de aztán rábólintott.

– Rendben, nem megyek túl közel hozzá. – Visszafordult az ösvény irányába. A többiek megint Nolanre figyeltek. Niniver és Sean szintén szemmel tartották Nolant.

Nolan hirtelen mindkét kezét a fejére kulcsolta. Olyan erősen szorította, hogy kezén és csuklóján kidagadtak az inak a nyomástól, arca eltorzult. Azután meggörnyedt, összegömbölyödött, mintha elviselhetetlen fájdalom kínozná.

Elengedte a fejét, és kiegyenesedett. Szélesre tárta a karjait, és felüvöltött:

– Átkozott bolond! Inkább te öltél volna meg engem!

Tett egy lépést előre, és levetette magát a szirtről.

A szirt alatt keskeny, mély, gránittal szegélyezett sziklahasadék tátongott – azoknak a repedéseknek az egyike, amelyek sziklasebek módjára szabdalták a földet ezen a vidéken.

A váratlanul beállt csendben mindenki ösztönösen megdermedt, csak a szellő susogását, majd egy tompa puffanást hallottak.

Niniver sosem hallott még ilyen vérfagyasztó hangot.

A döbbenettől elállt a szavuk.

Végül Sean ezt dünnyögte:

– A szentségit! Megölte magát a nyomorult!

* * *

Phelps birkákat tartott a farmján; fiával, Matt-tel együtt mindig hordott magával kötelet a nyeregre hurkolva; Sean is így tett.

Együtt mentek ki a hegygerinc peremére. A hasadékot fürkészték, de a sziklafalból kinövő fű és bokrok eltakarták előlük az árnyas mélységet.

A hasadék tulsó széle alacsonyabban volt a szirtnél, de a szélét kavicsos törmelék borította, így lehetetlen volt megkerülni. A hasadék nagyon szűk volt, mintha egy tátongó seb hasította volna fel a hegyoldalt, amelyet sziklák szegélyeztek, ameddig a szem ellátott. Azon az ösvényen nem tudtak leereszkedni.

Phelps, Matt, és Sean kihúzták a köteleket. A többi férfi két csoportba rendeződött, hogy leereszsek Seant és Mattet a hasadékba. Niniver szorosán összefonta a karját, és nem gondolt semmire, míg a két férfit figyelte, akik egy-egy kötélre ereszkedtek le, míg a harmadik kötél közöttük lógott.

Miközben leereszkedtek az árnyékos mélységbe, Niniver kiállt a sziklaperemre, lenézett, próbálta őket szemmel tartani, de a bokrok hamar eltakarták előle a kilátást.

A kötelekre fordította tekintetét. A férfiak egyre csak eresztették utánuk a köteleket, mivel a hasadék mélyebb volt, mint gondolták. Végül megszűnt a kötél feszülése, ahogy előbb Sean, aztán Matt is olyan helyre ért, ahol megvethették a lábukat.

Egy pillanat múlva kiáltás tört fel a mélyből – Sean is, Matt is felemelte a hangját a megdöbbenéstől. Niniver homlokát ráncolva letekintett. Sean és Matt tudta, mire számíthatnak, min vannak hát úgy megütközve?

– Mit mondanak? – kiáltotta Ferguson, aki távolabb várakozott a férfiakkal együtt, hogy újra felhúzhassák a másik kettőt.

Niniver még mindig komor volt, megrázta a fejét.

– Nem tudom. A szikla eltorzítja a hangjukat. Valamit beszélnek, de nem tudom kivenni, mit mondanak.

A harmadik kötél, amelyet Sean és Matt Nolan teste köré készült hurkolni, megmozdult. Phelps odajött Niniver mellé, de ő sem értett semmit a felhallatszó mormolásból.

Végre Sean megrántotta a maga kötelét, majd Matt is úgy tett. Phelps csatlakozott a férfiakkal, és felhúzták őket.

Elsőként Sean érte el a sziklaperemet. Széltől cserzett, egyébként vörös arca falfehér volt.

– Mi az? – kérdezte tőle Niniver, amint felmászott a sziklára.

Sean talpra állt.

– Megtaláltuk Nolan testét. Meghalt. Kitörte a nyakát, meg minden egyebet – pont úgy, ahogy gondoltuk. – Mattet kereste tekintetével, miközben a fiatalabb férfi igyekezett felkapaszkodni mellé.

Láthatólag Matt is nagy megrázkódtatást élt át.

Sean odafordult Niniverhez. Egy pillanatig tétovázott, majd kibökte:

– Nolan egy másik hulla tetején fekszik. Nigel holtteste már ott volt, amikor Nolan ugyanoda levetette magát.

Niniver hunyorított. Elméjében kavarogtak a gondolatok. *Nigel is levetette magát erről a szikláról?* Ezt Nigelről nem tudta elképzelni, bár arra sem számított, hogy Nolan megöli magát.

Sean még az előbbinél is gyászosabb ábrázattal rázta meg a fejét.

– Nigel a hátára zuhant. Nolan vadászskése, amit állítólag tavaly vesztett el, Nigel bordái közé van döfve.

Ninivernek tátva maradt a szája, gondolatai megint összekavarodtak, aztán, mint a kaleidoszkópban, minden darab a helyére került.

– Ah. – A felismerés és megértés halk hangját elnyomta a férfiak döbbszerű kiáltása.

Niniver végignézett rajtuk. A férfiakkal ellentétben ő nem csodálkozott.

Éppen ellenkezőleg. Végre kezdtek értelmet nyerni a dolgok...

* * *

Több órába telt, mire a holttesteket felhozták a szakadék mélyéről, és a földi maradványokat a Carrick-kastélyba szállították. A kisebb vadállatok kártétele és az eltelt idő ellenére könnyen azonosították Nigel testét. Az a ruha volt rajta, amelyet unokatestvére, Thomas Carrick és Lucilla Cynster esküvőjén viselt. Az volt az utolsó alkalom, hogy Nolanen kívül mások is látták őt.

Niniver a nap hátralévő részében bezárkózott a könyvtárba a klán tanácsával egyetemben. Norris is jelen volt. Bár Ninivernél jó pár évvel fiatalabb volt, és kevesebb gyermekkori emléket őrzött Nigelről és Nolanról, bátyjairól alkotott véleménye alátámasztotta Niniver meglátásait.

Sorba vették a tényeket, így a tanács előtt kirajzolódott az események valódi sorozata. Felidéztek Nolan vallomását, amelyet a Burns nővérek halálával kapcsolatos nyomozás során tett. A vizsgálat ugyan eredménytelen maradt, de a gyilkosság gyanúja továbbra is ott lebegett Nigel feje fölött. Niniver elküldte Seant Ayr városába, hogy ott bizonyos embereknek a tárgyra vonatkozó kérdéseket tegyen fel.

Sean másnap reggelre ért vissza. Újra összeült a klán tanácsa meghallgatni a jelentését. Miután megemésztették a híreket, amelyek már nem leptek meg senkit, Ferguson Niniverhez fordult.

– És most hogyan tovább? Értesítsük a hatóságokat?

Niniver annál az asztalnál ült, amelyet édesapja használt hosszú klánvezéri uralkodása alatt. Tekintete találkozott Fergusonéval, azután ránézett Mrs. Kennedyre, a mellette ülő házvezetőnőre, majd Canning, Phelps, Bradshaw, Sean és a tanács többi tagja következett. Mindannyian várakozásteljesen szegezték rá a tekintetüket.

Gondolataiban az apja sírjánál tett eskü visszhangzott. *„Bármit kész vagyok megtenni, ami helyrehozza a gyermekeid által elkövetett hibákat, és egyesíti, megerősíti, és újra felvirágoztatja a klánt. Megteszem, amit csak tudok, és amit meg kell tennem azért, hogy folytassam, amit örökül hagyasz, és úgy irányítsam a klánt, ahogyan azt te kívánod.”*

Csak ennyit tudott akkor felajánlani, amikor apja életét vesztette; ahhoz túl keveset tudott, hogy megakadályozza, az egyik fia megmérgezze őt.

Jelenleg a legkevesebb, amit tehetett, az volt, hogy gondoskodik arról: azt a fiút érje a vád, aki megérdemli, és tisztára mossa a másik fiú nevét, aki maga is áldozat volt. Így Nigelt – Manachan elsőszülött és legjobban szeretett fiát, akit minden gyengesége ellenére úgy neveltek, hogy később átvegye a klánvezéri tisztet – el lehetett temetni Manachan mellé, a család temetőjébe.

Esküje azonban azt követelte, hogy a klán dolgát tegye az első helyre.

– Tájékoztatnunk kell a hatóságokat Nolan haláláról, és mindarról, ami a tudomásunkra jutott. Amennyire egyáltalán lehetséges, meg kell próbálnunk bizalmasan kezelni az ügyet. Nem látom értelmét, hogy bekerüljön a hírlapba Ayrben vagy Dumfriesben, még kevésbé Glasgow-ban és Edinburgh-ban, mert csak újra elővennék a klánt sújtó bajokat.

Mindannyian bólogattak. Phelps körbehordozta tekintetét.

– Ezen nem vitatkozunk. A klán már éppen eleget szenvedett. Semmi szükség arra, hogy kitergessék a szennyesünket az egész ország előtt, és rólunk pletykáljanak.

Látva a legteljesebb egyetértést az arcokon, Niniver bólintott.

– Kihívjuk az orvost, hogy megvizsgálja a testeket. Meg fogja erősíteni, amit már úgyis tudunk. Közben a puszta tényekről fogom értesíteni...

Szünetet tartott, majd kis gondolkodás után így folytatta:

– ...Sir Godfrey Riddle-t, Lord Richardot és Thomast, és megkérem őket, hogy ma délután fáradjanak ide. Meglátjuk, sikerül-e csak hármukkal megoldani a dolgokat – hiszen jól ismerik a klán helyzetét, és minden bizonnyal készek segíteni abban, hogy a lehető legkisebb felhajtás mellett simítsuk el az ügyet.

Nem volt ellenvetés. Fél órával később Sean fogta Niniver leveleit, és lóra ült, hogy kézbesítse őket.

* * *

Megjött az orvos, megszemlélte a testeket, és ígéretet tett, hogy elküldi a jelentést Sir Godfrey Riddle-nek, a helyi békebírónak.

Sir Godfrey pontban két órákor érkezett meg. Komor, aggodalmas arccal ment fel az elülső lépcsőn.

– Niniver, kedvesem. – Atyai mozdulattal fogta meg a kezét, és gyengéden megszorította. – Ez

annyira lehangoló.

Niniver csak annyit írt, hogy Nolan megölte magát, majd azt követően rátaláltak Nigel holttestére is. Kifürkészhetetlen arckifejezéssel lehajtotta a fejét. Hogyan is tudná megmagyarázni, hogy míg apja halála és Nigel eltűnése megrázta, addig Nolan halála és az utána következő felfedezés megerősítette őt, így megint képes kiigazodni másokon és a saját világában? Korábban egyszerűen képtelen volt megérteni a helyzetet. Most már túlságosan is jól értett mindent.

Szomorú volt-e? Akik megérdemelték, hogy könnyeket hullasson értük, majd egy éve halottak voltak. Túl sok tennivalója volt emléküik megőrzése érdekében, így aztán Nolan elvesztése nem kavarta fel túlságosan.

Sir Godfrey eleresztette Niniver kezét, látva, hogy Lord Richard Cynster és unokatestvére, Thomas Carrick belovagol az udvarba. Egy hintó követte őket nagy lendülettel, majd megállt a lépcsősor tövében. Thomas leugrott a nyeregből, a kantárt odadobta Seannak, és kinyitotta a hintó ajtaját. Karját nyújtotta anyósának, Catrionának, Richard feleségének, majd mintha porcelánból lenne, olyan óvatosan segített szilárd talajra lépni a feleségének, Catriona és Richard lányának, Lucillának.

Lucilla állapotos volt, azt beszéltek, ikreket vár. Ninivernél valamivel magasabb volt, és bár jó pár hónapja hátravolt még a szülésig, természetből ítélve igaz lehetett a szóbeszéd. Megnyugtatóan rámosolygott Thomasra, és karjára támaszkodva könnyedén ment fel a lépcsőn, ami azt mutatta, nem okoz neki túl nagy gondot a szíve alatt hordott teher.

Bár nem ragaszkodott a jelenlétükhöz, Niniver remélte, a két asszony is elkíséri a férfiakat. Megkönnyebbülten látta, hogy így is történt. Finoman összeérintették az arcukat, megszorították egymás ujjhegyét, ünnepélyes, halk hangon köszöntötték egymást, majd Niniver a szalonba irányította az általa összehívott „testületet”, ahol Norris már várta őket.

Niniver a szolgálkkal átrendeztette a bútorokat. Miután Lucilla üdvözölte Norrist, leereszkedett egy pamlagra. Catriona a vele szemben lévő, hasonló pamlagon helyezte magát kényelembe. Richard a felesége mögött ült, Thomas pedig Lucilla mellett. Sir Godfrey elfoglalta az egyik karosszéket a kandalló mellett, és úgy helyezkedett, hogy belássa a szalont. A másik karosszék maradt meg Ninivernek.

Norris egy egyenes támlájú széket húzott Niniver baljára. Amint Norris leült, Niniver odafordult Sir Godfreyhez.

– Ha nincs ellenére, szeretném, hogy a klán néhány tagja jelen legyen a megbeszélésen, mivel az általunk hozott döntések az egész klán sorsát befolyásolják.

Sir Godfrey komor arccal bólintott.

– Így igaz. Ez az ügy mindenki számára életbe vágó.

Ferguson az ajtó mögött várakozott; miután Niniver bólintott, bekísérte Mrs. Kennedyt, Bradshaw-t, Forrestert, Canninget, Phelpset, és Mattet. Ferguson követte őket, Sean zárta a sort, és becsukta maga mögött az ajtót.

Ferguson és Sean már korábban behozták az egyenes hátú székeket az ebédlőből. Ezeket most félkörben elrendezték a pamlagok és az ajtó között, komoran bólintottak egymásnak az egybegyűlt nemesekkel, és a klán tagjai helyet foglaltak.

Niniver egy pillanatig állta Thomas pillantását, azután Sir Godfreyra nézett.

– Talán az lesz a legjobb, ha ismertetem a legutóbbi eseményeket, ahogy azok megtörténtek, azután továbblépünk a klán által levont és megerősített következtetésekre, végül rátérünk arra, hogy jelenleg mit gondolunk Papa, valamint Faith és Joy Burns halálának körülményeiről.

Sir Godfrey pillantása élesebbé vált.

– Értem. – Bólintott. – Folytassa, kérem.

Niniver nagy levegőt vett, és tömören összefoglalta az előző nap eseményeit. Sir Godfrey kikérdezte Seant és Mattet arról, mit láttak, amikor először érték el a holttesteket; röviden, de velősen válaszoltak.

– Tehát. – Thomas tekintete találkozott Niniverével, aztán Sir Godfreyre pillantott. – Úgy tűnik, valójában Nolan a gyilkos, és Nigel csak az egyik áldozata.

Kétségtelen, hogy Thomas is könnyebben elfogadta ezt az újabb igazságot, mint az előző ítéletet,

amely Nigel számlájára írta a gaztettet.

– Hmm! – Sir Godfrey bozontos szemöldöke alól méregette Ninivert. – Azt mondja, más következtetéseket is levontak, és bizonyították is őket. Pontosan mik azok?

– A Burns nővérek halála ügyében folytatott nyomozás során Nolan azt állította, hogy Faith és Joy halálának éjszakáját Nigellel együtt Ayrben töltötték, egy rosszhírű házban. – Niniver remélte, hogy nem túl feltűnő, ahogy elvörösödik. – Annak a következtetésnek a fényében, hogy Nolan gyilkolta meg Nigelt, elküldtem Seant, hogy kérdezze ki a... khm, hölgyeket, mit tudnak arról az éjszakáról. – Ránézett Seanra, aki a segítségére sietett.

– Úgy gondoltuk, ha kettőjük közül bármelyik faképnél hagyta volna a hölgyeket aznap éjjel, azok emlékeznének rá, habár majd egy évvel ezelőtt történt az eset.

– És emlékeznek rá? – kérdezte Richard.

– Igen. – Sean Sir Godfreyre nézett. – Emlékeznek rá, hogy a szőke – Nolan – hazalovagolt azon az éjjelen. Egypáran hallották is, amint Nolan azt mondta Nigellek, hogy elfelejtette biztos helyre rakni azokat a könyveket, amelyeket nem ajánlatos másoknak olvasgatni, ezért hazalovagol, hogy elrakja őket, de reggelre visszajön.

– És – kezdte Thomas, tekintetét Bradshaw-ra szegezve – amikor Bradshaw-ék rosszul lettek, mert valaki megmérgezte náluk a kutat, az az előző éjszaka történt, amikor Nigel és Nolan náluk szállt meg. Másnap reggel indultak Ayrbe.

Norris bólintott.

– Tehát Nolan mérgezte meg a kutat. Nigel sosem tett volna ilyet. Lehet, hogy viccelődött volna róla, de nem tette volna meg.

Niniver ránézett Sir Godfreyre.

– Minket – Norrist meg engem – senki nem kérdezett, mi a véleményünk arról, hogy Nigel mérgezte meg Papát. Norris nem emlékszik olyan jól Nolanre és Nigellek, mint én. – Thomasra pillantott. – Thomasnál pedig sűrűbben láttam őket. Amikor ő is ott volt, Nolan mindig nagyon óvatosan viselkedett.

Ismét Sir Godfreyre irányította a tekintetét, és így folytatta:

– Nolan zokon vette – mélységesen zokon vette –, hogy Papa csak Nigelt kedvelte. Ez volt Papa egyetlen gyengéje – valójában egyikünkkel sem törődött igazán, csak Nigellek. Nolan mégsem gyűlölte Nigelt. A maga módján még szerette is, már amennyire képes volt erre az érzésre. De Nolan volt az okosabb, Nigel meg... nos, ő könnyen befolyásolható volt, és feltétlenül bízott Nolanben. Nolan kicsi koruktól fogva Nigel legjobb barátjának és bizalmasának, sőt leghűségesebb és leghasznosabb szövetségeseének állította be magát. Láttam, hogy így volt, bár nem értettem azt, amit láttam – Nolan persze nem törődött azzal, hogy én mit látok. Csak a kishúguk voltam, senki nem volt kíváncsi arra, hogy mit gondolok róluk. Nolannek mindegy volt, hogy a húga – majd idővel Norris – mit lát vagy mit nem lát.

Niniver kis szünetet tartott, aztán folytatta:

– Az utóbbi tíz évben sem én, sem Norris nem sokszor láttuk Nigelt és Nolant. Mi itt maradtunk, ők pedig sokfelé jártak, gyakran mentek Ayrbe, Dumfriesbe, Glasgow-ba és Edinburgh-ba. Azt mégsem tudom elképzelni, hogy a kapcsolatuk megváltozott volna, sem azt, hogy emberileg megváltoztak. Így aztán, amikor úgy tűnt, hogy Nigel megmérgezte Papát, és megölte a Burns lányokat, és Nolan teljesen ártatlan... nem tudtam, mit gondoljak. – Széttárta a karját. – Minden összezavarodott, és éppen az ellenkezőjének látszott, de mivel Nigel valószínűleg megszökött, és Nolan... Ha már Nigel így elment, és Nolan a sarkára állt és megtette, ami tőle telt, azt gondoltam, hogy talán én értelmezem rosszul a dolgokat, és éppen Nigel hatására viselkedtek ők ketten annyira fékezhetetlenül. – Nagy levegőt vett, és hozzátette: – Soha, egy pillanatig sem, még álmomban sem gondoltam volna, hogy Nolan megölte Nigelt, mert – ahogy mondtam – ha Nolan egyáltalán szeretett valakit, az Nigel volt.

A szalonra ereszkedett csendet Catriona törte meg.

– Ez utóbbi tény – mármint, hogy Nolan szerette Nigelt –, és mégis, amikor kiderült, hogy Lucilla megláthatja Manachant, a fiúk apját és a klán akkori vezérét, rájöhet, hogy megmérgezték

és riadót fújhat, akkor Nolan kénytelen volt feláldozni a bátyját, hogy a hatóságoknak meg a népnek odalökje a tettést, hogy elhallgattassa őket... Nolan lassú megtébolyodását megmagyarázza, hogy megölte az egyetlen embert, akit igazán szeretett.

Lucilla megborzongott.

– Így igaz.

– Bátorkodom megjegyezni – szolt Phelps –, hogy Nolan talán életben akarta hagyni Nigelt, és engedni, hogy ő legyen a vezér, de az ő árnyékában, mint okosabb, igazgathatta volna a birtokot meg minden egyebet. Szóval, ha Nolan ezt akarta, de aztán csak muszáj volt Nigelt megölnie, hogy magát védje, akkor már érthető az a sok zagyvaság, amit Sean hónapokon át tőle hallott. No meg az is, amit mindenki hallott ott fent, a sziklánál.

– Az is érthető – mondta Ferguson –, hogy miért járt ki Nolan a szirthez, ahol Nigel teste feküdt. Beszélni akart vele, és a közelében lenni.

Thomas megmozdult. Kőkemény arckifejezéssel így szolt:

– Egyetérték. Ha elfogadjuk, hogy Nolan bosszút akart állni Manachanen, és hogy Nolan gyakorlatilag irányította Nigelt, aztán meg akarta ölni Manachant, és Nigeltől klánvezért akart csinálni... Igen, ez lehetett Nolan valódi szándéka. Semmilyen felelősség nem nyomta volna a vállát, mindenért Nigelt okolták volna. Ez szép kis bosszút lett volna Nolan számára. Az ő kezében futottak volna össze azok a szálak, amiket Manachan Nigel kezében akart tudni, de minden kudarcot Nigel nyakába varrhatott volna.

Más dolgokat is átbeszéltek, újabb következtetéseket vontak le annak fényében, amit most megértettek. Senkiben sem maradt kétség az igazság felől a Manachan halálát megelőző hónapok eseményeit illetően.

Végül Sir Godfrey csendre intette őket.

– Meggyőződésem szerint mindannyian egyetértünk abban, hogy elejétől a végéig Nolan volt a vétkes: az öreg klánvezér meggyilkolásában, és a Burns nővérek megölésében is.

Sir Godfrey Niniverre szegezte a tekintetét.

– Korábbi ítéletemet vissza kell vonnom, és úgy gondolom, hogy ön és a klán – itt egy pillantással egybefogta a klán tagjait – egyaránt azt szeretné, hogy a lehető legkisebb felhajtás mellett végezzük el, amit meg kell tennünk, ugye?

Ninivert elöntötte a megkönnyebbülés.

– Pontosan. – Ránézett Thomasra, aztán a többiekre. – A klán megszenvedte a Papa meggyilkolása körüli botrányt, amit Nigel számlájára írtunk. Nem szeretnénk még egy ilyen vesszőfutást. – Sir Godfreyre pillantott, aztán Lord Richardra. – Nigelt azonban tisztáznunk kell a vádak alól, hogy Papa mellé temethessük. Lehetséges ez anélkül, hogy nyilvános botrány kerekedne belőle?

Sir Godfrey felvonta a szemöldökét. Pillanatnyi habozás után Richardra nézett. Richard viszonzta a pillantását.

– Mi lenne, ha Nolan öngyilkosságát beismerésnek tekintenénk? Mint ahogy az is volt.

– És – folytatta Thomas – tárgyalásra nincs szükség, hiszen a gyilkos saját kezével vetett véget az életének. Nem lehet már megbüntetni.

– Úgy. – Sir Godfrey egyre biztatóbban nézett. Egy pillanatnyi gondolkodás után határozottan bólintott.

– Úgy van. Ez jó lesz.

Végül megegyeztek abban, hogy Sir Godfrey minden felesleges csinnadratta nélkül újra megnyitja az apa és a Burns nővérek meggyilkolásának ügyét, tisztázza Nigelt a vádak alól, mivel Nolan beismerte bűnösségét, és a továbbiakban megerősítést is nyert, hogy mindhárom esetben ő volt a tettes. Catriona, lévén a Lady of the Vale cím tulajdonosa, szoros kapcsolatban állt a helyi lelkésszel, és vállalkozott arra, hogy megvilágítsa az ügyet Foyle tiszteletes előtt, és így megtalálják a módját a méltó gyászszertartás és temetés megrendezésének.

Mire mindenben megállapodtak, és Niniver mindenkitől búcsút vett, rátört a kimerültség, de még egy dologgal szembe kellett néznie.

Thomas búcsúzott el tőle utolsóként. Hét évvel volt idősebb nála; sosem álltak igazán közel

egymáshoz, bár Niniver mindig is úgy tekintett rá, mint valódi Carrickre, az apjával egyenrangú férfira. Miután Lucillát besegítette a hintóba, és rácsukta az ajtót, Thomas Niniverhez fordult, megkereste a pillantását, megfogta a kezét. Egyenesen a szemébe nézett.

– Véget ért a klán és a család sötét időszak.

Niniver megértést látott a borostyánszínű szempárban; Thomas, hozzá hasonlóan, előre látta a mai nap elkerülhetetlen következményeit. Már csak ezzel kellett elboldogulni, előremenni az úton, bármi következzen is ezután.

Bármi történt, Niniver ezentúl is, örökre a klán tagja marad.

A könyvtárban talált rá Norrisra. A hosszú ablak mellett állt, nézte a sötétségbe boruló tájat. Sejtette, hogy Norris is tudja, mi következik, és arra vár, hogy beszélhessen vele.

Elfojtott egy sóhajtást, és leereszkedett az egyik karosszék támlájára.

Norris megfordult. A sűrűsödő árnyak között is elkapta a tekintetét. Egy pillanat múlva megkérdezte:

– És most hogyan tovább?

Niniver kiegyenesítette a gerincét, és felemelte a fejét.

– Összehívjuk a klángyűlést és új vezért választunk. – Állta öccse pillantását. – Jelölteted magad?

Norris tompán, árnyalatnyi gúnnyal a hangjában felnevetett.

– Nem. Egyáltalán nem vágyom a klánvezéri címre.

Niniver nem számított másra, de fel kellett tennie a kérdést, hogy öccse kinyilvánítsa a szándékát. Születésének pillanatától alig vettek róla tudomást, nemcsak az apja, de az egész klán. Niniver volt az egyetlen, aki valaha is közel állt hozzá; ő volt az egyetlen, akin Nolan nem nézett keresztül. Nem voltak barátai a környéken, nem érdekelt semmi errefelé; érdeklődése és ambíciója pusztán tudományos volt, sokkal messzebbre tekintett a klán birtokainál.

– Akkor hát, mihez kezdesz? – Még mindig a nővére volt; még mindig fontos volt neki. Azt is tudta, hogy bár a fiú kemény páncélt növesztett, ő is fontos Norrisnak.

– Nem hittem, hogy ilyen hamar döntenem kell, de itt nem maradt számomra semmi. Soha nem is volt. – Kezét a nadrágzsebébe süllyesztette, és vállat vont. – Az igazat megvallva, soha nem találtam a helyemet. Nem tartozom közétek.

Niniver nem szólt semmit, csak várt.

Norris félig elfordult tőle, és kinézett az ablakon, kelet felé.

– Kezembe kell vennem a saját életemet. Elmegyek – itt kell hagynom ezt a helyet, egyszer és mindenkorra. Örökre. Nem jövök vissza. Nem tartok igényt másra a klán vagyonából, csak az apai örökségemre. Ezt mondd meg nekik.

Niniver valami ilyesmire volt elkészülve, és mégis...

– Hová mész?

Megint megrántotta a vállát.

– Talán St. Andrewsba. Keresek munkát, oktatóként, vagy esetleg kutatóként. Ki tudja? Holnap reggel indulok.

Ilyen hamar? Niniver halkán kifújta a levegőt, és felállt.

– Csak úgy fogod magad, és lóra ülsz?

Norris visszafordította a tekintetét a lány arcára.

– Vissza sem nézek.

Niniver szóra nyitotta volna a száját, elmagyarázni, mi mindennel jár ez a döntés, hogy őt is otthagyja, és egyedül kell megbirkóznia eddigi életük széthullásával, de... mégsem. Nem volt értelme visszatartani. És valóban, azzal, hogy holnap elmegy, Norris egyértelműen tudtukra adja lemondását a klánvezéri címről. Kényszerítette magát, hogy rábólintson, aztán odament az íróasztalhoz.

– Ne menj el búcsú nélkül!

Érezte magán Norris tekintetét, de nem viszonzta. A fiú habozott, majd így szólt:

– Reggelinél találkozunk.

Azzal az ajtóhoz ment, kinyitotta, és távozott.

Niniver belesüppedt a karosszékbe az óriási íróasztal mögött. Ha Norris elmegy, egyedül marad. A klán összeül, és új vezért választanak egy másik családból. Rá fog hárulni a feladat, hogy felügyelje a klán vagyonának átadását – a birtokot, a kastélyt, mindent a Carrick család saját vagyonán kívül. A csekély összegben osztozni fog Norrisszal. Minden más a klán tulajdonát képezi: a bútorok, a könyvek, amelyeket maga körül lát, még a kutyák is. Minden, ami az otthon jelent számára.

Mihez fog kezdeni, miután megtörténik az átadás?

Csak ült, és a semmibe bámult. Kívül leszállt a sötétség, belül egyre mélyültek az árnyak.

Norris elmegy, ezzel elfogadja a kihívást, hogy megteremtse a saját életét. Ninivernek is ezt kellett tennie, de öccsével ellentétben nem akarta elhagyni a klán földjét. Gyökeret eresztett ebbe a talajba, de hogy mi módon, arra nem tudott magyarázatot adni. Mindig is úgy érezte, ide tartozik, a szelíden hullámzó mezőkhöz, de még inkább az emberekhez. A klán világába merülve nőtt fel, és egész egyszerűen el sem tudta képzelni, hogy kitörjön belőle. Nem tudott olyan okot, ami miatt ezt akarná tenni.

– Akkor hát, maradok – mormolta a sötétbe boruló szobának. – Bármi történjék is, megtalálom ennek a módját. Talán az, aki ideköltözik, megengedi, hogy újra megnyissuk a használaton kívüli épületszárnyat, és ott lakhassak.

Hátrahajtotta a fejét, egy kicsit fontolgatta az ötletet, aztán vállat vont.

Amellett, hogy semmi hajlandóságot nem érzett a klán földjének elhagyására, ott volt még a legfontosabb dolog: apjának tett esküje, amelyet be kellett tartania.

Fivéreitől eltérően, Niniver hitt a klánban, jóban és rosszban egyaránt. Hitte, hogy a kötelességet teljesíteni kell, az ünnepélyes fogadalmat be kellett tartani. Hitt abban, hogy amit az ember kap, azt vissza kell adni.

Tenyerével az íróasztalra támaszkodott, és talpra állt.

– Így vagy úgy, de megtalálom a módját.

Huszonégy éve alatt többször fenyegetett már szakadás, de ő mindig ebben az elvben találta meg a vezérfonalát. Most is segítségére lesz.

* * *

Három nap múlva temették el Nigelt és Nolant. Inkább az események igazolása volt ez, mint tiszteletadás. Egészen más légkör uralkodott, mint apja temetésén – Manachant tisztelte a klán és nagyra becsülte a környék népe, míg Nigelt és Nolant pusztán azért viselték el, mert Manachan fiai voltak. Tágabb környezetükben csupán a hozzájuk hasonló semmirekellők ismerték őket: olyan élvhajász férfiak, akik kizárólag az élvezetekre gondoltak, közben senkire és semmire nem voltak tekintettel.

Több ilyen ismerős érkezett meg váratlanul, bricskákön és hintókon, és harsányan üdvözölték egymást.

A klán nem vett róluk tudomást.

Ninivert először meglepte a klán tagjainak ilyen nagyszámú jelenléte. Később azonban rájött, hogy számukra csakúgy, mint az ő számára, a komor szertartás kétévnyi bizonytalanságnak és nyugtalanságnak vet véget – e két év alatt zavarodottan találgatták, mi folyik, és elvesztették bizalmukat a klán vezetésében.

Nigelt apjuk és anyjuk mellé temették, a Carrick család kriptájába.

Nolant a temető egy távoli szegletében földelték el – mindenki megtagadta és megvetette őt.

Niniver dobta az első rögöt Nolan koporsójára. A klán vénei megkövült arccal követték a példáját.

Ezzel véget is ért a ceremónia.

Senki sem akart tovább időzni; örültek, hogy végre hátat fordíthatnak és távozhatnak.

Amikor a gyülekezet szétoszlott, és a klán tagjai visszaszálltak a hintókba és kocsikba, amelyeken érkeztek, Nigel és Nolan barátai körülvették Ninivert, és tettetett őszinteséggel igyekeztek részvétet

nyilvánítani.

Niniver kerülte a társaságot – részben azért, mert nem állhatta az efféle férfiakat –, de már régen megtanulta érzelmeit elrejtteni, és felölteni a zavartalan nyugalom álarcát. De az még neki is sok volt, hogy ezek a ficsúrok piknikezni hívták, és az udvarias visszautasítást mintha meg sem hallották volna...

Szerencsére Thomas közbelépett: éles szavai és metsző tekintete megtette a hatását: a horda szedte a sátorfáját. Ferguson és Thomas visszakísérték Ninivert a hintójához, besegítették, és rácsukták az ajtót.

Sean ügetésre fogta a lovakat, a hintó kifordult az útra, és most már csakugyan vége volt.

Niniver az üléstámlára hajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és hirtelen rátörő könnyeit próbálta visszatartani.

A családtagok mindannyian elmentek. Thomas volt a legközelebbi vérrokona, de ő a saját otthonában élt, hogy teljesítse saját feladatát, mint a következő Lady of the Vale férje.

Niniver pedig... egyedül maradt. Teljesen egyedül. Nem volt otthona, nem volt feladata – nem volt miért élnie.

A többiek magára hagyták.

Azt azonban tudta, hogy a klán nem veti ki; lesz hol laknia, lesz feladata a klánon belül, még ha pillanatnyilag nem is tudta, mi vár rá.

Próbálta magát derűlátásra hangolni, vagy legalábbis arra összpontosítani a gondolatait, amit a nap folyamán még tennie kellett, ami közvetlenül előtte állt.

A klán tanácsa új vezért fog választani.

Felsőhajtott, kinyitotta a szemét, és kinézett az ablakon.

– Így vagy úgy, de megtalálom a módját.

* * *

A klán tanácskozása végén elvállalta, hogy jelen lesz, amikor a Carrick család átadja a klán minden vagyonát annak a családnak, amelyből az új vezért megválasztják. E célból elhívatta a klán ügyvédjét Glasgow-ból.

Amikor visszaért a házba, egy szolga jelentette, hogy Mr. Purdy a szalonban várakozik. Továbbra is megőrizve a nyugalom álarcát, bement, hogy köszönjön neki.

Mr. Purdy jól öltözött öregúr volt, mogyoróbarna szeme ravasz módon csillogott. Kezet rázott Niniverrel, visszaült a pamlagra, és megkérdezte:

– Tudja, hogy a klán kit fog támogatni?

Niniver, aki a szemben lévő kanapén helyezkedett el, megrázta a fejét.

– Több előjáró is van, aki alkalmas a feladatra. Úgy gondoltam, ki kell maradnom mindenféle tárgyalásból. Jelen körülmények között úgy érzem, semmilyen módon sem szabad befolyásolnom az új klánvezér megválasztását.

Niniver családja cserben hagyta a klánt, ezért a klánvezéri cím elvesztése megfelelő igazságtétel volt.

Mr. Purdy a homlokát ráncolta.

– Van még egy fiútestvére, ha jól emlékszem. Olyan huszonkét éves lehet, ugye?

– Norris. Nem kíván a vezéri címre pályázni, már el is indult, hogy máshol kezdjen új életet.

Purdy ajkát csücsörítve bólintott.

– Amennyiben nem óhajtja a posztot, jól tette, hogy távozott.

Niniver is erre a következtetésre jutott. Akár ez volt a szándéka, akár nem, Norris távozása megkönnyítette a klán dolgát; ezt legalábbis meghallotta.

Kinyílt az ajtó, Ferguson nézett be. Amint megpillantotta Ninivert, a megkönnyebbülés meglágyította arcvonásait.

– Hát itt van, kisasszony. – Purdy láttán némi rosszallás futott át Ferguson arcán. Meghajtotta a fejét az ügyvéd felé.

– Mr. Purdy. – Azután visszanézett Niniverre. – Ha lenne szíves, kisasszony, a klán együtt van, a könyvtárban várnak.

Niniver úgy gondolta, nincs szükség a jelenlétére a választáson, jobb így a klánnak, de úgy látszik, mégis számítanak rá. Talán, mint az utolsó Carrickre, hogy képviselje azt a családot, amelynek a nevét a klán viseli. Felemelkedett.

– Igen, persze. Nem gondoltam, hogy... – Kényszeredett mosollyal Purdyhez fordult. – Ha megbocsát, uram...

Purdy is felállt, kíváncsiságtól csillogó szemmel bólintott.

– Természetesen, Carrick kisasszony. Itt fogom várni.

Miközben Ferguson kikísérte a szalonból, Niniver azon gondolkozott, mi csigázhatta fel Purdy kíváncsiságát. Ferguson kitérte előtte a könyvtár ajtaját.

Belépett. Eltökélte, hogy megőrzi higgadtságát. Körülnézve azt látta, hogy minden szempár – a férfiaké és a nőké egyaránt – rászzegeződik. Megrebbent a szeme, de álarca a helyén maradt. Ülőhelyet keresve körülnézett. Minden szék foglalt volt, több sorban ülték körbe a helyiséget.

Ferguson megköszöri a torkát a háta mögött. Amikor Niniver ránézett, rámutatott a nagy íróasztal mögötti karosszékre.

Az volt az egyetlen üres ülőalkalmatosság a helyiségben, és láthatólag az ő számára tartották fenn. Nem engedte, hogy rosszallása kiüljön az arcára, úgy ment végig a hosszú termen. Azt a széket a nagy íróasztalnál – amelyet apja, nagyapja, és előttük az összes klánvezér használt – meg kellett volna hagyni az új vezérnek.

Ferguson átsiklott mögötte, megkerülte az asztalt, és mögé tolt a széket. Talán ünnepélyes pillanatnak szánták, amely a klánvezérség átadását jelképezi.

Niniver leült és körülnézett. Az egyik oldalon Bradshaw állt, ez az erős férfi, aki kinyilvánította, hogy hajlandó a klán javára cselekedni, bár kissé harcias volt. Forrester, szintén a vének egyike, felesége és családja mellett állt; csendes, megbízható ember volt. Talán túl csendes. Végigmérte a többieket – ott volt Phelps, Canning, és a többi lehetséges jelölt – és próbált valami jelet felfedezni...

Ki tudja, miről jutottak eszébe a francia arisztokraták, akik hasonlóan érezhették magukat, mialatt arra vártak, hogy lesújtson a guillotine.

Tekintete megállapodott Seanon, és a főistállómester mintha azt mutatta volna, „haladjunk már!”.

Niniver hunyorított, aztán kicsit félrehajolt, hogy lássa Fergusont.

A nagydarab ember rábámult, mintha azt várná, hogy... ő vezesse a gyűlést?

Visszatartotta a lélegzetét, és újból körülnézett; mindenki azt várta, hogy megszólaljon. Tenyerét az asztalra támasztotta, és megköszöri a torkát; hangja kissé rekedtes volt, de eszébe jutottak a megfelelő szavak.

– A klán szokásainak megfelelően azért gyűltünk ma össze, hogy megválasszuk az új vezért. – Ismét Fergusonra pillantott, aki kicsit hátrább lépett, és az öreg Egan mellé állt. – Megvan a jelöltek listája?

Ferguson így válaszolt:

– Csak egy név van a klán listáján.

– Csak egy?

Ez megkönnyítette a dolgot, pedig Niniver biztosra vette, hogy legalább három család fog keményen küzdeni a posztért: Bradshaw-ék, Phelpsék és Canningék.

Ferguson nem vette le róla a szemét.

– Sokat beszélgettünk az elmúlt napokban, mióta a bátyja eldobta az életét – sőt, az igazat megvallva, már azelőtt is. Végül arra lyukadtunk ki, hogy csak egyvalaki van, akit a klán minden családja hajlandó követni – tehát neki kell a klánt vezetnie, senki másnak.

Ahogy Niniver körülpillantott, látta, hogy Bradshaw, Forrester és a többiek – feleségeikkel együtt – nagy egyetértésben bólogatnak.

– Nos hát – szól nagy lélegzetet véve – ez nagyszerű. Akkor nem is kell szavaznunk.

Bárki legyen is az, tudni fogja, hogy a klán egyhangú támogatását élvezzi. Fergusonra nézett.

– Tehát ki az?

Ferguson állta a tekintetét.

– Niniver Eileen Carrick.

Legalább egy évtizede nem szólították a teljes nevén. Összehúzta a szemét...

– Igen?

Ferguson pillantása összefonódott az övével. Ajkait összeszorítva ejtette ki a szavakat:

– Ez a név áll a listánkon.

Elállt a lélegzete. Érezte, hogy egyre jobban elkerekedik a szeme. Ajkai szétnyíltak... a nagy lélegzetvételtől majd megfulladt, majd így szólt:

– Azt akarjátok, hogy én legyek a vezér... az úrnő?

Megrohanták az érzelmek; körülnézett a szobában, de szinte fel sem tudta fogni, milyen egyhangú jóváhagyást kapott. Egy hosszú pillanatig hagyta, hogy az érzés végighullámozzon rajta. Megesküdött az apjának, az egész klán egy emberként támogatja...

Megnedvesítette az ajkát, és valamivel halkabban azt kérdezte:

– Miért éppen én?

Némileg meglepődött a válasz hallatán.

Sejtelve sem volt róla, hogy egész életében figyelték őt. Nemcsak a halk szavú kislányt, nemcsak a felnőtt ifjú hölgyet látták benne, de azt is, milyen volt valójában legbelül. Látták, értették, és őt választották.

Meghatotta... egyenesen megbénította őt ez a hit, megerősítette a bizalom, belekapaszkodott a magabiztosságba.

Nem utasíthatta vissza, nem mondhatott nemet.

Nem volt más választása – sem másféle hajlandósága –, mint hogy lenyelje a torkában lévő gombócot, összeszedje azt a lelkerőt, amelyet már régen magában érzett, és tisztán, érthetően kimondja:

– Köszönöm. Elfogadom.

Ezen egyszerű szavak kíséretében ő lett a Carrick klán úrnője.

EGY

*1850 márciusa; csaknem egy évvel később
Carrick-birtok, Dumfries és Galloway*

Niniver mélyen ráhajolt Oswald nyakára, és hagyta, hogy a nagytestű pej mén vágtszon. A menetszél az arcába csapott, és a feje tetején összekötött hajból kiszabadított néhány tincset. Nem törődött vele: a szélnél is gyorsabban akart száguldani, hogy mindenről elfeledkezhesen.

Oswald súlyos patáinak mennydörgő dobogása, a ló hatalmas izmainak megfeszülése és elernyedése töltötte be Niniver gondolatait – és kiűzte mindazt a csalódottságot, amely már szinte a hatalmába kerítette. Miközben a mezőkön át vágatott, elméjében nem maradt hely a bosszantó kellemetlenségek, apró-cseprő sérelmek, vagy egyszerűen csak az ostoba viselkedés számára, amitől szinte dührohamot kapott.

Hát mit gondoltak ezek? Gondoltak egyáltalán valamit? Vagy egyszerűen csak olyan helyzetre válaszoltak, amit nem képesek értelmezni?

Az udvarháztól keleti irányba lovagolt, át a sík mezőkön: kedve, sőt szüksége volt a vágásra. De a klán birtoka véget ért az országútnál. Előtte, a mezők szélén túl a makadámút szalagja csillogott. Azon a ponton rendszerint lelassított, meghúzta a gyeplőt, és visszafordult.

Ma azonban nem így tett.

Oswald hátára simult, és hagyta, hogy a ló továbbszáguldjon.

Ma több kellett neki, mint holmi testmozgás. Ma valami olyasmire volt szüksége, mint az ördögűzés – még mielőtt elveszítené a fejét, és úgy lerohanná a klán okvetetlenkedő tagjait, hogy azzal mindörökre eljátszaná az urak bizalmát.

Megeresztette a kantárt, és hagyta, hogy a mén átugorja a kőfalat, amely a Carrick-birtok határát jelezte. Két hatalmas szökellés után a ló ismét erőt gyűjtött, és átrepült az út túloldalán lévő terméskő falon is.

Niniver kiáltást hallott a háta mögül – Sean volt az, a lovasz, aki szokás szerint a nyomában volt –, de Niniver úgy tett, mintha nem hallaná, és engedte Oswaldot továbbvágatni annak a völgynek az irányába, amely régebben kedvenc lovaglóhelye volt. Hozzá hasonlóan, a ló is emlékezett a helyre, bár nem jártak arra, amióta Marcus Cynster megvásárolta a volt Hennessy-birtokot, így az övé lett a terület.

Rendszerint került a szomszédjával való találkozás lehetőségét, főleg az ő földjén.

Ma azonban nem így tett. Ma a klán tagjai túlfeszítették a húrt. Szüksége volt a menekülésre, és valljuk be: igen kevés esély volt arra, hogy összetalálkozzon Marcusszal a szűk völgyben. El akart vágatni a végéig, majd megfordulni és visszalovagolni úgy, hogy Marcus ne is tudja meg, hogy arra járt.

A hosszú, keskeny völgy kanyarulatai mélyen benyúltak a volt Hennessy-birtok belsejébe. Engedve a pillanat hevének, Niniver szinte egyé vált a lóval, vadul és szabadon száguldottak.

Am a völgy végében, az emelkedőhöz érve Oswald fáradni kezdett. Niniver úgy gondolta, okos dolog lesz egy kis pihenőt adni a lónak, mielőtt visszaindul a kastélyhoz, megeresztette hát a gyeplőt, és hagyta, hogy a mén lassan kapaszkodjon fel az emelkedőn. A tetőn egy ágas-bogas fa állt, a koronája kellemes árnyékot adott a délutáni napsütésben.

Addig szinte észre sem vette, mennyire tűz a nap. Fehér bőrrel vigyázni kellett, mert könnyen megjelentek rajta a szeplők, kalapot pedig nem viselt.

Az árnyékban meghúzta a kantárszárat, és eszébe jutott, hogy arról a helyről jó kilátás nyílik a régi Hennessy-farmházra. A kifakult vörös téglából és helyben bányászott kőgerendákból épült masszív ház biztosan állt egy földnyelven, a megszokott melléképületek szabályos sorban helyezkedtek el körülötte. A kőből épült kémények közül kettő vékony füstcsíkokat eregetett.

Niniver úgy hallotta, hogy Marcus átkeresztelte a házat és a birtokot Bidealeigh-re.

Szemei beitták a békés látványt, meglazította a gyeplőt, és hagyta Oswaldot ráérősen legelni a vastag szálú füvet, amíg várta, hogy Sean utolérje. Az nem szólt semmit, amikor odaért: jól tudta, mi bosszantotta fel ennyire Ninivert.

Csaknem egy éve ő volt a Carrick klán úrnője. Uralkodásának első hónapjai, késő tavasszal, és a nyáron át, egészen az aratásig, nagyon zsúfoltak voltak, nemcsak az ő számára, de az egész klánnak, mivel a klán véneivel együtt feltárták és próbálták orvosolni mindazt a rombolást, amit a fivérei vittek véghez a birtokon. Amikor Ferguson társaságában először ült le a birtok főkönyvei mellé, nem értette, mire az a nagy felhajtás, a sok aggodalom. Aztán rábukkant a könyvelés többi részére – amelyet Nolan titokban tartott. Ezek mutatták meg a klán kincstárának valódi helyzetét, és a klán kockázatos vállalkozásairól tanúskodtak.

A nagy kijózanodás időszaka volt ez, de Niniver vezetésével összegyűltek a klán vénei, együttes erővel kidolgozták és életbe léptették a klán pénzügyeit feltámasztani hivatott tervet, amely anyagilag talpra állítja a klánt, és elindítja a fellendülés útján.

Ugyan még nem léptek rá erre az útra, de legalábbis jó irányba haladtak.

Amikor azonban beköszöntött az ősz, és eljött a tél, a hó és a viharok miatt mindenki beszorult a házába. A munka üteme természetes módon lelassult, inkább csak araszolt, és a fiatal férfiaknak, akik annyira el voltak foglalva a nyáron, hirtelen idejük támadt a gondolkodásra.

Túl sokan kezdtek Niniverre gondolni.

Mivel még hajadon volt.

Azt viszont nem érték fel ésszel ezek a tökfilkók, hogy a klán úrnőjeként – főképpen a Carrick klán esetében, és *főképpen* a klán jelenlegi szorult helyzetében – a házasság Niniver részéről nincs benne a pakliban. Ő volt az eredeti Carrick ág egyetlen élő tagja, míg a klán többi része számos családból tevődött össze, amelyek az egymást követő nemzedékek nyomán már csak távoli vérrokonságban álltak egymással, bár összetartotta őket a közös cél és a klán vagyonából való megosztott részesedés. A klán Ninivert választotta meg vezérének, amire jó okuk volt – nevezetesen az, hogy ő volt az egyetlen, akit a klán családjai hajlandóak voltak követni.

Éppen ez volt a kritikus pont. Hogy őt követte a klán.

Az a férfi, aki megkéri a kezét, arra számít, hogy a házasságon keresztül jogot formálhat a klán vezetésére.

Ez azonban nem fog megtörténni, mert Niniver nem hagyja, hogy megtörténjen. Rá ruházták az Úrnő tisztségét, és az volt a kötelessége, hogy mindig a klán javát szolgálja – ez pedig annyit jelentett, hogy a klán ügyeit minden körülmények között *neki* kell ellenőrzése alatt tartania.

Mivel már oly sokszor látta a férfiak gyengeségét, egyetlen férfinak sem kívánta átadni a gyeplőt, és olyan férfi még nem született – legalábbis akit leendő férjeként számításba venne –, aki beérné a második hellyel Niniver árnyékában.

Hajadon mivoltát Niniver szükségszerű, sőt mi több, kívánatos állapotnak tekintette, legalábbis a maga részéről. Továbbra is az apjának tett fogadalmát kívánta teljesíteni, erről semmi szín alatt nem mondott le.

Sajnálatos módon, a klán jó néhány hozzá hasonló korú vagy idősebb férfi tagja, lévén maguk is nőtlenek, úgy határoztak, hogy harcba szállnak a kegyeiért. Niniver ugyan próbálta értésükre adni, hogy nem kíván házassági ajánlatokkal foglalkozni, azonban ezt egyikük sem hitte el. A klán néhány bölcsőbb tagja megértette ezt, nem úgy a forrófejű fiatalok, akik elhitették magukkal, hogy ha még jobban igyekeznek – azaz, még vadabb dolgokat követnek el –, Niniverben tartós vonzalmat ébreszthetnek, aki majd boldogan nyújtja a kezét, és vele együtt a klánt is.

Aznap délután megnyugtató lovaglásra készülve az istállók felé tartott, amikor belebotlott Clement Boswellbe és Jed Canningbe, akik vadul birkóztak az udvar közepén. Őmiatta. Válogatott sértéseket vágtak egymás fejéhez, és ahhoz is vették a bátorságot, hogy olyan dolgokat állítsanak Niniverről, amikben ő sosem részesítette ezeket a férfiakat.

Mire meglátták, és befogták a szájukat, már túl késő volt.

Legszívesebben egymáshoz verte volna a két tökféjet, hogy észre térítse őket, de a fatörzs

méretű férfiakkhoz képest törékeny teremtés volt. Niniver elvesztette a fejét, és azt süvöltötte, hogy azonnal hagyják abba.

Végül úgy is tettek, de ő addigra már valódi szipirtyónak, sőt háрпиának érezte magát.

Felkapaszkodott Oswald nyergébe, és pokolba kívánta az összes férfit.

Szerencsére a ló herélt volt.

Sean odaballagott fekete lovához, és eloldotta a kantárját. Niniver hátasához igazította az állat lépteit, de közben egy szót sem szólt.

Sean és a klán vénei megértették Ninivert, de még ők sem segíthettek rajta – legalábbis ebben a dologban nem.

Kellett egy bajnok, aki mellé áll, és megteszi, amit finom és törékeny nőként nem volt képes véghezvinni – nevezetesen, úgy megfélemlíteni a lehetséges kérőket, hogy azok elfogadják a helyzetet, tiszteletben tartás a rangját, és békén hagyják.

Norrist nem hívhatta. Kényelmes életre rendezkedett be egy történészprofesszor asszisztenseként, és oktatóként is bebiztosította a helyét St. Andrewsban. Új, biztató kezdet volt ez a számára. Egyébként sem volt eléggé... férfias, sem elég meggyőző Niniver céljaihoz. Olyan férfira volt szüksége, aki hajlandó és képes harcolni érte, megvédeni a pozícióját.

Oswald ficánkolt a nyereg alatt. Niniver ösztönös mozdulatokkal ráncba szedte, miközben tekintetét az elé táruló látványra összpontosította.

Ha segítségre lesz szükséged, ne felejtsd el, hogy bármikor hívhatsz... engem. Ha bajba kerülsz, egy percig se habozz – csak szólj...!

Majdnem két év távlatából is hallja Marcus Cynster mély hangját, amint kimondja ezeket a szavakat. Niniver tudta, hogy komolyan is gondolta őket.

Nem tetteheti tovább azt, hogy nincs szüksége segítségre. Olyan segítségre, amit Marcustól várhat.

Még a vele való találkozást is kerülte, amire jó ürügye volt, bár ha azt akarta tenni, amit a klán érdeke diktál...

Megmarkolta a gyeplőt, és Seanra pillantott.

– Várj meg itt! Nemsokára jövök.

Azzal megpaskolta Oswald oldalát, és elindult az emelkedőn, hogy elébe menjen a sorsának.

* * *

Marcus Cynster a vadászpuskája csövét vizsgálgatta, amikor határozott kopogtatást hallott a bejárati ajtó felől. Felemelte a fejét; a keze továbbra is a fegyvert tisztogatta, és várta, hogy meghallja Flyte, a jószágigazgató súlyos lépteit, amint az ajtó felé tart.

Aztán eszébe jutott, hogy egyedül van a házban. A házaspár – Mr. és Mrs. Flyte – elment Ayrbe, és Mindy, a szolgáló, aki Mrs. Flyte-nak segít a házimunkában, ma szabadnapos.

Letette a puskát a vászondarabra, amit a nappaliban álló kecses ebédlőasztalra terített, és az ajtó felé indult. Amikor a farmház kis előterébe vezető boltíves folyosón áthaladva behúzta a fejét, újra felhangzott az éles, sürgető kopogás, a nehéz kopogató parancsolóan csapódott az ajtóhoz.

Még mielőtt megfogta volna a kilincset és szélesre tárta volna a nehéz tölgyfa ajtót, már egészen biztosan tudta, hogy nem az egyik farmer keresi valamilyen problémával.

Arra az elragadó látványra azonban nem volt felkészülve, ami beragyogta az előszobáját.

Hónapokkal azelőtt látta utoljára Niniver Carricket, akkor is csak messziről.

Most azonban elég közel volt hozzá, hogy láthassa porcelánfehér arcbőrének halovány árnyalatát, a napfény aranyos csillogását világosszöke hajának rakoncátlan fürtjein, és búzavirágkék szemének okos villanását a finoman ívelt barna szemöldök alatt. Telt, rózsaszín ajkának ígéretes érzékiségét ellensúlyozta az a makacs eltökéltség, amelyről az állkapcsa árulkodott.

Marcus gyanította, hogy rajta kívül nem sokan vették észre sem az intelligenciát, sem a makacsságot, hiszen elvonta róla a figyelmet Niniver éteri szépsége, tündérríalynőhöz fogható megjelenése. Ő is látta ezt – a lenyűgöző külsőt –, de azt is érzékelte, ami a felszín alatt volt.

Újra szemtől szemben állt ezzel a zavarba ejtő jelenséggel, éppen elég közel hozzá, hogy eszébe jusson, miért nem okos ötlet a közelébe kerülni. A köztük lévő vonzalom... nem is emlékezett már azokra az időkre, amikor az még nem létezett. Az utóbbi évek során pedig, a ritka találkozások ellenére, egyre csak növekedett.

És növekedett.

Amennyiben az jelent valamit, amit már Niniver pusztá látványától is érzett, a fékezhetetlen vonzódás még tovább fokozódott.

Hosszú másodpercekig kölcsönösen fürkészték egymás arcát.

Először a férfi találta meg a hangját:

– Niniver?

Rosszul leplezett zavarodottsága megtörte a varázst.

– Bejöhettek?

– Igen, persze. – Hátrább lépett, és tartotta az ajtót, míg a lány elsuhant mellette fekete bársony lovaglókabátjában és barna bársony szoknyájában. Marcus kinézett, és látta a megszokott lovat, egy nagytestű pej mént, amelyet gazdája gondosan az oszlophoz kötött. Lelke mélyén enyhe rosszallás ébredt, de nem engedte, hogy kiüljön az arcára. Talán egyedül lovagolt idáig?

Nincs itt az ideje a kérdezősködésnek, emlékeztette magát, amint becsukta az ajtót és követte Ninivert, aki egyenesen a nappali felé viharzott. Amikor a boltíves folyosón lehajtotta a fejét, látta, egy pillanatra megáll az asztalnál, és szemügyre veszi a munkáját. Megfordult, ahogy a férfi felé indult a szobán keresztül.

Niniver alacsony termetű volt, míg ő több mint hat láb magasra nőtt; a feje alig ért a válláig.

Nem akart fölé tornyosulni, inkább a széles kandalló előtt egymással szemben álló két karosszék felé terelte. Inkább érezte, mintsem látta Niniveren, hogy tetszik neki ez az előzékenység, hiszen odament, és súlyos szoknyáját suhogtatva helyet foglalt.

A férfi követte, és leült a másik karosszékbe. Figyelmesen nézte az arcát, próbálta kitalálni, mit csinál itt – miért kereste fel több hónapnyi szünet után? Mivel Niniver nem árult el semmit, csak fürkészve nézte, mintha megpróbálná kitalálni, mit fog válaszolni egy bizonyos kérésre, megszólalt:

– Megkínálnám valami frissítővel, de a házvezetőnő meg a tisztartó elmentek vásárolni. Nem hiszem, hogy nagy sikert aratnék, ha megpróbálkoznék a teakészítéssel.

Niniver hunyorított, a férfi pedig látta, hogy nyugtázza magában: egyedül vannak a házban. Ha ez udvariassági látogatás...

Megrázta a fejét:

– Nem a tea miatt jöttem. Sem másféle frissítőért.

Akkor biztosan nem udvariassági látogatás. A lány nagy kék szemei még mindig a férfit méregették, alsó ajkát a foga közé harapta – korábban is észrevette, hogy ezt csinálja, amikor bizonytalan, vagy olyasmi jár az eszében, ami bosszantja. Vajon mi miatt jött ide? Talán őmiatta? Vagy másvalami hozta ide?

A férfi hátradőlt, próbált olyan megnyugtatóan és bátorítóan nézni, ahogy csak tőle telt.

– Nos, miben segíthetek?

Most, hogy itt ültek szemtől szemben, Ninivernek erős kétségei támadtak afelől, bölcs dolog volt-e idejönni, de továbbra is segítségre volt szüksége. Mindenáron kellett neki egy bajnok – és lám, ott ült a tökéletes férfi, aki alkalmas a feladatra.

Fekete fürtök – nem igazán kékesfeketék, hanem egy kicsit vöröses árnyalatúak, mély mahagóniszínűek – keretezték az arcát, egy sötét hajtincs merészen széles homlokába hullott; lazán, fesztelenül ült, hosszú ujjú kezét elegánsan a szék karjára helyezte, lovaglástartól izmos combját, hosszú, szarvasbőr nadrágba bújtatott lábszárát és csizmás lábfejét természetesen kecses tartásba rendezte, így aztán semmivel sem tűnt veszélyesebbnek egy londoni ficsúrnál. Mégis, szinte tapinthatóan sugárzott belőle a kissé fenyegető, visszafogott erő.

Niniver keresve sem találhatott volna olyan embert, aki nála jobban elrettentené az alkalmatlankodó kérőket.

Mindenféle elővigyázatosságot félretéve, Niniver belenézett a férfi mélykék szemébe – olyan sötétkék volt, mint az éjféli, hogy szinte lehetetlen volt kifürkészni a gondolatait.

– Emlékszik, milyen ígéretet tett nekem a kilátónál?

A férfi hunyorított: sűrű fekete szempillája egy pillanatra beárnyékolta a szemét, mielőtt ismét felpillantott, tekintetét Niniverre szegezve.

– Arra, hogy ha segítségre van szüksége, számíthat rám? Arra, hogy csak szólnia kell?

Niniver bólintott – egyszer, és határozottan.

– Igen, arra. – Szünetet tartott, hogy megtalálja a megfelelő szavakat. – Segítségre van szükségem egy bizonyos ügyben, és úgy gondolom – azt hiszem –, hogy ön a legalkalmasabb személy, ön az, aki valószínűleg képes segíteni megoldani ezt a problémát.

A férfi most pontosan úgy mérte végig Ninivert, ahogy az előbb ő tette vele.

– És pontosan milyen problémáról van szó?

– Férfiakról. – Kiszaladt a szó a száján, mielőtt meggondolta volna. Elfintorodott, aztán folytatta. – Bizonyos férfiakról, nevezetesen azokról a klántagokról, akik azt feltételezik, hogy férjet keresek, és túlbuzgó módon próbálják magukat előtérbe tolni. – Rosszul leplezett bosszúság érződött a hangján.

Meglepetésére Marcus... ledermedt. Nincs rá jobb szó. A tekintetét rajta felejtette – továbbra is Ninivert bámulta, habár kifejezetten úgy tűnt, mintha valami mást látna. Mintha távolabbra nézne.

Alig vett levegőt.

De aztán pislantott egyet, és úgy tűnt, hogy visszajön, magához tér. Kis habozás után azt kérdezte:

– És mennyire... buzgólkodnak?

A hangja elhalkult, és mélyebben zengett. Niniver egy pillanatig kételkedett, jó ötlet-e ráuszítani őt a szegény, gyanútlan klántagokra. Aztán eszébe jutott az a jelenet az istálló udvarán. Felszegte az állát.

– Talán úgy lehetne mondani, hogy mindenki a maga módján próbál udvarolni, de folyton egymásba botlanak, sőt egymásnak esnek. Még ennél is rosszabb, hogy egyre nevetségesebb dolgokba hajszolják bele egymást, amelyeket én egyre nehezebben tudok... kikerülni.

Ily módon szavakba öntve a helyzet nem tűnt olyan súlyosnak, de Niniver számára igazán terhes volt, és aggasztóbb annál, semhogy azt könnyen ki tudta volna fejezni.

– Tudom, hogy ostobán hangzik, de meg kell őriznem a pozíciómat a klánon belül, és a jelenlegi kényes helyzetben a személyem ellen irányuló idióta viselkedést kezelni – amely aláássa a tekintélyemet –, nos, ez igen kínos, zavarba ejtő, néha egyenesen idegtépő dolog. Ráadásul többen közülük a klán véneinek fiai, ami bizonyos mértékig akadályoz abban, hogy kereken elutasíthassam a közeledésüket. – Kifújta a levegőt. – Szükségem van valakire, aki egyszerően közbelép, és *megálljt* parancsol nekik. Olyan valaki kell, akire hallgatnak – mert egyszerően rám sem hederítenek.

Utolsó szavai a sértettség hullámaival együtt törtek fel belőle.

Marcus ösztönei szinte erőszakkal azt diktálták, hogy lelkesen a védelmére keljen Ninivernek, különösen az efféle tolakodás ellen. Ám ha róla volt szó, Marcus sosem tudta, hogy bízson-e – bízhat-e egyáltalán az ösztöneiben. Ahelyett, hogy megvédené – ami mindenképp felett a szándékában állt –, esetleg akaratlanul is megbántaná, amit szándékosan soha nem tenne. Soha az életben.

Niniver Carrick védelmezése személyes kihívást jelentett számára, de legalábbis ez irányította a vele kapcsolatos cselekedeteit. Igen, vonzódott hozzá, méghozzá mélyen, egész lényével. Olyannyira, hogy amint felismerte saját vonzalma természetét – éppenséggel Niniver apjának a temetésén –, megkérte anyját és nővérét, tudakolják meg, mit mond a jövőjéről a Lady, az istenség, akit a családja szolgál. Ők azonban csak annyit láttak, az elrendelt jövő valahol a Lady földjén vár rá, azaz itt a környéken, de akkor csak annyit tudtak mondani, hogy az a sorsszerű jövő „még nem” érkezett el számára.

Vajon most érkezett el? Ezért jött el hozzá Niniver? Miért akarja most behajtani rajta azt a két évvel ezelőtti ígéretet?

Ő lenne a számára elrendelt jövő, vagy...?

Ez a „vagy” tartotta őt távol Ninivertől az elmúlt hónapok során. Ez, és a rendíthetetlen, tagadhatatlan készletelés, hogy megvédje. Ha közeledne hozzá, ha szíve szerint udvarolna, Niniver talán készséggel engedne is neki – de mi lenne, ha elrendelt sorsa akkor szólítaná, és azt mondaná neki, hogy a jövője nem ennél a nőnél várja?

Nem akart fájdalmat okozni neki, így aztán kénytelen volt tisztos távolságot tartani arra az esetre, ha Ninivert nem neki rendelték.

Ismerve a Sors kiszámíthatatlanságát, hajlamos volt azt hinni, hogy az a nő, akire leginkább vágyik – legalábbis e pillanatban –, a legutolsó, akit a Végzet a kezére adna.

Elhitette magával, hogy a Sors olyan nőt fog neki küldeni, akivel eddig sosem találkozott.

Ehelyett Niniver kopogtat az ajtaján.

Most éppen kineveti őt a Sors, vagy próbára teszi a jellemét? Próbára teszi azt az elhatározását, hogy nem okoz fájdalmat Ninivernek?

Vagy talán a végzete szólítja?

Niniver tekintete megnyugodott a férfi arcán, egyértelmű várakozást tükrözve. Marcus fészkelődött, majd kiegyenesedett ültében, miközben számba vette a lehetőségeket: mi más választásuk lehetne?

– Megértem, hogy... nehéz helyzetben van. – Olyan törekeny, csendes és – már amennyire a férfi tudta – szelíd teremtés volt. Tudta, hogy klánjának népe nagyra tartja – nyilvánvalóan ezért választották meg úrnőjüknek. Jóságú volt, a vadászkutyákat imádta; arra viszont nem volt felkészülve, hogy elbánjon a nagydarab, dühös férfiakkal.

– Olyan emberre van szüksége, akit a klán tagjai tisztelnek, akinek adnak a szavára.

Találkozott a tekintetük: Ninivernek a szeme sem rebbent, a férfitra függesztette a szemét.

– Mit szól Thomashoz? Ismerik és tisztelik, sőt mi több, ő maga is a klánhoz tartozik.

Niniver szeme kissé összeszűkül.

– Thomasnak, ahogy azt mindketten tudjuk, van éppen elég gondja a lányaival. Nem fogom arra kérni, hogy jöjjön, és védjen meg. Nem tennék ilyet vele, még kevésbé Lucillával.

Marcus belül összerezzen a burkolt szemrehányástól. Lány ikertestvére öt hónappal korábban maga is ikreket szült, két kislányt, így aztán Lucillát és Thomast teljes mértékben lekötötte az apró, de követelőző kis csomagokról való gondoskodás öröme.

– Valóban. Igaza van. – Tőlük nem lehet segítséget kérni. Marcus a homlokát ráncolta. – És Norris? – Előrehajolt, könyökét a combjára támasztotta; megmaradt fivére kétségkívül alkalmas arra, hogy megvédje Ninivert.

– Tudom, hogy fiatalabb önnél, de talán csak egy évvel. Hány éves is? Huszonöt? – Épp elég idős.

Niniver ajka elkeskenyedett. A szeme még jobban összeszűkül.

– Én vagyok huszonöt. Ő még huszonnégy sincs. Különben pedig elment. A saját életét éli St. Andrewsban, eszemben sincs hazahívni – azonkívül pedig, nincs olyan férfi a klánban, aki akár a legcsekélyebb figyelemre is méltatná.

Niniver szünetet tartott, de úgy érezte, hogy muszáj tovább ütni a vasat.

– Tekintélyt parancsoló emberre van szükségem. Akinek a helyzete legalábbis figyelmet ébreszt, ha ugyan nem feltétlen engedelmisséget.

Olyan ember kellett neki, mint Marcus; ez olyan nyilvánvaló volt, hogy nem is kellett bizonygatni.

Niniver hirtelen felállt. Amikor a férfi is felemelkedett, kurtán visszaintette; más se kellett neki, mint hogy görcs álljon a nyakába. Elkezdett fel-alá járkálni a kandalló előtt. Mindig olyankor járkált, ha zaklatott volt, vagy szorongott; igyekezett levetkőzni ezt a szokását, hiszen túlságosan árulkodó volt, de ez alkalommal cseppet sem törődött vele.

Megacélozta az akaratát, hogy ezt véghezvigye: elrejti a férfi elől az érzéseit, nem vesz tudomást a bizsergető hullámvásárról, amely elárasztja a testét, valahányszor a férfi közelében van. Azt mondogatta magában, hogy képes a szemébe nézni, és emlékeztetni arra, hogy tartsa be az ígéretét, még ha nem is vonzódik hozzá, habár ő nagyon határozottan vonzódik a férfihoz. Niniver

kényszerítette magát, hogy így tegyen, erre miután megtette, és megkérte a férfit, az valamilyen oknál fogva vonakodik.

Egyáltalán nem volt kedvére való ez a felismerés. Most, hogy itt van, és előadta az ügyet, nem engedheti ki a férfit a kezei közül.

– Bízam benne – mondta kis szünet után, egyenesen a férfi szemébe nézve, azzal az igyekezettel, hogy érzelemmentesen ejtse ki a szavakat –, hogy megtalálja a módját, hogyan segíthetne nekem megoldani a helyzetet. Mint jó szomszédomat, kérem önt erre a szívességre.

Marcus arcvonásai élesen kirajzolódtak, pofacsontja hegyesen emelkedett ki szikár arcából. Ajka meglepően mozgékony volt. Most, ahogy felnézett Niniverre, keményen megfeszített állkapcsa semmi kétséget nem hagyott hajlíthatatlansága felől. A rendkívüli magabiztosságból eredő gög formálta ilyenné a vonásait, de amikor Niniver pillantása találkozott a tekintetével, látta rajta, hogy szavai a felszín alá hatoltak; habár a férfi nem adta jelét, mégis tudta, hogy érzékeny pontra tapintott. Skóciában magától értetődik, hogy a szomszédok segítenek egymásnak, ha arra kéri őket.

Hónapokon át kerülte a férfit, és ha az jelent valamit, hogy érzékei egészen belefeledkeztek Marcus megjelenésébe – minden apró részletre kiterjedően –, úgy ez igen bölcs döntés volt. Habár emlékezett az ígéretére, korábban habozott segítséget kérni tőle, pontosan a nyugtalanító, mohó és sürgető vonzódás miatt, amit iránta érzett. Ugyanis ez a vonzalom nyilvánvalóan egyoldalú volt. Cynsternek született, és Niniver tudta jól, mit jelent ez: nemesi családból való úriember, telve azzal a természetes göggel és magabiztossággal, amivel a származása felruházta. Ha egy kicsit is érdeklődne iránta, a közelébe férközne, és megpróbálná a tudtára adni.

Éppen úgy, ahogy a klán ostoba férfitagjai teszik, csak nagyobb önbizalommal.

Sötét pillantása a lányra szegeződött.

– Egész pontosan hogyan képzeled el a jószomszédi segítségnyújtást?

Niniver nagy lendülettel megpördült, és folytatta a fel-alá járkálást; ezen még nem gondolkozott, de ha már így megkérdezi...

– Ha lenne szíves átjönni a Carrick-kastélyba, és eltölteni ott egy bizonyos időt – eleget ahhoz, hogy a többiek észrevegyék, és hogy önnek lehetősége legyen... – Niniver megfeszíthetetlen kézmozdulatot tett.

– Másfelé terelni a gondolataikat?

– Igen, pontosan. – Rápillantott a férfira, ahogy megfordult. – Nem ártana egy kicsit rájuk ijeszteni.

Marcus összepréselte az ajkait, alig tudott elnyomni egy mosolyt. De továbbfűzte a gondolatait, és kijózanodott.

– Mit gondolsz, mennyi ideig tarthat... megértetni a klán tagjaival, hogy egyikükhöz sem óhajt feleségül menni?

Niniver összevonta a szemöldökét.

– Egy hétig? Kettőig?

Két nap is túl sok lenne neki. Megértette a javaslat lényegét, de ha pajzsként védené Ninivert, ez szükségszerűen azt jelentené, hogy azt az időt a szoknyája mellett kell töltenie – és igen könnyen meg tudta jósolni, milyen következményekkel járna ez a kényszerű közelség. A kielégítetlen vágyakozást a férfiak többsége kerülni igyekszik, és ez alól ő sem volt kivétel.

Niniver reménykedve nézett rá. Megkeményítette a szívét, és előhozakodott azzal, amiről a lány mintha megfeledkezett volna.

– Azt mondta, huszonöt éves. Felteszem, hogy a klán úrnőjeként már foglalkozik házassági tervekkel. Egyszerűen kiválaszthatna valakit, és azzal letudná a dolgot.

Niniver megtorpant, és rámeredt; a férfi nem tudta mire vélni az arckifejezését. Aztán kijelentette:

– Nem áll szándékomban férjhez menni. Sem most, sem később.

Valami megmoccan benne, de elfojtotta. Nem volt alkalmas az idő, hogy felvegye a kesztyűt – főleg nem az ilyen kihívások esetén. Összehúzta a szemöldökét.

– Miért nem? – Nagyon merészen, bár valamivel finomabban tette fel a kérdést. – Nem vágyik férjre, gyerekekre? – Házasulandó korú húgai és lány unokatestvérei másról sem beszéltek.

Niniver azonban tovább rótt a hosszakat a kandalló előtt; amikor visszafordult, arca nyugodt volt.

– Nem az számít, hogy mire vágyom. A klán úrnőjeként nem mehetek férjhez.

Marcus növekvő rosszállással fürkészte tovább Ninivert.

– Még mindig nem értem, miért nem – mondta hajthatatlanul, mintegy magyarázatot kérve a lánytól, már amennyiben az meg tudja adni.

Felsőhajtott; érzéki ajkai fintorrá torzultak.

– Én egyedül tartom össze a klánt. Ha nem választottak volna meg úrnőnek, a klán széthullott volna. Nem is tudtam, mennyire nagy volt a veszély, de később Sean is, Ferguson is elmondta nekem. – Megállt, és lefelé nézett, mintha a kőlapokat tanulmányozná. Egy pillanat múlva folytatta.

– Papa egész életét a klánra áldozta. Ő tartotta egyben, és a lelkiismeretem azt diktálja, tegyek meg minden tőlem telhetőt, hogy én is összetartsam. – Felemelte a fejét, és elkapta a férfi pillantását. – Mivel nő vagyok, ez azzal jár, hogy nem megyek férjhez, mert akihez hozzámennék, elvárna, hogy átvegye a helyemet a klán élén, és ha ez megtörténne, a klán szinte bizonyosan szétesne.

A férfi állta a tekintetét, közben ezen a rejtélyen törte a fejét. A kihívás egyre komolyabbnak tűnt... Mire gondolhat? Őszintén szólva nem tudta, és ez a fel-alá járkálás tőle karnyújtásnyira még azt is kérdésessé tette, hogy vajon a lány megszokott bátorsága hamarosan vissza fog-e térni.

Niniver érzékelte, hogy visszavonulót fúj – nem tudta volna megmondani, miből, egyszerűen tudta. És miközben olyan érvek után kutatott, amivel megingathatta volna a férfit, egyszer csak mindennél borzasztóbb gondolat futott át rajta. Túl rettenetes volt ahhoz, hogy rögtön végiggondolja; elméjének legmélyére száműzte, de a pusztá léte is csak felerősítette benne a kívánságot – a növekvő elszántságot, hogy bebiztosítsa Marcus segítségét. Mielőtt még inába szállt volna a bátorsága, merészen feltette a kérdést:

– Segít nekem?

Nem válaszolt. A férfi egy másodperc múlva levette róla a szemét.

Niniver indulatai elszabadultak.

A nap történései fájdalmasan próbára tették – az istálló udvarán történt összecsapás szinte megijesztette, égette a felismerés, hogy egyedül képtelen megbirkózni az egyre súlyosbodó helyzettel, és valóban segítségért kell folyamodnia. Beléhasított a gondolat, mi történhet, ha nem kap hathatós támogatást a lehetséges klánbeli kérők elriasztásához, most pedig az elevenébe talált a felismerés: hiába vette rá magát, hogy idejöjjön, hiába fedte fel a lapjait – semmit sem nyert vele... indulatainak nem tudott többé parancsolni.

Összeszorította az ajkát. Szoknyáját dühösen suhogtatva megfordult, és elindult a kandalló túlsó vége felé. Csizmasarkának kopogása felért a teljes megadással, sejtetni engedte a benne kavargó érzéseket.

– Niniver!

Megtorpant. A férfi hangja elcsigázott volt. Vagy inkább unott? És beletörődő.

Niniver háttal állt neki, mély lélegzetet vett, és felemelte a fejét. Most fogja visszautasítani a segítségét.

Forrt benne a düh.

Felnézett, égnek emelte a kezeit. Megindító volt, amint megkérdezte:

– Egy férfira sem számíthatok?

Megpördült, azzal a szándékkal, hogy megvető pillantást vessen rá...

A keze meglendült a hirtelen fordulattól, és levert egy magas gyertyatartót a kandallópárkány kiálló kis polcáról. A gyertyatartó a levegőbe repült.

Fordulás közben hallotta a tompa puffanást. Mire odanézett, a nehéz gyertyatartó már a kőpadlón csörömpölt.

Marcus csukott szemmel süppedt a székébe.

– Te jó Isten! – Talán meggyilkolta?

A szíve dörömbölt, miközben odasietett a férfi mellé. Marcus feje félrebillent. Niniver megragadta a vállát, és megpróbálta felemelni, de a súlyos testet nem tudta megmozdítani. Félresöpörte hosszú szoknyáját, leguggolt a szék mellé, és megpróbált a férfi arcába nézni.

Úgy tűnt, hogy nem halt meg. Niniver szinte biztos volt benne, hogy lélegzik.

Úrrá lett a riadalmán, ujjaival megérintette a saját ajkát, majd kinyújtotta a kezét, és az ujjait a férfi nyakraalója mögé igazítva próbálta kitapintani az érverését...

Megvan!

Az ütőér erősen, szabályosan lüktetett az ujjai alatt.

Nagy sóhajjal kiszabadította a kezét.

Ott maradt a szék mellé kuporodva, és várta, hogy a férfi megmozduljon... de nem történt semmi.

Félrefordított fejjel fürkészte az arcát, vizsgálgatta a mozdulatlan vonásokat, majd összevonta a szemöldökét.

Egy pillanat múlva Niniver kiegyenesedett, és talpra állt.

Még néhány másodpercig ott állt, és nézte a férfit. A szeme összeszűkült, ajkait összepréselte, és arra gondolt, vajon merjen-e...

Úgy döntött, hogy igen – ezt fogja tenni.

Sarkon fordult, és az ajtó felé indult.

KETTŐ

Marcus lassan tért eszméletére. Ébersége csepről csepre szivárgott vissza, míg végül teljesen visszatért a világba.

Csukott szemmel próbált emlékezni...

Niniverrel beszélgettek. A súlyos helyzetről, amiben van.

Éppen azt akarta mondani, átgondolja, hogyan tudna leginkább a segítségére lenni, és másnap átmegy a Carrick-kastélyba, megbeszélni a lehetőségeket. Apja tanácsát is szándékában állt kikérni, habár Ninivernek ezt nem akarta megemlíteni.

Aztán... néma csend.

Most meg itt fekszik valakinek az ágyában, teljesen felöltözve, puha matraccal és takarókkal a dereka alatt, sajgó fejét pehelypárnán nyugtatja...

Kinyitotta a szemét, és megpillantotta Ninivert, egy székből ülve, pár méterre az ágytól. A késő délutáni fény beözönlött az ablakon, és ezüstösen-aranyosan csillant meg a lány szőke haján. Lefelé nézett, varrótűvel öltögetett valamit.

Marcus karja a feje alatt volt. Megmozdult, próbálta lejjebb tenni, de rá kellett jönnie, hogy a csuklóját egy vékony selyemkendővel odakötötték az ágy fejtámláján lévő rúdhoz.

Niniver felfigyelt a mozgásra. Összetalálkozott a tekintetük.

– Ó, remek! Végre felébredt.

Marcus meg mert volna esküdni arra, hogy alig hallhatóan hozzátette: „hála az égnek!”

Figyelte, amint előrehajol, a kézimunkáját beleteszi egy kosárba, aztán ültében kiegyenesedik – és kissé bizonytalanul ránéz.

A férfi összehúzott szemmel pillantott rá.

– Maga kólintott fejbe?

Niniver szeme elkerekedett.

– Nem! Vagyis... nem akarattal.

Marcus hunyorított.

– Akaratlanul?

– Próbáljon csak visszaemlékezni! Dühös voltam. Kijöttem a sodromból.

Homályosan emlékezett rá, hogy Niniver egyre zaklatottabb lett, majd kitisztult az emlékezete. *Egy férfitra sem számíthatok?* Összepréselődött az ajka, amikor eszébe jutott, milyen szenvedélyes volt Niniver hangja; most is éppúgy mellbe vágta, mint akkor.

– Emlékszem.

– Felemeltem a kezemet – mutatta –, megpördültem, és levertem a gyertyatartót a kandallópárkányról. Az vágta fejbe. Nőtt egy púp a bal füle fölött. – Szelíd, kék szeme végigsiklott a férfi arcán, nem is titkolta növekvő aggodalmát. – El sem tudtam képzelni, hogy ilyen sokáig fog eszméletlenül feküdni. Jól érzi magát?

A férfi elfintorodott. Áthelyezte a lábát és a csípőjét, hogy kiüljön az ágy szélére, a fejtámla mellé. A selyemkendő engedett annyit, hogy félrefordítsa a fejét, és az ujjával kitapintsa azt a bizonyos púpot. Felmordult.

– Miért van az, hogy valahányszor egy Carricknek segítségre van szüksége, fejbe vágják engem?

Niniver összevonta a szemöldökét.

– Ki más ütötte le rajtam kívül?

– Thomas. – Igyekezett uralkodni az arcvonásain, miközben az érzékeny területet tapogatta. – Amikor Bradshaw-ék rosszul lettek, és Thomas eljött, hogy elvigye Lucillát a ligetből, én örököttem. Nem akarta vitatkozásra vesztegetni az időt, inkább fejbe vágott... – A fogát csikorgatta. – *Pontosan* ugyanezen a helyen! – Úgy tűnik, a Sors keze Carrickék alakjában sújt le rá, és pontosan tudja, hol csapjon a kemény koponyára, ha azt akarja, hogy egy jó órára elveszítse az eszméletét – és ezáltal

kiszolgáltatottá válják a Sors szeszélyének.

Ez a következtetés nem kerülte el Marcus figyelmét. Lucillának el kellett mennie Thomasszal. Feltehetőleg a Sors és a Hölgy szándéka szerint pontosan ott kell lennie, ahol most van. Az, hogy leütötték, miközben ő még tévovázott, elég egyértelmű jelnek tűnt.

Leeresztette összekötözött kezeit – erre mindjárt vissza fog térni –, és körülnézett.

– Hol vagyok?

– A Carrick-kastélyban.

Elkapta a lány tekintetét, majd jelentősegteljesen rápillantott a csuklójára kötözött halványkék selyemkendőre. – Tényleg ennyire kétségbe van esve?

Időben felnézett ahhoz, hogy meglássa a lány szemében a ki nem mondott kérdést: „Ezt még kérdezni kell?“, de mindössze egy kurta igennel felelt rá.

Hosszú másodpercekig némán méregette a lányt, habár tudta, nem érdemes szembeszállni a Sorssal. A fejében alábbhagyott a lüktető fájdalom; amikor jóváhagyólag fejet hajtott, rájött, hogy már nem is fáj.

– Rendben van.

Sietve átgondolta, hol vannak most ők ketten, mit akarnak elérni, legalábbis rövid távon. Aztán ismét a lányra fordította a figyelmét.

– Hogyan hozott engem ide? – Körbemutatott a szobán és az ágyon. – Nyilván nem magamtól lovagoltam ide és másztam fel a lépcsőn.

Niniver kissé büntudatosan nézett rá.

– Sean is velem volt. Ő a főistálló-mester.

– Hát ez furcsa! Mindig is józan, értelmes embernek tartottam.

Valamelyest meglepődött, amikor Niniver felemelkedett, fejét egy magasságba emelte a férfiével, és így szólt:

– Ne gúnyolódjon! – Összefonta a karját, és szigorúan nézett rá. – Sean olyan, mint a kőszikla. Nem is tudom, mihez kezdenék nélküle. És ha maga nem feledkezett volna meg az ígérteréről, hogy segíteni fog, ha megkérem, Seant nem kellett volna belerángatnom ebbe a dologba.

Marcust – teljesen indokolatlanul – meghökkentette, hogy Niniver azonnal Sean védelmére kelt. Láta a szemében megvillanó harcias fényt, ajkának és állának rendíthetetlen tartását, ami mindjárt eszébe juttatta, milyen rejtélyes ez a nő. Finom, törékeny, éteri teremtés, és mégis ott van benne valami konok, acélos makacsság. A környezetében lévő urak némán csodálták, milyen ügyesen birkózik meg a klán úrnőjének feladataival, amióta a Carrick klán megtette azt, amire senki sem számított, és váratlanul megválasztották őt erre a tisztségre. Marcus szerint Niniver aligha számított rá, de eddig igazán bevált.

Nyilvánvaló, hogy Ninivernek a klán élén betöltött pozíciója is része volt annak a kihívásnak, ami elé a Sors őt állítja.

Tényleg ezt akarja tenni?

Kétségtelen, hogy igen.

– Csak a tisztánlátás végett: hányan tudnak arról, hogy eszméletlenül cipeltek fel a lépcsőn?

– Sean és Mitch csempészték be a hátsó lépcsőn. Csak ők tudják, hogy itt van.

– Jól van. – Valamennyire ismerte a két férfit a helyi fogadóban töltött esték kapcsán. Józan, gyakorlatias emberek, nem fecsegnek, még a pohár mellett sem.

Niniver bizonytalanul méregette a férfit.

– Lehet, hogy szerzett egy-két zúzódást. Elég nagydarab és súlyos, alig boldogultak magával a lépcsőfordulóban.

Bizonyára ettől fáj a csípője és az egyik válla. Gondolkodni, tervezni próbált, de a gondolatai még mindig csapongtak. De Niniver ott volt, és ott volt ő is, végeredményben a lány parancsára.

– Akkor hát itt vagyok, ahogy kívánta. – Ránézett Niniverre. – És úgy tűnik, segíthetek a jelenlegi gondján.

Találkozott a tekintetük. Marcus úgy érezte, a lány büntudat helyett inkább az örömét próbálja leplezni.

– Nos – vonta fel a szemöldökét –, mit javasol, mivel folytassuk?

Niniver hunyorított, és ismét besüppedt a székbe. Tenyerét az ölébe ejtette, és komolyan nézett a férjira.

– Ahogy már javasoltam, amikor az ön házában voltam, ha egy időre itt marad, és úgy általában jelen van, és a többiek is látják, hogy itt van és figyel, akkor felhagynak a tolokodó viselkedéssel.

– Lehetséges. Alig négy mérföldre lakom innen. Lóháton oda-vissza...

– Nem. – Niniver ajka konokul megfeszült. – Az nem lesz jó.

A férfi megfigyelte az arckifejezését – százszázalékosan el van szánva.

– Miért? – Nem éppen szeleburdi nőszemély, biztosan jó oka van rá.

Niniver újra beharapta az alsó ajkát. Marcus szívesen kiszabadította volna a fogai közül. A saját fogával. Az arcán nyilvánvalóan nem látszott, hogy erre gondol. Niniver még egy pillanatig tanulmányozta a férfi vonásait, aztán kiengedte elragadóan telt ajkát, és így szólt:

– A kastély a klán székhelye. A hagyomány azt diktálja, hogy mindig nyitva álljon a klán tagjai előtt, sosem zárjuk be az ajtókat. Még éjszakára sem... – Szünetet tartott, majd így folytatta:

– Mint említettem, több férfi is egyre... tolokodóbbá vált az utóbbi időben. Ez a vetélkedés bizonyos dolgokra sarkallja őket, olyasmiket csinálnak, amit rendesen nem tennének meg... Ősrégi taktika, nemde? Bombabiztos módszer a házasság kikényszerítésére. Bármelyik klántag könnyen megtudhatja, melyik az én szobám a kastélyban – pillanatnyilag én vagyok az egyetlen itt lakó családtag, ezen az emeleten csak az én szobáim vannak.

Marcus ereiben meghűlt a vér. A lányra meredt, de bármennyire szeretne volna megnyugtatót és eloszlatni a félelmét – azt mondani, hogy az egész csak kitaláció, és rálegyinteni –, nem tudta megtenni. Mert nem volt az. Itt, a vidéki elszigeteltségben bizonyos ügyeket, mint például a klántagok házasságát, esetenként továbbra is az ősrégi módszerekkel intézték. Ha a klán férfitagjainak szándékában áll megkérni Niniver kezét – és nagyon úgy tűnt, hogy többen is azt hiszik: a lány tiltakozása ellenére is van esélyük –, akkor elhitethetik magukkal, hogy azt is megúszhatják, ha kényszeríteni próbálják...

Ösztönösen vadul tiltakozott már a gondolat ellen is.

Tekintetét a lány arcára emelte, és lassan bólintott:

– Rendben van. Itt maradok a kastélyban. – Ninivernek igaza volt: csak akkor tud hathatós védelmet nyújtani neki, ha még éjjel is ott van, és nyilvánvalóan el kell fogadnia a neki rendelt bajnoki szerepet, hiszen pokolian szeretett volna segíteni.

Az sem kerülte el Marcus figyelmét, hogy a Sors és a Hölgynemcsak hogy rá osztották a védelmező szerepét, hanem erővel rákényszerítették azt. Erre a szerepre született; mintha rászabták volna, olyan tökéletesen illett a jelleméhez és a személyiségéhez. Mindig is azt gondolta, hogy ilyen szerepet fog betölteni – végső soron, előbb vagy utóbb – egy nő mellett. Egyszerűen csak nem tudta elhinni, hogy éppen ő lesz az a nő – hogy a Sors és a Hölgynem ilyen kegyes lesz hozzá.

Azt még mindig nem tudta, hogy igazán kegyesek-e, de a következő lépések tisztán látszottak: játszani kell a szerepet, a többi majd kiderül.

Gondolatai még nem tisztultak ki egészen; a gyakorlati teendőkre – a mire és a hogyanra – továbbra is csak homályosan tudott gondolni. A sorssal és a végzettel kapcsolatos aggodalmakat félretéve összpontosított – és egy lényegbe vágó kérdés emelkedett ki gondolatainak forró katlanából. *Lakik még itt valaki, ebben a házban?* Ismét Niniverre irányította a figyelmét. Vajon felügyel rá valaki, vagy tényleg egyedül vannak – társadalmi értelemben – a lány otthonában?

Niniver azonnal megválaszolta a kérdést.

– Idős nevelőnőm, Hilda a fenti lakásban él. Most, hogy az apám és a testvéreim már nincsenek velünk, le szokott jönni, és velem vacsorázik.

A férfi bólintott.

– Nagyon helyes.

Niniver pontosan tudta, hogy a férfi ezt az illendőség kedvéért mondja.

Marcus az ablak irányába nézett.

– A ház melyik részében van ez a szoba?

– A főépületben vagyunk, az enyém a szomszéd szoba. – Nagyon tárgyilagosan közölte, és várta a férfi válaszát.

Cseppet sem volt meglepő, hogy rosszallóan nézett.

– Ez nem túl bölcs dolog.

Niniver szinte látta, amint előássa emlékezete mélyéből mindazt, amit a házról hallott.

Végül megszólalt:

– Külön szárny van a látogatók számára. Használhatnám azt a szobát, amiben Thomas lakott legutóbbi itt-tartózkodása alatt.

– Azt nem lehet. – A férfi rászzegezte igen szigorú, rosszalló tekintetét, ő pedig higgadtan folytatta. – A vendégszárny pont a ház ellentétes oldalán van, így az én szobámmal is. – Niniver felvetette a fejét, és valamivel halkabban azt mondta: – A klánvezér ajtaja soha nincs bezárva. Ha maga a ház ellenkező oldalán van, honnan fogja tudni, ha valaki értem jön?

Marcus hosszú másodpercekig nézte a lányt, majd visszajejtette a fejét a párnára, a plafonra meredt, és nagyot sóhajtott. Legszívesebben eltűnt volna az ágy mögött, és kérdőre vonta volna a világmindenséget: *Miért pont én?* Niniver azonban nem értené, neki pedig nem állt szándékában elmagyarázni a lánynak, milyen hatást gyakorol rá. Nyilvánvalóan halvány fogalma sincs az egésztől, máskülönben nem hinné azt, ha a szomszéd szobában helyezi el őt, akkor védve van a veszélytől.

Sőt, inkább felcserélné a lehetséges veszélyt egy sokkal fenyegetőbb és bizonyosabb veszélyre.

A Sors hívogatóan intett felé. Csábítóan suttogott a fülébe, miközben mindent gondosan elrendezett... Marcus valójában nem nagyon hitt a Sorsban, de ilyen körülmények között nem akart vele vitába szállni.

Ismét felemelte a fejét, és ránézett Niniverre, akit – akár tudott róla, akár nem – a Sors ezüsttálcán nyújtott át a férfinak.

– Rendben van. De ha itt tartózkodom a közeljövőben, hogyan és mikor érkeztem? Miért vagyok itt?

Az agya ismét működni kezdett.

Niniver máris kész volt a válasszal:

– Velem együtt jött ide. Csak Sean és Mitch látta, ahogy megérkeztünk, ők pedig hallgatni fognak. Azóta a könyvtárban beszélgettünk – intett a kezével – különböző dolgokról. Senki nem megy a könyvtárba ma délután, így aztán senki nem fogja megtudni, hogy ez nem igaz. Most pedig itt van, ebben a szobában, és itt is marad, hiszen beleegyezett, hogy marad... – Ezen a ponton Ninivert cserben hagyta a találékonysága; tágra nyílt szemmel nézte a férfit, a folytatásra várva.

– Hogy biztosan ne érje Önt semmilyen kellemetlenség.

Marcus tekintete perceként át a lányon nyugodott, de most sem volt teljesen biztos abban, hogy tényleg őt látja-e. A férfi elégedetten bólintott.

– Nagyon helyes. – Ránézett a kendőre, amit Niniver a csuklója köré tekert. – Most, hogy beavatott a tervébe, jöjjön, és oldozzon el!

Parancsoló hangon beszélt a lánnyal, de az annyira megkönnyebbült, hogy eszébe sem jutott megsértődni. Talpra ugrott, és az ágyhoz sietett. Közelebb érve lefékezett – örült, hogy a férfi a másik oldalára fordult a matracon, így oda tudott hajolni a csuklójához és kibogozta a csomókat anélkül, hogy a lábához kellett volna érnie.

Marcus levette a szemét a föléje hajló Niniver fejről, és a falat bámulta. Megcsapta a lány parfümjé: virágos illatok finom keveréke; kényszerítette magát, hogy gyakorlati problémákra gondoljon, nem pedig a lány porcelánfehér bőrére, amely minden biztonnal selymes, akár a virágszirom... Összevonta a szemöldökét.

– Haza kell mennem a ruháimért.

Niniver, aki még mindig a férfi csuklója fölé hajolt, most futólag felpillantott rá.

– Holnap elküldethet a ruhájáért. Ma estére találunk itt bőven férfiholmikat. Biztos, hogy Norrisé – itt rávillant a szeme a férfi mellkasára – túl szűk lesz. Viszont Papa ruhája pont jó lesz magára, és csak Hildy meg én leszünk itt a vacsoránál.

– Még megvannak az apja ruhái? – Manachan Carrick majdnem két éve halt meg.

Niniver egy vállrándítással felelt a valódi kérdésre.

– Nem volt szívem megkérni Edgart, hogy szabaduljunk meg tőlük. – Niniver, aki még mindig a csomókat babrálta, felsóhajtott. – Nyilván meg kell kérnem, hogy a hasznavehető holmikat adja oda a klán férfitagjainak.

Marcus meghallotta a hangjában bujkáló szomorúságot; Manachan négy gyermeke közül ő gyászolta az apát a legmélyebben.

– Ki az az Edgar? – kérdezte, hogy másra terelje a figyelmet.

– Papa szolgálója volt évtizedeken át, ő intézte minden dolgát. A klánhoz tartozik.

Végre kioldódott a kendő. Niniver kiszabadította, kisimította, majd arcát a férfi arcával egy magasságba emelte. Alig egy lábnyira volt tőle.

A férfin elemi erővel söpört végig a vágy hulláma; felkelt, és kényszerítette magát, hogy egy lépésnyire eltávolodjon a lány mellől.

Amikor az ajtóhoz ért, megragadta a kilincset, és visszanézett Niniverre, akinek a tekintetében meglátta a kíváncsiságot, miközben követte őt az ajtó felé.

Kinyitotta az ajtót, és intett a lánynak, hogy menjen előre.

Mialatt követte a folyosón, megfogalmazódott benne a gondolat: mindig is gyanította, hogy a Sors nem jó szándékú erő; a maga rejtőzködő, alattomos módján olyan feladat elé állította Marcust, amely sokkal nehezebbnek ígérkezett, mint azt bárki is gondolta volna.

* * *

Marcus körülnézett, miközben Niniver oldalán ment lefelé a főlépcsőn; a lány feltételezte, hogy próbál eligazodni a hatalmas, régi házban.

Hihetetlenül megkönnyebbült, amikor a férfi beleegyezett, hogy ott marad és segít neki, bár a puszta jelenléte és közelsége – az elmúlt két év alatt sosem volt ilyen közel hozzá – annyira megviselte az idegeit, hogy bizalmatlan és ijedős lett. Nem tudta elviselni a gondolatát sem, hogy a férfi rájöhet, mennyire hatalmába kerítette az érzékeit, de abban szinte bizonyos volt, semmi olyat nem mondott vagy tett, amiből Marcus megsejthette volna a gyengeségét.

Egyelőre.

Attól nem tartott, hogy ha ezt felfedezné, a férfi megpróbálna visszaélni a helyzettel; tudta jól, milyen kaliberű emberről van szó – becsületes és maradéktalanul tisztességes. Sokkal inkább attól félt, azt kell majd eltérnie, hogy a férfi „kedvesen”, finoman visszautasítja őt, s ezzel a reményei meghiúsulnak. Ezek a remények nem romantikus természetűek voltak Marcusszal kapcsolatban. Cynster volt: tehetős, jó családból és nemesi házból származott. Ha eljön az ideje, hogy menyasszonyt válasszon magának, az ifjú hölgyek legjava fog sorban állni Londontól Land's Endig, az ország legtávolabbi csücskéig. Niniver semmilyen tekintetben nem versenyezhet velük – nem utolsósorban a helyzetét tekintve.

Valójában nem volt kérdés, hányadán állnak egymással. A férfi a szomszédja, és hajlandó segítséget nyújtani egy olyan ügyben, amelynek a megoldására egyedül ő alkalmas.

Mégis, most, hogy itt van... Niniver nem tudta, mihez kezdjen vele.

Ösztönösen a könyvtár felé vette az irányt; az volt az ő birodalma, ahol a legnagyobb kényelemben érezte magát. A hatalmas íróasztal mögött ülve úgy érezte, ott van a legközelebb édesapjához – nem az érzelmi kötődést tekintve, hanem hogy ott tudott leginkább belelátni, mi módon vezette a klánt. Ott ült hosszú éveken át a kormányruánál; mindig ugyanabban a székben, ugyanazzal a pillantással nézett végig a hosszú könyvtárszobán. Niniver nemegyszer érezte úgy, belül szinte hallja lobbanékony természetű apja dörmögő hangját.

Mindezt azonban nem akarta szóba hozni a férfi előtt, aki a nyomában belépett a könyvtárba. Niniver egyenesen az asztalhoz ment, kihúzta a viharvert parancsnoki széket, leült, és maga elé húzta a főkönyvi iratokat, amelyeket korábban nyitva hagyott az asztalon.

Erével ráirányította a tekintetét a szavakra és a számokra, kényszerítve magát az összpontosításra.

Marcus körbesétált a könyvtárszobában, végül megállt a széles íróasztal előtt. Niniver feje búbját, meg arcának látható szeletét tanulmányozta, miközben a lány szemmel láthatólag mélységes buzgalommal merült bele a könyvelésbe.

Rágcsálni kezdte az ajkát.

A férfi megmozdult.

Niniver futólag rápillantott.

– Be kell fejeznem a főkönyv ellenőrzését – mutatott az iratokra. – Ki akartam lovagolni egy kicsit, de az a verekedés az istálló udvarán elvette a kedvem az egészszől.

– Verekedés? – Marcus ösztönei riadót fújtak, és ami azt illeti, nem is kellett visszafognia őket. Niniver megrezzent a hangja árnyalatától, a férfi szemébe nézett, Marcus pedig azt kérdezte:

– Miféle verekedés?

Niniver éppen csak egy pillanatig tétovázott, aztán belátta, hogy éppen ezért hozta ide a férfit – hogy kordában tartsa esetleges udvarlóit. – Clement Boswell meg Jed Canning. Azon kaptak hajba, melyiküket kedvelem jobban. – Visszanézett a főkönyvbe.

Marcus a lány zárkózott arckifejezését nézve azon töprengett, mennyi mindent el sem mond neki. Nem számít, hamarosan úgyis eleget fog tudni. Tudta, kikről van szó: Jed Canning és Clement Boswell vele egykorúak voltak, ezzel azonban véget is ért a hasonlóság. Azt nem lehet rájuk mondani, hogy ostobák. Nem tartotta őket veszélyesnek, bár nőügyekben a férfiak olyan dolgokra képesek, amit egyébként sosem tennének meg.

Így vagy úgy, ha mostanában Canning és Boswell, meg a hozzájuk hasonlók verekszenek a kegyeiért, nem csoda, hogy Niniver hozzá fordult segítségért.

Marcus magában nyugtázta: őszintén örül, hogy a lány ezt tette.

Tisztában volt vele, hol tudhat meg újabb részleteket, ezért az ajtó felé indult, de hirtelen megállt, és visszanézett Niniverre.

– Hogy hívják az esetleges klánbeli udvarlókat?

A lány rápillantott, majd sietve elhadart egy egész listára való nevet. Jem Hills, Liam Forrester, Stewart Canning – bátyjával, Jeddal együtt –, rajtuk kívül John Brooks, Camden Marsh, Ed Wisbech, Martin Watts, és a fentebb említett Clement Boswell.

Marcus egy pillanatig gondolkozott, próbálta felmérni, mennyiben akadályozhatják ezek a férfiak abban, hogy a legkönnyebb úton érje el saját, mindennél kívánatosabb célját. Ismét Niniverre pillantott, aki visszatemetkezett a könyvelésbe, és megint csak aggodalmas arcot vágott.

Lényének egy része arra ösztönözte, hogy vigasztalni kezdje a lányt, megpróbálja levenni a válláról a terhet – csak hogy eltűnjön űzött arckifejezése. Marcust arra nevelték és tanították, hogy képes legyen egy óriási földbirtokot igazgatni; nyilvánvalóan segítségére lehetne a lánynak, de... egyszerre csak egy lépést! Először a lehetséges udvarlók, aztán majd sorra keríti az összes többi gondot, amelyek Ninivert nyugtalanítják.

A fejfájása már elmúlt, újra képes volt terveket szőni, ahogy szokott. Kicsit tanakodott, aztán visszalépett az asztalhoz, és kivárta, míg a lány felnézett.

– Ha kaphatok papírt és tollat, megírom az enyéimnek, hogy további értesítésig itt maradok.

Niniver szó nélkül átnyújtott néhány papírlapot, és keresett egy szépen kihegyezett ceruzát.

Marcus visszament a kanapéhoz, és a mellette álló alacsony asztalon megírt két üzenetet – az egyiket a személyzetnek: értesítette őket, hogy néhány napig a Carrick-birtokon szándékozik maradni, és utasítást adott, hogy csomagoljanak össze számára néhány holmit, és hozzák el másnap reggel, és ha netán szükségük van rá, üzenjenek a birtok lakóin keresztül. A másik levelet a szüleinek címezte a Casphairn-völgybe, amely a Carrick földbirtoktól délre feküdt, tájékoztatta őket tartózkodási helyének ideiglenes változásáról, de nem indokolta meg ezt a lépését.

Édesanyja bizonyára sokat sejtve elmosolyodik, de nem mondja el az okát az apjának. Ha nagyon kérdezősködik, biztos azt fogja mondani, hogy ennek így kell lennie.

Marcus őszintén remélte, ez így igaz... És egyre inkább úgy is érezte.

Nem akarta Ninivert megint megzavarni, inkább az asztalon hagyta a ceruzát, zsebre tette a leveleket, és csendben kiment a szobából.

Megkereste az istálló udvarára vezető utat. Ráismert Seanra és Mitchre; két másik férfi társaságában álldogáltak ott, az egyikről Marcus úgy tudta, hogy Frednek hívják. A másik egy fiatalabb férfi volt, őt istállófiúnak gondolta.

Sietség nélkül közelített a kis csoporthoz. Amikor odaért, mind a négyen tiszteletteljesen bólintottak, nyilvánvalóan felismerték.

Marcusnak feltűnt, hogy Sean bizonyos óvatossággal nézte őt. Előkotorta a zsebéből a leveleket, tettetve, mintha el is feledkezett volna róluk.

– Ezeket kézbesíteni kell: az egyiket Bidealeigh-be, a másikat a Völgybe.

Sean azonnal a papírdarabok után nyúlt.

– Fred és Carson elviszi őket.

Marcus helyeslő mosollyal hátralépett. Fred és a fiatal istállófiú percek alatt lóra ült és elnyargalt. Marcus Sean és Mitch mellett álldogált, figyelte, ahogy azok ketten kilovagolnak a bejárón. Azután megfordult, és jóval áthatóbb pillantást vetett Seanra.

– És most kérem, mondja el nekem, mit tud arról, ami itt folyik! Lady Carrick a segítségemet kérte abban... – felvonta a szemöldökét – mondjuk úgy, hogy elejét vegyem a továbbiakban az olyan eseményeknek, mint a mai verekedés. – Továbbra is Sean arcát fürkészsze, hozzátette: – Nagy segítség lenne, ha tudnám, mire számítsak.

Sean Mitchre pillantott.

Mitch felhorkant, és intett neki, hogy beszéljen.

– Van itt valaki, aki nálunk jobban tudja, mi kell neki. Tán nem volt elég, hogy megpróbáltuk őket szétválasztani? A végén meg jól fenéken billentettek minket.

Mindkét lovásznak zsokéalkata volt, csak éppen egy árnyalattal magasabbra nőttek a kelleténél; egyikük sem volt valami nagy termetű.

– Ja, igen. – Sean megint Marcus arcába nézett. – Az a helyzet, hogy ez a klán dolga, már ha érti, mire gondolok.

Marcus pontosan értette; nagyra értékelte Sean lojalitását, amely ilyen szűkszávúvá tette. A távoli dombokra emelte a tekintetét. Egy pillanat múlva visszanézett Seanra és Mitchre.

– Mit szólnának hozzá, ha nem beszélnének senkinek arról, milyen állapotban hoztak ide a házba, én pedig cserébe megfogadom: megteszek minden tőlem telhetőt, hogy megvédjem Lady Carricket a további kellemetlenségektől, akár a klánon belül, akár máshol, és tiszteletben tartom a klán belügyeit?

Sean és Mitch homlokráncolva gondolkodtak a szavain.

Végül Sean ránézett Mitchre.

Mitch viszonzta a pillantását.

– Nekem így megfelel.

– Nekem is. – Sean visszanézett Marcusra, és bólintott. – Megegyeztünk. Szóval, mire kíváncsi? Marcus kényelmesebb testtartást vett fel.

– Mondjanak el mindent: milyen incidensek történtek, és kik az érintett férfiak?

Az esetek listája igen hosszú volt, és olyan is előfordult köztük, hogy több önjelölt udvarló koslatott Niniver után, és azokat a virágokat akarták rátukmálni, amelyeket az saját kezűleg gondozott a kertben – utána hetekig nem került virág a nappaliba, mert ezeknek az embereknek természetesen sejtelmük sem volt arról, milyen óvatosan kellene virágot szedni.

– Csak úgy kitépkedték őket, némelyiket tövestől! – mondta Mitch.

– Egyszer meg – mondta Sean – miután kiadta az útját a soron következő kérőnek, talán még el is sírta magát.

Marcus érezte, amint az állkapcsa megfeszül. Olyan háztartásban nevelkedett, ahol a kertészkedést mindennél nagyobb becsben tartották. Ha akadt is volna olyan idióta, aki hanyagságból tönkretette az édesanyjának vagy a nővérének valamelyik kedvenc növényét...

Elképzelni is rossz, milyen sorsra jutott volna az az ember.

Azonkívül többször is üldözőbe vették Ninivert lovaglás közben, sőt olyan társasági eseményekre akarták vesztegetni az idejét, amelyeket a háta közepére sem kívánt. Az eddigi legsúlyosabb eset az istállóudvari verekedés volt, amely – és ezen Marcus nem is lepődött meg – több vonatkozásban is sokkal durvább volt, mint ahogy azt Niniver előadta.

– Összevissza kiabáltak róla mindenfélét, ő meg pont ott állt! – Mitch halkan szitkozódott. – Megfeledeztek magukról, ő meg fehér lett, mint a meszelt fal.

– Pedig nem valami mimóza lélek a kisasszony – mondta Sean. – Mi mindent kellett kiállnia mostanában, meg Mr. Nolan idejében is... Nagyon erős, ami azt illeti.

Marcus egyre jobban elkomorodott, és bólintott.

Sean így folytatta:

– Pedig mondtak pár dolgot, amitől akármelyik hölgynek felfordult volna a gyomra! Azt állították, viszonyuk van vele, és a többi. Undorító volt, főleg, hogy ő a klán úrnője! – Sean Mitch felé intett a fejével. – A többiekkel együtt megpróbáltuk őket szétválasztani, de hát Clem és Jed nehézsúlyúak. – Sean rápillantott Marcusra. – Maga már inkább az ő súlycsoportjuk, de akkor is... úgy püfölték egymást, mintha holnap vége lenne a világnak... – Sean elfintorodott. – Csak akkor hagyták abba, amikor Miss Niniver rájuk kiabált.

Mitch ujjával az egyik fülét piszkálta.

– Visított, mint a sziréna, de legalább felfigyeltek rá.

– Persze nem jókedvűből tette – mondta Sean. – Megvolt rá az oka. Reszketett, mint a nyárfalevél, mikor felült a nyeregbe. Ha a békés természetű Oswalddal nem lennének olyan régen összeszokva, kénytelen lettem volna megakadályozni, hogy kilovagoljon. – Rápillantott Marcusra. – Úgy látszik, szerencse, hogy nem tettem meg.

Marcus összeszorított szájjal bólintott.

– Na most, beszéljenek az érintett férfiakról!

Sean és Mitch engedelmessé váltak; mindketten elismerték, hogy joga van tudni a történetekről, hiszen elfogadták az ajánlatát, következésképpen ő lett Niniver bajnoka.

Az udvarlók listája megegyezett a Niniver által említett nevekkkel, ám Sean és Mitch olyan részletekkel gazdagította a képet, amelyekről Marcus nem faggatta a lányt: a férfiak koráról, foglalkozásáról, jelleméről és vérmérsékletéről, családjuk rokonsági fokáról, és a saját klánbeli helyzetükről. Hozzá volt szokva, hogy minden rendű és rangú unokatestvére életét nyomon kövesse, nem is beszélve a családi kapcsolatok bonyolult szövevényéről, így aztán Marcus minden gond nélkül el tudta raktározni elméjében az információkat, és szükség esetén bármikor fel tudta idézni azokat.

Mindenképpen ismerni kell az ellenfél képességeit a hatékony védelem kiépítéséhez – vagyis ebben a helyzetben inkább a hatékony ellentámadás érdekében.

Amikor Sean és Mitch a mondókája végére ért, Marcus bólintott.

– Köszönöm. – Miután elfogadta kettőjük ajánlkozását, hogy mindenben segítenek neki megkímélni Ninivert a további zaklatástól, visszaindult a házba.

Niniver jó ösztönrel fordult hozzá, számon kérte rajta az ígéretét, és segítségül hívta ebben a különleges helyzetben. Most, hogy alaposabban is átlátta, mivel kell a lánynak szembenéznie, nem maradt kétsége afelől, hogy ő a megfelelő ember, aki el tudja végezni a feladatot.

Besétált az előcsarnokba, ahol belebotlott Fergusonba, az inasba; korábbi látogatása alkalmával már találkoztak.

– Lady Carrick még mindig a könyvtárban van?

Ferguson, ez a késő középkorú, őszülő hajú, de még mindig egyenes tartású férfi, visszafogott gyanakvással méregette Marcust.

– Azt hiszem, uram.

Marcus megjegyezte magának, hogy tisztázni kell Ferguson klánbeli helyzetét, és hogy bölcs dolog lenne-e felvenni őt a kisasszony támogatóinak listájára. Most azonban csak bólintott feléje. Pár másodpercnyi gondolkodás után elindult felfelé a lépcsőn.

Annak alapján, amit Sean és Mitch elmondott, egyelőre Niniver egyik udvarlója sem merészkedett a kastély falain belülre. Tehát a könyvelésbe temetkezve biztonságban van a könyvtárban. Eközben ő kihasználhatja az időt, amíg a lány jelenléte nem vonja el a figyelmét, és áttekintheti, mit tudott meg eddig, és talán jobban átláthatja azt a még fenyegetőbb problémát, amely elhomályosítja a látóhatárt.

Felért a lépcső tetejére, és kilépett a galériára. Nem ment mindjárt vissza abba a szobába, amelyet Niniver kijelölt számára, előbb tett egy kört az emeleten. A lány említette, hogy jelenleg csak ő használja a szobákat azon a szinten, így aztán nyugodtan nyitogatta az ajtókat, és benézett a helyiségekbe. Abban a pillanatban, ahogy benyitott a saját szobája melletti ajtón, tudta, hogy az Niniver hálóhelyisége – megérezte benne a lány összetéveszthetetlen, csábos illatát. Gyorsan becsukta az ajtót, és továbbhaladt.

Megtalálta a boltíves folyosót, amely feltételezése szerint a vendégszárnyba vezetett. Végigment rajta, és be kellett látnia, hogy nem lenne jó megoldás, ha ilyen távol lenne az ő szobája Niniverétől. Visszatért a főépületbe, folytatta a felderítést a másik irányban, és rátalált egy ajtóra, amely – a mindent beborító porrétegből ítélve – a „használaton kívüli” épületszárny lehetett.

Beletörődően visszament a Niniveré melletti szobába. Bement, magára csukta az ajtót, és pihenésképpen az ablakhoz sétált.

Esteledett; kinézett a kicsi, fallal elkerített kertre, amelyet láthatólag nagy szeretettel gondoztak. A lebegő, színes virágok élesen kirajzolódtak az alkonyi fényben elsötétedő lombkoronák háttére előtt. A bejáratot egy ócska, rozsdás vasajtóval zárták le, amelyen kézzel írott felirat hirdette: „Belépni tilos”. Nyilván így akarták elejét venni az udvarlókordó további kártételének.

Bár a kert pompásan virágba borult, közelebről szemügyre véve Marcus meglátta a kopasz foltokat, a növények hült helyén.

A látvány felélesztette benne a sürgető kényszert, amelyet egyre nehezebben tudott kordában tartani. Már belátta, hogy sorsa összefonódik Niniverével – a sors őt szánja hitvesének –, és lényének ősi, ösztönös része a sajátjának tekintette a lányt. Az övé, hogy óvja és védelmezze.

Hogy birtokolja.

Mindez nagyon szép, ám a sürgető ösztönök nincsenek tekintettel az útjukban álló akadályokra.

Volt azonban legkevesebb egy olyan akadály, amellyel Marcus nem számolt. Korábban nem is gondolt azokra a bonyodalmakra, amelyek abból adódhatnak, ha olyan nőt vesz feleségül, aki egy klánt vezet.

Most már megfelelő figyelmet kell fordítania ezekre a bonyodalmakra is – sőt, megtalálni a módját, hogy ne megkerülje, hanem leküzdje a lehetséges akadályokat.

Nem tudta még pontosan, hogyan fogja mindezt elérni, és bebiztosítani, hogy Niniver hozzá menjen feleségül. Egyelőre csak halvány sejtése volt a problémáról, éppen csak tudott a létezéséről, mint egy rejtett csapdáról, ami csak arra vár, hogy ő beleessen.

Kopogtak az ajtón, ami elvonta a figyelmét a kilátásról és a gondolataitól.

– Szabad!

Kinyílt az ajtó, mögötte egy magas, szikár, komor arcú, kissé hullaszerű férfi jelent meg. Mereven, ünnepélyesen meghajolt.

– Edgar vagyok, uram. Lady Carrick tudomásomra hozta, hogy egy ideig itt fog tartózkodni, és amíg áthozzák a ruháit, talán jól jönne önnek valami alkalmi viselet, és esetleg hálóruga is.

Marcus bólintott.

– Köszönöm.

Edgar szemre megbecsülte Marcus magasságát, kicsit tétovázott, aztán így szólt:

– Ha lenne szíves, és átjönne a régi klánvezéri lakosztályba, könnyebben kiválaszthatnánk a megfelelő darabokat.

Marcus örömmel beleegyezett; kíváncsi volt, milyen részletekbe enged bepillantást a megboldogult tulajdonos, Manachan személyes birodalma. Bár több alkalommal is találkozott Niniver apjával, nem ismerte igazán jól. Manachanról alkotott benyomását leginkább arra alapozta, amit Thomastól tudott meg. Thomas Manachan unokaöccse volt, és igen közel állt a vén

zsugorihoz. Ha viszont Marcus feleségül készül venni Ninivert, akkor az adott helyzetben érdemes lesz minél többet megtudni a lány elhunyt apjáról.

Edgar végigkísérte a galérián, át azon az ajtón, amelyről Marcus korábban megállapította, hogy a ház urának lakosztályába vezet. Edgar kinyitotta a következő, keskenyebb ajtót, és bement. Marcus követte a szépen berendezett öltözőszobába.

Láthatóan még mindig itt tartották a megboldogult teljes ruhatárát.

Marcus megtorpant a küszöbön, és látta, hogy Edgar megkeményíti magát, mielőtt kinyitja a ruhásszekrény ajtaját.

A feltároló választékot vizsgálgatva, Edgar motyogott:

– Remélem, találok itt valamit, ami magára illik.

Hangja lemondóan csengett. Marcus beljebb lépett a szobába, és becsukta az ajtót. A lefüggönyözött ablakon át is elég fényt kaptak a válogatáshoz.

Bár tökéletesen ki tudta volna választani magának a ruhákat, Marcus átengedte az irányítást Edgarnak. Találtak egy estélyi kabátot, ami elég jól állt rajta vállban; középtájt begombolva kissé bő volt... Marcus megszemlélte a hatást az állótükörben.

– Egy estére elmegy.

Edgar felhorkant, mintha a látvány nem felelne meg szabászati elvárásainak.

– Legalábbis ma este csak Lady Carrick és Miss Hildebrand lesz ott a vacsoránál.

Feltehetőleg Miss Hildebrand Niniver régi nevelőnője.

– Miss Hildebrand régóta itt van?

– Miss Niniver csöppség volt még, amikor idekerült – az öreg vezér felesége még élt. – Miközben különböző nadrágokat vizsgált át, és tett félre, Edgar így folytatta: – Csodálkoztunk, hogy azután is maradt, hogy Miss Niniver kijárta az iskolát, hiszen nem egyeztek az öreg vezérrel, és nem is tartozik a klánhoz. De Miss Niniverért odavan, az ő kedvéért maradt.

Tehát Hilda Hildebrand egy újabb lehetséges szövetséges. Találkozni fog vele este, a vacsoránál – ez éppen elég ok, hogy figyeljen a megjelenésére.

Manachan összes nadrágjának, akár estélyiek, akár másfélék, túl nagy volt a derékbősége, a száruk meg nem elég hosszú. Végül Edgar bevezette Marcust Norris régi szobájába; ott aztán találtak egy megfelelő nadrágot az estélyi kabáthoz, inghez és mellényhez, amelyeket Manachan ruhatárából választottak ki, meg egy pizsamát is.

Marcus szemügyre vette a pizsamát.

– A felső túl szűk, de a nadrág megteszi.

Edgar enyhén megbotráncozott.

– Menjünk vissza a vezér szobájába. Ott biztos találunk magának egy hálóinget, és nyakkendőre is szüksége lesz.

Nyakkendőt viszonylag könnyen találtak, de Manachan összes hálóinge ódivatú, bő szabású darab volt. Marcus ráhagyta Edgarrá, hogy adjon neki egyet, de tudta, hogy úgysem fogja felvenni; olyannak érezné magát, amilyenek szerinte a nővérei voltak, amikor beburkolóztak a hosszú hálóköntösükbe.

Amikor Edgar diadalmasan, és mindenképpen tevékenyebb hangulatban átadta Marcusnak a kazalnyi válogatott ruhadarabot, az köszönettel átvette őket. Aztán tétovázni kezdett.

Edgar kérdően nézett rá.

– Az igazat megvallva – mondta Marcus – elég meglepő, hogy az öreg vezér ruhái még mindig megvannak – mintha még ő is itt lenne. A Völgyben, ha meghal valaki, a ruháit és a többi holmiját szétesztjük azok között, akik hasznukat vehetik. Úgy gondoljuk, ezzel is megtiszteljük az elhunytat – az életük során összegyűlt dolgok továbbra is szolgálják az élőket. Mintegy utolsó jó cselekedet a nevükben, és emlékeztető azoknak, akik megkapják a holmikat.

Nem volt túlzottan meglepve, amikor Edgar komoran bólintott.

– Igen, a klánban is ez a szokás. – Edgar rápillantott a gardróbba becsúfolt ruhakollekcióra, és becsukta az ajtókat. – Az az igazság, hogy többször megbeszéltem a dolgot Fergusonnal és Mrs. Kennedyyvel, de... úgy gondoljuk, ebbe nem avatkozhatunk bele. Mr. Nolan nem volt hajlandó

foglalkozni az egészséggel, most meg már halott... És hát Miss Niniver – Lady Carrick – még mindig nem tud szabadulni az apja emlékétől. Nem akarjuk erőltetni.

Ninivernek még mindig nehezebbre esett meghozni a döntést, ám bár Marcus úgy érezte, a lány tudja, hogy mindez már múlt idő, a döntés megszületett. Pár másodpercnyi gondolkodás után megszólalt:

– Ha mondhatok valamit, Miss Niniverből igazán nem hiányzik a lelkierő. A tartás.

Edgar lehorgasztotta a fejét.

– Valóban nem.

– És mégis, ahogy azt a többiek helyesen észrevették, nehezen tud eljutni odáig, hogy... gyanítom, úgy érzi, elkótyavetyélné azt, ami az édesapjából megmaradt. Célzott a dologra, amikor azt javasolta, hogy viseljem ezeket a holmikat. – Marcus felemelte a ruhaköteget. – Habár azzal egyetértek, hogy maga meg a többiek nem hozhatnak helyette döntéseket, mégis azt hiszem, ha a többiekkel együtt megemlítenék, hogy más klántagok – akikre jók ezek a ruhák – rá vannak szorulva, az megkönnyítené Miss Ninivernek, hogy utasítást adjon. Úgy veszem észre, határozottan cselekszik minden olyan ügyben, ami a klán javát szolgálja. – Marcus próbált ártatlan képet vágni, és így szólt:

– Talán jó ötlet lenne, ha maga meg a többiek próbálnák más megvilágításba helyezni az édesapja ruháinak szétesztését.

Edgar szemmel láthatóan megütközött. Egy pillanat múlva megenyhült az arckifejezése, és bólintott.

– Én... mi nem is gondoltunk erre, de igaza van. Beszélek Fergusonnal meg a többiekkel. Ferguson tudja, hogy lesz a legjobb előadni a dolgot.

– Nagyszerű! – Marcus megfordult, és elhagyta az öltözőszobát. Edgar már-már ruganyos léptekkel követte. Elváltak, Marcus bevitte a ruhákat a szobájába.

Letette őket az ágyra, átöltözni készült a vacsorához, közben kellemes önelégültség töltötte el. Kétségkívül nem nagy ügy, hogy segít Ninivernek megoldani halott apja holmijának a gondját. Mindamellet, az első aprócska siker volt azon az úton, amely – már ha a Sorsnak és a Hölgynek hinni lehetett – életre szóló feladata volt: gondját viselni Niniver Carricknek.

HÁROM

Niniver a tükörképét tanulmányozta a hálószoza sarkában lévő állótükörben, és az alsó ajkába harapott.

A szilvakék selyem estélyi ruhát hozatta elő a szekrényből Ellával, a szobalánnyal, mert az melegebb árnyalatot kölcsönzött sápadt arcborának, és a feszes fűző a szív alakú dekoltázzsal kihangsúlyozta a kebleit, amelyek így még teltebbnek is mutatkoztak, mint gondolta. Mellével éles ellentétben, a dereka valóságosan karcsú volt. Hála az égnek, edinburgh-i szabója ragaszkodott hozzá, hogy vegyenek vissza a csípője körül örvénylő, földre bukó szoknyák bőségéből, így alacsony termete ellenére sem tűnt testesnek a széles szoknyában.

Egy kezén meg tudta számolni, hány társasági összejövetelen vett részt az elmúlt évben, és minden alkalommal gyászruhában vagy félgyászban jelent meg. De Nigel halála után letelt a hat hónapos gyász időszaka, és úgy érezte, most már valami különlegesebb öltözékre vágyik, amelyben könnyebben szembe tud nézni Marcusszal a vacsoraasztal mellett. Vagy talán még a szalonban is.

Míg lényének egyik része habozott – illik-e a szín az alkalomhoz? Nem túl merész a kivágás? Vagy éppen merészebb is lehetne? –, gyakorlatiasabb, hétköznapi énje csúfondárosan figyelmeztette, hogy folytassa tovább az esti előkészületeket.

Marcus talán majd megnézi, mint a többi férfi, de nem fogja *lát*ni őt. Marcus okán aggódni a kinézete miatt hihetetlen ostobaságnak tűnt, valószínűleg pusztán időpocsékolás volt.

– Ez még jobban kiemeli a ruha szépségét. – Ella megállt Niniver háta mögött, és súlyos aranyláncot akasztott a nyakába; szegycsontja fölött nagy, gránátköves medál függött, amelybe Niniver édesanyjának arcképét vésték. A medál gyönyörű darab volt: különleges, de nem hivalkodó; valóban tökéletes kiegészítője az estélyi ruhának.

Niniver felemelte a kezét, hogy megérintse a medált, közben a tükörképét nézegette, Ella pedig a kapoccsal babrált. Amikor Ella felegyenesedett és hátralépett, Niniver bólintott.

– Köszönöm. Találó választás! – A ruha és a medál tökéletesen megfelelt a mai estére kitűzött célnak. A kettő együtt hatásos fegyver lesz.

Megfordult, és az öltözőasztalhoz ment. A zsámolyon ülve az ékszerdobozért nyúlt, és a hajára mutatott:

– Láss hozzá! Én megkeresem a gránátköves fülbevalómat.

Míg Ella meglazította a szoros csomót, amelybe Niniver összefogta a haját napközben, Niniver a kalózok kincséhez fogható mennyiségű ékszer között kutakodott, amelyek rendetlen összevisszaságban rejtőztek a rózsafa ládikóban. Több nemzedékre visszamenőleg ő volt az egyetlen lány a családban, több helyről megörökölte az ékszereket, de legfeljebb múló érdeklődést tanúsított az efféle holmik iránt, így aztán sosem törődött azzal, hogy áttekinthető rendet teremtsen csecsebecséi között.

Mire megtalálta mind a két egyszerű gránátköves függőt, Ella már az esti hajköltemény utolsó fűrtjeit igazította a helyükre. Niniver a tükörbe pillantott – és hunyorított.

Tágra nyílt szemmel itta be a látványt. Olyan keveset törődött a külsejével, hogy el is feledkezett arról, milyen tündérien finom tud lenni a megjelenése. A tündéri külsővel rendszerint nem sokra ment, ha férfiakkal kellett üzletről tárgyalnia. De a mai este...

Felemelte a szemét, a tükörben találkozott a pillantása Ellával, és elmosolyodott.

– Köszönöm. Ez így nagyon jó lesz!

Ella arca felragyogott.

– Ragyogóan néz ki, asszonyom! És ha szabad megjegyeznem, nagyon jó, hogy Mr. Cynster itt-tartózkodása alkalmat ad erre a ragyogásra.

Niniver kényszeredett mosolyra húzta a száját: nem volt versenytársa, akivel szemben ragyognia kellett volna.

Mindamelletts elégedetten illesztette a fülcimpájába a gránát függőket. Most már magabiztosan lemehe a földszintre, nem fog görcsbe rándulni a gyomra az izgalomtól.

Még mindig alig tudta felfogni, mit tett – elment Bidealeigh-be, és segítséget kért Marcustól, arról nem is beszélve, bár véletlenül ugyan, de leütötte, majd gyakorlatilag elrabolta a férfit.

Marcus nagyobb megértést tanúsított a helyzet iránt, mint várta. Tulajdonképpen, most, hogy belegendol, szinte... beleegyezett a dologba.

Nem mintha számított volna: a férfi ott volt, és Ninivernek erre volt szüksége. Bár cselekednie még semmilyen módon nem kellett, Niniver aggodalma és szorongása máris csökkent – nem félt már annyira, hogy valamelyik klántag átlépi a határt, és olyan jóvátételten dologra vetemedik, amelynek aztán az egész klán megissza a levét.

Az, hogy Marcus a Carrick-birtokon tartózkodik, és az övével szomszédos szobát foglalja el, az efféle szörnyűségek előfordulásának esélyét szinte elhanyagolhatóra csökkentette.

A szalonba hívó gong távoli kongása zengett végig a házon. Niniver felemelkedett, és még egy utolsó pillantást vetett a tükörképére. Az, hogy Marcust idehozta és itt is tartja, amíg sikerül a megfelelő üzenetet beleverni az eltévelyedett klántagok sajnálatosan kemény fejébe, bizonyosan megérte azt az erőfeszítést, hogy Niniver elnyomja a férfi láttán támadt érzelmeit. Megérte az erőfeszítést, hogy olyan modorban szórakoztassa a férfit az est folyamán, ahogyan azt elvárta tőle.

Miközben az ajtó felé ment, Niniver emlékeztette magát arra, ennyivel tartozik a férfinak. Bár kezdetben vonakodott, Marcus meghálálta Niniver belé vetett bizalmát, és igazolta azt a reménységet, hogy olyan úriember – az a fajta férfi –, akiben annyira mélyen gyökerezik a készítés a bajba jutott hölgy megsegítésére, hogy jobb meggyőződése ellenére sem térne ki a feladat elől.

Most, hogy beleegyezett: segíteni fog neki, a lány tudta, úgy is lesz. Sőt, azt is tudta, addig nem fog távozni, amíg Niniverrel szemben minden fenyegetés meg nem szűnik.

Niniver hetek óta nem érezte magát ilyen magabiztosnak és nyugodtnak. Kinyitotta az ajtót, és elindult a lépcső irányába.

* * *

Marcus a nyakkendőjét kötötte, amikor felhangzott a második gongütés. Egy perccel később, amikor éppen nagy műgonddal leeresztette az állkapcsát, meghallotta, hogy Niniver ajtaja kinyílik, majd becsukódik., aztán a lány léptei hangját, amint elhaladt az ajtaja előtt, a lépcső irányába.

Marcus a tükörképét vizsgálta. Nem volt nála a zafírköves nyakkendőtüje, sem más egyéb, amivel a redőket összefoghatta volna, az öltözéke tehát úgy lesz jó, ahogy van. Remélte, hogy Flyte a hajkefével együtt bepakolta a nyakkendőtüjét is; most azonban csak az ujjáival szántotta végig a haját, és megrázta a fejét, hogy eligazítsa a fürtjeit, aztán az ágy felé fordult, felemelte az estélyi kabátot, és belebújt.

Ujjáival kitapogatta a gombokat, és sietve begombolta őket, majd kritikusan megszemlélte az eredményt a sarokban álló hosszú tükörben. Furcsa módon, alulöltözöttnek érezte magát a zsebórája és a nyakkendőtüje nélkül, pedig hát nem valami nagyszabású társasági eseményre készült.

Azért mégis, Miss Hilda Hildebrand, nyugalmazott nevelőnő, jelenlegi gardedám színe előtt fog megjelenni, így aztán bizonyos fokig helyénvalónak tűnik a választékos öltözködés. Nem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna Miss Hildebrandot, de ha az elmúlt évek során elkísérte Ninivert a vadászbálba, úgy a nevelőnő ismerheti őt, legalábbis látásból, de valószínűleg hírből is.

Az ajtó felé tartva azon gondolkozott, milyen véleménnyel van róla jelenleg Miss Hildebrand – kedvezővel, vagy...? Szeretett ugyan a Völgyben élni, de nem szerzetesi életet – távol álljon tőle –, viszont minden kalandját diszkrétan intézte. Ha egy kis szerencséje van, Miss Hildebrand elfogadja őt a látszat alapján – ami ebben az esetben majdnem helytálló lenne; Niniverrel kapcsolatos szándékai ugyan nem ártatlanok, de mindenképpen tisztességesek.

Miközben leereszkedett a lépcsőn, nem látott és nem hallott senki mást. Az előcsarnok kövezetére lépve azt látta, hogy a szalon ajtaját hívogatóan szélesre tárták. Közelebb érve sem

hallotta beszélgetés hangjait; vajon Niniver máshol várakozik? Amikor az ajtóhoz ért, látta, hogy nem így van.

Niniver fel-alá járkált a kandalló előtt, nem annyira zaklatottan, mint inkább – ahogy azt a férfi megérezte – kissé türelmetlenül. Amint meglátta őt, megállt.

– Nagyszerű! Tehát idetalált.

Nem volt nehéz... A nyelve nem tudta megformálni ezeket a szavakat, egyáltalán semmi mást. Az elméje és az érzékei megbénultak.

Hosszú másodpercekbe telt, mire magához tért, és végre levegőhöz jutott. Évek óta nem látta Ninivert semmilyen társasági eseményen, bálon, vagy hasonló helyen. Időközben, ahogy mondani szokás, kivirágzott.

A lovaglőltözék nem hangsúlyozta megfelelően Niniver alakját, de a mostani szilvakék ruha helyrehozta a baklövést. A rafinált frizurával kiegészítve nagyszerűen érvényesült Niniver elbűvölő bája, a képe bármely úriember fantáziáját megmozgatta volna.

De legalábbis Marcus fantáziáját.

Niniver igazán elragadó látványt nyújtott, így aztán Marcusnak látható erőfeszítésébe került, hogy elvonja róla a tekintetét – és a kanapén helyet foglaló zord külsejű, sötét hajú, pengeéles tekintetű hölgyre irányítsa. Niniver egykori nevelőnője jól megtermett, erős csontozatú nőszemély lévén, halványszürke ruhájában meglehetősen ijesztő jelenség volt.

Míg Niniver a tőle megszokott nyílt, egyenes tekintettel méregette a férfit, Hilda Hildebrand szeme összeszűkülte, ajkai pedig rosszállóan összepréselődtek.

Macus lerázta magáról a Niniver nevű látomás bénító hatását, és arcvonásait mosolyra húzva előrelépett, hogy meghajoljon a sárkány előtt.

– Miss Hildebrandhoz van szerencsém, ugye? – Megragadta a nevelőnő kelletlenül előrenyújtott kezét, és behízselgő hangon folytatta:

– Habár szomszédok vagyunk, azt hiszem, még nem ismerjük egymást. – Elengedte a kezét, kiegyenesedett, és hátrább lépett.

Miss Hildebrand szigorúan nézett rá.

– Úgy van, uram. Természetesen már hallottam önről. És be kell vallanom, meglepett a hír, hogy jelen pillanatban e fedél alatt tartózkodik.

Marcus megérezte a sárkány gyanakvását. Válasz helyett Niniverre pillantott, és várt; amíg ő állt, a férfi sem ülhetett le.

A lány megértette a hangtalan üzenetet, és a kanapé túlsó végén lévő karosszékhez lépett, hogy beleereszkedjen.

– Mondtam már, Hildy! Mr. Cynster azért van itt, mert hajlandó nekem segíteni, hogy elsimítsam a klán belső ügyeit.

– Valóban. – Marcus a kanapéval szemközti karosszékbe ült le, és egyenesen Miss Hildebrand szemébe nézett. – Úgy tűnik, Lady Carricknek segítségre van szüksége, hogy meg tudja értetni bizonyos klántagokkal, egyikükhöz sem óhajt feleségül menni.

Miss Hildebrand rosszul leplezett kétkedéssel vont fel sötét szemöldökét.

– Tehát ezért van itt?

– Pontosan. – Marcus állta a sárkány tekintetét, és figyelte, milyen hatással van rá, hogy nem hajlandó hozzátenni: „ezért, és semmi másért”. Néhány másodpercnyi hallgatás után mégis hozzáfűzte:

– Biztosíthatom, hogy Lady Carrick biztonsága mindennél fontosabb számomra, és bármit megteszek, hogy sértetlen maradjon, és ne háborgassák.

Hilda Hildebrand kitartóan fürkészte az arcát, és közben értelmezte a férfi nyilatkozatát; Marcus szinte látta, amint megálljt parancsol a gondolatainak, és sokkal kedvezőbb irányba módosítja előzetes következtetéseit a férfi jelenlétét illetően. Végül lassan meghajtotta a fejét.

Értem. – Hilda védekező merevsége alábbhagyott, és rövid habozás után megkockáztatta a kijelentést:

– Hallottam, hogy ön tiszteletreméltó úriember, amit el is várok egy olyan család sarjától, mint

a maguké.

Marcus elrejtette ragadozó mosolyát. Amennyire meg tudta ítélni, Hilda Hildebrand saját magát tekintette Niniver erényének őrzőjének – ahogy az egy igazi sárkányhoz illik. Rövid távon mindenképpen hasznos lenne, ha Hildát maguk mellé állítanák, sőt később is, feltéve, hogy a Sors nem tereli el valami téves ösvényre, hanem a megfelelő irányba vezeti, amerre mennie kell.

Marcus még most sem volt ebben száz százalékgig biztos, habár eddig minden jel arra mutatott.

– Úgy tudom, megszerezte a régi Hennessy-birtokot. – Miss Hildebrand megigazította a kendőjét. – Mi a terve azzal a földdel?

Marcus még mindig takargatta a vigyorát, amely azonban egyre elismerőbbé vált. Úgy válaszolta meg a soron következő kérdéseket, hogy bármelyik apa büszke lett volna rá, aki a lánya kérőjét faggatja.

Niniver rosszállóan nézett. Habár nem szólt közbe, egyre nőtt benne a türelmetlenség. Marcus figyelte, hogy összeszorítja a tenyerét az ölében, míg ujjait tekergeti, majd összefonja őket. Eleinte úgy tűnt, hogy a türelmetlensége idegességből fakad; Marcus annak tulajdonította, hogy Niniver attól tart: a nevelő nő faggatózása elriasztja őt. Miután ez nem történt meg, Niniver idegességét türelmetlenség váltotta fel.

Vajon mi miatt türelmetlenkedik? – töprengett a férfi.

Ferguson jelent meg az ajtóban, és mindhárman ránéztek. Meghajtotta a fejét.

– A vacsora tálalva van, asszonyom.

Niniver talpra állt.

– Köszönöm, Ferguson.

Marcus is felemelkedett, odament a kanapéhoz és gálánsan odanyújtotta a karját Miss Hildebrandnak.

A volt nevelő nő beleegyezően bólintott, a kezét Marcus kabátujjára helyezte, és hagyta, hogy a férfi felsegítse.

Marcus megfordult, rámosolygott Niniverre, és hívogatóan felé nyújtotta a másik karját.

A lány tétovázott, de csak egy pillanatig; Marcusnak az volt a benyomása, hogy Niniver pusztán türelmetlenségből lépett mellé és csúsztatva kis kezét a könyökhajlatába.

Nevetséges jelenet volt, Marcus tudta jól, mégis önelégült mosollyal vezette ki a két hölgyet a szalonból.

Niniver Marcus oldalán haladt, és örült, hogy a férfi az ő és Hildy rövidebb lábaihoz igazította hosszú lépteit. Szeretett volna szabadabban lélegezni; mintha vaspánt szorította volna a bordái alatt, összepréselte a tüdejét, így aztán nem tudott mély lélegzetet venni, idegei pattanásig feszültek, és kissé megsédült.

Szerencsére az ebédlő mindössze néhány méternyire volt.

Mégis elég távol ahhoz, hogy érzékei menet közben fellázadjanak. Minden idegszálával rátapadt a magas, nyúlánk, erős úriemberre, aki mellette lépkedett, és bár illedelmes távolságot tartottak egymástól, mohó érzékeit mégis teljesen betöltötte a férfi közelsége. Érezte, hogy Marcus éjsötét pillantása végigsiklik az arcán; előbb az éberség borzongató hulláma söpört végig rajta, majd nem kevésbé kízó melegség öntötte el. Különös módon, az idegei sosem voltak még élénkebbek, éberebbek és nyugtalanabbak, mohón magukba akarták szívni az élmény utolsó morzsáját is.

A lány szédülése nem múlt el.

Abban a pillanatban, ahogy átlépték a küszöböt, Niniver nagy levegőt vett, kezét kiszabadította a férfi karjának melegéből, és megkerülte az asztalt, hogy a megszokott székéhez lépjen.

Az egyik inas megmozdult, hogy kihúzza neki a széket, de megtorpant és visszalépett.

Niniver a szeme sarkából látta, hogy Marcus szorosán a nyomában van; nem Hildyt ültette le először, inkább neki ajánlotta fel szolgálatait. Futólag intett a szolgának, hogy elmehet. Niniver a székéhez ért, és ott megállt; Marcus ellépett mellette, és kihúzta a széket a lány számára.

Niniver tétován a férfi felé küldött egy bizonytalan mosolyt, majd köszönete jeléül meghajtotta a fejét, és leült.

Marcus beljebb tolta neki a széket, a mellette lévő pedig magának foglalta le.

Niniver látta, hogy az asztal túlsó oldalán Hildy örömmel mond köszönetet az inasnak, aki az ő székét tartotta. A volt nevelőnő Marcus irányában táplált kezdeti bizalmatlansága elpárolgott, ami igen örvendetes dolog volt. Bár Hildy nem tartozott a klánhoz, és meglehetősen elvonultan élt, a véleménye nagyban befolyásolta mind Fergusont, mind Mrs. Kennedyt. Ők ketten – és rajtuk keresztül az egész klán – bíztak abban, hogy Hildy pontosan ítéli meg, milyen hatást gyakorolnak az események Niniver társadalmi helyzetére a birtok határain kívül.

Noha kezdetben bizalmatlan volt, Hildy most már elismerően tekintett Marcusra.

Míg Ferguson felszolgált a levest, Niniver megpróbált visszaemlékezni, ki volt a legutóbbi fiatalember, aki elnyerte Hildy helyeslését; valójában nem tudott visszaemlékezni, hogy a nevelőnőnek valaha is ennyire ellankadt volna az ébersége. Apja halálát követően, majd bátyái halála után, Nigel és Nolan számos barátjának gondja volt arra, hogy meglátogassák Ninivert, de a lány egyiküket sem kedvelte meg vagy fogadta a bizalmába, Hildy pedig kész örömmel segített szélnek eresztetni őket.

Hildy szempontjából tehát Marcus bizonyos tekintetben az első volt, ugyanakkor helybeli, akinek a családját jól ismerték, és tagadhatatlanul jobb megjelenésű – és megértőbb, hiszen Hildy kérdezősködését is türelmesebben viselte –, mint bármely korábbi látogató.

És, mint azt korábban említette, látogatásának célja volt; Niniver könyörtelenül elfojtotta magában a bizonytalanságot, és megfogadta, hogy ő is meg a férfi is erre a célra fognak összpontosítani.

Amikor belekóstoltak a levesbe, Marcus – mintha meghallotta volna Niniver fogadalmát – megkérdezte:

– Tekintettel itt-tartózkodásom céljára, nagy segítség lenne, ha többet tudhatnék meg a klánról.
– Pillantása átfogta Ninivert és Hildyt is. – Hány család van? Összesen hány farm?

Niniver készen volt a válaszokkal.

Marcus tovább kérdezősködött. Érdeklődésének kettős célja volt; alaposabban meg akarta ismerni a klánt és a birtokot, ugyanakkor érezte Niniver feltűnő éberségét, és az abból következő nyugtalanságát is. Afelől biztos volt, hogy Niniver nyugtalansága később majd alábbhagy az ő jelenlétében, de elég elővigyázatos volt, és addig is igyekezett elvonni a lány figyelmét.

Arra már rájött, hogy a klánról való beszélgetés – bármi, ami a klánnal kapcsolatban van – garantáltan megragadja és leköti az érdeklődését.

– Tehát magához a kastélyhoz nem tartozik földterület?

– Nem – felelte Niniver. – De a környező bekerített legelőkön lovakat tenyésztenek Sean, Mitch és Fred vezetésével, és igyekeznek ellátni a klánt lovakkal, így aztán nem kell sok lovat vásárolnunk. És persze vannak aklok meg istállók a jószág számára, arra, hogy összegyűjtsék őket a vásárra, vagy behozzák őket télire.

Egy tíz évvel korábbi emlék ötlött Marcus eszébe.

– Úgy emlékszem, a külső majorokból sokan bejönnek az udvarházba télen.

Niniver bólintott.

– Eredetileg mindenki bejött, legalábbis amikor nagy hó volt. Mostanság csak a kisebb bérlők maradnak egész télen. Arra szolgált a használaton kívüli épületszárny – ott helyezték el a klán családjait abban az időszakban.

– Úgy gondolom – mondta Hildy –, hogy az utóbbi húsz évben a nagyobb farmházakat megerősítették, így azoknak a családoknak nem kell télire behúzódnium az udvarházba.

– Értem. – Marcus hátradőlt, hogy Ferguson elvehesse a tányérját; kérdései kitartottak az egész étkezés alatt.

– És mi a helyzet a háztartással? Hányan laknak jelenleg az udvarházban?

Niniver arcán látszott, hogy összeszámolja a neveket...

– Húszan. Hildyt és engem nem számítva, beleértve viszont Alice-t, a gyógyítónkat, meg az ő két tanulóját.

Az asztal túloldalán ülő Hilda Hildebrand elkapta Marcus tekintetét, majd nyomatékosan Fergusonra nézett. Bár a férfi egykedvű arckifejezése semmit sem árult el, bizonyára azon

gondolkozott, hogy Marcus miért tartózkodik náluk a kastélyban, hiszen remek háza van mindössze négy mérföldnyire innen. Nem adott rá kielégítő magyarázatot, még Seannak sem.

Az adott körülmények között Marcus visszanyelte a következő kérdést: a házban lakó húsz fő között hány férfi van? Ezt tudnia kellett, no meg azt is, hogy a férfiak közül jelenthet-e fenyegetést bárki Niniverre nézve. Most azonban nem akarta szabadjárá engedni elméjében ezt a gondolatot, tehát várni fog, majd holnap megkérdezi Fergusont; addig is lesz ideje úgy megfogalmazni a kérdést, hogy elkerülje a felesleges összeütközést.

A desszertet behozták, aztán kivitték – könnyű, pudingos piskóta volt, citromos öntettel.

Miközben a szolgák leszedték a tálakat, Miss Hildebrand ellentmondást nem tűrően felemelkedett.

– Lady Carrick és én most magára hagyjuk önt a portói társaságában.

Marcus felállt, és hátrahúzta Niniver székét. Szándékában állt visszamenni a szalonba vele és Miss Hildebranddal együtt; jobban élvezte volna a hölgyek társaságát bármely vörösbornál. Ha viszont elidőzne még az ebédlőben, akkor talán alkalma nyílna bizalmasan beszélgetni Fergusonnal – hiszen volt még egy kérdése, amelyet nem Ninivernek szándékozott feltenni.

Megvárta, míg mindkét hölgy elhagyta a helyiséget, azután visszakuppedt a székébe. A szolgák leszedték a terítőket, azután visszavonultak. Ferguson visszatért egy ezüst tálcával, rajta poharak és három borospalack.

Ferguson elhelyezte a tálcat az asztalon, Marcus könyökénél, majd így szólt:

– A fiatalúr mindig ragaszkodott a háromféle italhoz: konyak, portói és jóféle skót whisky.

Marcus elfojtott egy vigyort, és a whiskyért nyúlt. Löttyintett egy keveset egy kristálypohárba, a palackot pedig visszatette a tálcára.

– Gondolom, tud róla, hogy beleegyeztem: segítek Lady Carricknek elsimítani a jelenlegi nyugtalanságot, amelyet bizonyos klánbeli férfiak keltettek. – Felemelte a szemét, amely találkozott Ferguson állhatatos tekintetével. – Ebben az ügyben szeretnék magával és a házvezetővel találkozni holnap reggel, hogy megbeszéljük a kialakult helyzetet, de egy dolgot még ma este tisztáznunk kell. – Kijózanodott. – Norrisonról van szó. Miért nincs itt? És Lady Carrick miért gondolja azt, hogy nincs joga segítségül hívni őt?

Ferguson szilárdan állta a tekintetét. Marcus pontosan tudta, melyik pillanatban döntött úgy a kifürkészhetetlen arcú férfi, hogy válaszolni fog.

– A válasz inkább Mr. Norrisnál, mint Miss Ninivernél keresendő. Ja, igen – és az öreg vezérnél. Jó vezér volt, jó szolgálatot tett a klánnak – de Mr. Nigelt leszámítva nem törődött a gyerekeivel. Ennek ellenére Miss Niniver megtalálta a saját útját. Mr. Nolan is megpróbálta, de nem sikerült neki, és beleőrült a próbálkozásba. Mr. Norris... Mi, a ház népe, mindig is azon a véleményen voltunk, hogy azért tudott épeszű maradni, mert elzárta magát a többiektől. Mindenkitől, Miss Ninivert kivéve. Ő tudta, hogyan kell megközelíteni... Azt mondhatnám, hogy megérti Mr. Norrist. De Mr. Norris elment – és talán úgy is kellett tennie. Annyit tudok, akárhogy is erőltetjük, Miss Niniver nem hajlandó visszahívni. – A nagydarab férfi megvonta a vállát. – És talán igaza is van.

Marcus másodpercekig állta Ferguson pillantását, aztán bólintott, és a poharában lévő borostyánszínű italra tekintett.

– Nagyon is meglehet, hogy igaza van. – Kezdte gyanítani, hogy több egyéb képességével együtt Niniver igen jó emberismerő is. A hozzá közeli embereket illetően feltétlenül az.

Ferguson megmozdult, de nem indult kifelé. Amikor Marcus felnézett, mert kíváncsi volt, miért időzik még ott, Ferguson a palackokra összpontosított, feléjük nyúlt, hogy eligazgassa őket a tálcán.

– A ház népe – szóval, a klánhoz tartozunk, így aztán szoktunk egymással beszélgetni. Már hogy is ne beszélgetnénk! Lehet, hogy alacsonyabb rangúak vagyunk, mint Carrickék, de úgy gondoljuk, hogy azok a férfiak, akikkel Miss Ninivernek dolga akadt – akiknek itt kellene lenniük, hogy vigyázzanak rá, akiktől joggal várja el, hogy a rendelkezésére álljanak –, nos, ezek a férfiak, egytől egyig elmentek és itt hagyták őt, hogy egyedül irányítsa a klánt. És értse meg jól – Ferguson kemény pillantása Marcusra emelkedett –, ha ő nem lenne, a klán szétesne. Nem volt más választásunk, mint őt megkérni, pedig olyan törekeny teremtés, mégis szemrebbenés nélkül

vállalta a felelősséget, és azóta is zokszó nélkül cipeli a terhet.

Ferguson szünetet tartott; Marcus látta az idős férfi szemében csillogó büszkeséget és tiszteletet. Aztán Ferguson ajka megrándult, és elfordult.

– Egyszerűen nem tartjuk helyénvalónak, hogy mindent egyedül kell csinálnia, és egy igazi férfi sincs, aki melléállna.

Pedig volt. Most már ott volt Marcus, pontosan úgy, ahogy az Niniver szándékában állt. Erről azonban Marcus egy szót sem szólt – legalábbis most még nem.

Figyelte, ahogy Ferguson elhagyja a szobát, aztán kiürítette a poharát, és felállt.

Miközben átsétált a szalonba, magában nyugtázta: mindegy, hogy alakulnak a dolgok közte és Niniver között, az a büszkeség, tisztelet és odaadás, amelyben a klán tapasztaltabb tagjai részesítik Ninivert, olyasmi, amit figyelembe kell majd vennie: megőrizni, és biztosítani, hogy semmivel alá ne ássa ezeket.

* * *

Három órával később Marcus hanyatt feküdt az ágy közepén, a Niniverével szomszédos szobában, és figyelte, hogy egy holdsugárnyaláb átsiklik a mennyezeten. Az álom messze elkerülte, az elméje tele volt Niniverrel.

Ez aligha volt meglepő, tekintve a nap eseményeit. Vacsora után, az alatt a bő egy óra alatt, amit a szalonban töltöttek, még több dologra jött rá. Amikor csatlakozott a két hölgyhöz, Niniver ismét kiszámíthatatlanul viselkedett, de most abból kifolyólag, hogy saját bevallása szerint hiányoznak belőle a hölgyekre általában jellemző képességek, amelyekkel szórakoztathatná őt.

Marcus kénytelen volt a nyelvébe harapni, hogy ki ne csússzon a száján: ha Niniver órákig csak ülne a székében, őt már az is éppen eléggé elszórakoztatná, hogy nézheti a lányt. Inkább azzal a javaslattal állt elő, hogy ő fog zongorázni *Ninivernek* – ez olyan szokatlan ötlet volt, hogy míg a lány hosszasan pislogott a meglepetéstől, Marcus odament a sarokba az elegáns hangszerhez, felnyitotta, és ujjait a billentyűkre helyezte.

Miss Hildebrand azonnal kitalálta, hogy Niniver énekeljen az ő zongorakíséretével. Niniver egy kicsit habozott, de amikor Marcus végigfuttatta az ujjait a billentyűkön és megkérdezte, milyen stílusú dalokat szeret, beletörődött a sorsába, és odaállt a férfi mellé, aki megpróbálkozott egy ismerős vidéki dallam akkordjaival. Érezte, hogy a lány nagy levegőt vesz, majd megnyílnak a rubinvörös ajkak, és énekelni kezd... Ők pedig a mennyországban érezték magukat.

Hihetetlenül tiszta volt a hangja; Marcus még soha nem hallott ilyen tökéletes szopránt, pedig több unokatestvérének is képzett hangja volt. Ninivernek a nyomába sem érhetek. A hangja tele volt szenvedéllyel és azzal a fajta sodró erővel, amely a madarak szárnyalására emlékeztetett.

Angyali módon énekelt.

Marcus három darabot is eljátszott, csak hogy hallgathassa a lányt, aztán úgy érezte, muszáj megpróbálkoznia egy duettel. Vissza kellett fognia baritonja erejét, nehogy elnyomja Niniver hangjának áthatóan tiszta csengését, de mindketten alkalmazkodtak a másikhoz, így aztán a két énekhang könnyed harmóniában egyesült.

Lucilla hárfázott, ezért Marcus inkább a zongorát részesítette előnyben, és a családjával töltött hosszú esték miatt szó szerint a kisujjában volt a vidéki dalok jókora tárháza; egyiket a másik után játszotta, és ha Ninivernek néhány perc pihenőre volt szüksége, mielőtt újabb dalba fogott, Marcus közbeszúrt egy-egy hangszeres darabot.

Közben észrevette, hogy a zongora fényes fedelén Ferguson tükörképe jelenik meg, aki a zsúrkocsit tolt, de amint kinyitotta a szalon ajtaját és meghallotta a muzsikát, megtorpant a küszöbön. A személyzet többi tagja is meghallotta őket, odagyűltek a nyitott ajtóhoz, és elragadtatott arccal figyeltek.

Gyorsan elrepült egy óra, de Niniver végül megálljt parancsolt, mondván, hogy megszédült.

Mivel Marcus ezt érthetőnek tartotta, egy drámai futammal véget vetett a játéknak, lecsukta a zongora tetejét, felállt, és kézen fogta Ninivert. Az ajtóban álló közönség felé fordította a lányt.

Marcus meghajolt. Niniver nevetni kezdett az összegyűlt nézőseregen, majd pukedlit csinált, a személyzet pedig, Miss Hildebranddal az élen, sugárzó mosollyal tapsolni kezdett.

A tiszta öröm pillanata volt ez. Ránézett Niniverre, látta az arcán az őszinte boldogságot, és ő maga is... elégedettséget érzett. Határozottan és egyszerűen boldog volt.

Felemelő érzés volt.

Ha így fogja magát érezni, valahányszor sikerül úgy alakítania a dolgokat, hogy Ninivert ilyennek láthassa – nos, ez igen erős ösztönzést jelent, hogy minden erejével igyekezzen boldoggá tenni a lányt.

Éppen itt tartott az elmélkedésben, amikor rettenetes macskazene hangzott fel.

„Örvendezz, szép hölgyem! Vesd rám fénylő tekinteted!”

Az éjszaka csendjét megzavarta valaki, aki hamisan kornyikálta az ismert vidéki dal kezdő sorait.

Marcus hitetlenkedve bámulta a mennyezetet, és hallgatta, ahogy a reszketős tenor a következő sort énekl.

A szeme nyitva volt, tehát nem álmodott. Valóság volt!

Aztán a padlódeszkák nyikorgását hallotta a szomszéd szobából, majd puha léptek zaját – mindezt azonban elnyomta a dal következő sora a reménybeli szerenádozó előadásában.

Marcus szitkozódva ledobta a takarót, és kiugrott az ágyból. Az éjszakai levegő hűvös ujjai kúsztak lefelé meztelen mellkasán, lába a hideg padlódeszkákat tapodta, de ügyet sem vetett rá. Feltépte az ablakszárnyat. Tenyerét a külső párkányra támasztva kihajolt, arcán végigömlött a hold fénye.

Ösztövé, hórihorgas férfi állt odalenn, lába mintha a kavicsos ösvénybe gyökerezett volna, a szája tátva maradt, ahogy megérezte Marcus rászegeződő tekintetét.

Legalább a kornyikálást abbahagyta az a féleszű.

– Amint látja, nem vagyok szép hölgy, és távol áll tőlem az örvendezés! Lenne kedves befogni a száját?

A férfi még mindig mereven bámult, de becsukta a száját.

Marcus összehúzott szemmel bólintott.

– Nagyszerű! Most pedig tűnjön el!

A fickó megint eltátotta a száját, aztán a tekintete átsiklott Marcus bal oldalára, a következő ablakra – a szeme még jobban elkerekedett, és visszanézett Marcusra.

Marcus felmordult.

– Azt mondtam, tűnés! Ha nem akarja, hogy a hangszálainak baja essen, azt ajánlom, ezzel az ostobasággal többet ne próbálkozzon!

A férfi nagyot nyelt – Marcus látta az ádámcsutkája mozgását –, aztán a tekintete kezdett megint bal felé siklani.

– Elég legyen! – Marcus még mélyebb hangfekvésben szólalt meg; szavai mögött csendes fenyegetés hullámozott. – Ugye, nem akarja, hogy lemenjek, és megmutassam az utat?

A fickó csészealjnyi szemeket meresztve ismét nagyot nyelt, aztán lesunyt fejjel eliszkolt.

Marcus még jobban előrehajolt, és nézte, ahogy befordul a ház sarkánál. Figyelt, mígnem felhangzott a tompa patadobogás. Amikor a hang elenyészett, hallotta, hogy Niniver ablaka halk csusszanással kinyílik.

– Köszönöm. – A hangja Marcus felé úszott.

A férfi legyőzte a késztetést, hogy megforduljon és ránézzen – óriási erőfeszítésébe került nem gondolni arra, hogy nézhet ki a lány: rajta az álom melege, ahogy ziláltan kibújt az ágyból. Aztán megérezte, hogy Niniver tekintete végigsimított a meztelen vállán.

A Hölgynek legyen hála, Niniver nem láthat az ablakpárkány vonala alá, gondolta Marcus, aki úgy szorította a párkányt, hogy belesajdult a keze, és kényszerítette magát, hogy figyelni tudjon.

– Ki volt az?

A hangja még mindig baljóslatúan morajlott.

Niniver tétován válaszolt:

– Jem Hills.

A lány által megnevezett klántagok egyike. Ellenőrizte a korábban begyűjtött adatokat.

– A favágók vezetőjének egyik fia?

– Igen.

– Korábban is próbálkozott ezzel?

Niniver habozott, aztán bevallotta:

– Kétszer. De elég könnyű ráijeszteni – nem hinném, hogy visszajön.

De hiszen Jem Hills már kétszer visszatért, mert Niniver egymagában nem volt képes elriasztani. Marcus felhorkant.

– Jobban teszi, ha nem jön vissza, mert megtudja, hogy *engem* meg elég könnyű felbosszantani!

Ez különösen hangzott Marcus szájából. Rendszerint nem volt hirtelen haragú, azonban ha Niniverről volt szó...

Erővel elszakította magát az ablakpárkánytól, és odébb lépett az ablaktól.

– Remélem, ma éjjel már nem fognak zavarni.

– Nem – vagyis igen – sóhajtott Niniver, aztán suttogva hozzátette: – Jó éjt!

Marcusnak sikerült viszonznia a köszönést, nem csak mordult egyet. Megvárta, míg Niniver ablakszárnya lecsúszik, aztán becsukta a sajátját is, és visszafeküdt az ágyba.

A takaró alól megint elkezdte a mennyezetet bámulni – és megint csak gyűlni kezdett benne a harag, az a különös fajta felindulás, amely továbbra is ott keringett az ereiben.

Ösztönösen tudta, miről van szó, bár beletelt néhány percbe, mire hajlandó volt megnevezni ezt az érzést. Irigység és féltékenység. Már maga a gondolat, hogy mit láthatott volna Jem Hills – azt a látványt, amelyet Marcus megtagadott magától, de Jemnek része lett volna benne, ha Marcus nincs ott és el nem kergeti –, ismét ádáz haragra gerjesztette.

Az est elején még nem volt százszázalékosan biztos benne, hogy Niniver bajnokává lenni a számára kijelölt út. Mostanra egy szemernyi kételye sem maradt. A sors mélyen belevájta a karmait, és visszavonhatatlanul a neki szánt ösvényre állította.

Akár jó, akár rossz következik, csak egy út vezet előre.

Neki. És Ninivernek.

Kettőjüknek.

Agyában kúrtszóként visszhangzott a gondolat. Becsukta a szemét – és maga is meglepődött, hogy Morpheus már várt rá.

* * *

Miután Niniver becsukta az ablakot, megállt az ablak előtt, de nem látott át az üvegen.

Lelki szemével még jobban kiszínezte a látványt, amit inkább ki kellene onnan törölnie. Mégis... inkább elidőzött minden egyes hajlatnál, minden vonalnál, amelyek kitörölhetetlen nyomot hagytak az emlékezetében.

Marcus kihajolt, hogy Jem meglássa. Ugyanakkor ő is megláthatta. Elveszítette az uralmat a tekintete fölött, amely végigsimította az izmos vállakat és felsőkarokat, a szikár, inas alkarokat, amitől Niniver gondolatai összefüggéstelenül csapongani kezdtek.

Sőt, mikor Marcus visszalépett és egy kicsit megfordult, futólag ugyan, de kisebb takarásban megpillantotta holdfényben fürdő, pompás, széles mellkasát...

A szája kiszáradt. Bárhogy próbálja is, ezt soha nem fogja elfelejteni.

Hallotta, ahogy a férfi visszamegy az ágyához, és hallotta az ágy nyikorgását, ahogy ismét elhelyezkedett benne.

Elméje ismét felidézte a férfi kezének képét, ahogy a hosszú ujjai lágyan siklanak a zongora billentyűin, egyik dalt a másik után játssza, a hangja tökéletesen kiegészíti az övét. Ugyanazt a kezet látta pár perccel ezelőtt: ahogy a fehérre festett ablakpárkányt markolták a finom ujjak, sokkal félelmetesebbnek tűntek.

Niniver úgy érezte, ez a férfi igazi lényege: külsőre elegáns és kifinomult, belül azonban erős és

veszélyes.

Az éjszaka hideg ujjai áthatoltak a hálóingén. Lerázta magáról a szétszórt gondolatokat, és visszabújt az ágyba. Miután befészkelte magát a takaró alá, érzékeit újra feszíteni kezdték a látottak, és elméje összezavarodott, megparancsolta magának, hogy térjen észhez. Ha átadja magát az ilyen képzelődésnek, az nem fogja megkönnyíteni, hogy elrejtse a férfi iránt érzett vonzalmát – vagy inkább rajongását, ha őszinte akar lenni magához. Márpedig azt kénytelen lesz elrejtteni és letagadni.

Gondolatai visszakanyarodtak az estéhez, a sok közös mosolyhoz a zongora fölött, a könnyed cinkossághoz, amely a zene hullámaival együtt áramlott közöttük.

De nagyon jól tudta, milyen úriember Marcus, hiszen éppen ezért adta be a derekát végül, és kért tőle – kimondottan tőle – segítséget. Mert *segíteni fog*, olyan határozottan és ellentmondást nem tűrően, ahogy épp az imént bánt el Jem Hillsszel.

Ugyanígy, azt is jól tudta, hogy a Marcushoz hasonló férfiak részéről a sok kedvesség valóban nem jelent többet pusztán kedvességnél. Abból a megrögzött védelmező ösztönből erednek, amit a magafajta férfiakba születésüktől fogva beléneveltek, és semmi többet nem jelentenek.

Ostobaság volt azt képzelni, hogy ez a fajta kedvesség másból is eredhetne, mint pusztán jólneveltségből.

Behunyta a szemét, és erővel elvonta a gondolatait a férfiről, inkább azon tűnődött, ami most kiszivárog. Marcus olyan erősen megfélemlítette Jemet, hogy ha van egy kis szerencsésük, a fickó nem tudja megállni, és kifecsegi a találkozást. Így aztán híre megy, hogy Ninivernek többé nem egyedül kell megbirkóznia a klántagok ellene irányuló eszement akcióival.

Gondolatai megint csak az előbbi látványra terelődtek, a Marcusból áradó egyértelmű fenyegetésre.

Ha előre tekintett, nem maradt kétsége afelől, hogy a férfiban megbízhat: meg fogja őt óvni bármiféle külső veszélytől.

De ki óvja meg a szívét? Az ostoba, bolondos érzéseit?

Ez már saját magán fog múlni.

NÉGY

Marcus másnap reggel annak rendje-módja szerint elkezdte Niniver becserkészését. Miközben a reggelizőasztalnál várta a megjelenését, elpusztított egy kupac sonkát, kolbászt és kedvencét, a füstölt tőkehalból, rizsből és tojásból készült kedgeree-t, és gondolatban szemlét tartott az új harcmezőn.

A cél világosan állt előtte – elnyerni Niniver kezét, és oldalán az ezzel járó pozíciót.

Mi az akadálya? Amennyire meg tudta ítélni, az akadályok főként abból eredtek, hogy Niniver egy klán úrnője.

Általában a házasságon belül, főként az ő társadalmi helyzetében, a férfi volt a hatalom birtokosa, övé volt a cím és a földbirtok, vagy hasonló vagyoni helyzete és befolyása volt. A nő a hozományát vitte a házasságba – vagyont, földet, vagy egyéb kézzelfogható értékeket –, és ő lett a férfi támasza, az elfogadott szokásrend szerint.

Ez esetben azonban ez nem volt lehetséges. Igaz, hogy Marcus földbirtokos volt: jelentős vagyonnal és befolyásos kapcsolatokkal rendelkezett. Ám a klán úrnője Niniver volt – a klántagok választása nyomán gyakorolta a hatalmat. Amennyiben összeházasodnak, nem Niniver lesz Marcus támogatója, hanem fordítva.

Furcsamód megnyugtató volt a kilátás, hogy ez a sors rendeltetett Marcus számára. Úgy is mondhatnánk, hogy születése és neveltetése kivételesen alkalmassá tették erre a szerepre.

Nem sok férfi vágyott arra, hogy hatalmat birtokló nő legyen a felesége, még kevesebben tudták ezt a pozíciót sikeresen betölteni. Évekkel ezelőtt a nagyanyja, Helena elmagyarázta Marcusnak, hogy csak rendkívüli önbizalommal rendelkező férfi lehet egy uralkodó nő házastársa – így volt ez apja és anyja, a jelenlegi Lady of the Vale cím birtokosa esetében, ma pedig így van Thomas és Lucilla között. Helena megjegyezte: ilyenkor a házastárs nem kevésbé számít férfinak – sőt talán még inkább az. Olyan férfit kíván a feladat, akinek önbecsülése és méltósága nem függ a titulásától, még kevésbé felesége szolgálalkú engedelmességétől.

Tágabb családjának nőtagjaira gondolva Marcus halkán felmordult. A Cynster feleségek távolról sem nevezhetők szolgálalkúnek. Egyenrangú társnak igen – és a férjek rájöttek, hogy házasságuk mennyivel jobban működik ezen az alapon. Minden szinten.

Ő maga is folytatója volt ennek a férfias hagyománynak; elvárásai, elképzelései és igényei ebben a szellemiségben gyökereztek – mindez nem hagyott kétséget afelől, hogy felnő a feladathoz: ő lesz Niniver bajnoka, oltalmazója, védelmezője és legfőbb támogatója. Egyszóval a férje.

A Sors és a Hölgy ezt a szerepet osztotta rá. Ő maga is vágyott e szerepre, és teljes odaadással igyekezett azt betölteni.

De hogyan?

Ez maradt az egyetlen kérdés.

Meghallotta Niniver könnyed lépteit a folyosón. Felnézett, amikor belépett a szobába.

A lány is meglátta őt; tekintetük találkozott, Niniver lassított, rávillantotta a mosolyát és továbbhaladt a pohárszék felé.

– Jó reggelt! Még egyszer köszönöm, hogy megszabadított Jentől.

– Mondhatnám, hogy részemről a szerencse – úgy is van –, de ilyen incidensnek nem lett volna szabad előfordulnia. – Marcus felállt, és megvárta, míg Niniver kivett két szelet pirítóst, de aztán némileg meglepődött, hogy a lány a vele szemben levő helyet szemelte ki. Bejött Ferguson a teáskannával, letette Niniver kiválasztott helye elé, és alátolta a széket.

Amikor elhelyezkedett, Marcus is visszaült, és mivel látta az asztalon körbefutó pillantását, felemelte a lekváros csuprot, és odanyújtotta Ninivernek. Az ujjai súrták egymást, Marcusba belehasított a régen várt érintés. Tudta, hogy a lány is ezt érzi, de belső védőrácsa lecsapódott, és összeűzta a viszonzás legapróbb jelét is. Nyilvánvalóan szándékosan döntött úgy, hogy a széles

asztal másik oldalára ül, nem pedig megszokott helyére, a Marcus melletti székbe.

Tehát szeszélyes a hölgy! Mindent egybevetve, ez nem volt nagy meglepetés. Marcus ügyesen szoktatta kézhez a betöretlen állatokat, és úgy tapasztalta, hogy a nők nem sokban különböznek tőlük. Bőven lesz még ideje legyőzni a lány vadságát, miután elhárítja a nyugalma fenyegető összes veszélyt.

Elnézve, hogyan keni Niniver a lekvárt a pirítóásra, rajtakapta magát, hogy ugyanazon gondolkodik, amin húgai viselkedését figyelve is gyakran szokott: legyenek bár mégoly aprócska teremtések is, mint Niniver, Lucilla és Annabelle, hogyan képesek a nők ebédig meglenni két szelet lekváros pirítóson és pár csésze teán?

Niniver félretette a lekváros csuprot, és a teáskannáért nyúlt. Marcus megfejtés nélkül hagyta a rejtélyt, inkább visszatért Niniverhez és a legfrissebb problémákhoz.

– Azt mondta, hogy Jen már kétszer is szerenádozott korábban. – Ezek az esetek nem szerepeltek Sean és Mitch listáján. Marcus nem akarta a teljes bűnlajstromot elismételni, ezért csak ennyit mondott:

– Tudok az istállóudvarban történt verekedésről. Mi egyéb – milyen hasonló incidensek – fordultak még elő?

Niniver magában viaskodva összeráncolta a homlokát. Végül belekezdett:

– Úgy gondolom, az első „incidens”, mint olyan, tavaly nyár elején történt. Carter Bonham és Milo Wignell eljöttek, hogy meghívjanak piknikezni. – Niniver grimaszt vágott az emlék hatására, aztán az asztal fölött összetalálkozott a pillantása Marcus állhatatos tekintetével. – Erősködtek ugyan, de azt használtam kibúvónak, hogy még gyászt viselek. Később visszatértek – október vége felé, azt hiszem. Megláttam őket közeledni a homokfutójukkal, és utasítottam Fergusont: mondja azt, hogy nem vagyok itthon. Azóta nem jöttek vissza – legalábbis eddig nem. Aztán ott voltak a hozzájuk hasonlók...

– Várjon csak! – Marcus előrehajolt, fekete szemöldöke összeszaladt. – Bonham és Wignell nem klántagok, igaz? És a hozzájuk hasonlókon, gondolom, úriembereket ért?

Niniver nehezen tudta megállni, hogy ne harapjon az alsó ajkába.

– Igen.

– Nem azt mondta, hogy az önt zaklató férfiak mind a klánhoz tartoznak?

– Jelen pillanatban igen. Mind klántagok. De a többiek Nigel és Nolan barátai voltak.

Marcus tekintete egy pillanatra megállapodott rajta, aztán összeszorította az ajkait. Bólintott.

– Minden nevet tudni akarok!

Niniver felsorolta őket. Amikor elhallgatott, Marcus hátradőlt a székében. Arckifejezése arról tanúskodott, hogy a neveket hozzáadja valamiféle összesített listához, ami a fejében van. Azután a tekintete visszatért Niniverre, és intett neki, hogy folytassa.

– Mondjon el minden esetet, amire csak emlékszik!

A lány elfojtott sóhajjal engedelmeskedett. A lista hosszú volt – Niniver nem is tudta, mennyire hosszú; nem jegyzett fel minden esetet, még gondolatban sem. Voltak ijesztő incidensek, de visszatekintve igen mulatságosak is adtak köztük. Amikor azonban Niniver a beszámoló végére ért, egy szikrányi derűtség sem látszott Marcus arcán. Arckifejezése szilárd volt és kérlelhetetlen, vonásai fenyegetőek.

Niniver azonnal érzékelte Marcus erejét és a lényéből áradó fenyegetést, de amint azt az előző este tapasztalta, mindez a vészjósló erő nem rá irányult, hanem pajzsként fedezte és védte őt.

Niniver igyekezett nem mutatni, hogy gyámoltalanul, de hálásan megborzong.

Marcus érzékelte ezt a borzongást; a figyelmét ismét visszaterelte Niniverre. Egy másodpercig méregette, és azt csodálta, hogy a lány – a nyugalma és a magánélete ellen intézett támadások sorozata ellenére, amelyeket a múlt évben volt kénytelen elviselni – amióta klánvezérré választották, mégis megmaradt... Ninivernek. Nyugodt volt és szilárd, mélyen gyökerező gyakorlati érzékkel.

Azonban a támadások – hiszen már annak lehetett őket nevezni – nem múltak el nyomtalanul. Az a legkevesebb, hogy fölösleges feszültséget keltettek egy olyan időszakban, amikor – ha Marcus jól értette – Niniver csak nagy erőfeszítéssel tudta a klán hajóját a felszínen tartani. Az incidensek

egyetlen haszna az volt, hogy végül elvezették hozzá Ninivert. Végre belátta, hogy szüksége van egy bajnokra, és az a bajnok Marcus kell hogy legyen.

Niniver félrebillentette a fejét, kék szeme a férfi arcát fürkészte.

– Ezt akarta tudni?

– Igen. – Kis szünet után folytatta. – Tudnom kell, kik az érintettek, hogy tudjam, kit kell szemmel tartani, és azt is tudnom kellett, mit csináltak, hogy fogalmam legyen arról, mennyire vannak elszánva.

Niniver a tányér mellé helyezte a szalvétáját.

– És mennyire elszántak?

Marcus felemelkedett, és megkerülte az asztalt.

– A Jemhez hasonló alakok csak próbálkoznak, őket könnyű lesz leszerelni. No de a többieket? Főleg Nigel és Nolan barátait. – Megfogta a széket, és kihúzta Ninivernek. – Velük kapcsolatban nem akarok elhamarkodottan ítélni.

Marcus megragadta a lány kezét, és felsegítette.

Érezte, hogy megremegnek az ujjai, azután kiszabadította őket a férfi kezéből. Felpillantott rá, aztán emelt fővel elindult kifelé a szobából.

– Délelőtt a könyvtárban leszek. – Niniver megkönnyebbült, hogy elég simán ki tudta ejteni a szavakat; a tüdeje elszorult – úgy érezte, alig kap levegőt. Érzékei fellázadtak, jelezték a férfi közelségét, hogy a sarkában van – csupa *ostobaságot*. Az ujjai, amelyeket az előbb megragadott, a bőre, amelyet megérintett, még mindig tűzben égett.

Nevetségesen csábító volt a melegük.

Ám Niniver szilárdan eltökélte, hogy nem vesz tudomást a saját érzéseiről; Marcus pontosan úgy viselkedik, ahogy az egy úriemberhez illik egy magafajta hölgy irányában – és semmi több.

– Úgy találom, hogy a jelen pillanatban meg kell vizsgálnom a birtokon felmerülő összes költséget. Mivel egy teljes év sem telt el a megválasztásom óta, még mindig csak tanulok. És olyan sok különböző vállalkozásunk van... de hát maga biztosan hozzászólt ehhez a Völgyben. – Niniver szinte futva közlekedett. A könyvtár ajtajához értek, Niniver kinyitotta, és bement.

Marcus követte, és becsukta maga mögött az ajtót. A lány továbbment a könyvtár végében lévő íróasztal felé, közben hátrapillantott – és a hosszú, széles szoba, a kastély legnagyobb helyisége, összezsugorodni látszott.

A férfi nagy helyet foglalt el, nemcsak testileg, de mintha az aurája kitágult volna, betöltötte a teret, szinte magának követelve, magáévá téve azt.

Niniver előrenézett, apja biztonságot nyújtó íróasztala felé igyekezett.

Marcus figyelte, ahogy besiklott az íróasztal mögé és belesüppedt a viharvert parancsnoki székre. Csakúgy, mint az előző délután, nézte a lányt, amint belemerül a főkönyvbe, az aggodalom lassan eluralkodik az arckifejezésén. Csakúgy, mint az előző nap, legyőzte a késztetést, hogy segítsen neki a birtok ügyeiben; egy éve igazgatja elfogadható sikerrel, tehát nincs szüksége azonnali segítségre ezen a fronton.

Előbb a védelem és a védekezés, később majd lehet könnyíteni a terheken.

– Van másik szoba – dolgozó vagy iroda –, amit most használhatnék? – Nem mondta meg, mire; Ninivernek nem kellett róla tudnia.

A lány majdhogynem türelmetlen arckifejezéssel nézett rá, ami arra készítette a férfit, hogy elrejtse ragadozó mosolyát. Mivel olyan szeszélyes teremtés, el akarta hagyni a kedvenc helyiségét, hadd tudjon lazítani. Legalábbis egyelőre.

– Van egy kisebb dolgozószoba a folyosó végén. – Niniver a tollával mutatta az irányt. – Nigel használta, amíg Papa élt. Most nem használja senki.

– Az pompás lesz! – A könyvelés felé bólintott. – Magára hagyom ezekkel.

Megfordult, és az ajtó felé indult. Nem kellett a lány hálás arckifejezését látnia – anélkül is tudta, hogy helyesen cselekedett.

Kilépett a folyosóra, behúzta maga mögött a könyvtár ajtaját, és elindult a dolgozószoba felé, hogy megtegye a következő lépést, és biztosítsa a pozícióját Niniver bajnokaként.

A kis dolgozószobában volt egy íróasztal, mögötte egy jókora szék, előtte két egyenes támlájú szék, és két könyvespolc a fal mellett. A polcokon mindössze néhány régi folyóirat hevert; a helyiség dísztelen és barátságatlan volt, eltekintve a rézlámpától, amely az egyébként üres íróasztal egyik sarkán állt.

Marcus az íróasztal mögött ült, háttal az istállóudvarra néző ablaknak, és Fergusont meg a házvezetőnőt, Mrs. Kennedyt méregette, akik a vele szemben lévő székeken foglaltak helyet.

– Úgy látom, az itt az én feladatom, hogy megvédjem Lady Carricket minden veszélytől, legyen az fizikai, vagy bármi más természetű. Nem fogják zaklatni. Nem fogják megzavarni. Egyáltalán, semmilyen módon nem fogják kihasználni. Nagyon rossz néven fogom venni, ha bárki kényelmetlenséget okoz neki.

Mind Ferguson, mind a méltóságteljes külsejű házvezetőnő elfojtott izgalommal néztek rá.

Marcus tanulmányozta az arcukat, aztán így folytatta:

– Múlt éjjel éjféλι látogatót kaptunk. Jem Hills úgy gondolta, Lady Carrick szívesen fogadna egy szerenádot. Beszéltem vele, és sikerült tisztáznom a félreértést.

Ferguson is, Mrs. Kennedy is rosszallóan nézett.

– Én... – Ferguson a házvezetőnőre pillantott, mire az határozottan megrázta a fejét. – *Mi* nem hallottunk semmit.

– Pontosan. A szobájuk az ellenkező irányba néz, tehát nem is tudták, mi történik a ház Lady Carrick felőli oldalán. Ez megmagyarázza, miért foglalom el a Lady Carrick szobája melletti hálót. Nyilvánvaló, hogy védelemre van szüksége éjjel-nappal.

Az inas és a házvezetőnő ennek már nem örült annyira, de egyikük sem vitakozott.

Marcus meglehetősen biztos volt abban: ezek ketten minden tőlük telhetőt megtennének, hogy támogassák és védjék Ninivert; egy újabb lehetséges, Seanhoz és Mitchhez hasonló védelmező páros, akik azonban nem tudtak hatékonyan cselekedni. Marcus nem áttalotta kihasználni saját alkalmatlanságuk érzését annak érdekében, hogy megszerezze a támogatásukat a maga számára. Lehet, hogy az ő kezüket megköti a klánhoz való lojalitás és a politika, de Marcusét nem. Ő ott is cselekedhet, ahol a többiek kénytelenek mellébeszélni, és ha a Nigel és Nolan barátaihoz hasonló elemeket kellett leszerelni, Marcus összehasonlíthatatlanul alkalmasabb a feladatra a klán bármely tagjánál.

– A tegnap esti közjáték után azt remélem, hogy Jem szétkürtöli a hírt: Lady Carrick már nincs egyedül, és aki bele akar avatkozni az életébe, az velem találja magát szemben. Egyszóval, szándékomban áll kiállni Niniver bajnokaként.

Kis szünetet tartott, hogy ezt meg tudják emészteni, majd így folytatta:

– Biztos vagyok benne, hogy az egész háznép tudja, milyen kincsre lelt a klán Lady Carrick személyében. Nagyra értékelném, ha mindannyian hírét vinnék: ennek a kincsnek immár őrzője van. Mégpedig olyan őrzője, aki nagyon rossz szemmel nézi a további kihágásokat.

Nem lehetett nem észrevenni a két barázdált arcon előmlő megkönnyebbülést, bár ahelyett, hogy egyetértően bólintottak volna, a páros hallgatott, majd hosszú pillantást váltottak.

Ferguson végül Marcus felé fordult.

– Rendkívül nagyra értékeljük, hogy hajlandó volt idejönni, és kiállni Miss Niniver mellett.

– Úgy van. – Mrs. Kennedy ősz fűrtjei meglazultak, ám az arca komoly maradt.

Ferguson nagy levegőt vett:

– Mindazonáltal, ön nem tartozik a klánhoz, mi pedig mind nagyon szeretjük Miss Ninivert, és mivel nincs más, aki feltehetné helyette a kérdést... – Ferguson bátran állta Marcus tekintetét.

– Úgy gondoljuk, fel kell tennünk a kérdést: mik a szándékai Miss Niniver – azaz Lady Carrick irányában?

Nem érte váratlanul a kérdés; tulajdonképpen kevesebbre tartotta volna őket és Niniver iránti odaadásukat, ha nem szegezték volna neki. Arra azonban nem volt felkészülve, milyen ösztönös

válasz buggyan ki belőle, szilárdan és véglegesen. Bár az lett volna a pontos, ha csak odaveti: Ő az enyém, mégsem lett volna helyénvaló felelet. Megőrizve higgadtságát és nyugodt arckifejezését, kijelentette:

– Teljes egészében rajta múlik a dolog, és ez így van rendjén.

Igaz és őszinte választ adott, bár egyáltalán nem állt összhangban heves érzelmeivel. Azokat továbbra is gondosan titkolta.

Ferguson is, Mrs. Kennedy is fellélegzett, és szinte tapintható megkönnyebbüléssel bólintottak. Tudták, kivel van dolguk, tudták, hogy adni lehet a szavára. Marcus kijelentése eloszlatta a szorongásukat, nem volt többé okuk az ellenállásra, megnyílt az út kettejük és az általuk irányított személyzet előtt, hogy felsorakozzanak mögötte Niniver támogatására és védelmére.

Ferguson ismét a szemébe nézett, majd felemelkedett. Az inas meghajtotta a fejét.

– Köszönöm, uram. Mindannyiunk nevében.

Mrs. Kennedy is talpra állt, és meghajolt.

– Boldogan megteesszük, amit csak tudunk, hogy segítsünk – hogy könnyítsünk a Miss Niniver vállára nehezedő terheken.

Marcus elmosolyodott, és ő is felállt.

– Helyes! Tudatni fogom, ha a személyzet vagy önök bármiféle módon a segítségemre lehetnek.

Miután a páros távozott, Marcus visszasüppedt a székbe. A következő pillanatban megfordult, hogy kilásson az ablakon.

Örült a jól sikerült beszélgetésnek. Az eredmény nem lepte meg, bár sokkal tovább is eltarthatott volna, mire sikerül maga mellé állítania a személyzetet; fellélegzett, hogy nem így történt. Az azonban meglepte, hogy ő maga belül milyen hevesen reagált Ferguson kérdésére. Pontosabban a benne rejlő célzásra, hogy Niniver esetleg még nem az övé. Övé, a szó igazi értelmében, hiszen belső, kezdetleges ösztönei csak ezt tudták elfogadni. A legkevésbé sem volt meglepve azon, hogy így érez a számára rendelt menyasszony iránt, de hogy máris ilyen heves birtoklási vágy él benne... ez kissé felkavaró volt.

Huszonnégy óra sem telt el azóta, hogy belátta: Niniver a neki rendelt menyasszony, kijelölt sorsának központi figurája; úgy gondolta, a birtoklás érzése fokozatosan alakul majd ki benne, míg aztán eljön a pillanat, hogy kimondja: Ő az enyém, és senki másé.

Nyilvánvalóan nem ez történt. Nyilvánvaló, hogy kezdetleges ösztönei messze előtte jártak, már el is érték az út végét, és küzdenek az ellen, hogy Marcus próbálja őket megzabolázni.

Ez pedig gondot okozhat, hiszen Niniver kiszámíthatatlan viselkedése arról tanúskodik, hogy egyelőre fogalma sincs Marcus szándékáról, még kevésbé arról, hogy ő milyen szerepet hivatott betölteni a férfi életében. Távoli sejtése ugyan lehet a dolgról, de nem tudhatja biztosan, hiszen a férfi minden erejével azon fáradozott éveken át, hogy elrejtse irányában táplált érzéseit.

Múltak a percek, miközben Marcus a semmibe révedve nézett az istállóudvar felé, végül visszafordult a szoba belseje felé.

Mivel adott a tény, amit mind a racionális énje, mind kezdetleges ösztönei felfognak és elfogadnak, kétségtelenül bölcs dolog lenne fokozni az erőfeszítéseit, hogy rávegye Ninivert: menjen hozzá feleségül. Vadászember lévén tudott türelmes lenni, de a jelen körülmények között az ő türelme is véges volt, főleg hogy az ösztönei ilyen hevesen működtek.

Mindezek mellett újabb bonyodalmat látott előre. Talán ráveheti a lányt, hogy legyen az övé, de a kezét addig nem kérheti meg, míg el nem hárít minden rá leselkedő veszélyt, legyen az fizikai vagy más természetű.

Ha nem tud várni, a lánykérés esetleg úgy hangozhat, mintha fizetséget kérne a szolgálataiért...

A puszta gondolattól is megvonaglott.

Hangokat hallott az ablakon át, ezért kinézett. Johnny, a lovásza érkezett meg, és leszállt a lováról. A nyergére volt erősítve Marcus egyik útitáskája.

Marcus talpra állt, és az ajtó felé indult. Egyszerre csak egy lépést!

A szobájában kipakolta a táskát, amit Johnny hozott el neki, amikor meghallotta, hogy Niniver felfelé tart a lépcsőn. Megkerülte a galériát, és bement a szobájába.

Marcus hallotta motoszkálását, és a cipője koppanását a padlón.

Néhány perccel később kinyílt a lány ajtaja, cipősarkai erélyesen kopogtak a futószőnyegen, amint Marcus szobája felé tartott. A férfi a nyitott ajtó felé fordult, amikor Niniver odaért.

Meglátta Marcust, és elmosolyodott.

– A délelőtt hátralevő részében a kopókat fogom idomítani. Volna kedve velem tartani?

– Természetesen. – Még kérdezni kellett? Niniver tudta jól, hogy ő is szereti a kutyákat.

Már átöltözött lovaglóruhába. Marcus inget, térdnadrágot és csizmát viselt; hátrahagyta a félig kipakolt táskát, odament az ágyhoz, felkapta onnan a lovaglókabátját, és ráhúzta az imént lecserélt tiszta ingre.

– Hol tartják a kutyákat? Mintha Thomas említette volna, hogy a birtok valamelyik farmjára vitték őket.

– El kellett rejtenem a kutyákat, máskülönben Nigel eladta volna őket. – Vállat vont. – Vagy éppen Nolan. Már azt sem tudom, melyikük mit tervezett.

– De maga megmentette a kopókat! – Csatlakozott Niniverhez az ajtónál, ő pedig visszalépett. Egymás mellett indultak a lépcső felé.

– A legjobbakat sikerült elrejtennem. – A férfi mellett lépkedett, semmi jelét nem adta korábbi feszélyezettségének. –A falka még mindig kint van az öreg Egan farmján, egy használaton kívüli istállóban. Papa idejében ő volt a kennel gazdája, úgyhogy nála hagytam a kutyákat. Két unokaöccse segít a munkában. Szerintem örül, hogy átadhatja nekik a tudását.

Elindultak lefelé a lépcsőn.

– Mellékesen, nem tudom megvédeni a vőlegényjelöltek alkalmatlankodásától, ha nem vagyok magával. – Marcus látta, hogy tágra nyílt kék szemével ránéz a lány. – Tehát nagyon megköszöném, ha lenne szíves szólni nekem, mielőtt elhagyja a házat.

Niniver egy pillanatig méregette a férfit, aztán előrefordult.

– Rendben van.

Szívesen kicsikart volna belőle erre vonatkozóan valami ígéretet is, de a lány igazán készségesnek tűnt, és amennyiben hajlandó szólni a kiruccanásairól, Marcus két legyet üthet egy csapásra, ha elkíséri őt a mostanihoz hasonló kirándulásokra. Egyrészt mindenki észreveszi a jelenlétét Niniver oldalán – sőt, kis szerencsével szélteben-hosszában híresztelni is fogják –, másrészt, ha órákat töltenek együtt házon kívül, alkalma nyílhat megismertetni a lányt azzal a gondolattal, hogy hozzámenjen feleségül.

Niniver a napsütötte istállóudvaron várakozott, míg Sean, Mitch és Marcus felnyergelte a lovakat. Marcus szürkéje rakoncátlan volt; amikor végre kivezette a nagytestű mént, a ló dobálta a fejét, és vágatni szeretett volna. Niniver kissé meglepődött, amikor Marcus odaadta a kantárt Frednek. Kurtán odavette Mitchnek, aki éppen kivezette Oswaldot, hogy „Tartsd!”, majd a lány felé lépdelt.

Jaj, ne! Niniver ki sem tudta mondani ezeket a szavakat, Mitch máris odavezette hozzá Oswaldot.

Marcus megállt előtte, elmosolyodott és derékon kapta.

Úgy emelte a nyeregbe, mintha pehelysúlyú volna; a férfi számára nyilván az is volt. Ahogy megérezte a férfi derekára kulcsolódó kezét és ujjait, szinte az eszét vesztette, de aztán elengedte őt, és hátrább lépett. Levegő után kapkodva, lehajtott fejjel igazgatta a csizmáját és a szoknyáját. Végül vett egy nagy levegőt a mellkasát elszorító görcs ellenére, kinyögött egy erőtlen köszönömöt, és megkönnyebbült, amikor – láthatólag elégedetten, hogy Niniver nem fog lebukfencezni a nyeregből – Marcus megfordult, és visszalépdelt a lovához.

Marcus egyetlen ruganyos mozdulattal pattant a nyeregbe, erőteljesen és kecsesen. Niniver nem túl nagy meggyőződéssel próbálta megparancsolni magának, hogy ne nézzen oda, ám fegyelmetlen érzékei valósággal beitták a látványt.

Marcus az istállóudvar kapuja felé fordította a szürke fejét, Niniver pedig mélyet lélegzett,

kiegyenesítette a gerincét, felemelte Oswald kantárját, csizmájával megpaskolta az oldalát, és Marcusszal együtt kilovagoltak.

Végül is ezt akarta elérni: a férfi nyilvánvalóan komolyan veszi az ígéretét, hogy elriasztja a kérőit, és legalább néhány napig a kastélyban szándékozik maradni. Egyszerűen hozzá kell szoknia a férfi közelségéhez, és el kell fogadnia azokat az apró érintéseket, amelyek részét képezik egy úriember és egy hölgy udvarias érintkezésének.

Azért javasolta, hogy menjenek ki a kutyákhoz, mert tudta, hogy ez mindkettőjüket érdekli, és Marcus legalább annyira élvezni fogja a falkával töltött időt, mint ő maga. Ezt a párórányi kellemes közös időtöltést tudta viszonzásul felajánlani a férfi segítségével.

A lovak patájának egyenletes dobogása megnyugtatta Ninivert. Olyan természetes volt számára a lovaglás, mint a lélegzétvétel – sőt, Marcus közelében az utóbbi nem is volt olyan természetes. Imádta a mozgást, a szabad levegőt, a napfény érintését az arcbőrén, és a hajába belekapó szelet.

Megérezte Marcus pillantását az arcán, de nem fordította oda a fejét, hogy viszonozza. A szeme sarkából látta, hogy a férfi szája halvány, de igen elégedett mosolyra húzódik...

Ne nézz oda! Ne nézz oda!

Ezúttal szót fogadott. Előrszegezett tekintettel lovagolt tovább az élen.

* * *

Két órával később Niniver a kedvenc szukája fejét simogatta, azután felpillantott – gátlások nélkül mosolyogva – Marcusra.

– Azt hiszem, ideje visszamennünk. – A hangja kelletlen színezetű volt; ezt ő maga is meghallotta. Aligha meglepő; az elmúlt órák még nagyobb örömet szereztek, mint amire számított. Olyan valakivel osztozni a skót kopók iránti szenvedélyben, aki nemcsak hogy megértette, de ugyanazt az érdeklődést táplálta a nagytestű, intelligens kutyák iránt... több volt, mint izgalmas. Katartikus élmény volt! Nem is tudta, milyen régóta nem osztozott senkivel, semmin.

Marcus a nagy kutyaól oldalán az oszlopnak támaszkodott; viszonozta Niniver mosolyát, de beleegyezés helyett azt mondta:

– Mondjon még valamit erről az új, levegőbe szimatoló képességről! Tényleg azt gondolja, hogy örökölhető?

Niniver felállt, és leporolta a szoknyáját.

– Még nem lehet biztosan tudni. – A szuka felé bólintott. – A kölykei túl fiatalok, nem lehet még tanítani őket, de még kipróbálni sem. Ugyanakkor ezt a képességet csak benne és a lánytestvéreiben találtam erősnek, az ugyanebből a vérvonalból való kanokban valamivel gyengébben van jelen. Tehát reménykedem.

Egy órát töltöttek azzal, hogy a falkával – a kopók e rendkívül erős és egészséges csoportjával – elvégeztettek egy sor próbát és vezényszót. Hogy jó vadász legyen belőlük, a kopóknak újra és újra be kell vésni a megfelelő vezényszavakat. Ninivernek megvolt a saját szókészlete, és alig különbözött azoktól, amelyeket Marcus használt. A férfi gyorsan alkalmazkodott, és élvezte, hogy segíthet a lánynak az idősebb kutyákkal végzett munkában.

Szintúgy szorgalmasan próbált megragadni minden alkalmat, hogy Ninivert megérintse – a kezét a hátára tette, amikor elhaladt mellette, a karját megfogva hívta fel magára a figyelmét, vagy az ujjai végigsimították, amikor az egyik kopót vizsgálgatták. Egészen ártalmatlan érintések voltak ezek, bár a végső céljuk minden volt, csak nem ártatlan.

Azután bizonyítékot mutatott a férfinak arra a képességre, amelynek a kifejlesztésén dolgozott – ez a levegőben szimatolás volt, amelyet az egyik kutyacsaládban fedezett fel. A kopók alapvetően a látásukra támaszkodnak; jelentős távolságból meglátják a vadat, és a sebességüknek köszönhetően a hajszából győztesen kerülnek ki. Ezenkívül ez a fajta igen jól tudja a nyomot követni a talajon, ami a kopók legtöbb fajtájára jellemző. Azt azonban csak néhány válogatott fajtáról tudták, hogy képes a levegőben szimatolni, de a kopók nem tartoztak közéjük. Amennyire Marcus tudta, a kiképzők szándékosan sosem kerestek levegőbe szimatoló kutyákat a hagyományosan nyomkeresőnek vagy

kiváló látásúnak elkönyvelt fajták között.

Niniver felfedezése akár áttörést is jelenthetett, és Marcus megtiszteltetésnek vette és nagy örömeire szolgált, hogy megosztotta vele. Eléggé megbízott a férfiban ahhoz, hogy szóba hozza ezt a titkot.

Egyszerre csak egy lépést!

Ahogy a lány közeledett, Marcus kiegyenesedett az oszlop mellett.

– Mindenképpen előnyösnek tartom a vegyes falkát. Sokkal kisebb az esélye, hogy elveszítjük a nyomot, ha a kutyáink a levegőben és a talajon is tudják követni.

Kinyújtotta a kezét, Niniver pedig rátámaszkodott, ahogy kilépett a szalmából, és egy lábon egyensúlyozva próbálta kiszabadítani a másik csizmáját a tapadós sárból. Azután Marcus elengedte a kezét, és hátralépett. Niniver észlelte ugyan a férfi érintését, de mindenféle érzékiségtől mentesen fogadta azt el.

Még egy hüvelyknyit haladt előre!

Marcus a hosszú folyosón várt, amely majdnem az egész istállón végigfutott, miközben Niniver becsapta és bereteszte a kaput. Az épületet eredetileg nem kutyaháznak szánták, mint Marcus saját ólját, hanem egy istállóban alakítottak ki egy sor kutyatartásra alkalmas ólat. Kisebb küzdőteret hagytak szabadon a bejárati ajtó mellett, azon túl pedig elkerített udvar volt, ahol a kutyák gyakorlatoztak. A hevenyészett megoldás ellenére – amelyért Niniver és, ha jól értette, az öreg Egan, mint a kennel gazdája volt felelős – az átalakított épület igen jól bevált, megvoltak benne az aktív tenyésztési programhoz szükséges terek.

A program vezetője maga Niniver volt. Marcus mindig is érdeklődött iránta, korábban eltöltött néhány percet az öreg Egan társaságában – az „öreg” már állandó jelzővé vált a neve előtt; nézték, ahogy Niniver a tíz legügyesebb kopóval bemutatott néhány trükköt, közben beszélgettek, és Marcus megtudta, mennyire csodálja és tiszteli a lányt az idős kutyaidomár.

Az utóbbi néhány órát követően Marcus is hajlott a csodálatra és az egészséges tiszteletre. Miközben figyelte, hogyan dolgozik a kutyákkal, irányítja a gyakran önfejű állatokat, új oldaláról ismerte meg Ninivert. Szilárd, ügyes és határozott volt, a legjobbat tudta kihozni az általa irányított jószágokból. Jó vezetői adottságai voltak, legyen szó akár ebekről, akár emberekről.

Sokarcú, ellentmondásos nő volt: elbűvölően finom, törekeny és sebezhető egyfelől, másfelől viszont erős, határozott és eltökélt.

Vetett egy utolsó pillantást a kopókra, aztán a férfi felé fordult.

– Megnézhetem a szopós kölyköket? – Marcust érdekelte, hányan vannak, és az övéivel összehasonlítva mennyire egészségesek és életerősek. Somolygott. – Gondolom, le leszek nyűgözve.

Niniver nevetett.

– Persze hogy megnézheti őket. – Megfordult, és az istálló végébe indult. – Erre vannak.

Marcus követte, és rendkívüli módon örült, hogy sikerült előcsalogatni belőle ezt a könnyed, gondtalan nevetést.

Tíz perccel később az egyik ólban voltak, izgó-mozgó kis testek halmazával körülvéve, önkéntelenül is mosolyogtak és remekül szórakoztak, amikor civakodás hangjait hallották meg. Az istálló elülső részéből jött a férfihangok morajlása, amelyet eltorzítottak a kutyaólak falai.

Egy férfi kiáltását hallották. Leginkább „Nem!”-nek hangzott.

Marcus azt hitte, az öreg Egan tiltakozik valami ellen. Majd minden más hangot elnyomott a kutyák szűkölő, csaholó kórusa.

Felállt a kölykök mellől.

– Maradjon itt! – utasította Ninivert.

Kinyitotta az ól ajtaját és kilépett a folyosóra. Amikor becsapta maga mögött az ajtót, hunyorítania kellett a nyitott istállóajtókon beözönlő verőfényben. Nagydarab férfialakok mozogtak ki-be a fényben, azután a körülöttük nyüzsgő kutyák jelentek meg.

Bárkik voltak is azok, éppen szabadon engedték az ajtó közelében lévő ólaktól az idősebb kopókat.

– Mi az ördögöt csinálnak? – Marcus fürgén elindult a hosszú folyosón. Mivel egyre több kutya

csatlakozott a csődülethez, szitkozódva futásnak eredt.

Amikor elég közel ért és tisztán látott, lefékezett és gyorsan felmérte a zűrzavaros jelenetet. Egy keménykötésű férfi állt az ajtó mellett, és visszafogta a kitörni próbáló, átkozódó Egant. Két másik, szintén természetes, esetlen behemót haladt végig a folyosón, és boldogan reteszelték ki az ólak ajtaját. Húsznál is több kifejtett kopó nyüzsgött a folyosón; mivel nagy zajt csaptak, a férfiak nem észlelték Marcus közeledtét.

Azután sietős lépteket hallott maga mögött.

A hozzá legközelebbi hústorony arcán ostoba vigyorral caplatott az ól ajtaja felé, ahol Niniver a levegőben szimatoló szukákat tartotta.

Niniver elviharzott Marcus mellett, és rávetette magát a fickóra, megragadta a karját, hogy ki ne reteszelve az ólajtót.

– Ne! Ed, mit művel maga?

Ed? A klán egyik tagja?

Ed nem látta, hogy Niniver közeledik; ösztönösen megfeszítette az izmait, hogy lerázza magáról.

Az utolsó pillanatban vette észre, kivel birkózik; szinte mulatságos arcot vágott meglepetésében, próbálta lefékezni a heves mozdulatot, de Niniver már hátratántorodott.

Marcus odaugrott, és egyik kezével elkapta. Teljes testsúlyát beleadva, nem kis kárörömmel bevitt egy horogütést Ed állkapcsára.

A behemót felmordult, hátratántorodott, arcán a meglepetést döbbenet váltotta fel.

Marcus újabb fordulattal lábsöprést alkalmazott. Ed tompa puffanással landolt a szalmával felszórt padlón.

Marcus belátta: ismerhetné már annyira Ninivert, hogy ne higgye: engedelmeskedik az utasításának. Talpra állította, és így szólt:

– Nézze meg Egant és a kutyákat! Hagyja rám ezeket a fickókat, álljon félre az útból!

Niniver eltökélt arcát, a szemeiben izzó haragot és komor fejbőlintását látva egyetlen pillantással felmérte, hogy ebben nem lesz vita köztük.

Ezzel a magabiztossággal tért vissza a rá háruló feladathoz – hogy levegye a gondot Niniver válláról.

A behemót feje a földre koppant. Kábultan hunyorgott. a társai csak most látták, hogy váratlan társaságot kaptak.

A kutyák még mindig körülöttük nyüzsögtek, de Niniver hívását meghallva engedelmesen követték a gazdájukat.

Marcus lehajolt, gallérjánál és övénel fogva megragadta a földre terült fickót, felemelte, és nekilökte a lomha testet a legközelebb álló cimborájának. A páros összegabalyodva landolt az ajtó előtti térségben.

– Hé! Mit csinálsz te ott? – A férfi, aki eddig Egant fogta le, harciasan lármázva közeledett a folyosón.

Marcus az ajtó melletti árnyékokra pillantott. Niniver most már Egan mellett volt. A Marcus felé tartó fickó bizonyosan látta a lányt, de inkább a cimboráit akarta megvédeni. Marcus megvetette a lábát, és várta, hogy a közelébe érjen. Egy pillanattal előbb, mint ahogy kartávolságba ért volna, Marcus előrelépett, és öklével gyomorszájon vágta. A fickó egy szusszanással kétrét görnyedt. Marcus megragadta a fejét, és odacsapta a felemelt térdéhez. Amaz nyöszörögve, még mindig görnyedten, részeg módjára visszatámolygott. Marcus összeszorított ajakkal a tarkójára kulcsolta a kezét, az istállóajtóhoz vonszolta, és könnyörtelenül kihajította a kinti elkerített rész porába. Elindult, hogy becserkésze a másik kettőt is.

A második fickó végre lehámozta magáról Edet; amikor meglátta a közeledő Marcust, rávette magát. Marcus kilépett oldalra, visszafordult, és amikor a férfi megpördült, behúzott egyet az arcába. A fickó üvöltve tapogatta az orrát. Marcus a hajánál fogva odacipelte az ajtóhoz, és őt is kihajította.

Eközben Ed nagy nehezen talpra állt. Szinte megvakulva bukdácsolt az istálló ajtaja felé. Csak arra várt, hogy valaki egy jól irányzott fenékberúgással kijebb segítse, amit Marcus készségesen

– sőt, örömmel – meg is tett.

Miután megbizonyosodott róla, hogy Egannak nem esett baja, Niniver bezárta az állatokat az ólba. Most már Marcus felé tartott, hogy csatlakozzon hozzá a nyitott ajtó mellett. Marcus egyenesen tartotta magát, csak jobb kezének ujjait fájlalta.

Ezzel szemben a három bajkeverő a földön ült a mocskokban, sebeiket dédelgették és láthatólag nagyon sajnálták magukat; ez utóbbi kihozta a sodrából Ninivert.

– Ed Wisbech. Liam Forrester. És Stewart Canning. – Marcus miatt nevezte meg őket, no meg a hatás kedvéért is. Összeszűkült szemmel fürkészte a három embert.

– Ostoba fajankók! Van fogalmuk arról, micsoda kárt tehettek volna a kopókban? Mi ütött magukba, hogy idejöttek és kiengedték őket? – A három fickó Niniverről Marcusra nézett, aztán vissza, de inkább a férfira tekintettek gyanakvó tisztelettel.

Niniver haragja nem csillapodott.

– Nos?

Stewart Canning, aki Egant fogta le, és valószínűleg a felbujtója lehetett hármójuk eszement akciójának, gyanúsán szipogott, sőt mintha könnyezett is volna.

– Nem akartunk mi semmi rosszat! Csak arra gondoltunk, hogy talán nem tud választani közülünk, mert annyian versengünk a kezéért, úgyhogy egyezséget kötöttünk.

Liam Forrester az orrát babusgató keze mögül beszélt.

– Mi hárman megegyeztünk, hogy úgymond versenyezni fogunk, és ha az egyikünk győz, a másik kettő belenyugszik az eredménybe, és nem avatkozik bele, ha megkéri a maga kezét.

– Csak a maga dolgát akartuk megkönnyíteni – szölt Ed, még mindig az állkapcsát babusgatva. A hanghordozásából arra lehetett következtetni, hogy a lány akár hálás is lehetne.

Niniver ökölbe szorította a kezét.

– Ez még mindig nem ad magyarázatot arra, amit a kutyákkal csináltak. – *A kutyáimmal.* Bár a klán falkájához tartoztak, mégis mindenki tudta, hogy az övéi. Ő tenyésztette, nevelte és képezte ki mindegyiket. Még ügyeskedett és hazudott is, hogy megkímélje őket a néhai bátyjaitól.

Stuart megvonta izmos vállát.

– Egyértelmű volt, hogy milyen versenyt rendezünk. Mindenki fogott volna egy jószágot, és azok versenyeztek volna, és akinek a kutyája nyer, az lett volna a győztes közülünk.

– Hiszen a maga kutyái – szölt Liam. – Úgy gondoltuk, ez így jó lesz.

Marcus különös, fulladozó hangot adott ki; Niniver úgy érezte, hogy hitetlenkedő nevetését fojtotta el. Amilyen higgadtan csak tudta, kijelentette:

– Nem versenyezhetnek a kutyákkal! Ezek az állatok falkában vadásznak – együtt dolgoznak, hogy megszerezzék a zsákmányt. Az, hogy egymással versenyezzenek, teljesen idegen tőlük. Ha versenyt akarnak, három különböző falkából kell hozzá kutyákat szerezniük, és még akkor sem... Ugyan! – Égnek emelte a kezét. – Minek is próbálom elmagyarázni?

Járkálni kezdett, de lefékezte magát. Nincs fel-alá járás. Szembefordult a három fickóval, továbbra is dühösen meredt rájuk.

– A klán úrnőjeként szólok magukhoz. Eltiltom magukat a vadászattól – bármilyen fajtától – a jövő év folyamán. Ha meghallom, hogy kimennek valahová, akár a klán birtokán kívülre is, vádat emelek maguk ellen a klán tanácsa előtt. Meg sem közelíthetik – soha többé – a kutyáimat, sem Egan farmját vagy a családját! – Niniver kihúzta magát, és lenézett rájuk. – Érthetően beszéltem?

Nem voltak éppen boldogok. Összepréselt szájjal, szinte lázadó tekintettel néztek rá, de aztán mindhárman a lány bal oldalán álló Marcusra pillantottak, majd elkerekedett szemmel vissza Niniverre, és kötelességtudóan bólintottak.

Marcus közelebb lépett. Nagyon halkán mormolta:

– Ne tegye tönkre az előadást, ne mondjon semmi többet! Csak bólintson, forduljon sarkon, és menjen be! Én még egy kicsit elbeszélgetek ezekkel, ha maga nem lesz itt.

Niniver még mindig az ostoba fickókra függesztette a tekintetét, és habozott egy fél pillanatig, de hát ő kérte Marcust a beavatkozásra, és a férfi ezt nagyon hatékonyan meg is tette. Gondolni sem akart rá, mi történhetett volna, ha Marcus nincs ott – bíznia kell benne, hogy tudja, mit csinál.

Így aztán mozdulatlan tekintettel kurtán bólintott, sarkon fordult és visszaindult az istállóba.

Marcus a helyén maradt, szemmel tartotta a három fajankót, akiknek volt annyi eszük, hogy egy helyben maradtak, a porban ülve. Óvatos gyanakvással néztek vissza rá – semmi kedvük sem volt újra összeakaszzkodni vele.

Marcus megvárta, amíg Niniver eltűnt a szemük elől, majd áthelyezte a súlypontját – amitől a három fickó megriadt. Elkapta a tekintetüket, egyikét a másik után, azután elmosolyodott; ez azonban nem volt éppen barátságos gesztus a részéről.

– Csak egyszer mondom el. Tekintsék ezt utolsó figyelmeztetésnek! Lady Carrick arra kért, hogy bajnokaként segítsek elhárítani a jelenleg öt sújtó nehézségeket, én pedig igent mondtam. A klán vénei is tudnak róla. Bár ismerem a klán törvényeit, én nem vagyok a klán tagja. Tehát szabadon cselekedhetek a klán úrnőjének biztonsága érdekében, félelem vagy részrehajlás nélkül, és a klán érdekei nem fognak befolyásolni kizárólagos célomon túl, miszerint gondoskodnom kell az úrnő biztonságáról és jólétéről. – Egy másodpercnyi szünetet tartott, hogy fel tudják fogni, majd így folytatta:

– Következésképp, ha mától kezdve bármi olyat tesznek, legyen akár a legapróbb dolog is, ami megzavarja Lady Carrick nyugalmát, megkeresem magukat! Lehet, hogy ő megbocsájt, de én nem fogok! Garantálom, hogy igen kellemetlen következményekkel fognak szembenézni.

Rezzenéstelen tekintettel nézett a három férfira.

– Mától kezdve ez a dolgok rendje. Minden módon terjesszék a hírt a társaik felé. Ha bármelyikük arra az ostobaságra vetemedne, hogy háborgatni meri Lady Carricket, velem találja szemben magát, nem pedig övele! – Még egy utolsó, megsemmisítő pillantást vetett hármukra. – Most pedig azt javaslom, szedjék a sátorfájukat, ha nem akarják, hogy a Lady újra ilyen szánalmas állapotban lássa magukat!

Ezzel megfordult, és követte Ninivert az istálló irányába. A háta mögül morgolódást hallott, meg hogy a három fickó feltápáskodik a földről. Az istálló árnyékába érve visszanezett. A három bajkeverő visszatámaszkodott a lovaikhoz, amelyeket a küzdőtér kerítése mellett hagytak lelegészni.

Elégedetten ment beljebb a hűvös, árnyas istállóba, ahol Ninivert beszélgetés közben találta Egannal. Az idős férfi próbált jó képet vágni, de a történetek láthatólag megrázták.

– Menjen be a házba ebédelni! – Niniver Egan vállára tette a kezét. – Mr. Cynsterrel együtt még megnézzük a többi kopót, és bezárunk magunk után, ha elmegyünk.

Marcus elkapta Egan pillantását, és bólintott.

– Majd mi elintézzük.

Az öreg unokaöccsei korábban jártak az istállóban, de már visszamentek a farmházba, hogy segítsenek Egan feleségének. Mindketten fiatal suhancok voltak; Marcus látta Egan szemében: az öreg arra gondol, mi történhetett volna, ha Marcus és Niniver éppen nincsenek ott, csak ő és a fiúk, amikor a három bajkeverő megérkezett.

– Ne aggódjon, nem fog többet előfordulni. – Marcus az ajtó felé intett a fejével; hallották a fickók lovainak távolodó patadobogását. – Kicsit elbeszélgettünk, úgyhogy nem hinném, hogy akár ők, akár mások újra próbálkoznának valami hasonló dologgal.

Az öreg Egan nagy levegőt vett. Kiegyenesedett, és ő is bólintott.

– Köszönöm. – Niniver felé fordult, és kipréselt egy mosolyt. Megfogta a kezét, és megpaskolta. – Ne aggódjon miattam, asszonyom! Szívós egy vénember vagyok én! De azért bemegyek ebédelni – az asszony nem tudja, hol vagyok ilyen sokáig.

Niniver biztatóan mosolygott. Egan elcsoszogott. Azután Niniver megfordult, és visszament az ólakhoz.

Marcus követte.

– Mit csináljunk a kutyákkal?

– Ide tereltem be az összeset. – Niniver megállt a legközelebbi ól mellett, amely zsúfolásig tele volt izgő-mozgó kutyákkal. – Szét kell őket válogatni.

Niniver látásból ismerte az összes állatot; azonosította őket, és minden kopót a saját óljába irányított, beterelte őket, és rájuk csukta az ajtót.

Akár megnyugtató foglalatosság is lehetett volna, mégsem bizonyult annak.

Marcus azt érezte, hogy egyre jobban vágyik Ninivert megérinteni, az arcát megsimogatni, és karjába zárni a lányt. A késztetést csak növelte az előbbi incidens Niniverre tett hatása. Bezárkózott, visszahúzódott, újra pajzs mögé rejtőzött – belül viszont feszült, és valamiképpen sérülékeny volt. Marcus visszaidézte elméjében, amire korábban már hivatkozott – hogy Niniver nemcsak testi sérüléseket szenvedett el az ehhez hasonló incidensek során –, és ettől csak nőtt benne a feszültség, hogy visszavágjon. Tenni akart valamit, hogy újra leomoljon a fal, és visszatérjen az a vidám, fesztelen, nyugodt hangulat, ami kialakult köztük, mielőtt a három bajkeverő megérkezett és mindent fenekestől felforgatott.

Minél többet gondolkodott a dolgon, annál kevésbé akarta engedni, hogy azok az idióták hátráltassák az ő saját hadműveleteit.

Mire az utolsó ebet is bezárta a megfelelő ólba, már bizsergett a bőre a cselekvés vágyától. Karját az ól ajtajára támasztotta, de hiába nyüzsögtek a szeme előtt a kutyák, nem is látta őket.

Niniver odament, és megállt mellette. Benézett az ólba, és fújtt egy nagyot.

– Köszönöm. – Intett egyet. – Mindent köszönök! – Egy szívdobbanásnyi szünet után szenvtelenül, tárgyilagos hangon folytatta. – Vissza kell mennünk a kastélyba. A szakács már vár ránk az ebéddel, maga pedig biztosan megéhezett.

Marcus odafordította a fejét, és ránézett. Megvárta, amíg Niniver tekintete találkozott az övével.

– Éhes vagyok, de nem olyasmire, amit a szakács készít.

Niniver összehúzta a szemét.

Marcus felegyenesedett az ólajtóról, és közelebb lépett hozzá.

Niniver szeme elkerekedett, megfordult, és hátrább lépett. Háta az ólak közötti oszlopnak ütközött.

A férfi közvetlenül előtte állt meg, kinyújtotta a kezét, és Niniver mellett kétoldalt megmarkolta az ólajtó tetejét; ezzel csapdába ejtette a lányt, de a kezével nem érintette. Tudta jól, mit akar – mire éhezik. Azt is értette, hogy miért akarja – miért kell neki annyira.

Niniver nem tudta hová tenni a kezeit: céltalanul keresték a helyüket kettőjük között; ahogy a férfi még közelebb nyomult, Niniver mintegy kísérletképpen a férfi mellkasára ejtette őket. Testtartása miatt a lovaglókabátja ki volt gombolva, a két szárnya szélesre tárva; a lány érintése mintha átégette volna a bőrét.

Belényilallt a vágy, erősen és ellenállhatatlanul; küszködött, hogy ki ne üljön az arcára.

Niniver szinte tátott szájjal bámulta a férfit – mintha el sem hinné, hogy ez megtörténhet. Kutatóan nézett a szemébe, azután megnedvesítette az ajkát, és azt súgta:

– Valami baj van?

Marcus nagy levegőt vett, a lány virágillata egész valóját átjárta. Érzékeiben mohó kívánság ébredt.

Gondolatai ide-oda csapongtak. Mivel azonban Niniver választ várt, megpróbálta szavakba önteni a benne kavargó érzéseket.

– A védelemnek ára van.

Ezt a felfedezést az elmúlt óra során tette. Egy dolog volt, hogy elvállalta Niniver bajnokának a szerepét – amelyet jog szerint a férje követelhet magának. Megint más volt, hogy el is kellett játszani ezt a szerepet.

E felfedezés miatt elhatalmasodott benne a birtoklás vágya. A magafajta férfiak esetében a védelem és a birtoklás szinte minden esetben ugyanannak az éremnek a két oldala volt.

Marcus mindig is tudta ezt, de nem találkozott még olyan nővel, aki felébresztette volna benne ezeket az egymásba fonódó érzéseket... Niniveren kívül. Ő mindig is kivételt képezett, csak eddig még nem kellett fizikailag cselekednie annak érdekében, hogy megvédje a lányt... ettől, úgy látszik, kibillent a mérleg nyelve, túlcordult a pohár.

Tehtete a tágra nyílt kék szemekről lejjebb vándorolt, a lány és csillogóan telt ajkakig. Abban a pillanatban Marcus nem tudta eldönteni, tartozik-e valamivel a három fajankónak, vagy sem. Ha nem kellett volna olyan erőteljesen észhez téríteni őket... Ők ketten vajon eljutottak volna idáig?

A kérdés elvesztette jelentőségét, amikor Marcus lehajtotta a fejét. Maga is meglepődött, hogy Niniver lábujjhegyre állt, és ajkaiak találkoztak.

Niniver szinte el sem tudta hinni, mennyire szerencsés. Ha Marcus egy csókot kért cserébe a védelemért, ő tökéletesen készen állt, hogy megfizesse ezt az árat. Alig várta, hogy megadhassa a tartozását, hogy elmerülhessen a férfi ölelésében és csókjában. Álmainak férfiája, aki most ott állt előtte teljes valójában – akinek a csókjáról annyit álmódzott... hosszú éveken át.

Marcus ajka pont olyan határozott és ellenállhatatlan volt, amilyennek elképzelte. Ízlelte a lány ajkát, ő pedig egyre jobban kiéhezett az érintésre, a kötekedő, csábító cirógatásra.

Marcus a nyelve hegyét végigfuttatta a lány ajkainak találkozásán. kettéválasztotta őket, kutakodó nyelve besiklott a szájába, és Ninivert hatalmába kerítette az érzés.

A férfi szájának íze – árnyalatnyit kávé és erősen férfias – szinte megkínította Ninivert. Puhatolózva megérintette a nyelvvel Marcus nyelvét, végigsimította, majd felbátorodva azon igyekezett, hogy a kettő egészen egybefonódjon.

A férfi biztató hangot hallatott, és félrebillentette a fejét: viszonzta az érintést, és nyilvánvalóan ugyanúgy belefeledkezett, mint Niniver.

A lányt egészen magával ragadta a gyönyör. Szájuk összeolvadt, kellemes melegség támadt, amely szétáradt Niniver testében.

Azon vette magát észre, hogy nyitott tenyere lassan összezsugorodik Marcus mellkasán, megmarkolja az ingét – a finom szövet puhaságán átütött az alatta lévő kemény mellkas melege. A lány apró ökle a férfi ruganyos izmain nyugodott.

Elbűvölő.

Marcus még közelebb nyomult, testével – hosszú végtagjaival, széles mellkasával és keskeny csípőjével, ami után Niniver majd egy évtizede vágyakozott – szinte összepréselte a lányt. És a bűvölet izgatottsággá változott.

Érzések, érintések és körvonalak teljes arzenáljává, amely hatalmába kerítette a lány szédült érzékeit.

Niniver elméjében bombaként robbant a meglepetés, amint rájött, mi az, amit érez. Ráébredt, hogy régebbi meggyőződésével ellentétben Marcus Cynster korántsem közömbös iránta.

Marcus halkan felnyögött, amint Niniver keze még erősebben összeszorult a mellkasán. Mintha magának követelné a férfit. Mintha a férfihoz hasonlóan ő sem akarna véget vetni ennek az együttlétnek. Azután a gyengéd vágyakozás hulláma nyomán – aminek a létezéséről sejtelve sem volt, míg a lány meg nem csókolta – Niniver ajkai még merészebben keresték az övét, már-már lázas sürgetéssel.

Ami nem volt messze a szemérmetlen vágyakozástól...

Annak pedig megálljt kellett parancsolniuk.

A férfinak kellett megtalálnia a gyeplőt, és jó erősen visszarántani azt.

Még mielőtt teljesen kicsúszik a kezükből az irányítás.

Legalábbis a férfi kezéből. Hiszen ezen a területen Niniver egyáltalán nem volt olyan biztos a dolgában.

Ám egészen mostanáig Marcusnak sejtelve sem volt róla, hogy egyetlen csók... ilyen *robbanást* idézhet elő. Így hullámszik és dagad, végül túlcordul benne a férfias szenvedély. Minden képzeletet felülmúló erővel.

Azonban ugyanaz a szenvedély, ami idáig sodorta őket, ebben a pillanatban arra készítette a férfit, hogy hirtelen véget vessen az együttlétnek – bármilyen gyönyörűségesen borzongató volt is az.

A védelem azt jelentette, hogy semmilyen módon nem árthat Ninivernek, ám ha ezt a csokolózást nem hagyják abba, az egyre növekvő hév és a szárnyaló szenvedély kimeríti a veszély fogalmát.

Ha a férfi véget nem vet a dolognak, ott kötnek ki az egyik üres ólban, a szalmán hemperegve... nem!

Alighogy Marcus végiggondolta ezt, máris visszarántotta a gyeplőt. A lelke legmélyéből fakadó ellenkezéssel ugyan, de visszahúzódott az ölelésből és Niniver szájának sikamlós, selymes

mélysegeiből... eleresztette a lányt.

Nagy erőfeszítésébe került, de ügyesen hátradőlt, egészen addig, hogy ajkaik szétváljanak. Niniver halkán felsóhajtott, és ő felemelte a lány fejét.

Niniver feldúlt arcára pillantott. A szeme még csukva volt, a vágy halvány rózsás árnyalatúra színezte sápadt orcáit. Megrebbentek a pillái, és kinyitotta a szemét. Napsütötte búzavirág színű szeme találkozott Marcus tekintetével. Rózsás-arany fényben csillant meg a szenvedély Niniver kék szemében.

Elég volt. Marcus ezt mondta magában, miközben eltolta magát az ajtótól, és kényszerítette magát, hogy visszább lépjen a lánytól. Közelebb kellett kerülniük egymáshoz, mielőtt szabad folyást engednek a dolgoknak; Marcus azt akarta, hogy Niniver úgy vágyakozzon utána, ahogy ő a lány után – megfontolt kívánsággal, nem pillanatnyi fellángolásból.

Niniver tekintete fogva tartotta az övét – hirtelen nem is tudta, mit mondjon. Megint csak engedte, hogy maguktól törjenek elő a szavai.

– Köszönöm. Erre... szükségem volt.

Niniver ajka olyan magabiztos, nőies mosolyra görbült, amelyet Marcus eddig nem látott rajta, de azonnal le is hajtotta a fejét, és az istállóajtó felé fordult.

– Vissza kell mennünk, vagy nagyon elkésünk az ebédről.

Niniver ment elől az istállóból kifelé, megvárta, míg Marcus becsapja az ajtót és helyre illeszti a nehéz rudat.

A lovakat egy közeli réten hagyták kipányvázva. Marcus nyeregbe emelte a lányt, majd felpattant a saját lovára, és hagyta, hogy Niniver lovagoljon elől a kastély felé vezető úton.

ÖT

Niniver napjának hátralévő részét örvénylő gondolatai töltötték ki. Az a csók... mindent megváltoztatott.

Megnyitott egy ajtót, amelyről azt hitte, örökre bezárult előtte.

Az álmok ajtaját, amelyekről egy évvel korábban elhatározta, hogy nem fogja őket kutatni.

De az a csók azt jelenti...

Aznap este, a lépcsőn lefelé tartva végül beismerte, hogy nem tudja *pontosan*, mit is jósol az a csók.

Ugyanakkor nyilvánvaló, hogy Marcus kívánja őt.

Mint nőt.

Egész felnőtt életében arra vágyott, hogy egy férfi saját magáért kívánja – mint nőt. És ha választhatott volna, melyik férfi legyen az, Marcust nevezte volna meg.

Továbbra is kételkedett benne, hogy valóra válhat a legtitkosabb álma.

Itt és most. Testet ölthet.

Kemény, forró, csodálatosan izmos testet.

Nem mehet hozzá feleségül, de szerelmi viszonyt kezhetnek.

Ettől a gondolattól, magától a lehetőségtől, Niniver nagyobb várakozással suhant a szalon felé, mint amit valaha is érzett.

Marcus már ott volt, elegánsan foglalt helyet a kandalló elé állított egyik karosszékekben. Felemelkedett, amint Niniver megjelent.

Sötétkék szeme a lány arcára szegeződött, akinek nagyot dobbant – sőt, hevesen vert – a szíve, amint a tekintete találkozott a férfi figyelmes, összeszedett nézésével, aztán visszaemlékezett ajkainak érintésére, eszébe jutott, milyen mohón csókolta meg. Elöntötte a magabiztosság, elmosolyodott, és előrelépett, hogy elfoglalja a másik karosszéket.

Hildy megszokott testtartásában ült a kanapén. Éles szeme Niniverről Marcusra vándorolt, de aztán visszanézett Niniverre, és higgadtan így szólt:

– Mr. Cynstertől úgy értesültem, valami perpatvar volt ma a kutyaólaknál.

– Igen – Niniver gyors pillantást vetett a férfira –, de hamar elsimult a dolog, és a kutyáknak nem esett bántódásuk.

– Ami azt illeti – Marcus vontatott beszédtempója felkeltette Hildy figyelmét –, továbbra is lenyűgöz a levegőben szimatoló kopók gondolata. – Elkapta Niniver pillantását. – Hogyan figyelt fel először erre a lehetőségre a falkájában?

A lány elmosolyodott, és készségesen elmesélte azokat az eseteket, amelyek először felkeltették a figyelmét.

A téma, és a férfi őszinte érdeklődése az ebédlőig kísérte őket, sőt kitartott szinte az egész étkezés alatt. Azután Ninivernek az a szerencsés gondolata támadt, hogy visszatérje a beszélgetést a férfira, azzal, hogy az ő kutyáiról kérdezett, nevezetesen, hogy észlelt-e bennük bármilyen különleges jellemvonást.

Hildy bizonyára rendkívüli módon unatkozott, de meglepő módon Niniver egykori dajkája nem próbálta általánosabb témák felé terelni a beszélgetést.

Az étkezés végén Marcus a borospalackok társasága helyett inkább azt választotta, hogy visszatér a szalonba Niniverrel és Miss Hildebranddal. Korábban már az első gongyítés előtt lejött, remélve, hogy alkalma nyílik Miss Hildebranddal szót váltani, mielőtt Niniver csatlakozna hozzájuk. Rámosolygott a szerencse, így volt ideje több megfigyelését is megosztani Niniver gardedámjával. Többek között, hogy Niniver szeret ugyan táncolni – főleg keringőzni –, de ritkán nyílik rá alkalma. Valamint azt is, hogy Miss Hildebrand ügyesen zongorázik, és ujjainak mozgékonyágát azáltal őrzi meg, hogy lépést tart a legújabb dallamokkal.

Most pedig háta mögött összekulcsolt kézzel haladt a folyosón a hölgyek nyomában, és olyan vágy fűtötte, amit már évek óta nem érzett az ereiben keringő vérben.

Az a csók – első és eddigi egyetlen csókjuk – felnyitotta a szemét. Ha a bennük fellobbanó láng ilyen gyorsan és dühödten harapózik el, és ő azt szeretné, hogy a hagyományos módon mélyítsék el ismeretségüket, még mielőtt messzebbre merészkednek, akkor minden lehetőséget ki kell használnia, amennyire csak tud.

Miután visszalovagoltak a kastélyba és elfogyasztották késői ebédjükét, Niniver visszavonult a könyvtárba, mondván, hogy dolgoznia kell. Marcus ezt ürügynek tekintette, hogy a lány időt nyerjen a gondolkodásra és megnyugodjanak az idegei – hogy helyére tegye a szemeit felnyitó csókot –, útjára engedte Ninivert, és tervezgetéssel töltötte a délutánt.

Niniver oldalán a szalon felé tartva, Miss Hildebrand kijelentette:

– Tegnap esti próbálkozása igazán figyelemreméltó volt. – Továbbblendült a zongora felé. – Azt hiszem, most rajtam a sor, hogy szórakoztassam önöket.

Niniver megállt a szoba közepén, és a nevelőnőre nézett. Marcus mellé lépett, és megérintette a karját. Amikor a lány ránézett, fejével a karosszékek felé intett.

– Leülünk?

Niniver hagyta, hogy odatolja neki a széket. Amint Marcus is belesüppedt a szemben lévő karosszékebe, egy szonáta hangjai töltötték be a helyiséget.

Miss Hildebrand valóban kiváló muzsikus volt; nem esett nehezükre a kandalló előtt üldögélve hagyni, hogy a zene szétáradjon bennük. Marcus lopva, de figyelmesen nézte Ninivert, és látta, hogy a zene hatása alá kerül; szempillája leereszkedett, arcvonásain felengedett a feszültség, szemöldökei közül eltűnt az a barázda, ami mostanában szinte mindig látható volt ott.

Aznap délután Marcus újabb beszélgetést folytatott Fergusonnal a dolgozószoba magányában. Ahogy azt gyanította, Niniver tényleg magára vállalt minden felelősséget a klán üzleti tevékenységéért, a birtokért és a klán pénzügyeiért. Minden tekintetben jobban boldogult, mint korábban a fivérei, de a klán vénei előtt nyilvánvaló volt a rá nehezedő nyomás, és bizonyos mértékű aggodalom is.

Ez is olyan küzdőtér volt, ahol Marcus mindenképpen a segítségére akart sietni – levenni a teher egy részét Niniver keskeny vállairól –, de, ahogy minden másban, ezen a területen is gondosan meg kellett terveznie, milyen szerepet játszhat anélkül, hogy csorbítaná a méltóságát, vagy veszélyeztetné a klánban elfoglalt helyzetét. Ahányszor csak látta, hogy a könyvtárba indul, legszívesebben követte volna a lányt, és felajánlotta volna a segítségét, de azzal együtt, hogy nagyon is tudatában volt: meg kell gyorsítania a hadműveleteit, ha meg akarja nyerni a lányt, továbbra is szem előtt tartotta: egyszerre csak egy lépést!

Csak annyit tehetett, hogy gyorsabban teszi meg az egyes lépéseket.

Ahogy Miss Hildebranddal előre megbeszélték, a harmadik darab egy keringő volt. Zajtalanul felállt, és odament Niniverhez, aki már meghallotta az árulkodó kezdő akkordokat, és meglepetten tekintett Miss Hildebrandra. Ahogy Marcus közelített feléje, a férfi felé fordította az arcát.

Marcus meghajolt, majd felegyenesedett, és a karját nyújtotta.

– Megtisztelne ezzel a tánccal, Lady Carrick?

Niniverből kibuggyant a nevetés, meglepetése elragadtatássá változott. Ragyogó szemmel meghajtotta a fejét, és ujjait Marcus kezébe tette.

– Köszönöm, Mr. Cynster! – Marcus segített neki talpra állni. – El vagyok ragadtatva.

A férfi elmosolyodott, és átkarolta.

– Remélem, valóban úgy is lesz!

Niniver kuncogott, a férfi pedig táncba vitte, alaposan megforgatta őt a nagy helyiségben.

Niniver megőrizte arcán a ragyogó mosolyt, de máris félni kezdett, hogy nem jut lélegzethez – hirtelen összeszorul a tüdeje, nem kap levegőt, hanem ájultan esik össze. Hátán érezte a férfi forró tenyerét, amely szinte perzselte a bőrét – mintha nem is lett volna köztük négy rétegnyi selyem. Ráadásul, egyik érzés a másikra rakódott: ujjainak szilárd, erős szorítása a kezén, az őt tartó kar hajlíthatatlan acélossága, és az a könnyedség, ahogyan a táncban vezette. Mindez éppen eléggé

lekötötte a figyelmét, nem is beszélve a férfi pusztá közelségéről – ahogy estélyi kabátja időnként odasimult a fűzője selyméhez, combja a lány combjai közé préselődött, amint magához húzta, majd megpörgette tánc közben, a belőle áradó, elsöprő férfiasság, és hogy fogolynak érezte magát a karjai között... csoda-e, hogy Niniver nem kapott levegőt?

De aztán ösztönösen vett egy nagy lélegzetet, aztán még egyet – bár a szorítás alábbhagyott, Niniver már nem érezte magát az ájulás szélén, sőt nagyon is felélénkült –, érzékei továbbra is szédítően örvénylettek, valósággal megrészegült a gyönyörűségtől.

Ezek az egyszerű örömök azt sugallták, azt súgták neki, és azzal az ígérettel csábították, hogy itt nincs veszély, felhőtlenül örülhet, minden jó lesz, nem kell aggódnia, míg a férfi karjában ringatózik.

Észrevette, hogy meglepően könnyen félre tudja tenni veleszületett gyanakvását, hiszen nemcsak hogy keringőt táncol, de *vele* táncol. Marcus Cynsterrel, álmai férjével.

Annyival magasabb volt Ninivernél, hogy eleinte kisebbeket lépett, hogy alkalmazkodjon a lányhoz, pedig igazán nem volt jellemző rá a nőies tartózkodás – hozzá volt szokva, hogy lovaglósizmában lépdeljen. Marcus hamar ráérezett, hogy elég hajlandóság, képesség és kalandvágy van a lányban, ezért bátrabban kilépett – Niniver pedig mosolygós szájjal és nevetős szemmel tartotta a lépést a férfi hullámozó mozdulataival.

Egyre sebesebben, egyre nagyobb lendülettel pörögtek és forogtak, megszedülve az elragadtatottságtól, nyíltan, kendőzetlenül örömeiketelve egymásban.

Szinte hajszták egymást, végül a férfi is elnevette magát. Egy utolsó forgás végén Marcus megpörgette Ninivert, és megfékezte a lendületüket. Eleresztette a lányt, csak a kezét tartotta már, és parádésan meghajolt előtte. Niniver elismerő mosollyal pukedlizett.

Marcus kiegyenesedett, felsegítette a lányt, eleresztette a kezét, majd mindketten Hildy felé fordultak, és megtapsolták.

Ő pedig sugárzó mosollyal felvonta a szemöldökét:

– Még egyet?

Niniver Marcusra nézett. Tekintetük találkozott egy futó pillanatra, aztán mindketten Hildyhez fordultak, és egyszerre mondták:

– Igen, ha lenne szíves!

Hildy újabb tempós, vidám keringővel kedveskedett nekik, majd egy lassabb, nyugodtabb darabot kezdett játszani.

A lassabb tempó alkalmat adott Ninivernek, hogy magához térjen – hiszen eddig elvonták a figyelmét az erőteljes tánclépések –, és másra is összpontosítani tudjon. Például Marcusra. Például éjkék szemének átható pillantására – amely visszatükröződött egyszerű, csinos vonásaiban és magabiztos arckifejezésében –, karjának visszafogott erejére, elegáns és izmos testalkatára. Ismét nyugtázta, milyen kecsesen mozog a férfi, ami még jobban kiemelte fizikai erejét, amelyet oly könnyedén irányított, és oly hatékonyan tudott alkalmazni.

Mindig is sok dolog volt a férfival kapcsolatban, ami megszólította Ninivert – a benne lakó igazi nőt. Mindig is tudta ezt, de itt és most, saját szalonjában keringözve körülölelte a lányt kapcsolatuk testi valósága, körülvette és oly módon hatott rá, amelyet ő maga sem tudott teljes mértékben felfogni.

Lassabban lélegzett, bár mélyebben; érzékei éberek voltak, és betöltötte őket a férfi közelsége.

Abban a pillanatban úgy érezte, félre tudna tenni bármit a világon, egyszerűen és tisztán az általa elképzelt nő lehetne, aki ott keringőzik Marcus karjaiban.

Marcus megérezte a benne végbemenő változást – és a saját magában történőt is. Nem tudta pontosan, mi változott meg. Pillantásuk az utolsó, lassú tánc közben szinte végig egybefonódott; Niniver búzavirágkék tekintete még... nem is hogy álomszerűbb, hanem mélyebb és gazdagabb lett. Valami módon virágba borult, amit Marcus ösztönösen kívánatosnak talált, hiszen része volt mindannak, ami később majd összeköti őket – és benne is átalakult valami e változás hatására, hogy idomuljon hozzá. Hogy összekapcsolódjanak, végül pedig, hogy megtarthassa és biztonságban tudja a lányt.

Ez új szál volt elmélyülő kapcsolatuk szövetében.

Ezzel a mélységgel együtt járt a melegség hulláma is – nem a vágnak az a gyors rohama, amit a nap folyamán már átéltek, hanem a növekvő forróság egyenletes árama, a bimbózó kívánság.

Niniveren is látta ezeket a jeleket – csillogó szemét, érzéki ajkának hívogató puhaságát –, és érezte, hogy saját teste is válaszol ezekre a változásokra.

Nagyon is jól ismerte ezeket a tüneteket, nem volt számára kérdés, hová vezet mindez – mi lesz végül az eredménye a bensejében növekvő, fokozódó zűrzavarnak –, és egyre nőtt a kísértés, hogy egyszerűen hagyja megtörténni a dolgokat, hadd sodorja őket a szenvedély az elkerülhetetlen végkifejletig, de mégis...

Túl messzire, túl gyorsan.

Ezt érezte a csontjaiban. Még csak tegnap volt, hogy ráállt: itt marad segíteni, és máris féktelenül rohantak a szenvedély útján – a lehetséges bonyodalmak túl komolyak voltak ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyja őket.

Minden akaratajára szüksége volt, hogy ne vegyen tudomást a vérében doboló kívánságról – nem utolsósorban, mert nem akarta kisebbiteni vagy tagadni a meglétét, sem saját magában, még kevésbé a lányban.

Amikor a keringőket kérte, az volt a célja, hogy erősítse kettejük megszületőben lévő kapcsolatát; el akarta csábítani a lányt – arra nem számított, hogy őt is elcsábítják, de már nem hátrálhatott meg.

Most azonban kénytelen volt megálljt parancsolni, amíg egyáltalán képes rá.

Abban a pillanatban, hogy Miss Hildebrand ujjai leütötték az utolsó akkordot, lefékezte Niniver mozdulatát, és kényszerítette magát, hogy eleressze partnerét. Marcus meghajolt, Niniver pukedlizett. Felegyenesedtek, és mindketten Miss Hildebrand felé fordultak, hogy megtapsolják.

Az egykori nevelőnő elmosolyodott, meghajtotta a fejét – azután gyors pillantást vetett Marcus felé.

A férfi alig észrevehetően megrázta a fejét. *Elég lesz.*

Miss Hildebrand mosolya nem halványult akkor sem, amikor lecsukta a zongora tetejét és felállt.

– Ma estére elég lesz. Teaidő van.

Niniver egy pillantást vetett Marcusra, de készségesen odament a csengőzsinórhoz. Ferguson biztosan korábban elindult már; egy perc sem telt bele, máris betolta a zsúrkocsit a szobába.

Marcus leült, és belekortyolt a teába. Még mindig az ujjai hegyében lüktetett a pulzusa, és Niniver feléje lövellt titkos, némiképp kritikus pillantásaiból ítélve a lány sem maradt közömbös. Az utolsó, lassú keringő taktikai hibának bizonyult.

De hát honnan tudhatta volna, hogy a szenvedélyük – az a mélyebb, erőteljesebb kényszer, aminek következtében végül egy ágyban fognak kikötni, meztelenül – mennyire közel kerül ahhoz, hogy a felszínre törjön?

Marcus nem volt erre felkészülve; még mindig bizonyos meglepődéssel vette tudomásul, hogy mindez megtörténhetett. Egy váratlan, heves csók egy dolog, de ez? Ezt a dolgot, a vágyat elég jól ismerte ahhoz, hogy tisztában legyen azzal, nagy erőfeszítésükbe fog kerülni a megfékezése.

Miután elfogyasztották a teájukat, felálltak és elhagyták a szalont.

Marcus az előcsarnokban állt, és figyelte, ahogy Niniver és Miss Hildebrand felmennek a lépcsőn. Abból ítélve, ahogyan Niniver vizionozta a pillantását, ő is folytatni akarta azt, ami köztük – olyan sebesen – növekedett, de még semmiképpen sem indulhattak el az úton, legalábbis egyelőre nem.

Amikor Niniver a lépcsőfordulóhoz ért, megállt és lenézett a férfira.

– Nem jön föl?

A lányéval szomszédos szobába?

Marcus összeszorított szájjal megrázta a fejét.

– Előbb meg akarok nézni pár dolgot. Majd később feljövök.

Niniver egy pillanatig félrebillent fejjel tanulmányozta a férfit, majd halvány mosolyra görbült az ajka, és így szólt:

– Jól van. – Elfordult, és mormogva hozzátette – Jó éjt!

Marcus visszhangozta a szavait, és utánuk nézett, míg Miss Hildebranddal együtt eltűntek

a szeme elől, aztán lerázta a kísértés köréje fonódó szálait, homlokát ráncolva összerendezte a gondolatait – ezzel rátalált a megfelelő tevékenységre, amivel egyszerre lehűtötte heves vágyát, és előmozdította abbéli szándékát, hogy megőrizze Niniver biztonságát.

* * *

Fél órával később Marcus a terasz mellvédjére támaszkodott, amely a használaton kívüli épületszárny földszintjén futott körbe. A fekete éjszakába bámult, és azt fontolgatta, hogyan lehetne ügyesen napirendre tűzni azt a régi, bevett, de mára elfogadhatatlanná vált gyakorlatot, hogy még éjszakára sem zárják be a kastély kapuit.

Nagyra értékelte azt az elvet, miszerint a klán házának mindig nyitva kell állnia a klántagok előtt. Azt azonban fel nem foghatta, hogy a Carrick család miért nem tekinti az ajtócsengő használatát a bejutás elfogadható módjának.

Ettől függetlenül a külső ajtókat be kell zárni. Abban az időben az elfogadható minőségű országutak viszonylag könnyen megközelíthetővé tették a birtokot, nem is beszélve arról a lehetőségről, amire Niniver mutatott rá egy klántaggal, vagy bárki mással kapcsolatban, aki át akarja venni a klán feletti hatalmat azáltal, hogy kikényszeríti a házasságot...

Már a puszta gondolattól is eltöltötte a feszültség, bár az tagadhatatlanul igaz volt, hogy maga a klán óriási kockázatot vállal, amikor Ninivert védtelenül, kiszolgáltatva hagyja.

Ilyen szempontból felül kell vizsgálni a gyakorlatot. Meg kell változtatni. Az ellenkezőjét kell csinálni.

Kiegyenesedett, és a kastély körüli területet pásztázta; inkább hallgatózott, mint hogy megpróbáljon áthatolni a tekintetével a koromfekete vidéki éjszakán. Egyetlen nesz sem zavarta meg a csendet. Egyelőre nem jelent meg egyetlen szerenádozó sem, bár már éjjelre járt az idő.

Amennyire ismerte a vidék szokásait, előző éjszakai beavatkozásának története, megtámogatva az istállóbeli fellépésével, máris körbejárt a klán farmjain és házaiban, a szomszédok egymásnak adták át, apák mesélték fiaiknak a kandalló mellett.

Jól van!

Tudatos elégedettséget érzett afelett, hogy a többi férfi megtudta: most ott van Niniver oldalán, ebből kifolyólag a lány megközelíthetetlen – kénytelenek távol tartani magukat tőle. Összeráncolta az orrát. Családjának minden férfitagja jól tudta, a birtoklási vágyat el kell fojtani magukban, sőt, ha csak lehet, titokban kell tartani; neki is vigyáznia kell, nehogy kimutassa effajta érzelmeit.

Halk nesz jutott el a füléig. Lépések zaja?

Időben megfordult, hogy meglássa Ninivert befordulni a ház sarkán.

Amint a férfi felé tartott, a hold fénye kiemelte világos színű haját és fehér bőrét, nyúlánk testének karcsú hajlatait csillogó ezüst fátýollal borította be, és Marcus egy pillanatig arra gondolt, hogy talán csak az ő túlon túl kéjsóvár elméje idézte meg a látomást. De aztán a holdfény ezüst fátýla alatt ráismert arra a kék ruhára, amelyet a lány aznap este viselt, meg az akvamarin karkötőre és nyakláncra, amelyek csuklóját és nyakát ékesítették.

Valóságos volt: a holdfény csak még légiesebbé varázsolta a külsejét, mintha valami holdistennő szállt volna a földre, hogy megkísértse a halandókat.

Vagy inkább őt kísértse meg.

Marcus letagadhatatlan vonzódást érzett, amikor a lány megállt előtte.

Félrebillentett fejjel tanulmányozta a férfit.

– Érdekelt, hogy hová kell mennie.

Nyilvánvaló, hogy még nem akart átöltözni lefekvéshez. Marcus tudata mélyére száműzte ezt a megfigyelést – csakúgy, mint annak nyilvánvaló következményét.

– A házat ellenőriztem biztonsági szempontból. A klánnak változtatnia kell azon a szokáson, hogy éjszakára nyitva hagyják a kastély kapuit. A jelenlegi állapotok közepette ez túl veszélyes.

Niniver orra ráncba gyűrődött, és a férfihoz hasonlóan megfordult, és kinézett a sötétségbe.

– Én is így gondolom, ami nem meglepő, de ez már olyan régi hagyománya a klánnak...

– Meghatározhatatlan gesztust tett.

– Nálunk a Völgyben nincs ilyen hagyomány – de hiszen ott mindig is nő volt a vezér. – Marcus anyja viselte jelenleg a Lady of the Vale címet. – Még ha fel is vetődött volna a javaslat, nem tudok olyan házastársat elképzelni, aki kiállt volna mellette.

– A szokás nyilvánvalóan egy régi incidensből ered – mondta Niniver –, még csak nem is erről a vidékről való. Valahol a Felföldön egy földbirtokos családja menedéket keresett a klánjuk várában a téli viharok idején, de senki sem ébredt fel odabent. A család halálra fagyott a saját klánjuk házának lépcsőjén. Innen ered az a rendelet, hogy a klán ajtaját soha nem szabad eltorlaszolni.

Marcus szárazon így felelt:

– Ez még az ajtócsengő feltalálása előtt történt.

Niniver halványan elmosolyodott.

– Igaz. – Egy pillanat múlva felsóhajtott, és felemelte a fejét. – Beszélek Fergusonnal...

– Ne, majd én! – Amikor Niniver ránézett, így folytatta: – Ezt én is megtehetem, magának sürgetőbb gondjai is vannak. Majd én beszélek Fergusonnal, és elintézzük. – Marcus elhallgatott, remélve, hogy legalább ezt a terhet leveheti a lány válláról. Vagy beleegyezik, vagy sem.

Egy pillanat múlva Niniver fejet hajtott.

– Rendben van, ezt magára bízom.

Szinte nevetséges volt, milyen diadalt érzett – teljesen aránytalan volt a cselekedetéhez képest. Mégis...

Marcus kinézett a környező mezőkre, majd a lányra pillantott. Megvárta, hogy megforduljon és találkozzon a tekintetük; kis ideig a pillantását kutatta, aztán – mivel annyira tudni akarta – megkérdezte tőle:

– Mi hozta ide ki?

Nem volt értelme kerülgetni a témát; minden egyéb mellett Marcus belátta, hogy Niniver makacssága ezt nem engedi meg.

A lány egy pillanatilag méregette, aztán így szólt:

– Rájöttem, hogy egyáltalán nem... fizettem tegnap este azért, hogy megvédett Jem Hills ellen. Rábámult a lányra. *Fizetség?* Aztán rádöbbsent, miről van szó.

A védelemnek ára van. Ezek az ő szavai – és mennyire csábító lenne hagyni, hogy Niniver továbbra is a saját értelmezését alkalmazza velük kapcsolatban, de... a hazugságnak soha nincs jó vége, és minden máson túl, most magával a Sorssal kell szembenéznie. Egyedül a Hölgy tudta, mi történhet, ha Marcus nem helyesbíti a lány téves értelmezését. De hogy magyarázza meg neki?

Nagy levegőt vett, egy pillanatra visszatartotta, aztán így szólt:

– Nem úgy értettem. Nem úgy gondoltam, hogy *maga* fizessen – vagy bármit is adjon nekem. Egyáltalán nem.

Niniver rosszállóan nézett rá; látta a szemében, hogy újra lejátszódik előtte az istállóban történt jelenet.

–Ha nem úgy értette... akkor mire gondolt?

Marcus összeszorította a száját, egy másodpercre behunyta a szemét, majd kinyitotta, és nagy erőfeszítéssel ezeket a szavakat ejtette ki:

– *Nekem* kell állnom a cechet, hogy úgy mondjam.

Niniver tekintete még jobban elborult.

– Nem értem, miért. Vagy inkább, hogyan?

Marcus nem kívánta megvitatni a hogyanant.

– Ez a következménye – az eredménye – annak, hogy rávett: cselekedjem a védelme érdekében. Nem arról van szó, mit érzek előtte vagy közben, hanem hogy mi a következménye... – Legyőzte a készletét, hogy kezével végigszántson Niniver haján. – Nem egyszerű a dolog.

Niniver tanulmányozta a férfi zárkózott arckifejezését. Utolsó szavainak hangsúlya nem hagyott kétséget afelől, hogy véget akart vetni a beszélgetésnek, de Niniver nem azért jött le a teraszra, hogy ilyen olcsón kifizessék. Megpróbálta tehát a férfi szemszögéből nézni a dolgokat. Megpróbálta a helyébe képzelni magát.

– Tehát... az ár, amit meg kell fizetnie, olyan, mint egy adósság – egy követelés –, ami azután lép életbe, hogy valamit cselekszik a védelmem érdekében – mint Jem esetében a múlt éjjel, vagy még inkább azután, hogy elbánt azzal a három fickóval az istállóban. – A férfi arcára szegezte a pillantását, és tágra nyílt szemmel nézte. – Így igaz?

Marcus tekintete elborult. Arcvonásainak feszültsége átterjedt az egész testére, láthatólag még azt is könnyebben elviselné, ha a fogát húznák. Végül mégiscsak bólintott.

– Nagyjából.

– És az ár – ez a követelés? – Niniver közelebb lépett, ő pedig elfordult, hátát a mellvédnek támasztotta, és szembenézett a lánnyal. Niniver tekintete fogva tartotta a férfi pillantását.

– Abból ítélve, ami az istállóban történt, azután meg a fizetségéből – ezt a követelést ki lehet egyenlíteni, mondjuk... egy csókkal.

Marcus arcvonásaiból és szorosra zárt ajkaiból Niniver azonnal rájött, hogy nem fog választ kapni – sem igent, sem nemet, sem más egyebet. Nem számított; a férfi hallgatása elég megerősítés volt. Meg az a gondolat, hogy ő, a kis Niniver Carrick az összes férfi közül rá tud úgy hatni, hogy *kívánja* a csókját, ami le tudja csillapítani kízó vágyait... micsoda hatalom! Annyira csábító, annyira elbűvölő!

Szelíden elmosolyodott, nem kihívóan, azután lenézett a földre.

– Tehát jól mondtam, hogy még mindig tartozom önnek a kárpótlással, amiért elbánt Jemmel. – Még közelebb lépett, lábfejét a férfiéra helyezte. – Azonkívül – most már egészen közéről nézett fel rá, és elkapta a férfi sötét pillantását – Fergusont is rábeszélte, hogy zárja be az ajtókat.

– Ez ügyben még nem tettem semmit.

– Igaz. Bár – megragadta a férfi gallérját, ezzel szinte lehorgonyozta magát és hozzá hajolt, arca és ajkai egyetlen hüvelyknyire voltak a férfiétől – nem látom okát: miért ne adhatnék előleget?

A kérdés hallatán Marcus meglepett kacajt hallatott, de aztán kijózanodott. Kezébe vette a lány kezét, és a mellkasához szorította. Egy pillanatig az arcát tanulmányozta, majd kettőjük keze alatt megemelkedett a férfi mellkasa.

Halkan azt kérdezte:

– Van fogalma arról, mit csinál?

– Nincs. De abban biztos vagyok, hogy meg akarom tudni. – Lábujjhegyre állt, ellopta az utolsó hüvelyknyi távolságot is kettőjük között, ajkát a férfiéra szorította, és megcsókolta.

Egy szívverésnyi idő telt el, mielőtt Marcus szétnyitotta az ajkait és visszacsókolt – átvette az irányítást, megízlelte a lány ajkát, aztán mélyebbre hatolt.

A férfi ajka parancsolt, követelőzött, Niniver pedig kész volt adni. Behódolni, és arra csábítani a férfit, hogy továbbmenjen. Hogy még többet vegyen el.

Hogy megmutassa, mennyire kívánja, mint igazi nőt, azt a nőt, akivé válhat.

Érezte, hogy benne rejlik az igazi nővé válás lehetősége, legalábbis amikor Marcus a karjaiban tartja.

A férfi ajkai és nyelve kifosztották az övét, Niniver pedig örömmel követte a férfit, bárhová vezette is. A csók forrósága, meghitt kapcsolatuk előjátéka csalogatta és hívogatóan intett felé.

Azután Marcus érthetetlenül motyogott valamit, kezének melege eltűnt a lány kezéről, karjai viszont körülölelték őt. Kiegyenesedett a mellvéd mellett, és magához húzta Ninivert. Fejét félrebillentette, perzselő csókja rabul ejtette a lány érzékeit, és lángra lobbantotta őt.

Bár egyikük sem mozdult, Ninivert elragadta az örvény, szédülten és mohón pörgött, miközben a forró vágy, szenvedély és sóvárgás tájain száguldottak keresztül.

Marcus kitárta előtte ezt a vidéket, megmutatta neki az ösvényt, elvezette a lányt, amerre csak hagyta magát, ő pedig meglátta, megismerte és megragadta az új térséget.

Ezután Niniver gondolatban talpra állt, szilárdan megvetette a lábát és figyelmesen körülnézett – elengedte a férfi gallérját, tenyerével végigsimította erős vállának csontjait és izmait, kezét a tarkója mögé csúsztatta, és magához húzta őt. Viszonozta Marcus csókját a benne feszülő minden türelmetlenséggel és rajongással.

Marcus kívánta a lányt. A Niniver hasának feszülő kemény férfiassága nem hagyott felőle

kétséget.

Niniver is kívánta a férfit – ez mindig is így volt, és most végre bátran kimutathatta.

Tudtára adhatta, mennyire kívánja őt. Olyan mély benne a vágyakozás, hogy a férfi most mindent megmutathat neki. Mindent átélhet vele – csak vele, és senki mással.

Marcus volt az egyetlen, akinek az oldalán önmaga lehetett – mellette ismerhette meg igazán a benne rejtőző nőt, a vad fantáziák mögötti szilárd valóságot.

Egyik kezét elvette Marcus tarkójáról, és megérintette vele a férfi szikár arcát, szavak nélkül könnyörögve simogatta őt ujjai hegyével, majd csókjával adott nyomatékot a csábításnak.

Marcus összerezett, mintha Niniver ostroma áttörte volna az őt körülvevő falat. Egyik kezét a lány hátáról a derekára csúsztatta; egy pillanatra megmarkolta a csípőjét, majd a tenyere egyre feljebb kúszott, míg végül rásimult a lány selyembe burkolt keblére.

Niniver halkán felnyögött, ajkai között bennszorult a hang. Maga is csodálkozott, milyen heves hullámokban tör rá a vágy, és még szorosabban tapadt a férfira, még inkább felszítva benne a szenvedélyt.

Így is történt, amitől aztán Niniver nem kapott levegőt. Gondolkodni is képtelen volt a rajta átáramló érzések zuhatagától – Marcus forró tenyerét a mellén érezte, a férfi hosszú, erős ujjai gyengéden gyömöszölték, és a gyönyör egyre fokozódott, ahogy a pajkos ujjak a mellbimbóját cirógatták körbe, aztán megragadták és óvatosan összeszorították...

Niniver kis híján kitört az ölelésből, amint a gyönyör beléhasított. Két keze ujjait elszántan belemélyesztette Marcus dús hajába. A selymes fürtök érintésétől összerezett, összeborzolta, majd újra megmarkolta őket, és jó erősen beléjük kapaszkodott, amikor a férfi ujjai ismét összepréselődtek, ő pedig átadta magát az önfelelt gyönyörnek.

Marcus nem gondolkozott. Nem mintha szükség lett volna rá; korábban már bejárta ezt az utat. De eddig sosem szenvedett amiatt, hogy képtelen kézben tartani... bármit is. Ninivernek nyilvánvalóan megvolt a saját elképzelése, amely most felfogatni látszott Marcus terveit. Láthatólag képes volt arra, amit előtte egy nő sem tudott megtenni: tökéletesen semmibe vette Marcus belső biztonsági rendszerét – azokat a jól bevált fogásokat, amelyek más nőkkel szemben biztosították számára az irányítást.

A mellek cirógatása rendszerint szenvedélyes önátadásra kényszerítette a Niniverhez hasonlóan tapasztalatlan nőket – ez meg is történt. Marcus nem számított rá, hogy ez a kicsiny előrehaladás – hogy több réteg selymen keresztül megérinti a lány mellét – ilyen mértékben megingatja őt *magát*. Arra, hogy ilyen könnyen elszabadul a benne lakozó vágy mardosó, éhes démona.

A lány és a nyers kíváncsiság együtt veszedelmesen erősnek bizonyult.

Pusztá ügyessége nem tudott ellenállni a lány heves érzéseinek, amelyeket oly nyíltan elébe tárt, sem pedig a saját sürgető vágyának.

És ez a kíváncsiság – Marcus leghőbb vágya – nemcsak a lányt akarta, hanem kettőjüket együtt, ahogy felfedezik és megismerik a közös szenvedélyt, úgy, hogy egyikük részéről sem korlátozza őket semmi. Anélkül, hogy a legcsekélyebb mértékben aggódniuk kellene a biztonságuk miatt.

Ó, istenek! – nagyon *kívánta* a lányt. De nem volt szabad. Még nem. Ma éjjel nem.

Niniver és a saját vágya együtt egyre mélyebbre sodorták Marcust a szenvedély örvényébe, amelyet kölcsönösen ébresztettek és tápláltak egymásban – a csóktól lánggra lobbantak, Marcus azon kapta magát, hogy egyik keze lejjebb siklik és megmarkolja a lány hátsóját, odahúzza, valósággal odapréseli őt merev hímtagjához –, de még eközben is kétségbeesve keresett valamit, valami kapaszkodót... és rájött, hogy az mindvégig ott volt előtte.

Maga Niniver volt az. Számára a lány az ellenállhatatlan kísértés nimfája volt, ugyanakkor gyengéd, gondoskodó, odaadó nő is, akinek felesküdt a védelmére.

És a védelmező szándék mindig – *mindig* – felülírta a birtoklás vágyát.

Marcus megszilárdult belülről. Még a körülöttük hullámzó és áradó vágy sodrása közepette is visszatért a tisztánlátása, és tudta, mit kell tennie.

Apránként, fokról fokra, lépésről lépésre visszahúzta kettőjüket a szilárd talajra. Nem túl gyorsan, nem váratlanul. Nem úgy, hogy az bármelyiküket is túlzott feszültségben, kielégítetlenül hagyta

volna.

Még csókolták egymást, ajkaik még összeolvadtak; simogatták egymást, de a készítésük minden egyes szagot levégővétellel alábbhagyott.

Vágyaik örvénylése lelassult, ereje csökkent... pillanatnyilag.

Niniver nem volt elég tapasztalt ahhoz, hogy ebben ellenálljon a férfinak; követte őt, amerre vezetett, és mire rádöbbsent, hogy Marcus irányt váltott, már túl messzire jutottak a visszafelé vezető ösvényen. Lángjuk parázssá szelídült.

Ugyan izzott még a szenvedélyük, de a férfi tevékeny közreműködése nélkül Niniver nem tudta újra felszítani a tüzet.

Ma éjjel nem.

Marcus végül felemelte a fejét, ajkaik szétváltak, a lány arcába nézett – figyelte szempillája rebbenését, lassan megemelkedő szemhéját, amely alól előbukkant a csillagfénytől és a szenvedély kihunyó lángjától csillogó szeme.

Niniver ránézett – elég kérdően ahhoz, hogy a férfi mentegezőzni kezdjen.

– Még nem mehetünk messzebbre.

Niniver kissé félrebillentette a fejét, gyönyörű tekintetét a férfin nyugtatta.

– Még nem. Ma éjjel nem.

Niniver ezt akarta hallani. Ajkai nőiesen magabiztos, halvány mosolyra görbültek, amely annyira sebezhető és valóságos volt, hogy Marcusnak elakadt tőle a lélegzete.

Felsegítette a lányt, és levette róla a kezét.

Niniver lehajtotta a fejét, és azt mormolta:

– Jól van.

A könnyű kendő, amelyet a vállára vetve viselt, lecsúszott a könyökére. Megigazította, aztán Marcusra nézett.

– Feljön most?

Merevnek tűnő mozdulattal megrázta a fejét.

– Nem. Előbb még meg akarok nézni valamit. – Állával a ház homlokzata felé bökött, meg az ajtó felé, amelyen Ninivernek be kellett mennie. – Menjen fel. És... csak az én lelki nyugalmam érdekében, bezárná a hálószobája ajtaját? Csak ma éjszakára, amíg nem beszélek Fergusonnal.

Ninivernek kissé felszaladt a szemöldöke, de aztán bólintott.

– Rendben van. – Két szívdobbanásnyi habozás után azt mormolta: – Jó éjt!

Marcus figyelte, amint távozik. Egy helyben maradt, míg a lány eltűnt a szeme elől.

Azután megrázta a fejét, mintha így akarná elkergetni a lány varázsának felhőit, amelyek még mindig ráborultak. Uramisten, honnan is tudhatta volna, hogy egy szirén rejtőzik benne?

És most ő előcsalogatta ezt a szirént. Niniver növekvő női önbizalma nem sok jót jósol Marcus fokozatos közeledésére nézve.

Mégiscsak bement, és remélhetőleg már felfelé tart a lépcsőn a hálószobája felé. Amelynek az ajtaját kötelességtudóan be fogja zárni.

Ha netán Marcus meg is gondolná magát, még ha alantas énje felülkerekedik is bölcsebb énjén – akkor sem tud utána menni. Niniver biztonságban lesz – tőle is.

Még egy pillanatig elidőzött ezen a gondolaton, aztán halkán szitkozódva és elindult, hogy körbejárja a házat. Ördög vigye a klán hagyományait! Egytől egyig bezárta az ajtókat.

* * *

Niniver még ébren volt, az ágyában feküdt, amikor Marcus visszavonult a szobájába. Hallotta a közeledő lépteket a folyosón, aztán a szobája ajtaja kinyílt és becsukódott. Niniver figyelte, ahogy zajt csap a mozgásával. Elképzelte, hogy levetkőzik, aztán megnyikordult az ágya, és csend lett.

Még nem, mondta Marcus. Niniver egyelőre beírta a még nemmel.

De nem sokáig.

Ha viszonyuk lesz – amire a mai este után Niniver el volt szánva –, annak hamarosan el kell

kezdődnie. Nem tudni, meddig marad Marcus a Carrick-kastélyban; arra célzott, hogy addig marad, míg a klán férfitagjai belátják, hogy Niniver egyikükhöz sem megy feleségül. A lány ebben bízott – de hát meddig fog ez tartani?

Bármeddig is marad Marcus, csak ennyi idejük van. Niniver elég jól ismerte önmagát, hogy biztos legyen benne: ha egyszer Marcus visszatér Bidealeighbe, nem lesz hozzá elég bátorsága – önbizalma –, hogy Oswald hátára pattanjon és ellovagoljon hozzá... pár órára, vagy egy éjszakára.

A Carrick klán úrnője volt. A klán úrnője nem folytathat nyílt viszonyt, és ha ő ellovagol Bidealeighbe, vagy Marcus idelovagol a kastélyba, annak hamarosan híre megy.

Míg Marcus a Carrick-kastélyban tartózkodik, hódolhatnának a szenvedélyüknek, amiről csak a személyzet legmegbízhatóbb tagjai tudnának, és ők hallgatnának róla.

Korábban meg sem fordult a fejében, hogy valaha felmerülhet egy viszony lehetősége Marcussal – hogy a férfiről is kiderül: éppen úgy vonzódik Niniverhez, mint a lány hozzá. Pedig így van; Niniver nem volt annyira naiv és ártatlan, hogy ne fogta volna fel, mit szeretett volna csinálni vele a férfi – ennek félreérthetetlen jelét adta.

A „még nem” azt jelentette, hogy megvan benne a hajlandóság, de valószínűleg ugyanúgy meg van döbbenve a szenvedélyük erején, mint a lány, és szeretne lassúbb tempót diktálni.

Niniver ezt meg tudta érteni, de most, hogy itt a lehetőség: mindent megtapasztalhat, amiben egyébként nem lehetne része – a klán úrnőjeként ugyanis minderről örökre le kellene mondania –, Niniver ezt az esélyt két kézzel meg akarta ragadni.

El volt szánva, hogy lehetőség szerint mindent megtudjon arról a nőről, akivé Marcus karjai közt válhat.

HAT

Másnap reggel Niniver csatlakozott Marcushoz a reggelizőasztalnál. Lelkes mosollyal suhant be a szobába.

– Jó reggelt!

Marcusnak tele volt a szája, így válaszul meghajtotta a fejét.

Niniver sosem tapasztalt élénkséget és energiát érzett magában, amikor odament a tálalóhoz, és kivette szokásos két szelet pirítós kenyerét.

Marcus tegnapi kedvessége, az istállóban, a szalonban és a teraszon töltött pillanatok végtelenül ígéretesnek tűntek a mai napra nézve – legalábbis Niniver számára.

És – azt remélte – a férfi számára is. Valójában nem tudta, hogyan szokás szerelmi viszonyt kezdeni, de biztos volt benne, hogy kettőjük között kialakul a dolog.

Marcus felállt, amikor az asztalhoz közeledett, és kihúzta a maga mellett lévő széket. Niniver továbbra is mosolyogva megkerülte az asztalt, és leült.

Megvárta, míg a férfi visszaül a helyére, azután fürkésző pillantást vetett rá.

– Ayrbe kell mennem, üzleti ügyben. Általában Sean jön velem, de az jutott eszembe, hogy talán lenne kedve elkísérni.

A férfi sötét szeme találkozott a lányéval: a pillanat törtrészére belekapaszkodott a pillantásába, majd egyszerűen így válaszolt:

– Igen.

Niniver elfojtotta a mosolyát, és a narancslekvárért nyúlt.

– Pompás! Reggeli után indulunk.

Marcus visszanézett a tányérján felhalmozott kolbászra, tojásra és kedgere-re, és mordult egyet.

Eltelt egy kis idő, míg Niniver kenyeret kent és ropogtatott, teát töltött és kortyolgatott, Marcus pedig valóságos támadást intézett a reggeli ellen. Azután így szólt:

– Jut eszembe, ma reggel beszéltem Fergusonnal. Hagyomány ide vagy oda, egyetért velem – velünk – abban, hogy helyes lenne bezárni a külső ajtókat. Felkutatja a megmaradt kulcsokat. Azt mondja, gondja lesz rá, hogy a házat minden éjjel bezárják, és Seannak, Mitchnek és Frednek kulcsot ad az oldalsó ajtóhoz arra az esetre, ha be kell jönniük.

Niniver bólintott.

– Jól van. Meg kell vallanom, nyugodtabban tudok aludni, ha tudom, hogy nem sétálhatnak be váratlan látogatók.

Marcus biztos volt benne, hogy ő maga is nyugodtabban fog aludni. Csak az jutott eszébe... de a Hölgynek hála, az már nem volt kérdés. Inkább az elkövetkezendő dolgokra irányította a figyelmét, illetve arra, milyen nehézségek merülhetnek fel, ha a birtokon kívül töltik a napot Niniverrel.

A lány már végzett a pirítóssal, és a második csésze teát kortyolgatta, amikor Marcus eltolta maga elől az üres tányért, és azt kérdezte:

– Hintón szeretne menni? Vagy inkább lóháton?

Niniver a tenyerében tartotta a csészét, nagyra nyitotta a szemét, nyilvánvalóan az előnyöket és hátrányokat mérlegelte.

Elnézett Marcus mellett; a férfi kihasználta a pillanatot, hogy tekintetét a lány arcán nyugtassa, finom vonásaiban gyönyörködjön – hogy magába szívjon mindent, amit csak látott.

Attól a pillanattól kezdve, hogy Niniver elfogadta a felkínált széket, Marcus tudta: a lány korábbi érzéki szeszélyessége szinte teljes egészében elmúlt – az előző napi események tüzeiben elégett. Bár a lányra továbbra is kétségtelenül hatott a férfi jelenléte – sőt, erőbben, mint azelőtt –, ez a hatás inkább felszabadító, mint gátló volt.

Marcus pontosan ezt akarta, habár kézben tartani a gyeplőt azzal a Niniverrel szemben, aki

hajlamos volt magához ragadni az irányítást és futásnak eredni, nem tűnt éppen könnyű vagy egyértelmű feladatnak. Főleg, mivel még nem tudta pontosan, hogyan bánjon vele – hogyan terelgesse, irányítsa és védelmezze a lányt anélkül, hogy parancsolgatna neki vagy uralkodna felette.

Valójában Marcust leginkább az kezdte foglalkoztatni, hogyan alakítsa Niniverrel való kapcsolatát.

Niniver még mindig tanakodott; Marcus a nyelvébe harapott, hogy ki ne mondja: menjünk lóháton. Tapasztalatai szerint, ha egy zárt hintóban órákat töltenek kettesben, azzal szándékosan keresik a bajt. Pontosán tudta, mi mindenre lennének képesek a néptelen országúton zavartalanul haladó hintó belsejében.

Niniver letette a csészejét, és kijelentette:

– Semmi súlyos holmit nem kell hazahoznunk, és én jobban szeretek lovagolni. – Ránézett a férfira. – Hacsak ön nem szeretne inkább hintón utazni.

– Nem. – Kiegyenesedett, tányérja mellé helyezte a szalvétáját. – Én is jobban kedvelem a lovaglást. – Hátrátolta a székét és felállt. – Szólok Seannak, hogy nyergelje fel a lovakat. Mennyi idő alatt tud elkészülni?

Niniver mosolyogva nézett fel rá.

– Csak át kell öltöznöm a lovaglóruhámba. Az istállóudvarban találkozunk!

Marcus bólintott, és gyorsan visszavonult, nehogy Niniver meggondolja magát.

* * *

Jókor elindultak, és a délelőtt közepén Ayrbe értek. Az északkeleti irányban fekvő, nyüzsgő tengerparti város ugyan légvonalban nem volt a legközelebb hozzájuk, de mindenképpen a legkönnyebben megközelíthető volt számukra: a birtokról kihajtva csak végig kellett lovagolniuk az országúton, míg beértek a városba.

A Wallace Torony órája fél tizenkettőt mutatott, amikor Marcus kitárta a Carrick család ügyvédjének ajtaját a távozó Niniver előtt. Listájuk első és legfontosabb tétele volt az ügyvéddel megbeszélte találkozó. Marcus ugyan nem erőltette, hogy bekísérje Ninivert az ügyvéd belső szentélyébe, inkább a külső irodában téblábolt, ám Niniver szeméből és gondtalan arckifejezéséből, még inkább az ügyvédet búcsúzáskor körülengő kedélyes légkörből Marcus arra következtetett, hogy a találkozó sikeres volt.

Nyilvánvalóan egy cseppet sem csökkentette Niniver lelkesedését, amellyel nekilátott a seregnyi elintéznivalónak, amelyek többsége ilyen-olyan beszerzésekből állt – nem Niniver, hanem a klán háztartása részére.

– Mi a következő? – Marcus megállt mellette. Niniver megtorpant a járdán, előhúzta a zsebéből a listát, és belenézett.

– A patika. – Feltekintett a listából, végignézett a forgalmas utcán. – Ferguson kérte, hogy vigyek neki abból az újfajta porból, amivel az égési sebeket kezelik.

Marcus kihasználta az alkalmat, hogy belekaroljon a lányba, átkísérte a zsúfolt gyalogosátjárón, majd végig a túloldali járdán. A patika az utca végén volt, közel a Newmarket sarkához.

Bementek. Marcus hátrébb állt meg, míg Niniver a patikussal beszélt. A város boltosainak és üzletembereinek nagy része mindkettőjüket ismerte, így ha a férfi Niniver mellett állt, a kereskedők ösztönösen őt szólították meg. Még az ügyvédi irodában is ez történt: habár az ügyvéd titkára azelőtt nem is látta Marcust, és Niniver lépett be elsőként, a titkár pillantása átsiklott a lány fölött, Marcuson állapodott meg, és tőle kérdezte meg, kivel kíván tárgyalni.

Marcus eddigi életének nagy részében csak halványan sejtette, milyen nehézségekkel néznek esetenként szembe az édesanyjához és nővéréhez hasonló hölgyek, de ami őket illeti, mindkettejüket veleszületett parancsoló modor jellemezte, ami – nemüktől függetlenül – figyelmeztette az embereket rangjukra és hatalmukra.

Niniver viszont olyan finom és törékeny jelenség volt, hogy első pillantásra az emberek

hajlamosak voltak jelentéktelennek vélni – olyan valakinek, akit figyelmen kívül hagyhatnak, akin keresztülnézhetnek.

A patikus nem követte el ezt a hibát; aki egyszer megismerkedett Niniverrel, tudta, kicsoda, és kapcsolatba került vele, az megváltoztatta a véleményét. Azonban még így is, ha Marcus állt mellette, valahogy... kisebbítette Ninivert. Az emberek szinte biztosan megint átnéztek fölötte.

Ez a gondolat olyan módon sértette Marcust, amit még csak most kezdett felfogni – a féltékeny birtoklási vágy újabb megnyilvánulása volt ez.

Niniver befejezte a beszélgetést a patikussal, aki megígérte, hogy elkészíti a port a jövő hétre, akkor Sean eljöhet érte. Amint kiléptek az utcára, Marcus ismét karon fogta a lányt. Mintegy lehorgonyozta Ninivert maga mellett, és az ő kérésére az Ayr folyó partjára vezető egyik utcán lefelé vették az irányt. Carrickék szakácsnőjének, Gwennek a kedvenc halárusa a kikötő egyik üzletében működött, nem messze az Auld Brig o' Doon nevű hídtól.

Míg az utcán sétáltak, Marcus maga mellett tartotta Ninivert, így megvédhette bármi lehető veszélytől. Ám miután beléptek a halbolt ajtaján, Marcus megállt a lány mögött; bár a halarus mindkettőjüket megismerte, miután Ninivert üdvözölte, Marcusra nézett, aki viszont pillantásával a férfi értésére adta, hogy Niniverre kell figyelnie.

Amikor a kereskedő elment megkeresni a megrendelőkönyvet, Niniver visszanézett Marcusra, de nem szólt semmit. Miután leadta a megrendelést és elhagyták az üzletet, újra belekarolt a férfibá, aki nem kis önelégültséggel hagyta, hogy Niniver visszairányítsa lépteiket a Főutca felé, a rőfös üzletek irányába.

Végighaladtak a főutcán, hol ennél, hol annál az üzletnél álltak meg. Ahogy karján Niniverrel végigsétált a járdán, Marcus egyre inkább „házasítva” érezte magát. Az új taktika, hogy közvetlenül a lány mögé állt, meghozta a kívánt eredményt, s ez valami mulatságos elégedettséggel töltötte el Marcust.

Egy kis részletet kigondolt; egy apró akadályt leküzdött.

Amikor megint a Wallace Torony közelébe értek, Marcus felnézett a toronyóra.

– Fél egy van. – Lenézett, és elkapta Niniver pillantását. – Szeretne már ebédelni? A vendéglőst megkértem, hogy tartson fenn számunkra egy asztalt.

A Tam O' Shanter vendéglő a legjobb volt a városban, és mivel a főutcának azon a végén állt, amely a legközelebb volt a carsphairni országút városba érkező végéhez, Marcus és családja kedvelte a fogadót; minden más mellett, az istállójuk megfelelő volt a Cynster család lovainak elhelyezésére.

Niniver a listáját böngészte.

– Már csak két dolgot kell beszereznem, de azt megtehetjük ebéd után is.

– Nagyszerű!

Tovább sétáltak; a vendéglő egy kicsit arrébb állt, az utcának ugyanazon oldalán. Mint mindig, a város központjában nagy volt a forgalom és a nyüzsgés; a folyón közlekedő hajók mellett fontos tengeri kikötő is létesült a torkolatnál, következképpen jelentős kereskedelmi forgalmat bonyolított le a város.

Marcus egy könnyű négylovas hintó vonalait tanulmányozta, miközben a kocsis végighajtott a főutcán – úgy sejtette, ez a legújabb divat. Közben Niniver lassított. Marcus körül nézett. Egy ékszerbolt kirakatával értek egy vonalba.

Marcus udvariasan megállt, és követte Niniver pillantását, hogy lássa, mi ragadta meg a lány figyelmét; annyit már korábban is észrevett, a lány kedveli a különleges darabokat, bár az eddig általa viselt ékszerek közül egyik sem volt feltűnőnek mondható, még azokon a bálokon sem, amelyeken régebben látta őt.

Nem volt nehéz kitalálni, mi ragadta meg a figyelmét; egy finommívű nyakláncból, fülbevalóból és gyűrűből álló készlet feküdt a kirakatban, fekete bársonyon. Az elrendezés, bár pompás volt, mégis viszonylag egyszerűnek tűnt, a kerek drágakövek mesteri metszésűek voltak. A kövek színe volt igazán szembeötlő: első pillantásra akvamarinnak tűntek, de aztán Marcus meglátott egy apró jelet, amiből kiderült, hogy a készletet a távoli Ceylon szigetén bányászott búzavirággék zafírból állították össze.

A kövek Niniver szemének színében pompáztak.

Halk sóhaj hagyta el a lány ajkát, aztán elfordult a kirakattól.

– Csinos. – Ránézett Marcusra, elmosolyodott, és határozott léptekkel elindult, magával húzva a férfit. – Gyerünk! Remélem, fenntartják nekünk az asztalt.

Marcus mellette lépdelt, elhaladtak még két üzlet mellett, aztán átmentek az utcán, amely a fogadó mögötti istállóhoz vezetett. Ahogy elérték a fogadó ajtaját, Marcus elengedte Niniver karját, és megragadta a kilincset.

– Menjen be, mondja meg Macnek, hogy itt vagyunk. – Mac a fogadós volt. – Megyek, megnézem a lovakat. Ned korábban megbokrosodott. Látni akarom, megnyugodott-e.

Niniver bólintott.

– Rendben. Elfoglalom az asztalunkat.

Marcus biztató mosolyt küldött felé, és egy meghajlás kíséretében beljebb taszította a lányt. Aztán becsukta az ajtót, az ablakon keresztül ellenőrizte, bemegy-e a vendéglő belsejébe, majd sarkon fordult, és visszasietett az ékszerboltba.

* * *

Mac széles mosollyal köszöntötte Ninivert, a tőle megszokott szívéllyel odakísérte a neki és Marcusnak fenntartott asztalhoz, amely viszonylag meghitten, a vendéglő társalgó-étkező helyiségének hátuljában, egy kis hátsó kertre néző ablak mellett állt.

Miután elhelyezkedett az asztalnál, Niniver levette lovaglókésztyűjét, és az ölébe fektette. A mozdulat a kezére terelte a figyelmét.

Gyűrű nélküli ujjait tanulmányozta. Az a búzavirágkék zafír remekül mutatna a kezén, de el tudta képzelni, milyen árat kér érte az ékszerész – sokkal magasabbat, mint amit megengedhet magának. Addig semmiképpen sincs módja rá, míg a fivérei által okozott károkat igyekszik helyrehozni, mind a család, mind pedig a klán anyagi helyzetét illetően.

– Lady Carrick! Milyen nagyszerű találkozás!

Niniver felnézett: egy sötét hajú úriember állt az asztala mellett, aki igen jóképű volt a maga nyers, kissé zilált módján. Öltözéke egy árnyalatnyit hanyag volt Niniver ízléséhez képest; arcvonásai ugyan szabályosak voltak, mégsem volt férfiszépségnek nevezhető, mivel a kicsapongó életmód mély ráncokat hagyott maga után orra és szája környékén. Ez utóbbi segített Ninivernek, hogy beazonosítsa a férfit. Halvány mosolyt erőltetett magára.

– Mr. McDougal!

Szinte semmit sem tudott Ramsey McDougalról azon kívül, hogy az utóbbi néhány évben Nigel és Nolan jó cimborája volt; éppen ezért nem érezte barátjának a férfit. Mégis udvariasan kellett viselkednie.

– Úgy látom, jól van.

– Ó, igen, a legkiválóbb egészségnek örvendek. – Anélkül, hogy engedélyt kért volna, McDougal kihúzott egy széket, és helyet foglalt a másik asztalnál, Niniver jobbán.

– Örülök, hogy alkalmam nyílik érdeklődni a hogyléte felől. Nolan tragikus halála – azt leszámítva, hogy sok mindenre fény derült miatta – bizonyára nagyon megrázta önt.

McDougal várakozóan nézett rá, Niniver tehát így felelt:

– Majdnem egy év telt el azóta, igyekszem túltenni magam rajta.

– Értem – mondta McDougal sugárzó mosollyal. – Letette a gyászt, ami nagy öröm számunkra. Olyan jó, hogy látjuk önt kimozdulni, kedvesem. Mondja csak, számíthatunk a megjelenésére a Vadászbálon?

– Elképzelhető. – Ninivernek nem állt szándékában bálokba járni, főleg mert oly sok férfi szerette volna elnyerni a kezét – és egyúttal a klánt is.

McDougal tekintete mintha élesebbé vált volna, bár arckifejezése továbbra is nyájas maradt.

– Ha nem tévedek, csak nemrégente tette le a gyászt. Szándékában áll megjelenni a társaságban – már amennyire errefelé társasági életről lehet beszélni?

Ez a közzjáték tökéletesen megmutatja, miért került Niniver a társaságot, helyben vagy máshol.

– Sajnos e pillanatban rengeteg a tennivalóm a klán ügyeinek intézésével kapcsolatban.

– Ó, hát persze – bólintott McDougal. – Hallottam, hogy a klánjuk úrnőjévé választották.

Hatalmas megtiszteltetés!

– Valóban az. – Mi egyebet mondhatott volna? Kezét az asztalra ejtette, és rászegezte a tekintetét.

Ahelyett, hogy elértette volna a célzást, McDougal közelebb hajolt, és lehalkított hangon, cinkosan azt mormolta:

– Bátorodom megjegyezni, kedvesem, hogy ekkora felelősség terhét bizonyára nehéz és fárasztó dolog az ön gyenge vállán cipelni.

Niniver alig tudta visszafogni az indulatát. Felemelte a fejét, tekintete találkozott McDougal dióbarna szemével.

– Nem találom annak. A legkevésbé sem!

A férfi Niniver tekintetét kutatta – ekkor árnyék vetült az asztalukra.

A lány felnézett, és előmlött benne a megkönnyebbülés. Ránézett McDougalre.

– Hadd mutassam be Mr. Marcus Cynstert!

– Már ismerjük egymást. – McDougal meglehetősen kurtán bólintott Marcus felé. – Cynster.

Marcus nem vette le sötét színű szemét a másik férfi arcáról, miközben alig észrevehetően meghajtotta a fejét.

– McDougal.

Marcus felnézett, és Niniver felé fordította a tekintetét. Amikor a lányra nézett, félreérthetetlen megkönnyebbülést látott a szemében – ami nagymértékben enyhítette a heves féltékenységet, ami akkor fogta el a férfit, amikor belépett a fogadóba, és meglátta, hogy Ramsey McDougal túl közel merészkedett Niniverhez.

McDougal hamisítatlan fajankó volt.

Marcus nem vett tudomást McDougalról. Pillantása összefonódott Niniverével, Marcus könnyedén, biztatóan elmosolyodott, és megfogta a lánnyal szemben lévő széket.

– Leadta már a rendelést?

– Nem. Vártam, hogy bejöjjön.

Leült, elkapta Mac figyelmes tekintetét, és intett neki. A fogadós azonnal felkapta palatábláját, és odajött.

Mac elhadarta a napi ételválasztékot. Míg Niniver és Marcus leadták rendelésüket, McDougal homlokát ráncolva fészkelődött.

Amikor Mac elindult az ételért, Marcus odafordult McDougalhoz, és felvonta a szemöldökét.

– Akart valamit, McDougal?

McDougal rábámult, majd még határozottabban Niniverre nézett. McDougal szóra nyitotta a száját...

– Mr. Cynster – jelentette ki Niniver – segítségemre van a klán ügyeinek intézésében. Ha megbocsájt, uram, nagyon sok fontos dolgot kell megbeszelnünk a klánnal kapcsolatban.

Marcus legszívesebben megtapsolta volna, de visszafogta magát. Ő maga sem tudott volna ettől az embertől gyorsabban megszabadulni, hacsak az ökle nem találkozott volna az arcával – de ez nem lett volna Mac kedvére való.

McDougal visszakapta a tekintetét Marcus arcára.

– Értem... – Egy másodpercnyi habozás után hátratolta a székét. – Ez esetben, hagyom önöket tanácskozni. – McDougal felállt, és kinyújtotta a kezét. Niniver szemmel láthatóan vonakodva adta oda az övét, a férfi pedig az ujjai fölé hajolt.

– LadyCarrick. Kérem, ne feledje: ha bármiben segítségére lehetek, boldogan állok rendelkezésére, amennyire azt szerény képességeim lehetővé teszik. – Marcusra pillantott. – A fivérei emlékére, ha úgy tetszik.

McDougal végül eleresztette Niniver kezét, és Marcus felé bólintott.

– Cynster.

– McDougal. – Marcus alig észrevehetően hajtotta meg a fejét, és a korsó habos sör után nyúlt, amelyet Mac éppen akkor tett elé az asztalra.

Niniver felemelte a körteborral telt poharat, amelyet Mac hozott neki, és belekortyolt. Marcus észrevette, hogy a lány nem nézett fel, amíg a külső ajtó is be nem csapódott a távozó McDougal után.

Akkor felpillantott, meggyőződött róla, hogy a fajankó elment, és rosszalló pillantást küldött utána.

– Ki nem állhatom ezt az embert.

– Hibátlanok az ösztönei. – Marcus szünetet tartott, majd azt kérdezte: – Honnan ismeri McDougalt? – Amennyire tudta, Niniver évek óta került a helybeli társaságot, McDougal pedig mindössze három vagy négy éve jelent meg a színen.

– Nigel és Nolan társaságához tartozott. Amitől persze nem nézem éppen jó szemmel, habár alig hiszem, hogy érti, miért van így.

Ninivert nyilvánvalóan szükségtelen volt McDougallal kapcsolatban figyelmeztetni; ő maga is pontosan felmérte már, milyen emberről van szó.

Marcus remélte, hogy McDougal felfogta ezt.

Mac két tányérral érkezett: az egyiket szarvashúsos pite Marcusnak, a másikon egy adag a fogadó híres pásztorpitéből Ninivernek. Hozzáláttak az evéshez. Párpercnyi kellemes csend után Marcus szólalt meg:

– Mi dolgunk van még, mielőtt visszaindulunk?

* * *

– Nem kell még visszaindulunk. – Marcus megállt a járdán a klán által kedvelt vaskereskedés előtt. Éppen kipipálták az utolsó teendőt Niniver listáján, miután megrendeltek egy új szivattyúfejet. Marcus megnézte az időt a zsebóráján.

– Még csak két óra múlt.

Bár Mac a többinél eldugottabb asztalt adott nekik, a fogadó ebédlője mégiscsak nyilvános hely volt; míg erről-arról beszélgettek, nemigen volt alkalmuk a személyes érintkezésre. Marcus még mindig a bőre alatt érezte, milyen kellemetlenül érintette, hogy az összes férfi közül éppen McDougalt találta Niniver körül legyeskedni. Mindent egybevetve, Marcus kész volt kihasználni a lehetőséget, hogy folytassa Niniver becserkészését, különösen olyan környezetben, amely gátat vethet a lány túlzottan lelkes kirohanásainak.

És tényleg, Niniver ugyanolyan türelmetlen volt, hogy megragadhassa az alkalmat. Hátrasímította a világosszőke tincseket, amelyeket a szél cibált ki a kontyából, és elnézett nyugat felé.

– Sétáljunk el a templom és a híd mellett, aztán végig a Kikötő utcán a Korzóig! Mindig kellemes egyet sétálni arrafelé, ha jó idő van és süt a nap.

– Úgy, mint ma, tehát ezt ki kell használnunk. – Marcus a karját nyújtotta, Niniver elfogadta, karját a férfi karjába öltötte, így az közelebb tudta húzni magához a lányt.

Niniver szoknyája Marcus csizmáját súrolta, aki minden idegszálával érzékelte a mellette lépdelő lány karcsú testét. Így kerülték meg a magas tornyú régi templomot, elhaladtak a Brig o' Doon híd mellett, végig a Kikötő utcán, ahol a megélénkülő szél a tenger illatát sodorta feléjük.

– Be kell vallanom – mondta Niniver –, nagyon örültem, hogy ott volt, és segített kiadni Mr. McDougal útját. Ha Seannal jöttem volna, bizonyára egyedül ebédelek, és nem tudok megszabadulni McDougaltól, amilyen szívós fajta.

– Higgye el – válaszolta Marcus szárazon –, örömömre szolgált a dolog. – Egy pillanat múlva meghajtotta a fejét Niniver felé. – Elismerem, igencsak élvezem, hogy az ön bajnoka lehetek, és melegebb éghajlatra küldhetem a tolakodó kérőket. – Mosolyogva nézett Niniver szemébe. – Azt hiszem, illik hozzám ez a szerepkör.

A lány kuncogott, és előrenézett.

– Mindenképpen! Nagyon találó az a sötét, fenyegető Cynster figura, amelyet olyan természetesen alakít. – Három lépés után Niniver így szólt: – Mondja csak, magának mindenki... az unokatestvére? Azok a magához hasonló korú fiatalok, akik ott voltak Thomas és Lucilla esküvőjén?

– Igen, vannak köztük első- és másod-unokatestvérek, meg közeli barátok.

– Úgy. És minden unokatestvére olyan, mint maga? – A férfihoz fordult, hogy a szemébe nézhessen, és tágra nyitotta a szemét. – Tudom, hogy külsőleg nagyon hasonlítanak egymáshoz, de ők is ilyen fenyegetőek?

Marcus olyan tekintettel nézett rá, amiből kiderült: egyértelmű a válasz.

– Cynsterek. Nagyon jó, fenyegető vérvonalunk van. – Kis szünet után hozzáfűzte: – Még a nőknek is.

Niniver felnevetett.

Marcus vigyorogva úgy döntött, hogy tetszik neki Niniver nevetésének hangja... Amint tudatosult benne a gondolat, rájött, hogy nem is hallotta Ninivert nevetni, mielőtt a Carrick-birtokra került. A lánynak viszont nemigen volt min nevetnie az utóbbi évek során.

Marcus megfogadta, hogy ezen változtatni fog.

De legelőször rá kell bírni, hogy meggondolja magát a házasságot illetően. Meg kell győznie Ninivert, hogy ha *hozzá* megy feleségül, nem kell azokkal a veszélyekkel szembenéznie, amelyeket oly világosan és pontosan előre látott. Bármely más férfi, és Niniver is szinte biztosan nehezen tudná hitelesen megőrizni a klán úrnőjének pozícióját, és mindabból, amit Seantól, Fergusontól és Edgartól megtudott, kiderült: ha egyszer Ninivert félreállítják, a klán nagy valószínűséggel megroppan és széthullik.

Bár Marcus ilyen értelemben egy klánnak sem volt a tagja, hanem Cynster volt – jól tudta, mit jelent a lány számára a klán. Látható volt Niniver mélyen gyökerező hűsége apja emléke és öröksége iránt is; ezt többször említette.

Marcusnak meg kellett találnia a módját, hogy Niniver meglássa benne a bátor bajnokot, meg azt is, hogy nem jelent semmiféle fenyegetést. Azt a férfit, aki támogatja őt a pozíciójában, nem pedig megingatja.

Az, hogy fenyegetőnek látja... bizonyos tekintetben segítségére volt, de nem mindenben.

Kiértek a Korzóra, és dél felé indultak a part menti kövezett sétányon. Az Ayr-i öböl széles víztükre a horizontig nyújtózkodott; ma ólomszínű volt a tenger, csak egy-egy fehér hullámtarajt kergetett rajta a játékos szellő.

– Az öccsei és a kishúga jelenleg otthon vannak, a Casphairn-birtokon?

Niniver kérdésére Marcus a lány felé fordította a tekintetét. Ezüstös-aranyos színű hajának tucatnyi selymes fürtje táncolt az arca körül, a szellő érintése pedig színt csalt Niniver sápadt orcáira.

– Annabelle már elutazott délre, ott marad hercegi rangú rokonainknál a szezonra. Ők ketten Louisával – Lady Louisa Cynsterrel, a herceg lányával – a négy Cynster lány közül valók, akik... jobb kifejezés híján úgy mondanám, együtt vadásznak. – Marcus érezte, hogy ajka kissé cinikus, de elismerően vidám mosolyra görbül, majd elkapta Niniver érdeklődő pillantását. – Úgy hallottam, hogy a házasulandó úrfiak bizonyos rétege a felső tízezerből joggal félti tőlük a függetlenségét.

Niniver megkereste a férfi tekintetét, és – helyesen – arra a következtetésre jutott, hogy nem tréfál.

– Hát elég... ijesztőek lehetnek – mármint az ön nőrokonai.

Marcus meglátta a rést, és előrenyomult.

– A mi családban a nőknek pont annyi hatalmuk van – az igazán fontos területeken –, mint a férfiaknak. Egyetlen nő sem jut eszembe a családból, aki csendes, szerény természetű lenne, és még ha mást diktálnának is a hajlamaink, mi, férfiak megtanultunk ezzel együtt élni. – Nyílt, őszinte arckifejezéssel nézett Niniverre. – Megtanultunk alkalmazkodni azokhoz a hölgyekhez, akik szeretik a saját kezükben tartani a gyeplőt.

Niniver előrenézett. Tett pár lépést, aztán megjegyezte:

– Nem ez a megszokott.

– Másoknál talán nem. De nálunk igen. – Keserű nevetés tört ki belőle. – Megtanultuk, hogy nincs más választásunk – alkalmazkodunk, vagy nagyon magányos életünk lesz. – Ennél nagyobb igazságot még sosem mondott ki Marcus.

– Hmm. – Egy pillanat múlva Niniver visszatért az eredeti kérdéshez. – És az öccsei?

– Ha jól tudom, Calvin és Carter otthon vannak. El tudom képzelni, hogy rejtőzködnek, próbálják elkerülni a városi szezon első nagy rohamát. Gyanítom, végül mindketten odamennek, hogy a barátaikkal találkozzanak, vagy esetleg Edinburgh felé veszik az irányt.

A lány rápillantott.

– Most, hogy Bidealeighben lakik, hiányoznak az öccsei és a húgai?

Kis gondolkodás után így válaszolt:

– Ők nem annyira, mivel mindig a közelemben lesznek, beugorhatok hozzájuk, írhatok nekik levelet, és így tovább. A családtagokkal nem fog megszakadni a kapcsolatom. De a többiek hiányozni fognak. – Csak most döbrent rá, mennyire magányos volt Bidealeigh-ben, ahol teljesen egyedül élt, és hogy mennyivel kellemesebben, szinte elemében érezte magát a Carrick-birtokon. – Hozzá vagyok szokva a népes háztartáshoz, ahol állandó kapcsolatban vagyok az emberekkel. Ahol nap mint nap új dolgok – események, gondok, sőt viták – fordulnak elő.

– Hozzá van szokva a nyüzsgéshez – bólintott Niniver határozottan. – Rájöttem, hogy sokkal jobban szeretem, ha el vagyok foglalva, ahogy most is, mint tétlenül ülni, ahogy régebben tettem.

Tovább sétáltak, és Niniver azt kérdezte:

– Miért nevezték el a birtokot Bidealeigh-nek? Ez mindig is érdekelt. Az öreg Hennessy nem így hívta, igaz?

– Nem, hanem a birtok korábbi neve volt a Bidealeigh, még Hennessy előtt. A nevet értelmezhetjük „várakozóhelynek”, és különböző okokból ez megfelelőnek tűnt.

Elérték a korzó végét, és néma egyetértésben visszafordultak a fogadó irányába, átvágva a városon. Miután átmentek az úton, és újra a járdán haladtak a másik oldalon, Marcus így folytatta:

– Amikor Lucilla és Thomas összeházasodtak, egész egyszerűen eljött az ideje, hogy elköltözzek. Nem arról van szó, hogy Thomasszal összekülönböztünk volna, de jobb neki, ha nem vagyok ott, nem vonom el a többiek figyelmét, és nem zavarom össze őket, míg ő azt tanulja, hogyan vegye át apámtól azokat a feladatokat, amelyeket régebben én végeztem. Ha a Völgyben maradtam volna, csak egy gonddal többet okozok, bosszúságot Thomasnak is, meg magamnak is.

Niniver a juhokról kérdezgette, amelyeket Bidealeigh-ben tenyésztett, meg a többi elfoglaltságáról. Thomas minden kérdésére könnyedén válaszolt; miközben elméjének egy része ezzel volt elfoglalva, megragadta az alkalmat, hogy gyorsan felmérje: pontosan hol is tartanak ők ketten. Mi a mai nap tanulsága? Mit kell még elvégeznie?

Thomas eredetileg azt gondolta, hogy az lesz a legjobb, ha elriasztja Niniver kérőit, és azután igyekszik majd megnyerni a lányt, de a tegnapi események után ez az egyszerű terv kivitelezhetetlennek tűnt. Először is, míg a lányt védelmezte, olyan mértékű birtoklási vágy hatalmasodott el rajta, hogy már nem volt könnyű megfékezni az abból eredő fellángolásokat. Niniver számára összeállt a kép, és elhatározta, hogy szenvedélyes viszonyt kezd a férfival. Hogy pontosan mit gondolt ezzel kapcsolatban – milyen messzire kívánt elmenni egy ilyen viszonyban –, azt a férfi még nem tudta, és az adott körülmények között nem bízhatott a saját önuralmában, különösen, ha Niniver próbára akarja tenni. Azt viszont nem hitte, hogy a lány visszavonul.

Így aztán Marcusnak kellett irányítania a formálódó kapcsolatot. Nyilvánvalóan bölcs dolog lenne, ha meggyőzné Ninivert: biztosabb lenne összeházasodniuk, *mielőtt* a fokozódó szenvedély eléri azt a pontot, amikor nem tudnak neki ellenállni, és magával ragadja őket.

Az, hogy kicsúszik a kezéből az irányítás és elragadja őt a szenvedély, mindeddig teljesen idegen volt Marcustól, viszont Ninivernek... nem biztos, hogy ellen tud állni. Nem, ha a lány a fejébe veszi, hogy fölébe kerekedik.

Marcust kijózanította a felismerés. Meg kell győznie Ninivert: ha hozzámegy feleségül, az nem veszélyeztetni klánvezéri pozícióját, sem pedig azt, hogy kedve szerint élje az életét. Szövetséget

akar kötni a lánnyal, életének részévé válni, nem pedig Ninivert bevonni a saját életébe.

Míg Bidealeigh-ben élt, az volt az érzése, hogy vár valamire – hogy rátaláljon a megfelelő helyre és a neki rendelt szerepre. Ez meg is történt, Niniver által.

Nem kellett győzködni magát; a szíve mélyén tudta, ez így van.

Visszajutottak a forgalmasabb kereszteződésekhez. Thomas közelebb vonta magához a lányt, és védelmezően kormányozta keresztül a tömegben. Visszagondolt arra, amit a szülei házasságát megelőző eseményekről tudott – nem valami sokat –, meg arra, amennyit Lucilla és Thomas oltárhoz vezető útjából látott. Azonban a két esetben anyja és Lucilla pozíciója szilárd volt; soha nem fenyegette őket semmi.

Nem úgy Ninivert.

Ahogy feltűnt előttük a Tam O' Shanter fogadó, Marcus rájött, hogy mind Catriona és Richard, mind Lucilla és Thomas házassága esetében az volt a legnagyobb kihívás, hogy az uralkodó természetű férfiak el tudják fogadni és magukévá tenni a támogató szerepkört. Ami őt és Ninivert illeti, Thomas már tudta a módját, és teljes mértékben hajlandó volt felvállalni ezt a szerepet.

Az előttük álló kihívás az volt, hogy Niniverrel elfogadtassa: képes rá.

Hogy Niniver bízson benne: bármilyen erős férfi is, mindig támogatni fogja őt, nem pedig gyengíteni.

Meg kellett nyernie Niniver bizalmát.

Niniver átsétált a fogadó istállójának boltíve alatt, és elfojtott egy sóhajt. A napjuk a végéhez közeledett. Igaz, még órákba telik, hogy hazalovagoljanak, de a lovaglást Marcussal együtt élvezetes testgyakorlásnak tekintették; nem fognak beszélgetni, nem fog újabb adalékokat megtudni a férfi életéről.

Ninivernek mégsem volt oka panaszra: *csodás* volt a napjuk. Sokkal kellemesebb, mint eddigi Ayrbe tett látogatásai. Marcusszal az oldalán teljesen fesztelenül érezte magát, nem kellett állandóan a veszélyekre figyelnie. A McDougal-féle veszélyekre. Mivel Marcus mellette volt, McDougal mindössze pillanatnyi bosszúságot okozott; ha Marcus nem lett volna ott, McDougal igazi istencsapása lett volna, aki minden bizonnal tönkreteszti Niniver egész napját.

Ezzel szemben, hónapok óta nem volt ilyen kellemes napja, vagy talán évek óta.

Marcusszal megálltak az istállóudvaron. Niniver kihúzta a karját a férfiéből, amikor az istállófiúk kivezették a lovaikat. Ahogy Marcus megfordult, hogy szót váltson az istállómesterrel, Niniver pillantása végigsiklott a férfi arcán, egész testén.

Érzékei kezdték megszokni a férfi közelségét. Nem vadultak meg tőle, hanem reszkettek az elkövetkező gyönyörűségtől.

Nem meglepő, hogy Niniver érzékei a gyönyör forrásának tekintették a férfit, ám még ennél is mélyebb hatást tett a lánnyra. Marcus társaságában nyugodtnak és magabiztosnak érezte magát – sokkal inkább, mint korábban bárki más oldalán.

Kérdezhetette Marcust magáról vagy a családjáról, a férfi válaszolt neki. A férfi hozzá intézett kérdései érdeklődésről árulkodtak, ami arra bátorította Ninivert, hogy hasonló nyíltsággal feleljen rájuk.

Miközben az istállófiúk kihozták a lovaikat és megfordult, hogy ruhájának hosszú uszályát lecsatolja, Niniver rájött: nem egyszerűen arról van szó, hogy Marcus mellett nem érzi magát veszélyben, hanem szilárdan tudta: a férfi védelmezi őt. Ha ott van mellette, az oldalán, akkor nem kell a többiektől félnie. Valóban bízhatott benne.

Marcus olyan módon és olyan mértékben gondoskodott róla, mint más szinte eddig még soha.

Az egyik istállófiú odairányította hozzá Oswaldot. Marcus odament, és megállt előtte. Niniver eleresztette az uszályt, és kiegyenesedett – ekkor a férfi ujjai átfogták a derekát.

Belenézett Marcus kék szemébe.

A kifürkészhetetlen szemek sarkában apró ráncok jelentek meg, ahogy Marcus rámosolygott a lánnyra.

– Készen áll?

Bólintott.

Megragadta Ninivert, és a nyeregbe emelte. Miután Niniver visszanyerte az egyensúlyát, Marcus eleresztette.

Csizmáját a kengyelbe helyezte, lesimította a szoknyáját, és közben azon gondolkozott, vajon csak attól szorult össze hirtelen a tüdeje, hogy Marcus megérintette, vagy attól is elállt a lélegzete, hogy rájött: milyen sokat jelent számára a férfi, és milyen könnyen kerültek ennyire közel egymáshoz.

Felemelte a fejét, és Marcus szemébe nézett.

A férfi az út irányába fordította a szürke fejét, Niniver mellé léptetett Oswalddal. Egymás mellett lovagoltak ki, és elindultak az országúton vissza, a birtokra.

HÉT

Órákkal később, amikor a nap leszállt a nyugati látóhatáron, hosszú árnyékot vetettek a makadámútra, miközben a Carrick-birtok felé vezető országút kanyargós szalagját követték.

Marcus könnyedén ügetett Niniver oldalán, és visszafogta a Nedet, valahányszor a nagytestű szürke a fejébe vette, hogy megiramodik. Oswald, Niniver erős csontozatú pej lova idősebb és megfontoltabb volt; nem vett tudomást Ned alig leplezett kihívásairól, hanem megelégedett azzal, hogy hol vágtaiban, hol könnyed ügetésben nyújtóztassa ki a lábait.

Éppen vágtaztak, a lovak hosszú lábai könnyedén falták a mérföldeket. Niniver kitűnő lovas volt; Marcus nem érezte szükségét, hogy közlőről tartsa szemmel. Persze, mivel Niniverről volt szó, Marcus érzékei éberek maradtak, bár kellemes érzés volt, hogy nem kellett minden másodpercben éberem őrködni a lány felett.

Arra kívánta felhasználni a hosszú lovaglást, hogy végiggondolja, hogyan nyerheti meg Niniver bizalmát, ám a békés vidék, az éles, friss levegő, a lenyugvó nap simogató melege, az ütemes mozgás, az öröm, hogy együtt lehet a lánnyal, és hogy mindezt egyszerre élvezheti, egyfajta szellemi kábulatba ringatta Marcust, amikor maga a létezés is gyönyörűséget okoz.

A megfeszített gondolkodás szentségtöréssel ért volna fel.

A lány ajkainak szelíd görbületéből és nyugodt arckifejezéséből arra következtetett, hogy ő is hasonlóképpen érez.

Elérték a Carrick-birtok északi csücskét. A bejáró vége még fél mérfölddel odébb volt.

Bumm!

Mindkét ló visszahőkölt. Az egyik felnyerített.

Ned megbokrosodott. Marcus birkózott a szürkével. Az erős ló forgott és ágaskodott.

Oswald kitört és vágatni kezdett.

Marcusnak arra sem volt ideje, hogy egyetlen pillantást vessen Niniver felé, amíg Nedet nem sikerült megfékeznie.

Kíméletlenül visszarántotta a gyeplőt, így engedelmességre kényszerítette a nagytestű mént a szoros kötőfékkal.

Ekkor körülnézett, és szitkozódni kezdett.

Oswald átugrotta az út menti alacsony kőfalat, és a mezőn keresztül száguldott.

Marcus mezején; ez már a Bidealeigh-birtok volt.

Niniver Oswald sörényébe kapaszkodott, de ahhoz nem volt elég ereje, hogy megfékezze a hatalmas pej lovat, és... szikladarabokkal és gránittömbökkel teleszórt terep felé száguldottak.

Ha Niniver lezuhan...

Ha Oswald felbukik, és rágördül...

Marcus nem állt meg gondolkodni. Nedet már egyenesbe hozta. Megeresztette a kantárt, csizmája sarkát a szürke oldalába vájta.

Ned Oswald nyomába eredt. Átrepült az alacsony kőfal felett, földet ért a másik oldalon, és továbbrobogott.

Marcus mélyen Ned nyakára hajolt. Kezével és térdével szorította az állatot, úgy ösztökélte a hatalmas lovat.

Oswald erős volt, de idősebb és lassúbb; Ned egyenletes tempóban közeledett hozzá.

De nem elég gyorsan.

Marcus jól ismerte a birtokot, tudta, hogy nem messze tőlük egy útszűkület van, ahol a völgy elkanyarodik. Olyan hely, ahol a vágató lónak élesen irányt kell változtatnia. Körös-körül pedig szikladarabok vannak elszórva.

Ned csökkentette a távolságot. Megnyugodott, a pánik elmúlt, de elszántan vágatott tovább, hogy utolérje Oswaldot.

Marcusban felébredt a remény. Talán időben utolériük őket, hogy elkaphassa Oswald kantárját és lelassítsa az idős mént...

Oswald egyik patája megcsúszott egy szikladarabon. A pej megingott, és majdnem ledobta Ninivert, aki felsikoltott.

Marcusnak azonnal döntenie kellett: melyik oldalról közelítsen? Erről az oldalról könnyebb lenne Ninivert kiemelni a nyeregből, de ha Oswald irányt változtat, lezuhanhat a másik oldalra, és Marcus esetleg nem tud átnyúlni a ló felett, hogy elkapja...

A túloldal mellett döntött.

Oswald irányt váltott. Niniver felsikoltott. Kicsúszott a kezéből a kantár, és inogni kezdett a nyeregben.

Marcus nem vette le a szemét a lányról, míg tovább hajszolta a lovat. Ned válaszul még nagyobb sebességre kapcsolt.

Marcus elengedte a kantárt, előrehajolt, amennyire csak bátorsága volt, kinyújtotta a kezét...

Megragadta és szorosan tartotta Ninivert. Hatalmas erőfeszítéssel felfelé húzta, kimozdítva őt Oswald nyeregből; a lány rúgkapált, Marcus húzta, így kiszabadították a csizmáit a kengyelből. Aztán Marcus a karjaiba kapta a lányt, miközben Ned követte Oswaldot az útszűkületen keresztül.

Niniver levegő után kapkodott, és Marcusba csimpaszkodott.

Miután megszabadult lovasa súlyától, és kiért a völgy szűkületéből, Oswald kitört, és megint vágta csapott.

Ned követte, de hátán a két ember súlyával, lelassult.

Marcust átemelte Ninivert a nyereg fölé, egyik karjával magához szorította, szabad kezével pedig megragadta Ned kantárját.

Nagy megkönnyebbülésére, a hatalmas ló válaszul lelassított.

Marcus szíve dörömbölt.

Niniveré szintúgy; amikor a férfi ránézett, látta a nyaka tövén doboló ütőeret.

A lány falféher volt. Tágra nyílt szemmel kereste Marcus pillantását, tekintete riadt és kábult volt.

– Megsérült? – Ez volt a legfontosabb kérdés.

Niniver szemébe lassan visszatért az éberség, miközben számba vette a végtagjait. Elfintorodott.

– A bal bokám. – Nehezen vette a levegőt. – Kificamodott, amikor lecsúsztam a nyeregből. De azon kívül... – Marcusra arcára emelte a pillantását, míg az ő szemébe visszatért az élénkség. – Köszönöm. Ép és egészséges vagyok, hála önnek!

Marcus egy pillanatig állta a tekintetét, miközben küszködve szívta tele a tüdejét friss levegővel, és erőlködve próbált észhez térni. Azután lehajtotta a fejét, és megcsókolta a lányt.

Muszáj volt megcsókolnia. Legalább ennyit meg kellett tennie.

Le kellett csendesíteni a bensőjében acsarkodó, vicsorgó vadállatot, meg kellett nyugtatni, hogy Niniver él, biztonságban van, és még mindig az övé.

Ő pedig visszacsókolt, kezei közé fogva a férfi arcát. Marcus szétválasztotta a lány ajkait, Niniver ujjai végigsimították a férfi koponyáját, és rákulcsolódtak – erre az egyetlen pillanatra átadták magukat a szenvedélynek.

Niniver feléledt a férfi karjaiban, viszonzta a csókot – lényegében sértetlen volt.

Abban a pillanatban semmi más nem számított.

Marcus mellkasa kitágult, hatalmas lélegzetet vett, és visszahúzódott Niniver ajkától.

A lány hunyorogva felnézett rá, majd ismét elkábult, de orcái kezdték visszanyerni a színüket.

Marcusban alig tudott gondolkodni a benne kavargó érzések miatt, még kevésbé beszélni. Hogy az ördögben tudták családjának férfitagjai megőrizni az ép eszüket, ha ez – az érzelmeknek ez az elsöprő tobzódása – a következménye annak, hogy párjuk biztonságáról gondoskodnak?

Bár a karjában tartotta Ninivert, aki élt és egyenletesen lélegzett, meleg testének ránehezedő súlya volt a legfontosabb biztosíték Marcus számára, ösztönei mégis azt diktálták, hogy haza kell juttatnia a lányt – garantáltan biztonságos helyre.

Semmi kedve nem volt enyhíteni a szorításán, miközben visszafordította Nedet az országút

irányába. Végül lázasan forró feje lehűlt, és a logikus gondolkodás visszavette az irányítást. Homlokráncolva kérdezte Ninivertől:

– Van fogalma róla, mi történt?

Niniver is homlokráncolva rázta meg a fejét.

– Nem. Egymás mellett lovagoltunk, és egyszer csak... valami hangot hallottam, Oswald felnyerített és visszahőkölt. – Kicsit fészkelődött a férfi karjai közt, végül hátát Marcus mellkasának vetve megállapodott. Pár pillanatig az utat bámulta, majd azt kérdezte:

– Az az éles dörrenés ijesztette meg?

Marcus úgy érezte, mintha az állkapcsa helyén egy hatalmas súlytól meghasadó szikla lenne.

– Gondolom, igen.

Majd esztét vesztette a puszta gondolattól is, hogy valaki Niniver közelében lövöldözött.

Ám a lány megsérült, és bárki is adta le a lövést, még ott lehet a közelben, és ostoba módon vadászat közben túl közel merészkedett az úthoz.

Niniver megfordult, és visszanézett.

– Mi van Oswalddal?

– Visszaküldöm érte Seant. Nemsokára meg fog állni. És most... – Ügetésre fogta Nedet. – Hazaviszem.

A biztonságos Carrick-kastélyba.

Ha meggyőződik róla, hogy a lány jól van, biztonságos és védett helyen, akár ő is elindulhat vadászni.

* * *

Niniver éppen csak kezdett észhez térni, kalapáló szíve lecsendesedett, amikor beporoszkáltak a kastély istállóudvarába. Még mindig szédült a feje, és erőtlenség érezte magát. Csak azért tudta valamelyest megőrizni a nyugalma, mert Marcus erősen tartotta; karjai körülölelték, mint a vasabroncsok, hátán érezte a férfi mellkasának kellemes melegét, combjai alatt pedig erős, ruganyos combjait, amelyekkel a lovat irányította – ezek horgonyozták le Ninivert a valóságban.

Másodperceken múlt az élete.

Rázuhanhatott volna egy sziklára, és összezúzhatta volna a koponyáját.

Ez a felismerés Niniver velejéig hatolt, és görcsbe rándult tőle a gyomra.

Ahogy megjelentek az udvarban, mindketten Ned hátán ülve, Oswald nélkül, azonnal kavarodás támadt. Sean szitkozódva rohant feléjük, Mitch és Fred szorosan a nyomában voltak.

Marcus a kastély oldalajtájához a lehető legközelebb rántotta meg a kantárszárat.

Sean elkapta Ned kötőfékjét, és egy helyben tartotta a nagy szürke lovat.

– Mi történt?

– Valaki az úthoz túl közel sütötte el a fegyverét, éppen amikor arra haladtunk. Oswald megbokrosodott. – Marcus félrebillent fejjel nézett Niniver arcába. Zord arckifejezésével ellentétben, szemében tömény aggodalom csillogott.

– Fel tud állni?

– Talán... igen – hunyorgott Niniver. A bokájában melegséget érzett, de nem fájt.

Marcus derékon kapta, és óvatosan leeresztette a talajra. – Elkaptam Lady Carricket, mielőtt leesett volna, de kifecamította a bokáját, miközben megpróbálta kihúzni a kengyelből.

Niniver a lábára helyezte a súlyát – elakadt a lélegzete, és megragadta Marcus csizmás lábszárát, úgy belehasított a fájdalom a bal lábába.

– Ne mozduljon, várjon! – Marcus megragadta a lány kezét, elhúzta a csizmájától, és Mitch kezébe adta. Arcán előmlött az aggodalom. Mitch odaállt Niniver mellé, megfogta a kezét, megmarkolta a karját és megtámasztotta.

Marcus leugrott a nyeregből, és fürgén megkerülte a lovat.

– Hol történt? – kérdezte Mitch.

– Épp elhagytuk a birtok északi csücskét. – Niniver hirtelen megbillent, és levegő után kapkodott

– Marcus odahajolt, karjával átnyalábolta.

A férfi kiegyenesedett, és meglátta Niniver döbbs pillantását.

– Ne nehezedjen rá arra a lábra! – Mintha csak egy gyereket tartott volna a karjában, olyan könnyedén vitte a lányt az oldalsó ajtóhoz.

Fred odasietett és kinyitotta, majd szélesre tárta előtte az ajtót.

Ahogy Marcus benyomult vele az ajtón, Niniver visszanézett, látta, hogy Mitch követi őket, és Sean is szorosan a nyomában van.

A kisebbfajta felvonulást csizmasarkak dübörgése kísérte végig a folyosón, mire Ferguson is előkerült a szolgák terméből. Meglátta, hogy úrnője Marcus karjaiban fekszik, és elfehéredett.

– Mi történt?

Marcus megelőzte a lányt a válasszal.

– A lova megrémült egy lövéstől. Majdnem ledobta a hátáról, de még időben elkaptam. Sajnos, mikor szabadulni akart a kengyelből, kifecamította a bokáját. – Ferguson szemébe nézett. – Le kell vennünk róla a csizmát, mielőtt feldagad a bokája, azután jegelni kell az ízület környékét.

– Szent ég! – Mrs. Kennedy időben ért Ferguson háta mögé, hogy hallja a lényegét. – Hozok egy lavór hideg vizet! Az mindig jól tesz.

– A szalonban leszünk – mondta Marcus, és meg sem állt, csak vitte tovább Ninivert.

Ahogy Marcus belépett az előtérbe, Niniver mocorgott a karjában, és felnézett rá. Kemény volt az arckifejezése, mintha kőbe vésték volna; még a gránit is lágynak tűnt volna mellette.

– De hát csak a bokám! – mondta Niniver. – És ha nem nehezedem rá, nem is fáj.

Marcus nagyon rövid, de megingathatatlanul szilárd pillantást vetett rá.

– Nagyon is fájni fog, ha levágjuk róla a csizmát.

– Levágják? – pislogott Niniver. – Azt már nem! – Ránézett a csizma orrára. – Ez a kedvenc csizmám!

Fred elsietett mellettük.

Marcus megállt, hogy ki tudja nyitni a szalon ajtaját.

– Le azzal a csizmával! Ha levágjuk, nem fog annyira fájni.

Niniver összeszorította az állkapcsát.

– Azt mondta, hogy az is fáj, ha levágják. Tegyen le! – Ellentmondást nem tűrően rámutatott az egyik kanapéra. – Hadd lássam, ki tudom-e húzni belőle a lábamat!

Marcus megtette, amit kért, úgy helyezte le a padlóra, mintha porcelánból lenne. A többiek is betódultak a szobába. Annyira aggódtak, hogy Ninivernek nem volt szíve kiküldeni őket. Ella előrefurakodott, hogy segítsen, csakúgy, mint Alice, a klán gyógyító asszonya. Niniver fogcsikorgatva – amit ráadásul leplezni próbált – addig fészkelődött, míg könnyen meg tudta fogni a csizma sarkát, és elkezdte óvatosan lefelé húzni.

Ella és Alice segítségével végre is hajtotta a mutatványt – nagy nehezen. Az erőfeszítés, hogy lehúzzák róla a csizmát a nagy fájdalom ellenére, aminek Niniver kívülről semmi jelét nem adta, kimerítette és legyengítette, belül valósággal reszketett.

Ezalatt Marcus a lábánál térdelt. Abban a pillanatban, amikor Niniver lába kiszabadult a csizmából, teljesen lehúzta róla, odaadta Ellának, azután óvatosan megtámasztotta a fájós lábat, míg Alice piszkálta, bökdöste, egyszóval megvizsgálta.

– Csak egy csúnya ficam – nyilvánította ki végül. – A legjobb gyógymód a jeges víz.

– Köszönöm. – Addig fészkelődött, míg neki tudott támaszkodni a kanapé támlájának, és titokban megpróbált lélegzethez jutni.

Marcus éles pillantást vetett rá, amiből tudta, hogy a férfit nem tudta becsapni, de az tekintettel volt az őket körülvevő csődület fokozódó aggodalmára. Cselédlányok, szolgák – még a felszolgáló fiú is ott volt.

Akkor megérkezett Mrs. Kennedy egy jókora lavór vízzel, amelynek a tetején jégdarabok úszkáltak. A házvezetőnő segített letekerni Niniver harisnyáját, aztán Ferguson és Marcus segítségével úgy helyezték el, hogy egy csomó párnával kitámasztva ült, a lába a lavórba lógott, amelyet egy könyvkupac tetejére tettek.

– Így ni! – Mrs. Kennedy hátralépett. – Félóránként pótoljuk a jeget, attól lelohad a duzzanat. Ferguson még mindig zaklatottnak látszott.

– Talán el kellene küldenünk a doktorért.

– Nem! – Niniver nagy nehezen igyekezett újra érvényt szerezni az akaratának. – Csak a bokám ficamodott ki. Hála Mr. Cynsternek, nem történt nagyobb bajom.

A szavai látszólag hatástalanok maradtak; mindenki a helyén maradt, gondterhelten nézték Ninivert, mintha gyerek lenne, és nem tudná rendesen elmondani, hogy mije fáj.

Ekkor Hildy viharzott be a szobába; valaki nyilván felment a lakosztályába, hogy értesítse Niniver balesetéről. Ahogy meglátta, tenyerével ráncos arcára csapott.

– Ó, édes Istenem! – Keresztülnyomakodott a tömegen, a kanapéhoz. – Majdnem ledobta a lova? – Hildy csaknem beájult a legközelebbi karosszékbe. – Édesem, hányszor elmondtam, hogy az a szörnyű bestia nem hölgynek való?

Niniver a homlokát ráncolta.

– Nem Oswald tehet róla. Valami megriasztotta. – Valójában nem holmi kis riadalom volt. Rosszallóan kutatta a szemével a tömött sorokat. – Sean! – A főistállómasternek majdnem sikerült Ferguson mögött elbújni. – Legyen szíves, menjen, és hozza vissza Oswaldot!

Marcus ránézett Seanra.

– Amikor utoljára láttuk, kelet felé tartott a Bidealeigh-birtok földjén. Valószínűleg a farmháztól északra fog előkerülni, de én először megnézném a háznál – lehet, hogy megtalálta az istálló mögötti karámot, ahol a többi lovamat tartjuk.

– Megkeresem – bólintott Sean Marcus, majd Niniver felé. Megfordult, és kiment a zsúfolásig telt szobából.

Niniver végignézett a többieken – az aggódó arcok gyűrűjén –, és sokkal ragyogóbb mosolyt erőltetett magára, mint az jólesett neki.

– Köszönöm mindenkinek, de most semmi másra nincs szükségem. – Csak levegőre és nyugalomra. Mivel senki nem mozdult, Marcusra nézett.

A férfi olvasott a tekintetéből. Bár továbbra is komor maradt, ránézett Fergusonra és Mrs. Kennedyre.

– Mrs. Hildebrand és én itt maradunk Miss Carrickkel. Lenne szíves behozatni friss jeget fél óra múlva?

– Igen, uram. – Mrs. Kennedy vonakodva bár, de belátta, hogy a többiekkel együtt ő sem állhat ott, és nem bámulhatják tovább Ninivert, csak hogy meggyőződjenek róla: valóban nem esett nagyobb baja. Így szólt Niniverhez:

– Ha bármire szüksége van, úrnőm, csak kérje meg Mr. Cynstert, hogy csengessen, és már hozzuk is, villámgyorsan.

– Ami azt illeti – mondta –, egy kis tea jólesne.

– Természetesen! – Gwent, a szakácsnőt felvillanyozta, hogy végre van mit csinálnia, odabólintott Ninivernek. – Megyek, máris felteszem a kannát!

Ferguson és Mrs. Kennedy igyekeztek mindenkit kiterelni a szobából. Marcusnak Mitchcsel és Fredde volt beszéde. A lovászok gondterhelt pillantást vetettek Niniver felé, de aztán bólintottak neki, és a többiek után ők is távoztak.

Amikor a ház népe kivonult, Edgar jelent meg egy kötött kendővel, pléddel, és a Papa két régi sétabotjával. A botokat átnyújtotta Marcusnak, azután gondosan betakarta Niniver térdét a pléddel.

– Tapasztalatom szerint az ilyen sérüléseknél használ, ha a sérült többi testrészét is melegen tartjuk.

Most, hogy megemlítették, Niniver észrevette, hogy valóban fázik.

– Köszönöm, Edgar. – Elvette a meleg kendőt, és a vállára terítette.

– Úgy, ni. – Edgar hátrább lépett, és bólintott. Rápillantott a botokra. – Azokat majd később használhatja, most ne kockáztassa, hogy még jobban megsérti a bokáját.

Niniver köszönetképpen rámosolygott. Edgar fejet hajtott és távozott. Becsukta a szalon ajtaját

maga mögött, így végre Niniver is lehunyhatta a szemét és kényelembe helyezkedhetett a párnákon. Hallotta Marcus mocorgását, aztán a székpárnák susogását, ahogy leült a jobb oldali karosszékre. Nem is kellett odanéznie, úgy is tudta, hogy Marcus és Hildy összenéznek. Egyikük sem szólt semmit, amit a lány nagyra értékelt. Lehunyva tartotta a szemét, míg Ferguson be nem tolta a teát a zsúrkocsin.

Gwen nemcsak teát küldött be, hanem rumos kuglófot is. Niniver rájött, hogy farkaséhes – és Marcus is hasonlóképpen. Ketten eltüntették a kuglófot és kiürítették a teáskannát.

Hildy a teáját szűrte; Niniver érezte magán a nevelőnő aggódalmas tekintetét. Ám amikor Ferguson bejött a zsúrkocsiért, és friss jeget hozott a lavórba, Hildy felállt, és kibontotta a kendőjét.

– Felmegyek egy percre. Úgy látom, nem tud mozogni, pihennie kell. Mr. Cynster itt maradhat, és biztosítja a nyugalmát, úgyhogy én kihasználom az időt, és befejezem a leveleimet. Ha szükség van rám, csak csengessenek!

Niniver halványan rámosolygott; a nagy ijedelem utóhatása most jött ki rajta.

– Úgy lesz. Vacsoráig itt üldögélek. Ha megbocsátanak, ma nem öltözöm át a vacsorához.

Hildy rosszálló hangot hallatott.

– Eszünk ágában sincs ilyesmivel törődni! Csak pihenjen, vacsoránál találkozunk!

Azzal kiment.

Niniver magában felsóhajtott és lehunyta a szemét – ám az ajtó szinte azonnal kinyílt. Felemelte a szemhéját. Sean toporgott a küszöbön. Beljebb invitálta.

– Megtalálta Oswaldot?

– Igen. – Sean megállt Niniver előtt, de Marcusra vándorolt a tekintete. Sean bólintott. – Ott volt a vén gazember, ahol mondta, az istállók mögött, a kerítésen át komázott a maga lovaival.

Niniver Sean mogorva ábrázatát fürkészte, próbálta kitalálni, mit titkol előle.

– Ugye, nem sérült meg?

– Ami azt illeti, semmi olyan nincs, ami ne gyógyulna meg hamar. De... – Sean szeme megint Marcust kereste, mielőtt visszanézett Niniverre. – Láttam, mitől bokrosodott meg. A jobb oldalán mély sebet ejtett valami – én azt mondanám, vadászpuska golyójától származik.

– *Micsoda?* – Marcus felegyenesedett ültében. – Valaki rálőtt...?

Rámeredt Seanra, aki szilárdan visszanézett rá, azután Niniverre pillantott, és szavakba foglalta azt, amit mindhárman tudtak. – Az egy nyílt, tiszta útszakasz, fák vagy bokrok nem akadályozzák a kilátást. Viszonylag sík terep. – Összehúzott szemmel jelentette ki: – Senki nem lőhetett ránk – legalábbis úgy nem, hogy eltalálja a lovát –, hacsak nem szándékosan célzott.

Marcus szünetet tartott, érezte, hogy felgyülemlik benne a jéghideg düh, és kimondta a következtetést:

– Valaki magára lőtt!

* * *

Fél órával később Niniver már belefáradt, hogy bizonygatni próbálta: nincs észszerű magyarázat arra, hogy valaki szándékosan rálőtt volna.

– *Biztosan* baleset volt – ismételte meg, már vagy tizedszerre.

Bár Marcus nem szállt vele vitába, sem az arckifejezése, sem kemény, sötét pillantása nem arra vallott, hogy egyetértene. Valójában Niniver arról sem volt meggyőződve, hogy a férfi odafigyel rá.

Kifújta a levegőt, és hátradőlt a párnákon. Sean elment Oswaldot ápolni, de nem volt hajlandó ígéretet tenni arra, hogy a mén sérülését titokban tartja, vagy legalábbis az istállón kívül nem híreszteli. Arra hivatkozott, hogy nem hallgathatja el Ferguson elől, milyen veszély fenyegeti a klánt.

Ezzel Marcus csendben egyetértett; Niniver kiolvasta abból a pillantásból, amit Seannal váltottak a távozása előtt.

Marcus fel-alá járkált, mint egy ketrecbe zárt tigris. Pont olyan veszélyesnek is látszott.

Niniver megint fájni kezdett. Szorosabbra fogta maga körül a kendőt, mégis reszketett. Marcus megállt, tekintete a lányra fonódott.

– Fázik?

– Igen. – És ha nem hagyja abba ezt a járkálást... Niniver megmozdult a heverőn. – Talán, ha ideülne mellém?

Marcus habozott, de nem kellett neki kétszer mondani. Odament, és elhelyezkedett a heverőn a lány mellett.

Niniver azonnal megérezte az egyik oldalán a nagy testből kiáramló melegséget. Azt már észrevette, hogy a férfi teste mindig melegebb az övéénél, mintha láza lenne, pedig nem is volt. Talán ez így szokott lenni a nagydarab férfiaknál.

Ninivernek nem tisztult ki egészen a feje; gondolatai körbe-körbeforogtak, nem tudtak megállapodni.

Szándékosan oldalra csúszott, hogy a csípője a férfiéhez érjen, aztán elengedte magát, és nekidőlt.

Érezte, hogy Marcus lenéz rá, majd kihúzza kettőjük közé szorult karját, és átöleli, hogy szorosabban odabújhasson kellemesen meleg, izmos testéhez.

Niniver felsóhajtott, és hagyta, hogy ez a nyugalom és melegség, az egyszerű emberi közelség a csontjaiig hatoljon.

Marcus a tenyerébe vette a jobb kezét. Hüvelykujjával finoman simogatta a kézfejét.

Niniver gondolatai fokozatosan lecsillapodtak.

Nem igazán kavarta fel, amit látott. Végül, fejét Marcus mellkasán nyugtatva, ezt mormolta:

– Miért akarna bárki is rám lőni?

– Nem tudom. – Marcus megmozdította a fejét; ajkaival végigsimította a lány haját. – De ki fogjuk deríteni.

Niniver apró lélegzetet vett, és bevallotta:

– Félek.

– Nincs oka rá. Itt vagyok.

– Itt is marad?

Marcus megmerevedett. Egy pillanatig Niniver nem volt benne biztos, hogy válaszolni fog. Visszatartotta a lélegzetét, de aztán a férfi halkán megszólalt:

– Bármi legyen is a dolog mögött, a világ minden kincséért sem hagynám, hogy egyedül nézzen velem szembe.

Niniver érezte a hangjában a teljes őszinteséget. Ezek nem pusztán szavak; ez igazi fogadalom.

Végre mellette állt valaki. Olyan valaki, aki elég erős ahhoz, hogy megvédje.

És végre azt is elhitte, hogy számíthat rá – a férfi nem fogja őt cserben hagyni.

– Köszönöm – motyogta. Hagyta, hogy lecsukódjanak a szemei.

* * *

A nap már lebukott a látóhatár mögé, amikor Ramsey McDougal visszatért a szállására, egy nyomorúságos panzióba, valahol Ayr kikötője mögött az egyik mellékutcában.

Vadászpuskáját a vetetlen ágyra hajította, lerogyott a rozoga asztal melletti egyetlen székre, és az üveg olcsó whiskyért nyúlt, amely a magányos pohárral együtt az összevissza karcolt asztallapon állt. Csak párújjnyi ital maradt az üvegben; az előtt itta meg a többit, hogy egy briliáns ötlettől indítva elindult meglesni áldozatát az országút mentén.

Kihúzta a dugót az üvegből, whiskyt lötytyintett a pohárba, felemelte, és ivott belőle.

Leeresztette a poharat, összeborzongott, és az asztalra állította.

Úristen! Mi kerítette hatalmába ezt a férfit?

Elsősorban a düh. Az elmúlt hét kudarcai után szinte szárnyalt a lelke, amikor megtudta az embereitől, hogy bevált a terve: Niniver Carrick végre eljutott arra a pontra, hogy a klánon kívül álló személyhez forduljon segítségért. Ezután pillantotta meg őt a fogadó ablakából, és úgy érezte,

hogy végre rámosolyog a Sors. Bement, hogy lecsapjon Niniverre, és tele volt a legmerészebb reményekkel. Reményei azonban szertefoszlottak, amikor Marcus Cynster megjelent, és Niniver világossá tette, hogy *Cynster* az, akihez segítségért folyamodik.

Valamiféle sötét düh támadt fel benne, és teljesen a hatalmába kerítette. A fájdalom hatására majdnem egy egész üveg whiskyt hajtott fel, azután magához vette a vadászpuskáját és kilovagolt – és kis híján elpusztította a madarat, amelyet meg akart kopasztani!

– Eh! – Kiürítette a poharat, majd beleöntötte az üveg alján maradt pár csepp italt. Másodpercekig bámulta az üres palackot, aztán félretolta.

– Talán nem kellett volna kimennem a lóversenyre a múlt héten. – Ha nem ment volna ki a lóversenyre abban a hiú reményben, hogy pótolja kiesett bevételeit, most több száz fonttal gazdagabb lenne... vagy legalábbis annyival kevesebb adóssága lenne. Pontosabban, szemmel tarthatta volna az ő kis madárkáját; akkor tudta volna, mikor fogy el a türelme, és akadálytalanul színre léphetett volna, hogy ő játssza el azt a szerepet, amelyet oly sátáni gondossággal kreált – a gyöngé nő férfias védelmezőjét. Tökéletes pozíció lett volna, amelyet betöltve egy magafajta minden hájjal megkent úri gazember ki tudta volna használni a helyzetet. Ehelyett azonban...

A fogát csikorgatta.

– Ha már olyan sokáig kitarthat, honnan tudhattam volna, hogy az a buta liba múlt héten éri el a kritikus pontot? És azután, mindennek a tetejébe, *Cynsterhez* szalad segítségért? – Minden utálkozását beleadta, amikor a nevet kiejtette.

Ám *Cynster* közbelépett, és semmi kétség nem lehet afelől, hogy éppen most aratja le a Ramseyt megillető jutalmat. Amiért ő, Ramsey McDougal dolgozott meg! Bár nem vette a fáradságot, hogy utánajárjon a dolognak, feltételezése szerint *Cynster* mentette meg Ninivert, és éppen most is a lány hőségének szerepében tetszeleg.

Ez nem igazságos! *Cynster*nek még a pénzre sincs szüksége.

Ramseynek annál inkább.

Igencsak szorult helyzetben van.

Felhörpintette az utolsó korty whiskyt, kinyalta az utolsó cseppjét is, és a következő lépést mérlegelte. Még az is lehet, hogy *Cynster* – csak mert ő *Cynster* – egyszerű szívjóságból segíti ki Ninivert. Ramsey ezt a viselkedést saját magáról el sem tudta képzelni, de elméletben értette a lényegét. Noblesse oblige, meg a többi ilyen zagyvaság. Ő maga is hasonló körökből származott, tehát felfogta a lényegét, de úgy érezte, rendkívüli módon túlértékelik a fogalmat.

– Mindenesetre – motyogta – ez azt is jelentheti, hogy ha én egyszerűen kivárok, *Cynster* elrendezi a dolgokat, és aztán visszatér a saját kis ügyeihez.

Ezzel megint szabaddá válhat a Niniver Carrickhez vezető út.

Ramsey megítélése szerint ez egyáltalán nem tűnt lehetetlennek.

Sajnos, a terv egyik alapvető kellékéből vészesen fogyott Ramsey tartaléka – mégpedig az időből.

Amennyiben – és ez nagyon is valószínűnek látszott – nem tudja kivárni, hogy *Cynster* eltűnjön a színről... meg kell találnia a módját, hogy olyan módon szabaduljon meg Marcus *Cynstertől*, hogy azután ő maga tarthasson igényt Niniver kegyeire.

NYOLC

*M*a délután majdnem meghaltam. Azonban Marcusnak hála, még mindig lélegzem.

Miközben a késő délután estébe fordult, ezeket a szavakat kergették Niniver fejében a rémület, megdöbbenés és felismerés hullámai. Ahányszor csak eszébe jutottak az utolsó pillanatok Oswald nyergében, feltámadt benne a rettenet, hiszen a Halál bámult egyenesen az arcába.

Olyankor pislogott néhányat, látta, hogy Marcus továbbra is mellette ül, köré fonja a karját, fogja a kezét.

A férfi melege – éles ellentétben a bokáját hűsítő jeges vízzel – és a testének támaszkodó férfitest szilárd valósága megnyugtatta Ninivert: teljesen biztos, hogy életben van.

Újra és újra előmlött benne a megkönnyebbülés és a szívből jövő hála érzése.

Végül a zavaró emlékek elkerülhetetlenül halványodni kezdtek. Niniver gondolatai továbblendültek, a megkönnyebbülés és a hála helyét átvette a mélyebb megértés, az élet őszintébb megbecsülése, annak megértése, mit is jelent életben maradni – mintha a délutáni események hatására minden irányban kiszélesedett volna Niniver érzelmi horizontja.

Végül Marcus helyet változtatott, levette a karját Niniver válláról. A lány éppen vissza akarta követelni a melegséget és a szavak nélküli vigasztalást, amikor zajt hallott az ajtó felől, amely odavonzotta a tekintetét.

Marcus felállt, amikor Hildy és Edgar belépett. Nyilvánvalóan összebeszéltek, és mindazokkal a dolgokkal felszerelve jelentek meg, amire szerintük Ninivernek szüksége volt – törölközőre, hogy megszáriítsák a lábát, egy pár kötött harisnyára, és kötszerre, a bokáját bekötözni.

Niniver hagyta, hadd buzgólkodjanak. Nemcsak hogy könnyebb volt így, de az embereknek – Hildyn és Edgarn kívül a klán többi tagjának is – ez kellett; úgy érezhették, gondját viselik Ninivernek, már amennyire tudják. Míg Hildy a lábát paskolgatta, és azon vitatkozott Edgarral, hogyan lenne a legjobb bekötözni, Niniver azon töprengett, mostanra hányan hallhatták a híreket a klántagok közül. Amennyire vissza tudott emlékezni az eseményekre, a lövés az útnak a Carrick-birtok felőli oldaláról jött. Aki leadta, szinte bizonyosan Carrickék földjén állt.

Ennek ellenére képtelen volt azt hinni, hogy a lövöldöző a klán soraiból kerülhetett ki. De akkor ki lehetett az? És mi indította a tettére? Senkinek nem állt érdekében őt lelőni – már amennyire meg tudta ítélni.

Marcus a kandalló előtt állt, háta mögött összefonta a kezét, és szemmel tartotta Edgart és Miss Hildebrandot, ahogy Ninivert ápolták. Most, hogy elég idő telt el ahhoz, hogy kavargó érzései valamelyest lecsillapodjanak, most, hogy a saját szemével győződhetett meg róla, hogy a lány életben maradt, és a körülményekhez képest jól van – szó nincs róla, hogy a végét járná –, Marcus nyugodtabban, hideg fejjel tudta felidézni, elemezni és értékelni az incidenst, és annak következményeit.

Egy dolgot biztosan nem fog soha elfelejteni: ahogyan Niniver belesimpaszkodott, miután kiemelte a nyeregből. Amikor a rémülettől leomlottak a jólneveltség korlátai, a lány úgy nézett rá... Tágra nyílt szemében láthatóvá váltak nyers, valóságos, igazi érzelmei.

Akár tudatosan, akár nem, Niniver megbízott Marcusban. Rábízta az életét, egész valóját. Odafordult hozzá, belékapaszkodott, és tudta, hogy a férfi meg fogja tartani. Meg fogja védelmezni.

Éppen úgy, ahogy az elmúlt óra folyamán kezében tartotta a lány kezét, ő pedig elfogadta, és megnyugtatta őt a férfi közelsége.

Egy akadály elhárult: megnyerte Niniver bizalmát, legalábbis az ösztönök szintjén.

Még egy akadály elhárult: a klán most már látta, hogy szükség van olyan hősré, mint Marcus: meg tudja védeni az úrnőjüket úgy, ahogy azt ők sem egyenként, sem összefogva nem tudnák megtenni. Maga Niniver is felismerte, hogy a klán egy tagja sem tudott volna abban segíteni, hogy kiadja McDougal útját. Marcus azonban igen, és meg is tette. Hasonlóképpen, elég sok klántag

– Sean, Mitch, Fred és kétségkívül mások is – jól tudták, hogy csak egy Marcushoz hasonlóan jó lovas érhetne utol Oswaldot még időben Ned nyergében.

Ha nem ő lett volna Niniverrel, a lány legalábbis súlyosan megsérülhetett volna; nagy valószínűséggel meg is halhatott volna.

A klán romokban heverne, hamarosan szét is hullana.

Marcus nemcsak Ninivert mentette meg, hanem őket is – és ezt jól tudták.

Még egy akadályt legyőzött, meggyőzően és végérvényesen.

Marcus nem számított rá, hogy ilyen hamar ilyen messzire jut; azonban az események valósággal záporoztak. Az volt az érzése – afféle vadászösztön –, hogy valaki sürgeti az eseményeket; azt ugyan még nem látta tisztán, honnan jön ez a nyomás, de a létezésében biztos volt.

Miss Hildebrand lapos sarkú papucsot hozott Ninivernek. Levették a másik csizmáját is, és belebújít a papucsba. Marcusnak komoly kétségei voltak: vajon bölcs dolog-e arra biztatni Ninivert, hogy ilyen hamar terhelni kezdje a sérült lábát, de Edgar és Miss Hildebrand megfogták a kezét, és felhúzták álló helyzetbe.

Marcus feladta a kandalló előtti megfigyelőállást és visszament Niniver mellé – éppen amikor egy lábon egyensúlyozva elvette a botokat, amelyeket Edgar hozott le.

Az elképzelés alapvetően helyes volt, de Manachan jóval magasabb volt Ninivernél; így a botok nem a megfelelő hosszúságúak voltak a lány számára.

Megpróbálta másképp tartani őket, de amikor az egyik kicsúszott a kezéből, oldalra dőlt, váratlanul a sérült lábára helyezte a súlyát, és éles hangon felkiáltott, Marcus nem nézte tovább tétlenül. Lehajolt, és karjába véve felemelte Ninivert.

A lány ráhunyorított, aztán elfordította a fejét, és Edgar felé nyújtotta az egyik botot, ami még mindig a kezében volt.

– Talán majd holnap. Akár mankónak is használhatom.

Edgar rosszalóan nézett a botokra, amelyeket a kezében tartott.

– Megnézem, találok-e valami mást.

Ferguson is megjelent, és most az ajtóban toporgott. Marcus felé fordította a tekintetét.

– A vacsora tálalva van, úrnőm. Uram. Miss Hildebrand.

– Kitűnő! – Miss Hildebrand hátrább lépett, és intett Marcusnak, hogy menjen előre.

Átvitte Ninivert az előtéren, végig a folyosón, be az ebédlőbe. Ferguson tartotta neki a karosszéket, amiben szokás szerint ült. Marcus óvatosan leültette. Niniver fészkelődött, eligazgatta a szoknyáját, aztán Marcus beljebb tolt a székét.

Elfoglalta a Niniver melletti széket – immár ez volt a megszokott helye –, és az asztalfőn nyugvó hatalmas szeletelőkére nézett.

– Nem az asztalfőn ül. – Hanglejtése kérdést csinált a megállapításból.

Niniver kihajtotta a szalvétáját, és közben megrázta a fejét. A kérdéses székre tekintett.

– Talán majd egyszer, de... még nincs itt az ideje.

Marcus azt látta, hogy az asztal túloldaláról Miss Hildebrand igen éles, jelentőségteljes pillantást küld felé. Miközben Ferguson körbevitte a levesestálat, azután hozzáálltak az evéshez, Marcus próbálta kitalálni, vajon Niniver szerint mi akadály van annak, hogy elfoglalja... az apja helyét. Mi lehet az?

Mialatt a négy fogást elfogyasztották, Marcus felidézte a lány korábbi, apja örökségére vonatkozó megjegyzéseit, és hogy milyen módon akarja azt megőrizni. Biztos volt benne, hogy a szék dolga is valahogy ezzel függ össze.

Niniver és Miss Hildebrand arról társalogtak, mi mindent végzett Niniver Ayrben, így aztán Marcus szabad folyást engedhetett a gondolatainak. Újragondolt és átértékelte minden apró részletet, amely Niniver kapcsán áthaladt ösztöneinek prizmáján.

Volt még valami, amit Niniver még nem mondott el neki – és talán senki másnak – a klán helyzetét illetően. Marcus kétségkívül képes volt segíteni, bármiről legyen is szó, de Ninivernek el kell szánnia magát, hogy elmondja a férfinak, mi is az, és azon a területen is a segítségét kell kérnie.

Marcus remélte, hogy megteszi, de nem akarta erőltetni. Ezt meg tudta érteni, és elfogadta.

Úgy tűnt, hogy reményeinek megfelelően – ahogy azt a tőle megszokott, homályos módon a Sors megígérte – többet is tehet Niniver bajnokaként, mint a szereppel járó megszokott dolgokat. Egy dolog, hogy megvédi a fizikai támadásoktól, de a lány nyugalmát más módon is zavarták

– nagyon helyesen, ezt is Marcusnak kell elhárítania. Vagy legalábbis segítenie kell benne.

Lopva Niniverre pillantott, aztán tovább, az asztalfőn álló üres székre.

Világosan állt előtte a cél. Addig mesterkedik, míg Niniver fog ott ülni, és bármi áron gondoskodik róla, hogy érezze: teljes joggal foglalja el az őt megillető helyet.

A desszertnek felszolgált orosz charlotte torta – láthatólag Niniver egyik kedvence – elvonta Marcus figyelmét; míg Niniver az édesség költeményt fogyasztotta, arcára kiült az élvezet.

Marcus úgy látta, a feszültségnek már nyoma sincs rajta. Niniver kijelentette: ha nem áll rá a bokájára, nem fáj, és valóban nyoma sem volt a fájdalomnak a szemében vagy a szeme környékén, még kevésbé érzéki ajkai körül.

Marcusnak megint az jutott eszébe, micsoda rejtély ez a lány. Úgy néz ki, mint egy porcelánbaba: törekeny, finom és sérülékeny – de mégis hús-vér teremtés, sokkal szívósabb, mint amilyenek látszik.

Az élet és a családja által okozott megpróbáltatások nem törték meg. Még csak meg sem ingatták.

Ki tudja, honnan, Lady Osbaldestone szavai visszhangzottak a fejében, és elvigyorodott attól, hogy mennyire fején találta a szöveget.

Niniver észrevette a vigyort. Elgondolkodott rajta, aztán elkapta Marcus tekintetét, röviden a szemébe nézett, majd felvonta a szemöldökét.

– Mi az?

Marcus vigyora mosollyá szelídült. Egy pillanatig állta Niniver tekintetét, aztán bevallotta:

– Arra gondoltam, hogy a londoni nagyasszonyok – és közülük is a legjelesebb, akit történetesen ismerek – hogyan jellemeznék önt.

Niniver hitetlenkedve kérdezte:

– Kell ezt nekem tudnom?

Marcus továbbra is mosolyogva félrebillentette a fejét.

– Azt mondja, hogy magát „kemény fából faragták”. Tekintse ezt bóknak – különösen a szóban forgó hölgytől, komoly elismerés.

Halvány pír öntötte el Niniver orcáját.

– Hát, köszönöm. Azt hiszem. – Hirtelen átnézett az asztal túloldalára. – Visszavonulhatunk?

Miss Hildebrand igent mondott. Továbbra is magában vigyorogva, Marcus felemelkedett. Niniver odafordult hozzá, de mielőtt megszólalt volna, a férfi kijelentette:

– Nem, nem akarok ott üldögegni és iszogatni. Magukkal megyek a szalonba.

Fergusonnal felsegítették Ninivert a székéből, akkor Marcus ismét felnyalábolta, és a karjaiba vette.

A lány engedelmesen tűrte, hogy végiglépdel vele a folyosón, és közben szaglászni kezdett.

– Borzalmasan istállószagú vagyok.

– Biztosan én is. – Elkapta a lány pillantását, amikor az éppen ránézett. – Nehezen tudott volna átöltözni a vacsorához, én pedig magával tartottam. Mivel Miss Hildebrand nem panaszkodott, azt gondolom, elnézték nekünk.

Niniver hümmögött, de többet nem szólt.

Marcus odavitte a kanapéhoz.

Niniver hátradőlt a díványpárnákon. Meglepetésére, egyben nagy öröme, Marcus odament a zongorához, hogy szórakoztassa őket. Valóban kiválóan játszott. Niniver ellazult a párnákon, hagyta, hogy a zene elborítsa, mintegy átmossa belülről.

Több darab után fedezte fel, hogy Marcus fejből játszik, sőt mi több, szívből – ami éppen az eszébe villan. Erő és szenvedély hatotta át a játékát – az élet energiája. A zene által adta ki érzelmeit, és Ninivernek is segített ebben.

Megérkezett a zsúrkocsi a teával, de Marcus nem kért, hanem folytatta a zenélést. Niniver kortyolgatta a teát, és lehunyta szemmel hagyta, hogy a zene megszólítsa, és betöltse elméjét.

Amikor Marcus a darab végére ért – ujjait a billentyűkön nyugtatta, elenyésztek a zene hangjai, Niniver kinyitotta a szemét, tekintetük találkozott és egybefonódott –, a lány tapinthatónak érezte a kettejük közti kapcsolatot. A zene táplálta, érzékeik felismerték, tekintetük hordozta, mégis

olyan kézzelfogható volt, mint az érintés.

Mint a simogatás.

Marcus megtörte a varázst: lefelé nézett. Azután lecsukta a zongora fedelét, és felemelkedett.

– Köszönöm, Mr. Cynster. – Hildy a vállára igazította a kendőjét, és talpra állt. – Lenyűgöző előadás volt!

Valóban lenyűgöző volt! Niniver valósággal itta a látványt, ahogy Marcus sötét üstökét meghajtva fogadta Hildy elismerését, majd kiegyenesedett, és feléje indult.

Mint mindig, Marcus rászegeződő tekintete most is megérintette Ninivert. Olyan szinten kavarta fel a nőiségét, amit még csak most kezdett felismerni. Most kezdte méltányolni.

Homályosan érezte, hogy Hildy Marcus nyomában van, követi őt a szobán keresztül.

– Felmehetünk, kedvesem? Úgy gondolom, ajánlatos lenne visszavonulni, és pihentetni a bokáját. – Hildy Ninivert fürkészte, majd Marcusra pillantott. – Gondolja, hogy elboldogul?

Pillantását Marcus arcára – fegyelmezett vonásaira – függesztve, Niniver így válaszolt:

– Jól elboldogulok, Hildy. Menjen csak fel! Mr. Cynsterrel együtt mi is megyünk.

Marcus szemében megvillant a gyanakvás, és ahogy Niniver azt előre látta, a férfi lehajolt, és lélegzetelállító könnyedséggel vette a karjába.

Hildy felé intett a fejével:

– Lenne szíves ajtót nyitni?

Hildy ment elől, ki a szobából, fel a főlépcsőn, végig a galérián. Ám amikor elérték a következő szintre vezető lépcsőt, amelynek a végén volt a szobája, megállt.

– Ella bizonyosan várni fogja önt a szobájában, úgyhogy én most elköszönök, kedvesem. – Hildy helyeslően Marcus felé bólintott. – Mr. Cynster.

Niniverrel egyszerre, szinte kórusban kívántak neki jó éjszakát; Niniver nem volt benne biztos, talán csak képzelődött, de mintha Marcus egy leheletnyit zavarba jött volna, hogy egyedül maradt, ő pedig a karjaiban van.

Kis híján mosolyra fakadt. Ostoba férfi; a házban mindenki megbízik benne. Főleg Ninivert illetően.

És Niniverben is megbíztak. Az egész klán rábízta, hogy megfelelő döntéseket hozzon. Erre a bizalomra hosszú évek alatt szolgált rá, nem volt új keletű a dolog. Ma este pedig feltett szándéka volt, hogy megfelelő döntést hozzon.

Marcus az ajtajáig vitte. Ott megállt, Niniver lehajolt, megfogta a kilincset, kinyitotta az ajtót, és szélesre tárta.

Marcus belépett.

– Várjon! – szólt rá Niniver, mire megállt.

A lány hátranyúlt, megragadta az ajtó peremét, és becsapta.

Hallották a tompa puffanást, és hogy helyére kattant a retesz. Niniver visszahanyatlott a férfi karjára, ő pedig tekintetével felmérte a szobát.

Az ágy mellett álló lámpa meleg fénybe burkolta a helyiséget; megvilágította Marcus arcát, és azt is láthatta, hogy nincs bent senki más. Sötét tekintetében most nyílt gyanakvás tükröződött, ahogy lenézett Niniverre.

– Ella hol van?

– Ella nem szokott éjszaka bejönni hozzám, csak ha csöngetek érte, de az ritkán fordul elő. – Még egy pillanatig állta a férfi tekintetét, azután fejével az ágy felé intett. – Tegyen le oda!

Marcus ismét körbepillantott, de nem volt más választása; ha az öltözőasztalnál lévő zsámolyra, vagy a kandalló melletti karosszékbe ülteti a lányt, azzal nem lenne kisegítve.

Összeszorította az állkapcsát, keresztülment a szobán, megállt Niniver ágya mellett, előrehajolt és a takaróra fektette, fejét a párnákra helyezte.

Niniver hagyta, hogy leeresse őt, ugyanakkor jobb kezének ujjait a férfi nyakkendője mögé csúsztatta.

Marcus érezte, hogy a szövet megmozdul, lenézett, és mozdulatlaná dermedt. Kezei még mindig a lány a lány gömbölyded formáit dédelgették, közben Niniver öklét figyelte, amely rákulcsolódott

a nyakravalójára, aztán lassan a lány szeméig emelte a tekintetét.

– Niniver...

– Emlékszik, mit mondtunk a védelem áráról?

Marcus állkapcsa megfeszült.

– Az most nem érvényes.

Niniver félrebillentette a fejét, és leplezetlenül fürkészte a férfi arcát.

– Szerintem igen, sőt még inkább, mint azelőtt – és ami azt illeti, nem nagyon ért a hazudozáshoz.

– Ahányszor csak felvette és karjaiban vitte a lányt, olyan finoman, óvatosan fogta – olyan szigorúan visszafogta magát, hogy azzal csak nyomatékosította: legszívesebben megragadná Ninivert. Magához szorítaná, nem valami nebáncsvirágként érne hozzá. Niniver érezte a férfi testén végigdübörgő feszültséget, tudta, hogy a zene segítségével igyekezett kiadni magából.

– Mindazonáltal – kapaszkodott bele a férfi pillantásába – nem magáról beszéltem. Ma jöttem rá, hogy a védelem mellett annak is ára van, ha kijátssza a halált. Szerintem az egész embert követel. – Pontosan tudta, mit csinál. Kihasználta a fogást a férfi nyakkendőjén, kihasználta Marcus erejét és rendíthetetlen tömegét, hogy felhúzza magát, míg ajkai egyetlen hüvelyknyire kerültek a férfiétől. Továbbra is fogva tartotta Marcus pillantását, ajkait meggörbítette, és halkán így szólt:

– Nálam az az ára, hogy magát követelem.

Leeresztett pillákkal Marcus szájára tapasztotta az ajkait.

Marcus vagy fél percen át ellenállt neki, ellenállt könnyörgő ajakinak és esedező szavainak – aztán egy sóhajjal megadta magát.

És magához ragadta az irányítást csókolózás közben.

Már amennyire Niniver engedte. Nem volt abban az állapotban, hogy addig hagyja a férfit gondolkodni, míg tisztas állásonra helyezkedik. Hogy addig gondolkodjon, míg elhiszi, hogy jobban tudja Ninivernél, és amerre a lány indulni szándékozik, az nem a helyes ösvény.

Igenis helyes, és Niniver nem volt hajlandó semmilyen érvelésre hallgatni, ma éjjel biztosan nem. Ma életben maradt; ma éjjel élni akart.

Abban a rémületes pillanatban, amikor biztosra vette, hogy meg fog halni, sajnált minden percet, amikor nem élt. Mélységesen bánta, hogy nem ragadta meg a kínálkozó lehetőségeket, hogy belekóstoljon az életbe, és teljes sokszínűségében megélje azt. De a döbbenetes tisztánlátásnak abban a pillanatában leginkább azt sajnálta, hogy nem lett Marcus Cynster szeretője.

Ma Niniver ezt az árat szabta – a Sors árát, az élet árát – amit megad és elkér, amit megfizet és követel, miközben szinte lebeg a megkönnyebbüléstől, az örömtől és az élet utáni olthatatlan szomjúságtól, amit a haláltól való megmenekülés ébresztett fel benne.

Ajkuk összeolvadt, nyelvük egymásba gabalyodott és párbajt vívott, míg egyre nőtt köztük a forróság. Marcus ajka kemény, parancsoló, követelőző volt – azt követelte, amit Niniver kész volt örömmel megadni neki. Eddig azonban korábban is eljutottak; ma éjjel a lány többre vágyott. Sokkal többre.

Ma éjjel mindent akart.

Még mindig Marcus nyakkendőjébe kapaszkodva hátradőlt az ágyon.

A férfi ösztönösen eligazította nehéz végtagjait, eldőlt a lánnyal együtt, végül elnyújtózott mellette.

Ajkuk nem vált szét; heves párharcuk egy szikrányit sem hagyott alább.

Ekkor Marcus a lány fölé hajolt, ajkait erővel szétválasztotta, és ellentmondást nem tűrően birtokba vette a száját. Válaszul Niniver szabad kezének széttárt ujaival beletúrt a férfi hajába; mit sem törődött vele, hogy a selymes fürtök oly csábítóan simulnak a kezére: megragadta a férfi koponyáját, és teljes odaadással visszacsókolta.

Teljes szívével, teljes lelkével.

A bensőjében felfakadó vágyakozással.

A csók gyújtó hatásának bizonyult – a tiszta hő kitörése olyan heves tűzvészt ígért, amely elemésztí Ninivert. Erre az ígéretre összpontosította elméjét, érzékeit: Marcusra és csakis rá; a

világ elsüllyedt, az ágyon túl megszűnt létezni a szoba, csak ők ketten voltak, belesüppedtek a takarókba, összeforrtak a csillapíthatatlan vágyban, hogy kielégítsék szenvedélyüket, ami hirtelen mindkettőjüknél erősebbnek bizonyult.

A férfi ellenállhatatlan erővel simogató nyelvének csábítása lekötötte Niniver figyelmét, de aztán a férfi tenyerébe vette a mellét, cirógatta és gyömöszölte, amitől addig megmaradt világos gondolkodása is cserben hagyta.

Niniver kívánta Marcust, és Marcus kívánta Ninivert; abban az órában és azon a helyen semmi más nem számított.

Niniver célirányos határozottsággal igyekezett gondoskodni róla, hogy megkapják, amire vágnak. Amit mindketten kívánnak.

Meglazította szorítását Marcus nyakkendőjén, ujjait az anyag redőire irányította. Kitapintotta és eltávolította a hosszú nyakkendőűt; anélkül, hogy ajkaik egybefonódását megzavarta volna, kiszabadította a kezét Marcus hajából, látatlanban rögzítette a tűt a kabátja hajtókáján, azután elkezdte kioldani a szimpla csomót, amelyet ő maga is előnyben részesített – magában hálás volt a férfinak, amiért nem habarodott bele valami ostoba, bonyolult nyakkendőkötési divatba.

Marcus keze végigsimította és körbecirógatta a lány melleit; láthatólag tudta, hol kell megérinteni, hol és hogyan kell dédelgetni, ha azt akarja, hogy a lány érzékei meglóduljanak. Hogy már következő érintés előérzetétől is bizseregni kezdjen a bőre.

Niniver alig törődött a lélegzetvétellel, és azt a kevés levegőt is Marcuson keresztül vette. Míg érzetei egyre nagyobb magasságokba emelkedtek, nem törődött vele, hogy megszédül – míg magába itta a férfi érintéseinek minden aprócska részletét, a legutolsó gyengéd szorításig.

Marcus pontosan tudta, mit csinál; minden simogatását megtervezte és úgy vitte véghez, hogy fokozza velük Niniver éberségét, hogy még egy fokkal tovább feszítse az idegeit. Hogy felnyissa a lány szemét: milyen csodálatos ez a fajta együttlét. Amikor mindenben osztoznak. Marcus keze mintát vett a lány alakjáról; forró, szilárd tenyere és ujjai még a ruha szövetén keresztül is megpecsételték, maguknak követelték Ninivert. Lankadatlanul összpontosítva, Marcus rászánta a következő pillanatokra, hogy megmutassa a lánynak, elé tárja a vágy tájképét, Niniver pedig el volt szánva, hogy töviről hegyire megtanul mindent – nem tudott volna nála buzgóbb diákot találni.

Niniver teste válaszolt Marcus szakavatott kezének: háta ívben megfeszült, majd elakadó lélegzettel csókolta a férfit, amint a teste gátlások nélkül válaszolt a hívására. Niniver eleresztette a gyepelőt, tudatosan felszabadította magát, hogy megtapasztaljon és felfedezzen minden ösvényt, amit Marcusszal bejárhat, miközben érezte, *tudta*, hogy ez az ő igazi rendeltetése: a benne ébredező, érzéki nő.

Ez a bizonyosság, és a belőle fakadó magabiztosság tovább hajtotta Ninivert. Marcus nyakkendője kioldva csüngött; a lány lassan kiszabadította a hosszú ruhadarabot, és félrehajította, az ágy mögé. Izmosodó önbizalmát a vágy hatotta át, és bátor cselekvésre sarkallta: kigombolta Marcus kabátját és mellényét, és kitárta őket. Megragadta a szövetet, felemelkedett, nekifeszült a férfinak, és a vállán keresztül cibálva mindkét ruhadarabtól igyekezett megszabadítani.

Marcus dörmögve szitkozódott, kénytelen volt későbbre halasztani a csókolózást és Niniver hajlatainak felfedezését; élénk rántásokkal kiszabadította a karjait, és már-már durván elhajította a levetett ruhadarabokat.

Ninivert megörvendeztette a bizonyíték: a férfit éppúgy magával ragadta a pillanat, mint őt, és felnevetett.

Marcus tekintete fogva tartotta a lányét, aki szinte lángra lobbant. Két tenyere közé fogta Niniver arcát, és olyan hévvel csókolta meg, hogy a lány minden idegszála sistergett, amint ledőltek az ágytakaróra.

Niniver keze a férfi vászonnal fedett mellkasára simult. Még a csók tüzes hevében is úgy tudott ügyeskedni, hogy ujjai Marcus ingének gombolásába igazodjanak. Továbbra is viszonzta a férfi hevességét a saját tüzes, leplezetlen vágyakozásával, miközben ujjai fürgén gombolták ki egyik gombot a másik után... azután széttárta az ing elejét és kezét nyitott tenyérrel a férfi bőrére helyezte.

Ragyogás. Niniver behunyt szemmel itta magába az érzést, ahogy a férfi forró bőre égette a tenyerét. Kezét végigsiklatta mellkasán és izmos hasán, mohón tapogatta, érzékelte, fogdosta és vizsgálgatta – egyszóval tanulta. Tanulta, amit tudnia kellett, amit tapasztalnia kellett – Marcus mellkasának remekbe szabott nagyszerűségét, súlyos izmainak melegét és keménységét, feszes bőrét ékesítő göndör fekete szőrének érdes simítását –, és azt is kitapasztalta, hogyan hat az érintése a férfira.

Marcus lecsillapodott, zihálva vette a levegőt. Mintha a saját maga által szőtt érzéki hálóba gabalyodott volna, mozdulatlanra merevedett, miközben Niniver kísérletező kedvvel kutatta, hogyan nő a férfiban a feszültség, amikor tapogatózó ujjhegyeivel körbesimogatja mellbimbóinak lapos korongját, és hogyan borzong össze, amikor kicsi kezeivel végigsimítja forró testét.

A férfi ettől még szorosabbra zárta szemeit, és érezte...

Mindketten kibontakoztak a csókolózásból, érzékeik most már az érintésre, a tapintási érzetekre összpontosítottak.

Marcus nem tudta kivonni érzékeit a Niniver által szőtt hálóból. Nem tudott egy jó mélyet lélegezni, hogy kitisztuljon a feje, hogy elővigyázatos legyen. Abban a pillanatban csak az elsöprő, pusztító vágyat érezte, hogy helyreállítsa az egyensúlyt, amelyet Niniver maga felé billentett. Marcus már kigombolta bársony lovaglókabátját. Míg Niniver cirógatva tanulmányozta a mellkasát, és érintéseit áthatotta az ártatlanság és a vágy mámorító keveréke, Marcus ujjai már megtalálták az apró gyöngyház gombok sorát, amely a lány blúza elején futott végig.

Aligha gombolt ki valamit ennél gyorsabban. Egyébként lassított volna, hogy elnyújtsa a pillanatot – hogy fokozza a várakozást, a magáét és a lányét is. Ma éjjel azonban nem volt szükségük további biztatásra. Marcusban máris olthatatlan vágy égett, hogy kezével érintse a lány meztelen bőrét, érezze a finomságát, puhaságát – hogy mást ne is említsünk.

Ennél tovább nem látott. Most nem. Valójában képtelen volt a gondolkodásra.

Niniver betöltötte az elméjét, az érzékeit; abban a pillanatban a lány jelentette számra a valóságot.

Csakhogy túl sok ruha volt rajta. Papucs. Harisnya. Szoknyák. Alsószoknyák. Fehérnemű.

Egyikük sem volt zavarban. Marcus húzta, Niniver meglazította, majd szerepet cseréltek.

A fűző kibomlott; az anyag félrecsúszott, a selyem végigsiklott a fényes bőrön, végül a férfi kiszabadította.

Marcus csizmája koppant a padlón.

Niniver visszanyomta a férfit, hogy meglazítsa a nadrágja zsinórját térd alatt, majd nekiesett a derekán lévő gomboknak.

Hihetetlenül rövid idő múlva a levegőben repült minden ruhadarabjuk. Mindegyik, kivéve Niniver bokáján a kötést.

Minden más.

Marcus erre nem volt felkészülve – nem számított ilyen gátlástalan hevességre Niniver részéről, sem saját ösztönös válaszára.

Rávetette magát a lányra, az meg lefelé húzta őt.

Testük találkozott, perzselően forró bőrük egymáshoz ért.

Tűzben égtek.

Egy másodpercnyi habozás nélkül mindketten belevetették magukat a lángokba.

Ha Marcus képes lett volna gondolkodni, megdöbben volna, de mohó érzékeik ámokfutásba kezdtek. A férfi talán valamelyest mérsékelhette volna saját elvakult merészségét, de a lányét megfékezni – ellenállni neki – egyenlő volt a lehetetlennel.

Kezébe fogta Niniver arcát, szájára tapasztotta a száját, és habzsolni kezdték egymást.

A lány viszonzta, versenyzett vele, tovább hajszolta – azután viszonzta a gyönyört, visszaadta a forró szorítást, majd szeszélyesen eleresztette a férfit, amibe az egészen beleszedült.

Niniver – és egymást kiegészítő és fokozó, egymással versengő, felbujtó szenvedélyük – magával ragadta a férfit a mohó vágy fékezhetetlen kavargásába. Niniver teljesen átadta magát, Marcussal tartott, felkínálkozott neki, és kettejük fokozódó, elhatalmasodó éhségének.

Marcus kezébe fogta a lány mellét, és Ninivernek elállt a lélegzete. Lehajtotta a fejét, és az egyik feszes, rózsaszín bimbót jó mélyen a szájába vette, és erősen szopogatni kezdte – a lány magához szorította a fejét, gerince ívben meghajolt, és felnyögött. Marcusnak szinte viszketett a tenyere, hogy Niniver selymes bőrének minden hüvelykjét végigsimítsa, minden hajlatát és üregét felfedezze; hagyta, hogy ujjai féktelenül és korlátozás nélkül kalandozzanak, a lány teste vonaglott, ahogy a férfi után nyúlt – elragadó és követelőző volt, ugyanakkor ellenállhatatlanul megnyílt a rátörő vágytól.

Niniver haja kibomlott; míg Marcus a másik mellét nyalogatta, csapkodott a fejével, így aranyló fürtjei szétterültek a párnán.

Égve hagyták a lámpát, aminek Marcus szívből örült. Meg annak is, hogy Niniver akarta így, nem is gondolt – mert nem volt rá szüksége – a jótékony, mindent eltakaró sötétségre. Marcus szeme beitta a lány látványát, a leplezetlen vágyakozás rózsáival színezett alabástrom bőrét.

Seprős pillái mögött csillogott a lány szeme, felolvadt benne a szenvedély.

Marcus nagyon is jól tudta, hová vezet ez, hol van a vége az útnak, amelyen Niniver és a saját kívánsága hajszolja őket, de képtelen volt annyira összefogni a gondolatait, hogy eldöntse: jó-e vagy rossz az a végállomás?

Ma éjjel, legyen az jó vagy rossz, nem ő hozza meg a döntést.

A felfedezés, hogy ebben a szférában valóban van olyan erő, ami képes neki parancsolni, már magában is elég döbbenetes volt, és belső énjét fogva tartotta. Azt a belső embert, aki drága páncélja mögé bújzik és elrejtőzik a civilizáció álarca mögé, ki kell húzni onnan, és előtérbe tolni – hogy ezt a drága nőt közelről figyelje meg, tudatosan megérezze a csábítását. Hogy lássa növekvő izgatottságát és fokozódó szenvedélyét, hogy érezze a vágya illatát, érzékelje a benne sarjadó elszántságot.

Hogy mindezekben dőzsölgjön – és egészen átítatódjon a lány szépségével.

Hogy felhajtsa az utolsó cseppig, mint a legdrágább elixírt, hogy szenvedélyük összecsapjon, és perzselő forráság törjön fel belőle. Hogy felcsapjanak benne a lángok, és addig terjedjenek elméjében, míg agyának egyetlen dolga az marad, hogy válaszoljon a lány hívására.

Az ágytakarón ölelkeztek, felül Marcus, alul Niniver, bár egyenrangúak voltak – egyformán követelőzőek. Már ráéreztek a meztelenségükből elkerülhetetlenül fakadó gyönyör ízére; a férfi keze bejárta a lány bőrének minden hüvelykjét, aki majdnem ugyanolyan alapos felderítést végzett rajta.

Niniver sokkal hevesebb volt, sokkal jobban tudta élvezni ezt a gyönyört, mint Marcus sejthette volna. Racionális gondolkodásának maradékával még mindig valami döbbenetet érzett afölött, hogy milyen gyorsan, milyen könnyen és megerőltetés nélkül értek el erre a pontra, ámbar ösztönei nem tiltakoztak – elfogadták és helyeselték a lány odaadását, céltudatosságát –, a legcsekélyebb lelkiismeret-furdalása sem volt emiatt.

Valahol mélyen, a belső énje tudta, hogy helyesen cselekszik.

Hogy a ma éjszaka erre való. Hogy kettejüknek így egygé kell válniuk.

Nyitott szájjal keresztül-kasul végigcsókoltatta Niniver hasát. Határozott célja volt vele, de a lány halk torokból felhördült, és arcát a kezébe fogva feljebb húzta Marcust.

Mégghozzá sürgetően.

Marcus engedett neki; újra fölé hajolt, hagyta, hogy a lány az ő szájára préselje az ajkát, és megcsókolja – szinte ráerőltesse a szenvedélyét –, azután szétválasztotta az ajkait, magához ragadta a kezdeményezést a csókban, magába itta a lányt.

Talán igaza is volt, hiszen minden szenvedélyessége ellenére Marcus feltételezte, hogy most először van férfival, és amit ő akar a lánytól, az kezdetnek egy kicsit túl sok lenne. Annak később jön el az ideje. Egyelőre...

Niniver már elhelyezkedett alatta, széttárta puha, fehér combjait, úgyhogy a férfi köztük feküdt, csípője a lány térdei között volt, ágaskodó hímtagja valamicskét lejjebb, mint ahogy azt nyilvánvalóan mindketten szerették volna. Tovább csókolta a lányt, közben ujjai felfedezőútra indultak, és megtalálták a forró és nedves nyílást.

Megérezte a telt puhaságot, amely már duzzadt és síkos volt, amitől ágyékán fékezhetetlen hőhullám csapott át.

Megtalálta a bejáratot, körbejárta, ő pedig a szájába sóhajtott. Még mélyebbre nyomult csókjával, majd az egyik ujjával is belé hatolt, mire a lány dereka ívben megfeszült a súlya alatt.

Marcus gyorsan felizgatta a lányt; az pedig szavak nélkül – halk sóhajtásokkal, ajkaival és nyelvével, esdeklő kezeivel – tovább hajszolta őt.

Azután visszahúzta belőle az ujjait, még széjjelebb tárta a lány combjait – és hirtelen eszébe jutott valami.

Visszahúzódott a csókból, és ránézett Niniver kipirult arcára. Kipréselte magából a szavakat:

– A bokája?

Niniver kinyitotta a szemét. Mindössze pár hüvelyknyi távolságból nézett fel a férfira. Alig tudta összeszedni a gondolatait, ő pedig azt szeretné tudni...

– Jól van. Ott van az ágyon. Most nincs rá szükségem.

Vagy igen? El nem tudta képzelni, hogyan.

Forrt a vére, úgy áramlott az ereiben; abban a pillanatban nem akart mást – nem vágyott másra –, mint hogy ő legyen az nő, akinek a képe Marcus éjsötét szemében tükröződik, és aki megfürdik a vágyai tüzében.

Niniver nem várt választ vagy megerősítést. Ujjaival megragadta Marcus koponyáját, ajkát visszahúzta az övére, azután testének súlya alatt tekergőzve lejjebb csúszott az ágyon, és úgy igazította a combjait, hogy Marcus csípője elférjen közöttük.

A férfi kemény hímtagja beledöfött puha ágyékába, amitől Niniver megdermedt.

Érezte, hogy a hímvessző tompa vége az ő nyílásának feszül. Az előbb végigsimogatta a hosszát, elámult, milyen furcsa, hogy ezt a kérlelhetetlenül merev és kemény testrészt olyan finom bőr borítja, mint egy csecsemőé – futólag még az is eszébe jutott, hogy fog oda beférni...

Belül mindene megfeszült és remegni kezdett.

Marcus lenyúlt a kezével. Mellkasának ránehezedő súlyával odaszegezte Ninivert az ágyhoz, széles tenyerét a hátsója alá csúsztatta, és maga felé döntötte a csípőjét.

Másik kezével megragadta a lány combját, unszolva, hogy emelje magasabbra és tárja széjjelebb a végtagjait.

Megcsókolta Ninivert. Hirtelen, erőteljesen benyomult a szájába, ettől mintha tűz áramlott volna szét a lány ereiben. Elakadt a lélegzete; minden idegszálával a gyors roham fogadására készült.

Marcus hátán megfeszültek a hosszanti izmok, és behatolt.

Benyomult, egyenletes mozdulatokkal haladt beljebb Niniver testében.

Niniver zokogva kapkodott levegő után, belecsimpaszkodott, beléhasított az érzés, ahogy a szűzhártyája átszakadt, de sokkal jelentősebb volt, legalábbis a lány megrészegült érzékei számára az a hihetetlen érzet, hogy a férfi betölti őt odalent – keményen, forrón, testének jókora darabjával.

Érezte, hogy a teste egyre jobban enged a férfinak, másodpercről másodpercre, hüvelykről hüvelykre.

Marcus csak akkor állt meg, amikor már nem tudott beljebb haladni, amikor már tövig befészkelte magát a lány testébe.

Ekkor mozdulatlanul dermedt. Teste már több mint merev volt, de könnyörtelenül megfékezte. Izmai megfeszültek; egyre szorosabban markolta Niniver idomait.

A lány érezte, hogy Marcus visszahúzódik a csókból, de bármilyen szétválás ellen tiltakozott benne valami. Erősebben szorította a férfi vállát és tarkóját, magához vontá őt, ajkaival és nyelvével szinte visszahúzta... egy másfajta érintkezésbe.

A férfi most már ott volt benne, egybefonódtak... szájuk összeolvadása is ezt a meghittséget jelezte.

Ezt jelenti tehát a szó – döbrent rá Niniver –, ilyen szinten, csodálatosan osztozni mindenben.

Niniver még többet kívánt. Még nem tudta, hogyan kaphatja meg, de a csókban fogva tartott Marcusra zúdította minden szenvedélyes vágyakozását, a leghevesebb sóvárgását, és lassan, óvatosan ütemes mozgásba kezdett a férfi alatt.

A mozgás tetőpontján rádöbrent, hogy megkaphatja: belső izmaival megragadta Marcust, és a legérzékenyebb tagját kezdte cirógatni. Hevesen ösztökélte a férfit.

Marcus összeborzongott.

Azután mozogni kezdett. Először csak lassan, majd mivel Niniver vele együtt mozgott – felvette az ütemet és egyre tovább hajszolta –, Marcus teljes lendülettel táncba kezdett, és magával ragadta őt is.

Mint az élet minden más területén, Marcus ebben a mozgásban is visszafogta az erejét.

Egyre mélyebbre dőött, miközben Niniver egyre magasabbra szárnyalt, míg minden idegszálával megadta magát a forróságnak, és a felcsapó lángok beléjük kaptak.

A férfi teste kívül-belül hozzádörgölőzött, ami csodálatosan finom érzés volt. A ránehezedő, lefelé hullámzó súlyt érzete új jelentéssel ruházta fel a gyönyör szót.

Marcus ajka a lányéra tapadt, szájuk egybeolvadt, minden lélegzetük, minden zihálásuk, minden sóhajuk közös volt.

Gyorsabban, keményebben, mélyebbre; ahogy Niniver belső feszültsége a tetőfokára hágott, szavak nélkül, de sürgetően ösztökélte Marcust, ő pedig megadta neki mindazt, amire vágyott: ereje utolsó cseppjét is, amit a lány követelt, Niniver pedig lépést tartott vele, összhangban voltak – a lány büszke volt, hogy képes rá.

Hogy tényleg képes volt azzá a nővé válni, akivé akart – mindig is úgy érezte, Marcus karjai közt lehetne az.

A feszültség egyre éleződött – megint csak fokozódott, egyre hevesebb és sürgetőbb lett.

Niniver még többet akart; ráfonódott Marcusra, és a nevét lihegte.

A férfi válaszul még mélyebbre hatolt, a szájában és a testében is. Bőrük tüzelt, belül síkosak voltak, Marcus továbblendítette Ninivert egy olyan csúcs felé, amely csak az érzékeikben létezett.

Egy utolsó kemény döfés, egy utolsó feszes szorítás – olyan érzés fogta el őket, mint amikor elpattan a rugó és a darabjai szanaszét repülnek.

A világ hirtelen darabokra hullott, ők pedig repültek.

Az érzékek kataklizmája felé. A gyönyör csillagrobbanása felé.

Niniver darabokra hullott, ereiben szétrepültek az eksztázis szilánkjai – aztán elernyed, valódi felszabadulást érzett.

Homályosan érezte, hogy Marcus megmerevedett a karjai között, kielégült kiáltását elnyelte a csókjuk.

Marcus összezuhant, és Niniver a karjában tartotta.

Teljesen ellazulva sodródott a gyönyör tengerén, miközben magához ölelte a férfit, és hallgatta a szívverésüket.

* * *

Marcus nagyon lassan, fokozatosan tért vissza az élők birodalmába. Végül annyira visszanyerte tudatát, hogy észlelje: még mindig rajta fekszik Niniveren – már biztosan alig kap levegőt –, ezért összeszedte az erejét, eleresztette a lány csábító testhajlatait, visszahúzódott belőle, és melléje gördült.

Ninivernek nem tetszett a szétválás; bár még nem volt teljesen éber, felmordult, és követte a férfi mozdulatait, megfordult, átölelte a derekát, fejét a mellkasára hajtotta.

Marcusban valami összeszorult. Gyengéden ölelte Ninivert, közben kiszabadította maguk alól az összegyűrt takarókat, és kihűlő testükre igazította őket. Kinyújtotta a kezét, eloltotta a lámpát, aztán közelebb húzta magához a lányt, befészkelte az ölelésébe, állát megtámasztotta a feje búbján, lehunyta a szemét és hagyta, hogy elsodorja őt a pillanat.

Kielvezte a kéjt.

Kielégülten elbóbiskolt. Amikor újra felébredt, az ablakon besűrődő holdfény iránya azt mutatta, hogy órák teltek el.

Niniver mélyen aludt mellette, tenyerébe éppen beleillő női idomok támaszkodtak az oldalának. Pontosan ott volt a lány, ahol lennie kellett.

Marcus belső énje kétségtelenül tudta ezt, és ellenvetés nélkül elfogadta a tényt.

A Sors a legjobb oldaláról mutatkozik meg, gondolta.

Ninivert minden tekintetben a magáévá tenni – ez végső céljának alapvető részévé vált. A nap eseményei után arra vágyott – olyan ellenállhatatlan heveséssel, amit még most sem tudott teljesen felfogni –, hogy Ninivert maga alatt tudja, kéjesen megnyíljon neki, hallja a lihegését, amint odaadja magát, ő pedig beletemetkezik a testébe, és magáévá teszi.

Meg is kapta. Niniver már az övé.

És, igen, azt is megértette, hogy Niniver meg őt tette a magáévá.

Tisztos ügylet volt.

Tehát a Sors valami puskával felfegyverzett idióta képében lökte Ninivert az ágyába, behajszolta őket a testi kapcsolatba. Ezáltal visszavonhatatlanul összekötötte őket, hiszen ezek után Marcus nem fogja elereszteni a lányt.

És ez így van jól. Marcus következő lépése a mindig tovább és tovább kanyargó ösvényen nyilvánvalóan az, hogy megszerzi a lány beleegyezését a házasságba.

A lánykérés túlságosan... elhamarkodottnak tűnt. Bár Marcus boldogan kimondaná a megfelelő szavakat abban a pillanatban, ahogy Niniver felébred, mit válaszolna ő erre a hirtelen ajánlatra?

Ránézett a szőke hajkoronára, és összeráncolta a homlokát. Tényleg fogalma sem volt róla, mit gondolna a lány, ha most azonnal kiejtené a száján azokat a sorsdöntő szavakat.

Marcusnak voltak lánytestvérei. Voltak lány unokatestvérei. Jól tudta, hogy a férfiak szokásos elképzelése, miszerint, ha egy jól nevelt szűzlány a szenvedélytől hajtva odaadja magát, akkor valószínűleg a házasságon jár az esze – bár minden valószínűség szerint igaz, mégsem minden esetben bölcs dolog ezt feltételezni. Még a legegységesebb körülmények között is, a bölcs férfi óvatosan megtorpan ezen a ponton.

Niniver esetében mindennek lehetett nevezni a körülményeket, csak egyértelműnek nem. Úgy vélte, hogy klánvezérként túl kockázatos lenne házasságot kötnie, Marcus pedig meg tudta érteni az óvatosságát. Álláspontja korrekt volt bármely férfi tekintetében – feltéve, hogy nem Marcusról volt szó.

Nem jelentett veszélyt Niniver pozíciójára nézve. Soha nem is jelentene.

Ha Marcus elvenné Ninivert, nem erről szólna a házasságuk – hogy mit kaphatna ő a lánytól. Egy magafajta férfi számára a házasság mindenekelőtt arról szól, hogy ő mit adhat a feleségének – nevezetesen biztonságot, védelmet, és megkönnyítheti az élet terheit, amelyek a felesége vállára nehezednek.

Marcus tudta, milyen szerep vár rá.

Niniver azonban nem.

Azt hitte, Marcus nem különbözik az általa ismert úriemberek többségétől, pedig nagyon is más volt.

Niniver vonzódott hozzá, eléggé kívánta ahhoz, hogy ágyba bújjon vele, bár Marcusnak fogalma sem volt róla, hogy ez a sietség mennyiben volt annak köszönhető, hogy Ninivert megérintette a halál szele.

Sőt, már a kezdet kezdetén bejelentette Marcusnak, hogy úgy döntött, soha nem megy férjhez, tehát ha boldogan folytatja is a viszonyukat, a közös szenvedély mégsem jelenti azt, hogy Niniver egyik napról a másikra megváltoztatja a házassággal kapcsolatos álláspontját.

Ha egyszerűen megkéri a kezét, az valószínűleg nem vezet a kívánt eredményre. Még rosszabb, hogy bármely elhamarkodott kijelentés a férfi ellen dolgozhat, fenyegető veszélynek állíthatja be őt. Gyanította, hogy – személyes érzelmek ide vagy oda – Niniver habozás nélkül megszabadulna tőle, ha úgy látná, hogy ez szolgálja a klán érdekeit.

Minél tovább gondolkodott, annál világosabbnak tűnt számára, hogy az azonnali lánykérés nem lenne okos lépés.

Ez nem jelentette azt, hogy túlságosan el kell húznia a dolgot – csak annyira, hogy kiszélesítse és korrigálja a lány róla és a házassággal kapcsolatos elvárásairól kialakított nézeteit.

Az lenne az előrejutás legegységesebb módja, ha elérné, hogy Niniver belészeressen. Apja és Thomas hasonló módon érték célt, tehát rajta sem foghat ki a dolog.

A következő fél órában kidolgozta a stratégiáját.

Egyre jobban elálmosodott, csábította még egy kis szunyókálás.

Ahogy a gondolatai sodródni kezdtek, eszébe jutott McDougal. Kiadta az útját Ayrben, Niniver pedig világossá tette, melyiküket részesíti előnyben. McDougal nem volt éppen boldog, és akár ki is következtethette, hogy az országúton fognak visszamenni aznap délután.

Lehet, hogy McDougal lőtt rá Niniverre?

Vagy éppenséggel rá akart lőni?

Az utóbbi valószínűbbnek volt, bár az egész feltételezés erőltetettnek hatott.

Azt azonban tudta: McDougal a Felföldről származik, és remek kapcsolatai vannak odaát. Könnyen szerezhet információkat.

Marcus ásított, és mélyebbre fúrta magát az ágyban. „Még ha csak a lelki nyugalmam miatt is.”

Behunyta a szemét, és hagyta, hogy az álom lehúzza a mélybe.

KILENC

Néhány órával később Marcus az ebédlőasztalnál ült, és óriási adag kedgere elpusztításán fáradozott, amikor Niniver belibbent a szobába.

Megállt, pillantásuk összetalálkozott. Egy röpke pillanatig egymás szemébe néztek, azután Niniver vakítóan ragyogó mosolyt villantott Marcusra.

– Jó reggelt!

A férfi meghajtotta a fejét, és jóval óvatosabban mormolt viszonzásul egy „Jó reggelt”-et. Niniver tágra nyílt szemből és túlzottan ragyogó mosolyából az volt kiolvasható, hogy nyugtalan, és nem tudja, hogyan reagáljon. Hogyan viselkedjen Marcusszal most, hogy egymáséi lettek? A férfi tekintete lejjebb siklott.

– Hogy van a bokája?

Niniver látszólag akadálytalanul mozgott.

– Sokkal jobban. – A tálaló felé vette az irányt. – A kötés segít. Rá tudok lépni, és nem fáj.

Miközben Niniver szedett magának a tálalón felsorakoztatott ételekből, Marcus szigorúan a tényérjára összpontosította a figyelmét. Kényszerítette magát, hogy a lány testének ragaszkodó melegségét otthagya visszatérjen a szobájába, mielőtt a lány felébredt, hogy elkerüljék a kötelező kínos pillanatot. Meg azért is, hogy ne essen kísértésbe: ne közeledjen újból Niniverhez. Most, hogy átélte a csodát, forró ölelésének puszta gondolata is elég volt, hogy fájdalmasan felizgassa. Ha Niniverre gondolt, ha együtt volt vele, Marcus akarata szertefoszlott, kimondottan elgyengült; ha a lány erőltetné, követelőzne, követné őt, bárhová vezesse is.

De a lány védelmezése sokrétű feladat volt: ide tartozott, hogy elejét vegye a felesleges fájdalomnak, még ha azt Niniver maga idézné is elő.

Ráadásul abban sem volt bizonyos, hogyan látja most a lány előző éjszakai cselekedeteiket. Marcus számára minden addiginál intenzívebb élményt jelentettek felhevült pillanataik, pedig igencsak bőséges tapasztalatokkal rendelkezett. Mivel Niniver volt a számára elrendelt menyasszony, mindenre számított, csak erre nem; nem annyira meglepetés, mint inkább örvendetes megerősítés volt számára a lány hevesége. Ám Niniver számára mindez újdonság: habár szenvedélyes természetű, de tapasztalatlan volt; Marcus annyit tudott, hogy örömet szerzett neki, de arról sejtelve sem volt, hogy a valóság megfelelt-e a lány elvárásainak.

Énjének egy része őszintén megdöbbsent azon, hogy akár a legcsekélyebb mértékben is kételkedik saját teljesítményében, és ha Niniver tapasztalt asszony lenne, az egész meg sem fordult volna a fejében. De a dolog nem így állt, nem volt mihez mérnie a múlt éjszakát – és Marcust sem tudta kihez hasonlítani.

Niniver az asztalhoz közelített, a Marcusszal szemben lévő szék irányában, egy szolga odalépett, és tartotta neki a széket, ezalatt Marcus vizsgálgatta az arcvonásait – és magában elismerte, hogy majdnem annyira bizonytalanul viselkedik, mint a lány. Ninivernek volt alkalma gondolkodni, és értékelni, élvezte-e az együttlétet... vagy sem?

Marcus felnőttkorában soha nem szenvedett ilyen önbizalomhiányban. Sosem érezte magát ilyen gyötrelmesen sebezhetőnek. Ha más nőről lenne szó, nem számítana ennyire a kérdés, de Niniver esetében sorsdöntő volt.

Ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy erre a kérdésre nem fog belátható időn belül választ kapni.

Niniver elrendezte a tényérján a pirítószkeletet. Érezte az arcán Marcus tekintetét, de nem nézett rá. Hogy is nézne a szemébe annak a férfinak, akivel együtt töltötte az éjszakát, méghozzá meztelenül? Abban biztos volt, Marcus tudja, hogyan folytassa a kapcsolatukat, neki viszont fogalma sem volt róla. Amikor felébredt, és látta, hogy már eltűnt az ágyából, sőt a szobájából is, azt mondta magában: az lenne a legokosabb, ha látszólag mit sem változtatnának a viselkedésükön... de most, szemben ülve Marcusszal az ebédlőasztalnál, nem látta, hogyan működhetne a dolog.

Valami alapvetően *megváltozott* kettőjük között, ezt minden idegszálával érezte.

– Tessék.

Felnézett. Marcus odatartotta neki a narancslekváros csuprot. Elvette.

– Köszönöm.

Ujjaik futólag összeértek.

Az elmúlt napokban hegyes tövisként szúrt bele a férfi jelenléte, most azonban jóleső melegség futott át rajta. Letette a lekvárt, nagy levegőt vett, és a saját tányérjáról átpillantott Marcuséra.

– Talán megkóstolok egy kis kedgeree-t. – Már a gondolattól is farkaséhes lett.

Marcus a kisebb dombra nézett, amit éppen elpusztítani készült.

– Kitűnő! A szakácsnőjük – Gwen, ugye? – nagyon ért a füstölt heringhez.

Niniver hátratolta a székét, felállt, és visszament a tálalóhoz.

– Úgy tudom, ő maga is kedveli a füstölt heringet, úgyhogy különlegesen jól készíti el.

Egy perccel később visszaült az asztalhoz, és a villájára szedett a heringből, rizsből és tojásból készült ételből. Lenyelte, és bólintott:

– Igaza van. Nagyon jó. El van találva a fűszerezése.

Egy pillanatig nézte, ahogy Niniver eszik – csak képzelődött, vagy Marcus tényleg mulatott rajta? –, majd azt mormolta:

– Gondolom, Gwen majdnem minden reggel elkészíti a kedgeree-t. Nem kóstolta még?

Fel sem nézve, kis gondolkodás után Niniver így válaszolt:

– Biztosan ettem kedgeree-t fiatalabb koromban, de nem hiszem, hogy kóstoltam volna, mióta Gwen a szakácsnő. – Lenyelt még egy falatot, majd kijelentette: – Az övé másmilyen.

Marcus újra enni kezdett.

– Szerintem minden szakács a maga módján készíti.

– Csak gondoljon bele – intett Niniver a villájával –, milyen nagy különbség tud lenni egy olyan egyszerű ételnél is, mint a rántotta!

– Igaz. Egyszer ettem szarvasgombásat. Furcsa volt.

Tovább beszélgettek arról, milyen reggeli ételeket ismernek; Niniver kicsit meglepődött azon, hogy a vártnál könnyebben teltek a percek, azután felálltak az asztaltól – bár Niniver még nem volt egészen biztos benne, hogy megtalálta az együtt töltött éjszaka utáni viselkedés helyes módját, az a határozott érzése támadt, hogy Marcus sem teljesen biztos a dolgában.

Ez a megfigyelés valamelyest megnyugtatta. Egymás mellett sétáltak ki az előtérbe. Niniver idegszálai most sem rándultak össze a férfi közelségétől; inkább csak halkán zsongtak, érzékei pedig szinte doromboltak.

Erővel a napi teendőkre terelte a figyelmét. Megállt, és ránézett Marcusra.

– A birtok ügyeivel kell foglalkoznom. A könyvtárban leszek.

A férfi a könyvtárba vezető folyosó felé intett.

– Menjen csak előre!

Niniver úgy is tett, Marcus szinte bágyadtan lépdelt a nyomában. Amikor a könyvtárhoz értek, Niniver nyitotta ki az ajtót, és elindult a hosszú helyiség túlsó végében lévő íróasztal felé. Hogy fog a jelentésekre, számlákra és levelekre figyelni, ha a férfi ott téblábol körülötte?

De hogyan tudna megszabadulni tőle? Az együttlétük újabb jogokkal ruházta volna fel? Vagy legalábbis más elvárásokkal?

Niniver megkerülte az íróasztalt, megállt a régi parancsnoki szék előtt, és végignézett az iratok garmadáján, amelyek az íróasztalon szépen elrendezve várták, hogy elolvassa őket. Marcus megállt az íróasztal mellett, figyelte Ninivert és szembenézett ugyanazzal a látvánnyal, mint ő, amikor kopogtatás hallatszott, mire mindketten a csukott ajtó felé fordultak.

– Szabad!

Nyílt az ajtó, Ferguson nézett be.

– Ha volna egy kis ideje, úrnőm, van itt pár ember a klántagok közül, beszélni szeretnének magával.

Niniver összeszedte magát, hogy figyelni tudjon.

– Igen. Természetesen.

Gondolkozott rajta, leüljön-e, aztán úgy döntött, hogy nem fog. Amúgy is elég alacsony volt, és bármiről is akarnak beszélni vele a klántagok, jobb lesz, ha állva marad. Ferguson egy kis szünetet tartott, időt adott Ninivernek, hogy összeszedje magát, majd a lány odaszólt neki:

– Kérem, vezesse be őket!

Amikor Ferguson megfordult, hogy behívja a folyosón várakozókat, Niniver a szeme sarkából látta, hogy Marcus helyet változtat; kicsit beljebb jött az íróasztal mögé, hogy valamivel az ő bal válla mögött álljon meg. A tartása egész más volt, mint néhány perccel korábban; lazaságnak nyoma sem volt benne, sőt kimondottan fenyegetőnek látszott. Még nem volt veszélyes, de nyilvánvalóan azt sugallta, hogy egy szempillantás alatt azzá válhat.

Mielőtt Niniver eldönthette volna, mit érez ezzel kapcsolatban – hogy Marcus nyíltan jelét adja a támogatásának –, figyelmét egy kisebb felvonulás ragadta meg: az emberek becsörtettek a könyvtár ajtaján keresztül.

Önkéntelenül összerezdült, amikor meglátta, kik azok. Jed Canningot az öccse, Stewart követte, utánuk jött John Brooks, Ed Wisbech, Jem Hills, Liam Forrester, Martin Watts, Camden Marsh, és végül Clement Boswell zárta a menetet.

Mindazok a klántagok, akik az utóbbi hónapok során megkeserítették az életét.

Fegyelmeznie kellett a vonásait, hogy ne ráncolja össze a homlokát.

– A lehetséges kérői a klán soraiból? – hallatszott a sötét, mély hangú dörmögés a háta mögül.

Kurtán bólintott, de nem nézett hátra. Marcus olyan halkán beszélt, hogy rajta kívül más nem hallhatta. Laza vonalban sorakoztak fel a könyvtár hosszában, a szoba végében álló Niniverrel szemközt. Sean bejött Clement Boswell mögött, becsukta az ajtót, és megállt előtte.

Niniver kérdően nézett Fergusonra.

– Mondani szeretnének valamit. – Ferguson végigtekintett a felsorakozott férfiakon, azok pedig mind őt nézték. Egytől egyig kényelmetlenül feszengtek.

Ekkor Liam Forrester felemelte a fejét, megköszörülte a torkát, és így szólt:

– Mi – mindannyian – bocsánatot akarunk kérni. Azokért a dolgokért, amiket azért csináltunk, szóval, hogy valakit kiválasszon közülünk. – Óvatosan lehajtotta a fejét. – Elnézést kérünk, és ígérjük, hogy többet nem fogjuk zaklatni.

– Ja. – Jem Hills idegesen tördelte a kezét. – Nem fogunk éjszaka az ablaka alatt énekelni.

– A virágait sem tapossuk le – mondta Stewart Canning. – Soha többé.

– Mi meg Clemmel – szólalt meg Jed Canning, mivel nem akart lemaradni az öccse mögött, és közben a helyeslően bólogató Clement Boswellre pillantott – bocsánatot kérünk, amiért magára ijesztettünk a verekedésünkkel. Nem akartuk megrémiszteni, sem pedig olyan dolgokat mondani.

– Elvesztettük a fejünket, vagy mi – mormogta Clement.

Marcus kívül-belül rendíthetetlenül hallgatta, ahogy egyik a másik után előadta szánalmas bocsánatkérését Ninivernek, és megígérték, hogy – úgymond – nem zaklatják többé. Ez eddig rendjén is volt, de küldetésük ennél többről szólt.

A bocsánatkérés után mindegyik fickó jelentősegteljesen Marcusra nézett. A színjáték alatt Ferguson és Sean folyamatosan őt nézte, meggyőződtek róla, odafigyel-e, meghallja-e a valódi üzenetet, amit át akartak adni.

Marcus nagyon is jól értette. Eltakarodtak az útjából, átadták neki a terepet.

A tőlük telhető legvilágosabban értésére adták, bár szavak nélkül, hogy támogatják, amennyiben el akarja nyerni Niniver kezét.

Mindez biztató és bátorító volt, ugyanakkor kicsit bosszantó is. Marcus nem sejtette, hogy így átlátnak rajta, bár Niniverrel kapcsolatos szándékait nyilvánvalóan jól értelmezték, és a klán szokása szerint széltében-hosszában terjesztették is. A legidegesítőbb az volt, hogy Niniver klánjának tagjai most már nyilvánvalóan figyelni fogják, várnak, a válla fölött kukucskálnak, míg ő próbálja becserkészni a lányt...

Összeszorított állkapoccsal azt mondta magában, hogy legalább egyikük sem fog az útjába állni, és ha valamit el kellene intézni számára, az egész klán a segítségére siet.

És persze, Ninivert sem bosszantanák tovább a bohóckodásukkal.

Egészében véve úgy tűnt, hogy a Sors ismét utat nyitott előtte.

Nem vett tudomást a tarkóját birizgáló, majd a gerince mentén lejjebb sikló gyanakvásról.

Niniver az íróasztal mögött állt, kötelességtudóan bámulta a tökkelütött klántagokat, és azon igyekezett, nehogy kiüljenek az arcára a gondolatai. Az esetlen bocsánatkérésektől csak egyre jobban elszorult a szíve. A pokolba velük! Nem tudtak volna még egy pár napot várni?

Csak most fedezte fel – még csak egyszer ízlelte meg – a gyönyört Marcus karjai között, ezek meg itt teremnek, és tervszerűen megszüntetik az okot, amiért a Carrick-birtokon maradt. Marcus azért tartózkodott e fedél alatt, hogy folytathassák a tegnapi éjjeli megtalált vidék feltérképezését.

Előbb szinte az örületbe kergették szálnalmas ügyetlenkedésükkel, most pedig, mire valami jót is ki tudott hozni a dologból, megint itt vannak, és az útját állják!

Az ördögbe is! Niniver sikítani tudott volna, de persze nem tette. Meg kellett őriznie a hidegvérét; még csak rájuk sem rivallhatott.

Utolsóként Clement Boswell vezette elő bocsánatkérését, aki bevallotta, hogy mindöjjüknél több bűnt követett el Niniver ellen. Amikor a végére ért tettei akkurátus listázásának, Clement sajnálkozva nézett végig felsorakozott társain.

– Tudtam, hogy nem lett volna szabad arra a fickóra hallgatnunk.

A többiek komoran bólogattak, némelyikük fintorgott – nyilvánvalóan saját ostobaságuk miatt.

– Miféle fickóra?

Marcus kérdéséről Niniver kis híján ugrott egyet. Az előadás alatt olyan csendben volt, hogy szinte el is feledkezett a jelenlétéről.

Clement óvatosan nézett végig a szobán.

– Egy olyan előkelő... úriember, azt hiszem, csak elpártolt tőle a szerencse. Törzsvendég volt a falu fogadójában.

– Ja – mondta Jed Canning. – Ő adta az ötleteket, hogyan közelítsünk magához, úrnőm. – Jed vállat vont. – Jó ötletnek tűnt, hogy hallgassunk rá, mert hát úriember volt, vagy mi, és jobban tudhatta, hogy maga mit szeretne.

Niniver meghökkent. Mielőtt rátalált volna a hangjára, Marcus kérdezett.

– Hogy nézett ki az az úriember? Tudják a nevét?

A fickók egymásra néztek, aztán Jed Marcusra pillantott.

– Elég magas volt, de nem annyira, mint maga. Barnás a haja.

– Barna a szeme – tette hozzá Liam Forrester. – A ruhája nem volt valami elegáns, kicsit kirojtozódott a széle, ha érte, mire gondolkodok.

– Igazából mogyorósínű a szeme – mondta Ed Wisbech. – És mindig csak azt a nevet hallottuk, hogy Doug. Mr. Dougnak szólította a csapos, de ő – az az úr – nem járt erre felé az utóbbi hetekben.

Marcus világeletemben ismerte a falusi fogadóst. Ha további felvilágosítást akar – további megerősítést –, azt könnyen megkaphatja. Bólintott az emberek felé.

– Köszönjük. Azt hiszem, tudom, ki volt az, ki vezette félre magukat. Értesítsenek, ha megint erre felé jár!

– Ó, ha újra találkozunk vele, nekünk is lesz hozzá pár keresetlen szavunk, azt elhiheti! – Clement Boswell sokatmondóan megropogtatta az ujjperceit. Mindegyikükön látszott, hogy lesz hozzáfűznivalójuk ahhoz, amit Clement készül az úriembernek mondani.

Marcus Seanra nézett, majd Fergusonra. Sean hátralépett, és kinyitotta a könyvtárszoba ajtaját. Ferguson intett a férfiaknak, hogy elmehetnek. Meghajlások és mogorva köszönések közepette kivonultak. Végül Sean és Ferguson is bólintott feléjük, és követték a többieket.

Amikor az ajtó becsukódott, Niniver megpördült, hogy Marcus szemébe nézzen.

– Ramsey McDougal?

Marcus szeme találkozott a lány tekintetével, látta benne a dühöt.

– Úgy gondolom. – Marcus már több, messzebbre vezető következtetést is levont, de még nem volt a kezében bizonyíték.

Niniver kutatóan nézett a férfi arcába – maga sem tudta, miféle jelet keresett rajta –, de most

visszafordult az íróasztal felé, végignézett a papírkupacokon, aztán maga alá húzta a széket, és leült.

– Legalább most már nem hallgatnak McDougal tanácsaira. – Rendezgetni kezdte a papírokat, azután, mintegy magának, azt mormogta:

– Néha magam sem tudom elhinni, hogy valaha is a végére járok Nigel és Nolan hagyatékának.

Marcus továbbra is egy helyben állt, Niniver balján, kicsit hátrább az íróasztalnál, hallotta a hangjában bujkáló csalódottságot, és azon tanakodott... de amíg nem formálhatott több jogot a lány bizalmára, nem követelhetett magyarázatot sem.

Egy pillantást vetett Niniver összeszorított ajkaira és feszes állára, és máris tudta, most nem is fogja megkapni.

Szinte biztosra vette, hogy valami többről is szó van, valami komolyabb baj van a birtokkal vagy a klán pénzügyeivel, de ezen a területen nem segíthetett Ninivernek, hacsak meg nem kéri rá...

Ez lenne a járható út? Az alkalmas pillanat a házasság felé terelni a lányt, most, hogy a klántagok oly egyértelműen kihúzták magukat a listáról?

Elkezdte végigzongorázni a lehetőségeket: hogyan lehetne a tárgyra térni?

Niniver ledobott egy papírt az egyik kupac tetejére, felkapott egy másikat, majd undorral így szólt:

– Trágya! Ki hitte volna, hogy még a trágyán is képesek összeveszni?

Egyre élesebb hangja és hirtelen mozdulatai tanúskodtak a jelenlegi hangulatáról.

Marcus úgy döntött, ez nem a megfelelő időpont arra, hogy a lány elé térdeljen, ezért azt dünnyögte:

– Leveleket kell írnom. A dolgozószobában leszek.

– Ühüm. – Niniver megbillentette a fejét, jelezve, hogy hallotta, de nem pillantott fel a papírokból.

Marcus az ajtó felé indult. A lánykérés várhat egy kedvezőbb pillanatig. Most McDougal dolgának kell utánanézni, hiszen számára mindig az az első, hogy Ninivert megvédje.

* * *

Egy órával később tért vissza a könyvtárba. Niniver még mindig az íróasztalnál ült, és a kitergetett papírokat böngészte.

Felnézett, amikor Marcus becsukta az ajtót. Figyelte, amint végigmegy a hosszú könyvtárszobán. Ő pedig elcsodálkozott a lány szokatlanul zárt, feszült arckifejezésén, és mégis, mintha magába szívna az ő látványát... mintha holnap már nem láthatná.

Szó sem lehet róla. Marcus nem tudta, miért gondolja ezt Niniver, de nem készült elmenni, és a lány sem akarta elküldeni őt. Főleg nem a múlt éjszaka után.

Megállt az íróasztal előtt, és odatartotta Ninivernek a két levelet, amelyeket az elmúlt órában írt; egyet már átadott Seannak, hogy vigye el a családjának a Völgybe.

– Hálás lennék, ha postára adatná ezeket.

Niniver szeme még mindig kissé rosszállóan csillogott – a papírokat nézegette, amikor Marcus bejött – elvette a leveleket, és ellenőrizte rajtuk a címezést.

– Glenrae? Maguk rokonok, igaz?

– Igen. Apám egyik unokatestvérét vette el. A Felföldön laknak.

Odaírta a titulását a sarokba, majd megnézte a másik levelet is.

– A glasgow-i Hemmingsek Thomas rokonai – magának is a rokonai.

Niniver hümmentett, majd ezt is aláírta.

– Köszönöm. – Marcus fogta a leveleket, és az íróasztal sarkában lévő tálcára dobta őket. A tálcán már jó néhány levél várakozott Niniver csinos, kifejezetten nőies kézírásával megcímezve.

Niniver visszanézett az előtte kitergetett papírokra. Az arckifejezése... Mint aki vereséget szenvedett.

Újra harapdálni kezdte az alsó ajkát.

Marcus ellenállt a készítésnek, hogy azonnal megkérdezze, mi a gond, kicsit tétovázott, aztán a legközelebbi karosszékhez ment, odahúzta az íróasztal elé, és leült.

Várt.

Niniver lassan ráemelte a tekintetét, amely megállapodott a férfi arcán. Most is a homlokát ráncolta. Egy percig vizsgálta a férfi arcát, majd azt kérdezte:

– Szeretne valamit?

Többféle válasz is megfordult a fejében, de uralkodott magán.

– Tulajdonképpen azt akartam kérdezni, van-e valami, amiben a segítségére lehetnék? – Közömbös hangon folytatta. – Az utóbbi több mint tíz évben apámmal együtt irányítottuk a Völgy birtokait. Egyedül igazgattam a birtokot majdnem egy éven át, míg a szüleim utazgattak, mielőtt Thomas hozzánk került. Most pedig a saját birtokomat igazgatom. Elég sokat tudok a mezőgazdasági vállalkozásokról, különösen az itteniekről. Különböző szintű kereskedelmi kapcsolatokkal is rendelkezem. – Megbillentette a fejét. Niniver szemébe nézett, látta benne a fáradtságot és az aggodalmat, tehát amilyen tapintatosan csak tudta, azt mondta: – Úgy látom, valami nehézségbe ütközött. Ha segíthetek, akár csak azzal, hogy hangosan kimondhatja a gondolatait, meghallgatom az ötleteit, az aggodalmait... – Egyik kezével intett. – Itt vagyok. Vegyen igénybe!

Niniver rosszálló arckifejezése lassan eltűnt. Töprengve nézett a férfira – láthatólag igen fontos döntést mérlegelt. Míg teltek a másodpercek, Marcus megint azon gondolkozott, mi az ördögöt rejteget előle a lány. A maga részéről úgy vélte, hogy mindenki elől titkolja a dolgot már egy ideje.

Niniver végül lassú, mély lélegzetet vett. Még mindig Marcuson nyugodott a tekintete, száját keskeny vonallá szorította össze... végül szóra nyitotta:

– Amikor először néztem át a birtok elszámolásait Nolan halála után, nem értettem, miért volt mindig olyan... *feszült*. Minden apróság miatt, minden jelentéktelen kiadás miatt. Az utolsó hónapjaiban, mindig a szélén táncolt... nem is az örületnek, hanem inkább a pánikszerű kétségbeesésnek. Nem voltam képben, nem tudtam, mire kell figyelnem, de a számokhoz értek valamiképp, és egész életemet a birtokon töltöttem. Tehát volt valami elképzelésem a dolgokról, de a könyvelés – a kifizetések, megrendelések, tartalékok, hozamok – alapján, ha nem is tűnt nagyon jövedelmezőnek a birtok, nagyjából azt láttam, amire számítani lehetett...

Megint Marcus szemébe nézett, állta a férfi tekintetét, aztán halkán így szólt:

– De az nem az igazi könyvelés volt. Nolan itt tartotta a hamis kimutatásokat, ebben az íróasztalban, arra az esetre, ha valaki látni akarja. Az igazi könyvelést a szobájában tartotta. Amikor azt megtaláltam és átnéztem... – Niniver elhallgatott, és újabb nagy levegőt vett, kihasználva a pillanatot, hogy visszanyerje a hangját. – Amikor végre felfogtam, milyen a klán valódi helyzete... Legyen elég annyi, hogy megértettem, miért esett Nolan pánikba.

– Mennyire volt súlyos a helyzet?

– A dolgok akkori állása szerint a következő évig sem bírta volna ki a klán. Azon gondolkoztam vajon ez kergette-e végül Nolant a szakadékba? Gyilkolt, hogy ő legyen a vezér, de amikor megszerezte a címet... kudarcot vallott.

– De maga elboldogul. – Marcus kis szünetet tartott, aztán megkérdezte: – Mit csinált?

– Volt egy kevés saját pénzem – Papa nővére magányosan élt, tőle örököltem egy kisebb vagyont, és Mama családjától is kaptam valamennyi pénzt. Majdnem mindet a klán számlájára tettem át. – Kis szünet után hozzátette: – Erről senki sem tud, számítok a diszkréciójára.

Marcus bólintott.

– Tehát a maga tőkéjével a klán átvészelte az akkori vihart, most már nem amiatt aggódik.

– Valóban nem. – Niniver az asztalt beborító papírokra pillantott. – Most az nyugtalanít, hogy az összes tőkém sem lesz elég.

Egy hosszú percen át Marcus nem szólt semmit, de mivel Niniver harapdálni kezdte az alsó ajkát, és nem szólt többet, a férfi hátradőlt a karosszékében, egyik csizmás lábát keresztbe tette a térdén, és rámeredt a lány háta mögött lévő könyvespolcokra.

– Egy dolgot az apám alaposan a fejembe vert: – és a testvéreimébe is, beleértve a lányokat is – ha segítségre van szükséged, kérni kell! Az a régi szokás, hogy az ember megpróbál továbbevickélni,

és mindent egyedül csinálni, nem az erő jele, hanem a gyengesége. – Elhallgatott, aztán így folytatta:

– A Cynster családot tartják az országban az egyik leggazdagabbnak és legerősebbnek – és jó okuk van rá. Ennek részben az az oka – mármint a család erejének –, hogy sem a pénz, sem a hatalom nem egy emberen folyik keresztül, még csak nem is a család egy ágán. Például a nagybátyám a herceg – tehát, ha valami politikai vagy kormányzati jellegű problémánk van, őt kell megkérdezni. Őt, meg a nagynénémet, a hercegnőt, akinek legalább olyan kiterjedt és befolyásos kapcsolatai vannak, mint a férjének. De ha a gyümölcstermesztésről akarsz kérdezni, apám unokatestvérehez, Spencer Cynsterhez fordulj! A lovakat illetően nincs nagyobb szaktekintély Demon Cynsternél és a feleségénél, Felicitynél. Pénzügyi természetű befektetések esetében ott van Rupert Cynster. Bármilyen ékszerről, régiségről – vagy akár ingatlanról –, Alasdair Cynstert kell megkérdezni. És így tovább.

Visszafordította a tekintetét Niniver arcára, és folytatta:

– Az a lényeg, hogy kérdezz! Ha olyan természetű problémád van, amelyik területnek nem vagy a szakértője, meg kell kérdezni valakit, aki ért hozzá – és ha esetleg nem tudja a választ, ismer valakit, aki tudja. – A tálcán heverő levelek felé bökött a fejével. – Többet akarok tudni Ramsey McDougalról, tehát kérdezek. Írtam Glenrae-nek, mivel McDougal a Felföldről származik, és Glenrae, lévén a Felföld egyik grófja, éppen a megfelelő helyen van, hogy kiderítse, amit meg akarok tudni – nevezetesen, hogy egy felföldi földbirtokos sarja miért éppen Ayrben rontja a levegőt. McDougal ezen a környéken van már vagy három éve, ami már magában is furcsa. Nem tudok róla, hogy itteni kapcsolatai lennének – és ez a másik levalem célja. Hemmingsék tudni fogják, vannak-e McDougalnak legális üzleti érdekeltségei Ayrben vagy a környékén – vagy ha nem is tudnak róla közvetlenül, tudják, kit kell megkérdezni.

Rövid szünet után hozzátette:

– Nem kerülte el a figyelmemet, hogy Ayr tekintélyes távolságra van a Felföldtől, és a kikötő állandó hajóforgalmának köszönhetően kézenfekvő menekülési útvonal.

Niniver pislogott.

– Azt gondolja, hogy McDougal egy... mi is? Bűnöző?

– Az talán nem. De, amint mondta, a fivéreinek a cimborája volt, ami nem éppen arra utal, hogy feddhetetlen állampolgár lenne.

Niniver elfintorodott, és lenézett a papírokra.

– Csakugyan nem.

– De hogy visszatérjek a mondandóhoz – így működik egy nagy, erős és sikeres család. Segítséget kérünk egymástól, és a segítség mindig kéznél van. Az a család a vidék legerősebb klánja, amelyik megérti, hogy az igazi ereje egymás segítésében van.

Niniver feltekintett, és egyenesen Marcus szemébe nézett.

– Az én családom nem ilyen.

– Nem. De az enyém igen. – Állta a lány tekintetét. – És én itt vagyok magának.

Valóban? Niniver a szemébe nézett, és ugyanazt a nyugodt, rendíthetetlen erőt látta benne, ami mindahányszor megérintette, ha a férfi viszonzta a tekintetét. Egy percnyi hallgatás után, míg Niniver szeme Marcus pillantásához kapcsolódott, bevallotta magának: a férfi azt javasolja, hogy kérjen tőle segítséget. Nem kell könyörögni neki, csak kérni kell. És ha megkéri, segíteni fog.

Máris sok mindent elmondott neki, miért hallgatná el a többit? És ha tud segíteni, ahogy azt sejteni engedi? Akkor a klán érdekében kötelessége elfogadni a férfi ajánlatát.

El kellett ismernie, hogy ez nagyon elegáns észszerűsítés lenne, még az ő számára is.

Ugyanakkor Niniver elérte tűrőképessége határát. Igen, már éppen kész volt megragadni bármilyen keze ügyébe kerülő mentőövet, és vajon nem akarta-e magához láncolni Marcust azzal, hogy elárulta neki aggodalma igazi okát? Hogy ott tartsa – hogy legyen oka ottmaradni? Olyan okot, amely belátható időn belül a birtokon tartja Marcust, és akkor ők ketten folytathatják a viszonyukat?

Niniver éppen ezt akarta; számára ez nem volt kérdés.

Amikor Marcus bejött és leült a karosszékbe, Niniver biztosra vette: azért jött, hogy elmondja neki, mivel már nincs szüksége védelemre, ő hazamegy, visszatér Bidealeighbe.

Ehelyett itt áll, és a férfi csábítja őt arra, hogy védelmező bajnokként használja ki a Marcust.

Ugyanakkor Marcus azt akarja, kérje meg rá, és láthatólag élvezzi a kihívást, hogy a lány segítségére siethet. Ennek fényében Niniver mesterkedése tulajdonképpen kölcsönösen előnyös...

Niniver lefelé nézett. Keresgélt a különböző kupacok között, és kiemelt két iratköteget.

– Amennyire tudom, az egyenleg miatt lesz elég nehéz felszínen tartani az egész vállalkozást.

Marcus elvette a jelentéseket, amelyeket a lány odanyújtott neki. Míg nézegette őket, Niniver összekulcsolta a kezét az asztalon, és a saját értelmezése szerint igyekezett előadni a klán pénzügyi gondjait – ezeket eddig senkivel nem osztotta meg.

Megkönnyebbülése... mérhetetlen volt.

Marcus kérdezett, Niniver válaszolt. Miután átszakadt benne a gát, nem látta értelmét, hogy akadályozza a dolgok szabad folyását. Ha Marcus tud segíteni, ha akar segíteni, akkor kötelessége megosztani vele, amit csak tud.

Egy ponton bevallotta:

– Részben azért bosszantottak annyira a klán soraiból való lehetséges kérőim, mert én ezzel küszködtem a klán érdekében, ők meg még bonyolítani akarták az életemet.

Marcus megértően felmordult, aztán a terméshozamokról kezdett érdeklődni.

Mindent sorba vettek. Marcus több kifizetés szükségességét is firtatta, de amikor Niniver elmagyarázta, megértett mindent. Niniver megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Marcus *odafigyel* rá, és felfogja a lényegét annak, amit próbál elmagyarázni. Apjához hasonlóan – de fivéreitől eltérően – Marcus láthatólag megértette, hogy figyelembe kell vennie az embereket, és hogy a klán lényegében az odatartozó emberekről szól. Végző soron Marcus egyetértett vele abban, hogy csökkentett minden kiadást, ameddig nem ment a klán rovására.

Ám Marcus nyomozása itt még nem ért véget. Javaslatára különválasztották a birtok üzleti tevékenységének minden egyes szálát, és külön-külön értékelték őket. Ez azt jelentette, hogy elővették az összes aktuális főkönyvet, sőt az előző évek főkönyveit is, az összehasonlítás kedvéért. Marcus odavitt két másik asztalt a könyvtár túlsó végéből, és az íróasztal két végére állította őket, hogy kiteríthessék az iratokat, és mindent jól lássanak.

Ferguson benézett; az ebéd felől érdeklődött. Niniver úgy rendelkezett, hozzon be hideg ételmezt, így Marcusszal ehetnek-ihatnak munka közben.

Ahogy a délután előrehaladt, kiadási és bevételi táblázatokat készítettek a klán minden egyes üzleti tevékenységéről, azután azokra összpontosítottak, ahol az előbbi rövid távon meghaladta az utóbbit. Végül Marcus mindent félretolt, kivéve a táblázatokat, a karosszékben ülve odahúzódott az íróasztalhoz, és rajzolt egy idővonalat, amely heti lebontásban mutatta a kiadásokat és a bevételeket.

Niniver a parancsnoki székbe süppedve az íróasztal fölé hajolt, és Marcus irományára sandított. Nem volt olyan jól olvasható az írása, mint az övé, de úgymint főleg számokból állt; Niniver ki tudta silabizálni.

Marcus végül kacskaringós vonallal bekarikázott három kifizetést.

– Tessék! – Hátradőlt, másodpercekig vizsgálta az idővonalat, azután Niniver arcára emelte a tekintetét. – Ezek a problémás kifizetések. Év végére – mutatott rá a lap alján lévő számjegyre – pluszban lesz, ugyan nem sokkal, de elég kényelmesen. Ahhoz elég, hogy a klán kihúzza a jövő évig, és a következő szezonon keresztül, és azután jobbra fordulhatnak a dolgok.

Niniver maga elé húzta a papírlapot, és tanulmányozni kezdte. A kérdéses kifizetések tekintélyesek voltak – nagyobbak a tartalék tőkénél, amihez hozzá tudott férni. Grimaszt vágott, de eszébe jutott Marcus előbbi tanácsa, ránézett, és azt kérdezte:

– Hogyan tudom kikerülni ezt a három problémát?

Marcus ajka hirtelen elismerő mosolyra görbült, de kijózanodott.

– Amennyire én látom, három lehetősége van. Folyamodhat kölcsönért egy bankhoz vagy befektetőhöz. Jelzáloghitelt vehet fel a klán földjére, vagy annak csak egy részére. Vagy...

Marcus elhallgatott. Annál több esze volt, hogy a maga vagy a családja nevében kölcsönt kínáljon fel; minden klánnak megvolt a maga büszkesége. Azt azonban komolyan kétségbe vonta, hogy bármely bank hitelt nyújtana egy olyan klánnak, amelynek élén nő áll, a jelző pedig problémás volt, tekintve, hogy a klán földjeiről volt szó. A kézírásával teli lapra összpontosított, amely éppen Niniver előtt feküdt. Marcus összevonta a szemöldökét és kinyújtotta a kezét.

– Hadd nézzem még egyszer!

Niniver átadta a papírt.

Tekintetét végigfuttatta mindkét oszlopon, a számjegyek sorozatán.

– Ha a végén nyereséggel zár, talán lehetséges lesz átütemezni a kifizetéseket, és felszínen tartani a klánt, hogy úgy mondjam. – Fintorogva nézte a lapot; a számadatokat összehasonlítva szerkesztette meg. – Vissza kell térnünk az eredeti kalkulációhoz, és kideríteni, mi tartozik ezekhez a kifizetésekhez, és hogy el lehet-e valamit osztani kisebb összegekre egy hosszabb időszakon át.

Niniver először nem értette, de miután Marcus megmutatta, miről beszél, belevetette magát a fáradtságos munkába: minden korábban megállapított összeget szétdarabolt. A kiadásokon dolgozott; a bevétellel már megbirkózott.

Eltelt még egy óra. Ferguson teát és vékonyra szeletelt gyümölcskenyeret hozott be, amit mintegy mellékesen fogyasztottak el. Lesöpörték a morzsát az asztról, és tovább írogattak. Niniver azt állította, ért a számokhoz; amikor Marcus végignézett a számain, lenyűgözte a lány precizitása. Sokkal inkább megbízható volt, mint a fivérei.

A délután estébe hajlott, amikor végre elpakolták a számlafőkönyveket, eltették a jegyzetkupacokat, utoljára pedig kiterítették a kivetített bevételek és kiadások összegzését, amit heti kifizetésekre bontottak le.

Marcus tenyerét az íróasztalra helyezte, zibbadt karjaira támaszkodott, és átfutotta a számokat. Niniver a háta mögé állt; ajkait harapdálva ő is ugyanezt tette.

Lassacskán diadalittas érzés bontakozott ki Marcus bensőjében. Kényszerítette magát, hogy még kétszer leellenőrizze, mielőtt reménykedni kezd, de igen, ott volt a megoldás!

– Meg tudja csinálni! – Oldalra pillantott, tekintete találkozott Niniverével. – Ha megmondja ennek a négy kereskedőnek – visszanezett a papírra, és rámutatott négy névre, akik négy nagy kifizetésért voltak felelősek az év folyamán –, hogy a klán havi folyószámlát kíván nyitni, rendszeres havi befizetéssel, és oly módon egyenlítik ki a fizetnivalókat, hogy soha ne kerüljenek tőkehiányba.

Niniver ránézett a listára és a nevekre, és összevonta a szemöldökét.

– Bele fognak egyezni?

– Igen, persze. – Kiegyenesedett, és elvigyorodott. – Valójában előnyben részesítik az ilyen megoldásokat, mert ez nagyobb biztonságot ad nekik, hogy kifizetik őket, méghozzá megbízható, rendszeres havi részletekben, ami még jól is jön a készpénzforgalmuk szempontjából. Miközben ez azt jelenti, hogy a klán már azelőtt teljesít kifizetéseket, mielőtt valójában meg kellene adni a pénzt, és mire elérjük az augusztust – rámutatott a papírlapra –, aztán később itt, és itt, a klán tulajdonképpen hátralékban lesz, de csak rövid ideig – csak abban a hónapban –, de a kereskedők ezt nem látják problémának, hiszen rendben megkapják a havi részleteket.

Kis szünet után így folytatta:

– Ők biztonságban vannak, maguk pedig kivédenek három nehéz időszakot. – Ismét Niniverre nézett, az arcát vizsgálta. – Ha ezt teszik, és megállapodnak ebben, akkor biztonságosan átvészeli a klán az idei évet.

Niniver az elemzésre szegezte a pillantását, és lassan belesüppedt a székbe az íróasztal mögött. Marcus megkerülte az asztalt, és újra leült a túloldali karosszékbe vele szemben.

Végül Niniver a férfi arcára emelte a tekintetét, a szemébe nézett. Búzavirágkék szemét elhomályosították az érzelmei.

– Köszönöm.

Kétségkívül valódi hála csengett a szavaiban. Lenézett az iratokra – amelyek most már felértek egy megmentő tervvel.

Marcus tudta, a klán milyen sokat jelent Niniver számára, hogy választott vezéri pozícióját milyen komolyan kezeli – valóban a szívére veszi. Most azonban... a szavai mögött, a belőle sugárzó megkönnyebbülés mélyén, Marcus megérezte... a mélyebb odaadást.

– Niniver? – Marcus nem tudja, hogyan kérdezze meg, mi volt az, amit érzékelt, de ki kellett derítenie. Ha valami ennyire mélyen meg tudta érinteni a lányt, Marcusnak tudnia kell, mi az. Amikor Niniver felpillantott, és megint találkozott a tekintetük, Marcus bizonytalan mozdulatot tett, amely magába foglalt mindent, amin a nap nagyobb részében munkálkodtak. – Miért?

Valahol Niniver csendes énjének mélyén ott volt az ok, megvolt a válasz a kérdésre – Marcus ebben egészen bizonyos volt.

Niniver egy hosszú pillanatig fürkészte a férfit. Egy teljes perc telt el, majd csendesen megszólalt:

– Apám temetésének napján, egyetlen pillanatra elidőztem a sírjánál, mielőtt megfordultam.

Marcus emlékezett rá. Bólintott.

Niniver a távolba révedt, és a homlokát ráncolta. – Azt hiszem, elmondhatom, hogy én megértettem apámat – biztos, hogy jobban, mint Nigel, Nolan vagy Norris valaha is megértette volna. És sokkal jobban annál, mint ahogy ő megértett minket. – Hosszú, mély lélegzetet vett, még mindig a távolba meredt. – Tudtam, hogy meggyilkolták, és azt is tudtam, már akkor, hogy Nolannal nem fognak úgy menni a dolgok, ahogy kellene. Nem úgy, ahogy Papa tervezte, távolról sem úgy, ahogy ő akarta.

Elhallgatott, és Marcus érezte, hogy befelé fordul a figyelme.

Azután folytatta:

– Tudom, hogy szinte meg sem látott engem, el sem tudta képzelni, hogy bármit is tehetnék a klánért. És mégis, ott a sírja mellett állva azt éreztem... talán azt mondhatom, hogy valóban megéreztem, mit jelent Carricknek lenni.

Visszanézett Marcus arcára, és tovább beszélt.

– Aznap megfogadtam, Papa és az addig élt összes Carrick előtt: amennyire az erőmből futja, mindent megteszek, hogy helyrehozzam a fivéreim helytelen cselekedeteit, és bármi áron újra felvirágoztatom a klánt.

Tehát *emiatt* helyezte át szinte az összes tőkét önzetlenül a klán számlájára. Emiatt akart most mindent helyrehozni, bármibe kerüljön is az neki.

Niniver álla megfeszült, és felszegte az állát.

– Az eskü számomra szent, megszeghetetlen kötelezettség apám és a klán felé, és mindent megteszek, hogy teljesítsem. – Ha ezt nem mondta volna, Marcus akkor is tudná, hogy így van.

Niniver tekintete most szinte kihívó volt – mintha azt gondolta volna, hogy Marcus esetleg gúnyt űz a fogadalmából, vagy lekicsinyli azt.

Semmi sem állt távolabb tőle, sem gondolatban, sem ösztönös reakcióját tekintve. Niniver szemébe nézett, állta a tekintetét, és meghajította a fejét.

– Köszönöm, hogy elmondta. Így könnyebben érthető, amit csinál. – Könnyebben tud neki segíteni.

Mindezeket tudva, Marcus úgy érezte, hogy Niniver jellemének még nagyobb mélységeit fedezte fel. Nemcsak hogy sokarcú a lány, de személyiségének több rétege is van; talán egy egész élet is kevés lesz mindet felfedezni és megismerni. Amit eddig tudott a lányról, új értelmet kapott az eskü fényében... Marcus most már értette, honnan jön az a kérlelhetetlen elszántság, amivel a klán helyreállításán dolgozik, és látta, miből fakad Niniver megtörhetetlen akaratereje.

Marcus meg tudta érteni az odaadást. Niniveré egyenesen lenyűgözte – és ezzel még nagyon keveset mondtunk. Mindahányszor azt gondolta, tisztán látja és érti Ninivert, teljes mértékben befogadta őt, a lány mindig új vonásait mutatta meg jellemének, ami nemcsak vonzó volt Marcus számára, de egészen a lelkébe hatolt, és olyan mélyen megérintette, hogy a férfi megtapasztalta a valódi megsemmisülést.

A vacsorára hívó gong visszhangzott a házban, emlékeztette őket, hogy át kell öltözniük az étkezéshez. Ösztönösen az ajtó felé kapták a tekintetüket, aztán visszanéztek egymásra – majd a körülöttük fekvő iratok tengerére.

– Ezeket el kell innen pakolnunk. – Niniver felállt, és megfogta az elemzést – a klán megmentésére kidolgozott tervük vázlatát.

Marcus örült, hogy a lány többes számban beszél, talpra állt, és megfogott egy kötegni jegyzetet.
– Olyan helyre tegye ezeket a lapokat, hogy könnyen hozzáférhetőek legyenek, és kövesse nyomon a pénzösszegeket, ahogy azok felmerülnek.

Niniver bólintott, és becsúsztotta az iratokat az íróasztal felső fiókjába, azután segített Marcusnak rendet csinálni maguk után a helyiségben.

TÍZ

Mikor és hogyan fogja feleségül kérni?

Amikor az éjszaka ráborult a kastélyra, Marcus a szobája ablaka előtt állt, nem foglalkozott mással, csak bámult kifelé, és végiggondolta a nap eseményeit. Abból a szempontból, hogy egy alkalmas pillanatban, viszonylag reményteljesen kimondhassa, hogy „legyen a feleségem”, a nap során tett egy lépést előre, amelyet szinte azonnal követett egy alig észrevehetően kisebb lépés hátra. A csalódottság ellenére mégis úgy érezte, hogy sikerült előrehaladnia. Niniver most már eléggé megbízott benne, és megosztotta vele a birtokkal kapcsolatos valódi problémákat, amit senki mással nem tett meg.

A tudat, hogy megnyerte Niniver bizalmát és tudott neki segíteni abban, hogy felvázolják az előrevivő utat, egész este melengette Marcust – a vacsoraasztalnál könnyed társalgást folytattak, azután Miss Hildebrand, ő maga, és Niniver is zenélt a szalonban, hogy szórakoztassák magukat.

Niniver kezdett felengedni; könnyebben és természetesebben mosolygott, önkéntelenül is kifejezve örömét. A Niniver által választott dalok is tükrözték hangulatának javulását. Miss Hildebranddal együtt észrevették ezt, bár a nevelőnő mit sem tudott a változás okáról. Marcus ismét úgy érezte, mintha dicsfény övezné a homlokát; folyamatosan igényt tartott a szerepre, hogy levegye Niniver válláról a terheket.

Ráadásul Niniver beszélt neki az apja sírjánál tett fogadalomról, jelezve, hogy elfogadja őt, ami még inkább táplálta a reményt Marcusban. Sőt mi több, miután tudomást szerzett a lány esküjéről, és megértette rendíthetetlen odaadását, ez még inkább elvárásolta őt.

A harcosok kódexe szerint a családot – vagy éppen a klánt – magunk fölé kell helyezni, egészen a személyes önfeláldozásig, s ezt néhány nő is elfogadja. Niniverben ez a hajlam személyiségének szerves részét képezte. Marcus most már eléggé ismerte ahhoz, hogy ne kételkedjen: Niniver a végtelenségig arra törekedne, hogy szentnek tartott kötelességét teljesítse. Szöges ellentéte volt Nigelnek, Nolannek, de még Norrisnak is, akik mindig csak elvettek. Niniver mindig adott. És csak adott.

Ez volt az egyik oka – bizonyára a fő oka – annak, hogy a klán oly nagyra becsülte és eredendően megbízott benne; a megmentőjüket látták benne, és ebben nem tévedtek. Niniver fenntartás nélküli adakozó hajlama nyilvánvalóan meghatározó tényezője lesz jövőbeni szerepének is. Meg kell óvni attól, hogy kimerüljön az állandó adakozásban, hogy saját erőforrásait teljesen felélje. Az okos harcos tudja, hogy elég erőt kell tartalékolni a másnapi küzdelemre, de amennyire Marcus látta, Ninivernek nem voltak belső korlátai. Addig ad, míg végleg kimerül. Vagy míg valaki kivonja a küzdelemből.

Ez a szerep nyilvánvalóan Marcusra vár.

Bizonyos tekintetben ma ezt tette, és úgy érezte, ez egyszerűen... tökéletes.

A napot korántsem töltötték haszontalanul, bár nem sikerült megfelelő pozícióba kerülnie, hogy megkérhesse Niniver kezét.

Halkan kopogtak az ajtón, aztán kinyílt.

Niniver lépett be.

A félhomály ellenére – Marcus nem gyújtott lámpát – Niniver azonnal meglátta őt. Becsukta az ajtót, majd bátran, egyértelmű szándékkal, feléje indult.

Marcus gondolatai összezavarodtak. Egy futó pillanatra az eszébe villant: a saját bizonytalansága miatt habozik még mindig afelett, hogy mikor kérje meg a lány kezét, és ez a bizonytalanság abból ered, hogy egyre tágabb perspektívából látja Ninivert. Minél többet látott belőle, annál elragadóbbnak tűnt – egyre erősebbnek és kihívóbbnak –, és Marcus annál tisztábban látta a zavarba ejtő ellentmondást törékeny, nőies külseje és tüzes szenvedélye, no meg acélos akaratereje között.

Minden együtt töltött nap segített Marcusnak mélyebben megérteni, milyen meglepően bonyolult személyiség, és mennyire félelmetesen erős nő Niniver – és hogy mivé válhat.

És... Marcus azt akarta, hogy Niniver szeresse őt. Ne csak kívánja.

A felismerés beléhasított – nem jelentett megrázkódtatást, nem külső tényezőkből eredt, hanem árhullámként csapott fel abból a belső forrásból, amit Marcus épp csak, hogy felfedezett magában.

Aligha lepődött meg rajta. Végső soron Cynster volt.

De mi lesz, ha megkéri a kezét, és – a klán iránti elkötelezettségből, meg az apjának tett eskü miatt – kötelességének érzi, hogy igent mondjon a klán érdekeire való tekintettel, nem pedig azért, mert Marcust kívánja, vágyódik utána – szereti – ugyanolyan féktelenül és feltétel nélkül, ahogy Marcus kívánja, vágyódik utána – és igen, *szereti* őt?

Niniver megállt előtte, és az árnyakon keresztül az arcába nézett.

Tekintve, hogy a lány vonzódik hozzá, Marcus úgy gondolta, könnyen bele fog egyezni a házasságba. Szinte hallotta, hogy a Sors nevet rajta.

Niniver szeme megkereste a férfiét, aztán felemelte a kezét, és tenyerét a mellkasa közepére helyezte.

Marcus izmai összerándultak, ösztönösen megfeszült a karja, hogy a lány után nyúljon. Ő azonban könnyörtelenül ellenállt a készítésnek.

De Niniver megérezte. Ajkát icipicit meggömbítette a kiviruló női magabiztosság.

– Mivel itt tartózkodik...

– A ma délutáni segítségnek nincs ára.

Kategorikus, szinte nyers kijelentés volt.

Niniver oldalra billentette a fejét, Marcus szemét és arcát fürkészte – már amennyit látott belőlük a félhomályban. Amit érzékelt, megerősítette, hogy a férfi ugyanúgy kívánja őt, mint ő a férfit.

Az utóbbi tizenöt percben Niniver csendben fel-alá járkált a szobájában, és azon töprengett... aztán összeszedte minden bátorságát, ment és bekopogott Marcus ajtaján. Abból ítélve, amit érzékelt, ahogyan megérintette Marcus mellényének legfelső gombját, ahogyan dagadt és örvénylett körülöttük és közöttük a szenvedély, Niniver nagyon boldog volt, hogy átjött.

– Nem erre gondoltam. A tegnap éjszaka után, mivel még mindig itt van... feltételeztem, hogy átjön a szobámba. Az ágyamba.

Marcus szemei, amelyek az éjszakában még sötétebbnek, és szinte feneketlenül mélynek látszottak, fogva tartották Niniver tekintetét.

– Az a szokás, hogy az éjszaka folyamán a hölgy valamilyen jelzést adjon a férfinak.

– Nem tudtam – nem tudom, hogyan kell ezeket a dolgokat csinálni. – Alig észrevehetően megrántotta a vállát. – Ezért jöttem ide. – Mivel Marcus nem válaszolt, így folytatta: – Többet akarok – többet magából és belőlünk. És maga ugyanezt akarja.

Niniver így döntött, és el volt szánva, hogy megragad minden pillanatot, ami megadatik neki, kihasznál minden percet, hogy addig nyújtsa a viszonyukat, ameddig csak tudja.

– Van valami ok arra, hogy maga meg én, ne tegyük egyszerűen azt, amire vágyunk? Hogy ne csináljuk azt, amit akarunk? Itt és most, csak mi ketten?

Mintha valamit szabadjára engedtek volna ezek a szavak Marcusban. Niniver csak annyit érzett, hogy a férfi szigorú önuralma meginog, majd teljesen összeomlik.

– Semmi a világon! – Karjai felemelkedtek, és körbefonták a lányt. Kezével a hátát simogatta. – Én bizonyosan többet akarok magából!

Niniver felágaskodott, Marcus pedig lehajtotta a fejét. Ajkaik találkoztak, összeértek, végigsimították egymást, aztán összeolvadtak. Niniver szétnyitotta az ajkait, Marcus benyomult, kényelmesen, már-már egykedvűen, ami tovább fokozta Niniver izgatottságát.

Lábujjhegyre állt és egy vonalba került a férfival, mélyen beszippantotta a nyelvét, majd a sajátját felfedezőútra küldte. Tudatosan hagyta, hogy fokozódjon benne a szenvedély, egyik kezét a férfi válla fölött a tarkójára csúsztatta, mintegy lehorgonyozva őt, majd viszonzta a csókját – és kiszabadította mellénye felső gombját.

Ma éjjel Niniver többre vágyott, mint egyszerűen ráhagyatkozni a férfi vezetésére. Ma kutatni akart, többet megtudni – nemcsak róla, hanem saját magáról is. Létezni akart, olyan nőként élni, amilyenné Marcus karjaiban változott az előző éjjel.

Nem volt túl nehéz feladat a férfit megszabadítani a kabátjától és a mellényétől; Niniver húzta, közben ki sem bontakozott a csókból, Marcus segített neki, kibújt mindkét ruhadarabból, és a székre dobta őket.

Ekkor már Niniveren volt a keze, egyre követelőbben kutatta a lány hajlatait. Parancsolóan.

Niniver szándékosan hagyta, hogy magával ragadja a kettőjük között feltörő, mindent elsöprő hullám, amely egyre tovább lendítette.

Marcus gyakorlott kézzel bánt a gombokkal és fűzőkkel, Niniver ujjai fürgék és magabiztosak voltak. Egyik kezével beletúrt a férfi selymes, sötét hajfűrtjeibe, míg a másikkal módszeresen kigombolta az ingét.

Ajkaik csak annyi időre váltak szét, amíg zihálva levegő után kaptak, aztán ismét egybeolvadtak. Forró, síkos nyelvük párbajt vívott, Niniver figyelmét felváltva követelte szájuk heves küzdelme, és Marcus kezének izgató simogatása a mellén, miközben szabaddá akarta tenni a férfi hívogatóan izmos mellkasát.

A forróság egyre növekedett és örvénylett, a vágy lángnyelvei nyaldosták, csábították őket. Niniver úgy érezte, hogy leküzdhetetlen forróság ömlik szét benne, egyre hajszolja őt, egyre többet akar – a mélyből fakad fel benne a kívánság.

A velejéig ható vágyakozás.

Most már tudta, hogy eljön a beteljesülés, hogy végül leírhatatlan kielégülést fognak érezni. A vágyuk ugyanolyan erős volt, ugyanolyan parancsoló sietséggel dobolt ereikben a vér, a tempó azonban nem volt annyira fergeteges, a ritmus egyenletesebb, kiszámíthatóbb volt – nem annyira kétségbeesett.

Ezúttal... annyi idejük volt, amennyit csak akartak, mindketten átélhették a legapróbb rezdüléseket is. Mivel Niniver nem tudhatta, mennyi ideig marad Marcus, hány nap és hány éjszaka van még hátra a viszonyukból – elhatározta, hogy minden másodpercet kihasznál.

Marcus inge kigombolva lógott rajta; Niniver követelően ráhelyezte két tenyerét a bőrére.

Marcus engedett neki. Engedte, hogy Niniver érzékeit betöltse a teste a súlyos csontokban és kidolgozott izmokban rejlő ígéretes forrósággal, miközben egyik ruhadarabot a másik után vette le a lányról.

Niniver pedig őt vetkőztette.

Marcus nemsokára pompásan meztelen volt, de Niniveren sokkal több réteg ruha volt. A férfit az sem térítette el a céljától, hogy Niniver keze ágaskodó vesszejét simogatta, csak még magasabbra csapott köztük a láng, ő pedig még nagyobb igyekezettel próbálta kioldani a lány fűzőjét.

A könnyű fűző a padlón kötött ki, azután Niniver inge is a többi ruhája közé került, ő pedig meztelenül állt Marcus előtt – harisnyáját és harisnyakötőjét kivéve. Amikor átöltözött a vacsorához, levette a kötést a bokájáról; a sérült ízület egész nap nyugtot hagyott neki.

A múlt éjjel szemérmesen viselkedett; ma éjszaka le akarta vetkőzni a gátlásait.

Ellentmondást nem tűrő szándék és összpontosítás vezette őket, amely szilárd és rendíthetetlen köteléket jelentett közöttük.

Őt dörömbölő szívverésnyi ideig csak álltak, és fürödtek a tündöklő holdfényben, nézték egymást, birtokba vették a másikat, és magukban jegyzéket készítettek róla. Mindketten egyaránt mohón várták az ígéret beteljesülését.

Marcusnak kiszáradt a szája; idegei megfeszültek a várakozástól.

Kifújta a levegőt, és letérdelt Niniver elé. Kezébe vette a bokáját, majd forró tenyere végigsiklott hátul a lány lábszárán, érzékeny térdhajlatán keresztül egyre feljebb, míg ujjai el nem érték a harisnyakötőt. Niniver beleremegett a lassú, visszafogott, simogató érintésbe, amellyel a férfi kioldotta a két harisnyakötőt, és ujjai hegyét végighúzva a lány bőrén, letekerte a harisnyáját.

Niniver egy kézzel a vállára támaszkodott, és felemelte előbb az egyik lábát, majd a másikat, hogy Marcus kiszabadítsa a harisnyáját. Az is a többi ruha kupacára került a padlón.

Marcus visszaereszkedett, a sarkára ült. Úgy nézett fel Niniverre a holdfényben, mint egy sötét bőrű istenség. Aztán a lány felé nyújtotta a kezét, átkulcsolta a csípőjét és magához húzta.

– Jöjjön!

Niniver hagyta, hogy a férfi közelebb vonja, lábait kétoldalt kívülről a térde mellé igazította – a férfi láthatólag így kívánta. Meglátta, hogy Marcus szája várakozó, mohó mosolyra görbül, aztán hozzáhajolt, és nyitott szájjal forró, nedves csókot nyomott a köldökére, amitől Ninivernek elállt a lélegzete.

Nyalogatta, fűrösztötte, ízlelgette a lányt. Niniver hátravetett fejjel kapkodott levegő után – nem mintha ez segített volna –, és a kezét a férfi válláról a fejére tette, és magához szorította.

Marcus feje lejjebb ereszkedett. Ajkai és kutakodó nyelve lefelé tartó ösvényt égettek a bőrére.

Marcus tovább szőtte az érzéki varázslatot, közben Niniver légzése akadozott, és egyre kapkodóbbá vált.

Ekkor beszimatolt a lány combjai közé. Amint a nyelvét is bedugta, Niniverbe beléhasított az új érzés, és alig tudta megállni, hogy fel ne sikoltson.

– *Marcus!*

– Hmm.

Szóban ez a válasz tellett a férfitől. Folytatta intim felfedezőútját, egyre mélyebbre hatolt, egyre inkább terjeszkedett; megemelte Niniver egyik combját, a lány térdét a saját vállára tette, így az megnyílt a férfi szakavatott buzgólkodása előtt.

Nyalogatta, gyengéden szopogatta, kóstolgatta... míg Ninivernek egészen elállt a lélegzete, majd eszét vesztette, és kis híján összeesett a vegytiszta gyönyörtől.

Maga is megdöbbsent egyre fokozódó vágyának hevességétől, de nem akarta magától – sem a férfitől – megtagadni ezt az élvezetet. Nem húzódott vissza, hanem megragadta a pillanatot teljes ragyogásában, és szívvel-lélekkel átadta magát az élménynek. Hiszen ilyen nővé akart válni – aki élénk, nyughatatlan, és tele van élettel.

Teljesen és bensőségesen tele van vele.

Marcus biztos keze megtámasztotta Niniver csípőjét, előredöntötte, és mohó szájához emelte puha ágyékát, a lány átadta magát, adott és kapott egyszerre, ujjával megragadta a férfi koponyáját, magához szorította, és egyre sürgette.

Niniverben magasra csapott a láng, és dübörögni kezdett; feltört benne a szenvedély, és az ereiben keringett.

A tűzvész egyre tovább terjedt, minden hosszú, reszelős nyelvmozdulat nyomán, minden forró szopogatással.

Niniver érezte, hogy idegszálai sokat sejtető táncba kezdenek, de mégsem, mégsem...

Pár másodpercre tellett, hogy rájöjjön, mi nincs rendjén. Hogy rádöbbenjen: kínnal vágyik rá, hogy a férfi ott legyen benne.

Megmaradt akaratereje utolsó morzsáit összeszedve begömbölytette az ujjait Marcus hajában, és meghúzta. Nem találta a szavakat, amelyekkel követelhetett volna.

De Marcus megértette. Talán ugyanúgy érzett. Talpra állította Ninivert, kezével megtámasztotta a csípőjét, és felemelkedett.

Amennyiben acélosan kemény hímtagja jelent valamit, Marcus is arra vágyott, amit a lány csinált, és éppen olyan sürgetően.

Komoly arcának szigorú vonásait meglágyította a szenvedély. Tekintete sötét volt, mint az éjféle égbolt, most azonban lángra gyúlt, és Niniver arcára fonódott.

A lány keze ismét megfeszült a koponyáján, Niniver Marcus felé nyomult, amint a férfi magához húzta.

Testük találkozott: a felhevült hús a lángra gyúlt bőrrel. Marcus lehajtotta a fejét, Niniver felfelé nyújtózkodott, és ajkai, szájuk ismét egybeforr.

Csókjuk az előbbinél is forróbban, sürgetőbben perzselte őket, még szorosabb közelségbe kerültek.

Niniver érezte, hogy Marcus keze lefelé halad, hátracsusszan, aztán megragadja őt és felemeli. Ösztönösen szétnyitotta a combjait, térdeivel a férfi oldalát szorította – az pedig lejjebb eresztette őt. Ninivernek elakadt a lélegzete, ahogy Marcus merev vesszeje a bejáratot ostromolta. Még lejjebb húzta a lányt, és apránként, egyenletesen nyomult beléje.

Betöltötte Ninivert.

A lány végképp nem jutott levegőhöz, mire Marcus egészen beléje fészkelte magát. Micsoda érzés...! Belecsimpaszkodott a férfibá, csókolta, az érintkezés felizgatta, elhomályosította az elméjét.

Ekkor Marcus megemelte – már éppen tiltakozni akart, nehogy megfossa őt attól a borzongató érzéstől, ahogy mélyen beléhatol, de az utolsó pillanatban irányt váltott, és megint lejjebb eresztette –, Niniver ráérezett a mozdulataira, jóváhagyta, és engedte, hogy felcsapjanak a lángok.

Marcus megemelte, majd leeresztette Ninivert, ő pedig belé kapaszkodott, testüket perzselte a forróság. Niniver összpontosított, és belső izmaival cirógatta a férfit – viszonzásul Marcus akadozó lélegzettel még nagyobb erővel markolta a hátsóját, izmai acélosan megfeszültek.

Bár az is felkorbácsolta érzékeiket, ahogy Niniver duzzadt keblei Marcus mellkasához dörgölöztek, a lány érezni akarta a férfi súlyát – és ezen a téren megengedte magának, hogy minden kívánságának hangot adjon.

Niniver kiszabadította a száját a csókból.

– Az ágyra! – zihálta.

Marcus elnehezült szemhéja alól Niniver szemébe nézett. Egy pillanatra mozdulatlaná dermedt, majd megfordult, és az ágyhoz ment.

Niniver felnyögött az érzéstől, ahogy Marcus hímtagja mozgott benne, miközben az ágy felé lépdelt.

Elért az ágyig, de nem fektette le Ninivert, hanem megfordult, és leült. Megragadta a lány combjait, saját lábát alá igazította, így Niniver lovaglólülésbe helyezkedett rajta. Marcus hosszú pilláktól árnyékolt, sötéten izzó tekintete összefonódott Niniverével. Lazított a szorításán, nagy keze felfelé indult a lány csípője irányába, majd a hátán felfelé a válláig, azután lefelé haladva végigsimította a karját, és az ágyra dőlt.

Niniver előrehajolt, tenyerével a férfi mellkasára támaszkodott. Megfeszítette a karjait, és lepillantott Marcusra, miközben teste alkalmazkodott az új pozícióhoz, a megváltozott tartáshoz. A férfi egész magasra hatolt benne, ami még erősebben hatott az érzékeire.

Egy másodpercre lehunyta a szemét, aztán Marcusra nézett, végignyalta duzzadt ajkait, és kinyögte:

– És most?

Marcus farkasszemet nézett vele.

– És most lovagoljon!

Niniver bizonytalanul nézett rá, mire ő megmarkolta a lány csípőjét, megemelte, aztán engedte, hogy magától lassan visszacsússzon... Niniver szemhéja leereszkedett az érzéki gyönyör súlya alatt, de azt még látta, hogy Marcus lehunyja a szemét, láthatólag akaratlanul. Ösztönösen megszorította a férfit, mire az mélyről jövő nyöszörgést hallatott.

Ninivernek nem kellett több biztatás, sem útmutatás. Világéletében lovagolt; gyorsan elkapta az emelkedés-süllyedés ütemét – tényleg hasonlított a lovagláshoz. Ezúttal a gyeplő – mindkettőjüké – csakis az ő kezében volt. Váltogatta a tempót, a szöveget és a szorítás erősségét.

Marcus kezébe fogta a melleit, simogatta őket, majd megragadta a mellbimbóját.

Niniver lehunyt szemmel, zihálva vonaglott rajta, és amikor változtatott a mozgásán, Marcus felhorkant, és újra simogatni kezdte a kemény bimbókat.

A forróság nőttön-nőtt, a már jól ismert láng felcsapott, és vágytól harmatos testüket nyaldosta.

Ninivernek gyönyörűséget okozott minden, amit érzett: Marcus vaskos vesszejének ismétlődő behatolása, hüvelyének szorítása és elernyedése a férfi acélos szerszámán. Leginkább az egyre fokozódó feszültségben lelte örömét, amely egyre magasabbra csapott közöttük, olyannyira, hogy Marcus önkéntelenül megemelte a csípőjét, hogy még inkább egyé váljon a vele.

A férfi keze a melléről a csípőjére siklott. Niniver előredőlt, és fokozta az iramot. Elszabadult hajfürtjei a vállát verdesték, időről időre végigsimítva Marcus mellkasát is, ami ostorcsapásként hajszolta őket egyre tovább.

Egyszer csak elérték a végső pontot.

Ahol még több és több és több kellett. Ahol érzékeik felvisítottak, idegszálaik úgy megfeszültek, hogy a legapróbb mozdulattól is elpattanhattak.

Ott voltak – darabokra hulltak, szerteszét repültek, ahová szenvedélyük sodorta őket.

Az érzéki gyönyör szupernóva-robbanásától valóságos önkívületbe estek.

Niniver levegő után kapott, és felsikoltott; Marcus belevájta az ujjait a lány csípőjébe, mozdulatlanul tartotta, és hosszan, hangosan nyöszörgött és reszketett Niniver alatt.

Niniver gerince és minden csontjai kocsonyává puhult. Az erő kiszállt belőle, és ráborult Marcus mellkasára.

Marcus felemelte a karját, és szorosan magához ölelte Ninivert. Hallgatta kapkodó légzését és a saját nehéz szuszogását. Szívük egy ütemre dobogott.

A beteljesülés sosem volt még ilyen heves, földrengés-erejű.

Ilyen sokatmondó.

Ilyen kényszerítő erejű.

Marcus karjában tartotta a lányt, és lehuny szemmel hagyta, hogy érzékei *mindent* beigyanak.

Hagyta, hogy feljegyezzék ezt a pompás valóságot, az együttes kielégülést. Elméje visszapörgette az egész utazást attól kezdve, hogy Niniver belépett az ajtaján, kezét nyújtotta, ajkuk találkozott – minden apró érintést, minden simogatást, minden egymásra vetett pillantást.

A lány íze ambróziaként tapadt a nyelvére – mámorító, rabul ejtő volt. A bársonyosan puha testrészt, amelyet nemrég nyalogatott, most magába fogadta a hímtagját, Niniver lágy, selyemfényű mellei és hasa érzéki takaróként borult rá.

Kijelentette, hogy kívánja a férfit, hogy még többet akar abból, amit az előző éjszaka együtt átéltek. Miközben belesimult a lány terveibe, remélte, hogy megtudhat valamit az iránta való érzéseiről is, nemcsak ezen a téren, hanem az érzelmek szélesebb horizontján is. Remélte, hogy beleláthat a szívébe, és megtudja, sikerült-e oda is behatolnia – vajon elindult-e Niniver a szerelem felé vezető úton?

Nézte, figyelte, de nem látott mást, mint hogy a lány leplezetlenül és féktelenül belevetette magát a testi örömökbe. Lélegzetelállító nyíltsággal kimutatta az örömét és elismerését, de a szívébe nem engedett bepillantást.

Marcusnak sejtelme sem volt róla, hogy ily módon egyáltalán megérintette-e Ninivert, hagyott-e ott nyomott mindaz, amiben osztoztak?

A lány kicsit összerázkódott; kezdett lehűlni a testük. Leemelte magáról Ninivert. Együtt kihámozták a takarót, alábújtak, és egyszerre ölelték át egymást.

Marcus a hátán feküdt, Niniver a mellkasán pihent, a férfi mély lélegzetvételekkel beszívta a lány illatát, szerelmeskedésük illatát, amely a csontjáig hatolt – megnyugtató volt, legalább ezen a szinten. Miközben szétáradt benne a megelégedettség, futólag azon töprengett, hogyan tudná valaha is kideríteni, mi lakik egy ilyen szigorúan körülbástyázott szívben?

Ezen töprengve aludt el.

Niniver hallgatta Marcus lassuló lélegzését; figyelte, ahogy álomba süpped – közben csodálkozott, micsoda érzelemhullám kerekedik a bensőjében. Az érzelmek – a nyers érzés – sokkal erősebb volt, mint azt valaha is el tudta képzelni.

Ismerte az érzést, tudta, mi táplálja, mi szítja és irányítja az ellenállhatatlan, szinte fojtogató érzést, amelytől görcsbe rándult a tüdeje és elszorult a szíve.

Kényszerítette magát, hogy beletörődjön, és ne reagáljon rá. Egyszerűen hagyta, hogy feltámadjon az érzés, és szétáradjon benne.

Egy nap, nem is olyan sokára, Marcus úgy fogja ítélni, hogy ő biztonságban van, és vissza akar majd térni Bidealeigh-be. És ha ez bekövetkezik... majd halvány mosollyal útjára engedi a férfit. Nem engedheti – soha nem is tenné –, hogy Marcus meglássa, milyen jól sikerült a csábítása: Niniver megmásíthatatlanul beleszeretett. Marcus arról nem tehet, hogy ő az egyetlen férfi, akit valaha is leplezetlenül látta őt, aki testileg vonzotta Ninivert.

A segítségét kérte, és ő elvállalta, hogy megóvja a külső veszélyektől. Kezdetől fogva tudta, hogy a szívét saját magának kell megóvnia. Maga döntött úgy, hogy nem ügyel, és teljes mértékben

tudatában volt a következményeknek. Alapvetően helytelen volna, ha megpróbálná magához láncolni a férfit a saját önfejléséért. Cserébe, amiért a szívét kockára tette, máris több mint méltányos viszonzásban részesült. Persze fájni fog a szíve Marcus után, de ha nem ugrott volna fejést a testi kapcsolatba az egyetlen férfival, akivel egyáltalán el tudta képzelni, talán soha meg sem ismeri azt a csodát, amit most élt át.

Soha meg nem tudta volna, mit jelent a szerelem.

Szeretni és elveszíteni – mintha valaki azt mondta volna, hogy ez még mindig jobb, mint soha nem is szeretni.

Bárki is volt az, jól mondta.

A szívébe költöző melegség mellett mindazért is őszintén hálás volt Marcusnak, amit saját magáról megtudott, amit a férfi megmutatott neki. Megmutatta azt a nőt, akiről mindig is sejtette, hogy benne rejtőzik, de akit eddig soha nem engedett szabadjára – képtelen volt hagyni, hogy teljességgel megmutatkozzon.

Mióta Marcus mellette van, napról napra, éjszakáról éjszakára növekszik az önbizalma, hogy azzá a nővé tud válni. Ettől Niniver megerősödött, végső soron jobban tudja hordozni a klán gondját.

Ninivert elbágyasztotta az őt körülölelő melegség, érzékei az álom mezsgyéjén jártak, megnyugtatta, hogy Marcus szívverését érzi az arcbőrével, gondolatai elsodródtak, és elképzelte, hogy... meghátrál, és visszautasítja.

Tudta jól, milyen ember Marcus. Soha nem szabad megtudnia, mit érez iránta. Meg kell őriznie a büszkeségét, és résen kell lennie – hiszen semmit nem akar kevésbé, mint hogy Marcus felajánlja neki a kezét és a nevét, mert úgy érzi, hogy ezt kell tennie becsületből, és a társadalom nyomása miatt.

Nem tudná elviselni.

Behunyta szemmel benyúlt, és megérintette az aranyló melegséget, ami most már benne élt – túlláradó érzéseinek forrását.

Ismeri, felfedezi, még örömét is leli benne, de megtartja magának – úgy, hogy a férfi soha rá ne jöhessen.

* * *

– Az ördögbe is! – Ramsey McDougal becsapta szobája ajtaját. Az asztal mellett álló székhez ment, és ledobta magát.

Másodpercekig a semmibe bámult, aztán rápillantott az utolsó üveg olcsó whiskyre, amely az asztalon állt, a pohara mellett. Kicsit gondolkozott, de nem nyúlt az üveg után. Tiszta – legalábbis tisztább – fejre volt szüksége.

Alsókarját az asztalra támasztotta, egyik kezének ujjai az asztalon dobolt.

Fogytán volt az ideje.

– Tudtam, hogy egyszer eljön, de hogy három hét múlva? – Suttogása visszhangzott a gyéren bútorozott szobában.

Legerőszakosabb hitelezője a nyomára bukkant – azaz, inkább a hitelező lakája. A két férfi fenyegetően ropogtatta ujjperceit, miközben közölték vele, hogy a tekintélyes kölcsönt – kamatokkal együtt – vissza kell fizetnie, mindössze huszonegy napon belül.

Nem volt meg a pénz. Alig egy guinea volt a vagyona.

Percekig kifejezéstelenül bámult a semmibe, aztán kiegyenesedett, és az üveg után nyúlt. Fél pohárral töltött magának, aztán bedugta az üveget, felemelte a poharat, és összehúzott szemmel belekortyolt.

Miközben tovább iszogatózott, elméjében körvonalazódott a terv, hogyan javíthatna pénzügyi helyzetén. Már régen rájött, hogy erre a célra Niniver Carrick a legjobb alany.

– Nem kell, hogy három héten belül elvegyem – elég lesz bejelenteni az eljegyzést, hogy sakkban tartsam ezeket a keselyűket.

Nem feltétlenül akart ilyen hamar visszatérni a környékre. Ha egyáltalán lehetséges, nem szívesen keresztezné Marcus Cynster útját. Hacsak nem az ő kezében lenne az irányítás.

Látva a Niniver és Cynster közötti kapcsolatot, elvesztegethet-e akár csak egy napot is?

Lehajtott egy pofa erős whiskyt, pedig igencsak égette a torkát. Legörbítette az ajkát.

– Mit érdekel az engem, ha Cynster az ágyába viszi? – Valójában nemmel válaszolt a kérdésre. Mit sem törődött magával Niniverrel, főleg nem a dolgok nagyobb összefüggéseit tekintve. Elég csinos ahhoz, hogy felkeltse az érdeklődését és gond nélkül ágyba vigye, de hogy még szűz-e, vagy már alaposan betörték, egy cseppet sem érdekelte. – Ha én leszek az, akinek kimondja a boldogító igent, a többi nem számít.

Fokozatosan kirajzolódtak a terv részletei, egymás után a helyükre kerültek, míg végül kialakult egy megvalósíthatónak tűnő változat.

Kiürítette a poharat, lenyelte az italt, és elfintorodott.

– Talán őrültségnek tűnik, de Nolan őrült terve is tökéletesen működött. Később ugyan eszét vesztette, de az ötlete tökéletesen bevált.

Ramseynek nem állt szándékában megbolondulni. Összerendezte az arcvonásait, áttekintette a tervet, és bólintott.

– Lehet, hogy vad és meglepő a tervem, de talán éppen ez kell ahhoz, hogy egy Cynstert le tudjak győzni.

TIZENEGY

Marcus már várta Ninivert, amikor megjelent az ebédlőben másnap reggel. Marcus új frontot akart nyitni a hadviselése terén. Továbbra is megmagyarázhatatlanul sürgetőnek érezte, hogy megnyerje Niniver beleegyezését a házasságba, és ennek megfelelően türelmetlen volt, ám ahhoz már éppen elég tapasztalattal rendelkezett, hogy elegendő számú kerítéssel vegye körül magát. Mosolyogva bölintott a lány felé:

– Jó reggelt!

– Magának is! – Ninive napsugaras mosollyal, őszintén derűs hangulatban ment oda a tálalóhoz.

Amikor megfordult, és az asztalhoz közelített, Marcus felállt, és a maga melletti széket húzta ki neki.

Niniver szívélyes mosollyal fogadta el a kínálást, olyan könnyedén, természetesen, öntudatlan bizalommal, hogy Marcusban magasra csaptak az érzelem hullámai.

Leültette Ninivert, majd ő is elfoglalta a helyét. Már végzett az evéssel; a kávécsészéért nyúlt.

– Mi a terve mára?

Niniver ránézett, és lehervadt az arcáról a mosoly. Rövid habozás után megkérdezte:

– Vissza kell mennie Bidealeighbe?

Marcus letette a csészét, és megrázta a fejét.

– A személyzet tudja a dolgát, pillanatnyilag semmit sem kell személyesen irányítanom. Ha bármi felmerül, tudják, hol találják meg. – Könnyedén elmosolyodott, és egyik kezével intett. – Ha bármilyen ügyben segítségre vagy tanácsra lenne szüksége, állok rendelkezésére!

Niniver mindössze egyetlen másodpercig töprengett.

– Egy új cég jelentkezett azzal, hogy meg akarják vásárolni tőlünk a kecskebőröket és kesztyűt készítenének belőlük. Még nem találkoztam a képviselőjükkel. Nem lenne rossz... Szóval, nagyra értékelném, ha jelen lenne, és megosztaná velem a véleményét, ha valamilyen megállapodásról tárgyalunk. Később találkozom van a Carter haszonállat-felvásárló cég képviselőjével. Korábban észszerű áron vették meg tőlünk a szarvasmarha-felesleget, de Rafferty, az ügynök azt mondja, hogy az idén nagyon nyomottak az árak.

Marcus meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Nem tudok róla, hogy nyomottak lennének az árak.

Niniver állkapcsa megfeszült.

– Valóban. Nem biztos, hogy hihetek neki. De hát ki tudhatja? – vonta meg a vállát.

Marcus arcvonásai megkeményedtek, és a fejét ingatta.

– Mikor lesz az első megbeszélése?

Niniver a tálalószekrényen álló órára pillantott.

– Csak egy óra múlva. Van időm megreggelizni és megnézni Oswaldot. Szóltam Seannak, hogy látni akarom.

* * *

Visszajöttek az istállóból, ahol Oswald láthatólag élvezte a sérült horpasza okán ráirányuló figyelmet, és amikor beléptek az oldalfolyosóra, hangokat hallottak az előcsarnokból. Ferguson volt az, egy másik férfi társaságában.

– Biztosan ő jött a kecskebőrök ügyében. – Niniver belekapaszkodott Marcus kabátujjába. – Menjünk erre!

A szolgálok által használt folyosón át a könyvtár végében lévő személyzeti ajtóhoz vezette. Halkan nyitotta ki az ajtót, és bement. Marcus követte, és becsukta az ajtót. Niniver az íróasztalhoz ment, leült, és gyorsan elrendezte a papírkupacokat.

Marcus tekintete másodpercekre megpihent rajta – Niniver érezte is a kellemesen meleg pillantást –, azután a férfi az egyik karosszékhez ment, felvette, és oldalvást, kissé az íróasztal mögött helyezte el.

Marcus kiegyenesedett, amikor Ferguson kopogtatott.

– Tessék! – mondta Niniver.

Ferguson bedugta a fejét, elmosolyodott a készenlétben várakozó Ninivert – és Marcust is – látva, aztán bejelentette:

– Mr. Quinn van itt a Waltham és Fiai cégtől, úrnőm. – Kilépett oldalra, és segített kitérni az ajtót.

Konzervatíván öltözött, egyszerű gyapjúzakót viselő, alacsony, köpcös egyén lépett be. Barna haja ritkult, kerek lencsés szemüvegét jellegtelen orra nyergére biggyesztette. Volt valami mesterkelt jelleg a járásában.

Niniver felállt.

– Mr. Quinn. – Az íróasztallal szemben lévő székre mutatott. – Foglaljon helyet!

Mr. Quinn közelebb jött. Niniverről Marcusra pillantott, majd vissza. Tanácstalanul ráncolta a homlokát.

– Jó napot, hmm... hölgyem!

Niniver udvariasan rámosolygott, és leült.

Amikor Quinn megint feléje nézett, Marcus meghajtotta a fejét, és kifürkészhetetlen arckifejezéssel hátradőlt a székben; Niniver a szeme sarkából látta, hogy Marcus elegánsan elrendezi hosszú végtagjait, teljesen fesztelenül terpeszkedik el a karosszékben.

Vele ellentétben, Quinn mereven, egyenes háttal ült a székében, bőrtáskáját a térdére fektette.

Niniver tenyerével az íróasztalra támaszkodott, és a férfi szemébe nézett.

– Úgy tudom, szeretne a klánnak ajánlatot tenni a kecskebőröket illetően, uram. Ha lesz szíves körvonalazni az álláspontját, talán meg tudunk egyezni.

Quinn arckifejezése elbizonytalanodott.

– Én... – Futólag Marcusra pillantott, majd visszairányította a tekintetét Niniverre. – Én úgy gondoltam, hogy esetleg beszélhetnék a... férjével? A klán vezérével?

Marcus megmozdult, amivel magára vonta Quinn figyelmét.

– Lady Carrick hivatalosan a Carrick klán úrnője. Vele kell tárgyalnia. – Elkapta Quinn pillantását. – Őt kell meggyőznie, mennyire előnyös az ajánlata.

– Ó, igen. – Quinn pislantott néhányat. Azután nagy levegőt vett, ismét Niniverre nézett, és meghajtotta a fejét. – Elnézését kérem, hölgyem! Nem tudhattam. Remélem, elnézi a tájékozatlanságomat – biztosíthatom, hogy pusztán figyelmetlenség volt részemről.

Marcus eldöntötte, hogy a látszat ellenére tetszik neki ez a Quinn. Nem sok férfi tudta volna ilyen ügyesen megszilárdítani a pozícióját.

– Szóra sem érdemes, uram. – Niniver intett Quennek, hogy folytassa. – Lenne szíves elmagyarázni, miért érdeklődik a cége a kecskebőrreink ránt? Bevallom, eddig még nem kaptunk rájuk ajánlatot.

– Valóban? Nos, a Waltham és Fiai mindenképpen szeretne új beszerzési forrásokhoz jutni. A cégünk...

Marcus figyelte, ahogy Quinn felvázolta cégük helyzetét a kesztyűgyártás világában, érdeklődésük okát a Carrick-féle kecskenyáj irányában, bár maga a nyáj nem volt nagy. Amikor a fontoskodó kis ember látta, hogy Niniver nemcsak azt tudja, milyen fajta állatokból áll a Carrick-nyáj, de az évente nevelt és levágott kecskék pontos számát is ismerte, egészen felvillanyozódott. Marcus elrejtette a mosolyát; látta a viselkedésén, hogy Ninivert már nem pusztán finom, törekeny hölgynek tekinti, hanem kecskenyáj-tulajdonosnak, akitől a cége nagyon szívesen vásárolna.

Amikor a feltételezett egyezés részleteire terelődött a szó, Ninivernek nem volt szüksége segítségre – és már Quinnt sem fenyegette az a veszély, hogy alábecsüli Niniver éleslátását. Egy kis alkudozás következett. Marcus csendben elámult, milyen jó árat tudott végül Niniver Quinnel elfogadtatni – darabonként. A megegyezés mindkét fél számára kedvezőnek tűnt; Niniver szemszögéből jó kis kiegyesítést jelentett a klán pénztárának az idén, és a következő évekre is.

Miután sikeresen nyélbe ütötték az üzletet, Quinn bepakolt a táskájába, felállt, és széles mosollyal kezét nyújtott.

– Örülök, hogy önnel köthettem üzletet, Lady Carrick!

Niniver felemelkedett, és röviden megrázta a kis ember kezét, azután Quinn barátságosan Marcus felé bólintott, és az ajtó felé indult.

Marcus a nyomába eredt, és kikísérte. Miközben becsukta a könyvtár ajtaját, arra gondolt, hogy bár támogatást szeretne nyújtani Ninivernek, a Quinnel való tárgyalás során nem volt szükség a segítségére.

A következő látogatót azonban egészen másféle fából faragták. Tizenöt perccel Quinn távozása után – ezalatt Marcus és Niniver áttekintette a kecskenyáj helyzetét és megbeszéltek fejlesztésének lehetőségeit – Ferguson kopogtatott, és miután bebocsájtást nyert, kinyitotta az ajtót, és bejelentette:

– Mr. Rafferty a Carter haszonállat-felvásárló cégtől, úrnóm.

Marcus egymás mellé helyezte addig keresztbe tett lábait. Niniver lassabban állt talpra; Marcus egy pillantást vetett az arcára, és máris határozottan érezte: a lány nem kedveli Raffertyt.

Ösztönei most sem csaltak. Bár korábban nem találkoztak, Marcus felismerte a férfit; régebben az apja olyan ügynökként jellemezte, akiben okos ember nem bíz. Rafferty magas volt, eredetileg vékony testalkatú, azonban már deréktájon terebélyesedni kezdett, de még mindig hetyke és magabiztos volt a járása, a nézése pedig rideg.

– Mr. Rafferty. – Niniver hanghordozásában egy árnyalatnyi fensőbbes távolságtartás érződött. Arra a székre mutatott, amelyben Quinn ült az imént. – Foglaljon helyet!

Niniver leült, épp csak addig várt, míg Rafferty nadrágja a szék kárpitjához ért, és máris kijelentette:

– Áttekintettem az árakat, amelyeket Carterék fizettek nekünk az elmúlt néhány év során. Úgy tudom, csökkenteni kívánják őket.

Bár nem voltak bemutatva egymásnak, Rafferty felismerte Marcust, amitől az ügynök elbizonytalanodott, nem tudta, mivel folytassa. Összehúzott szemmel végigmérte Marcust, aki megint kényelmesen elhelyezkedett.

– Bátorkodom megjegyezni, uram, hogy a Carrick-féle marhák ügyében mindig a Carrick család valamelyik tagjával tárgyaltam. Tudomásom szerint jelenleg Lady Carrick a klán feje.

– Valóban. – Marcus mosolya látszólag barátságos volt, a szeme azonban mást mondott. – Ahogy azt helyénvalóan megjegyezte, nem vagyok klántag, de ebben a dologban – Marcus nehezen meghatározható mozdulattal intett – tekintsen engem őladysége asszisztensének.

Rafferty majd megfulladt, alig tudott elfojtani egy horkantást. De egy másodpercnyi mérlegelés után tekintetét átirányította Niniverre.

Niniver a szemébe nézett, és felvonta a szemöldökét.

– Őszinte leszek, Mr. Rafferty. Nem látom okát, miért csökkentenénk az árat, amit a klán hajlandó elfogadni a jószágért cserébe. A kereskedelmi feltételek nem változtak. Ha Carterék nem felelnek meg az elvárásainknak, kénytelenek leszünk másik céggel megegyezni.

– Ó, arra nem lesz semmi szükség. – Rafferty hátradőlt, és a mellényzsebébe akasztotta az ujját. – Biztosíthatom, hogy nem talál olyan céget, aki többet kínálna nálam és Carteréknél – az édesapja ezért volt olyan hosszú ideig az üzleti partnerünk. És ami az okokat illeti – nos hát, a piac telítve van, nem igaz? – Válaszra sem várva, Rafferty tovább beszélt, részletesen kifejtette, mit tart ő telített piacnak.

Mivel Niniver nem adta jelét, hogy meginogna, főleg nem, hogy összeomlana és kérlelni kezdené Raffertyt, hogy vásárolja meg a klán jószágait azon az alacsony áron, ami szerinte az elérhető legjobb, és nincs ügynök, aki többet ajánlana, Rafferty egyre harciasabb lett.

Marcus megfeszült, de visszafogta magát. Niniver arca kővé vált, és hajthatatlan maradt.

Végül Rafferty Niniver arcába bámulva előrehajolt, megragadta az íróasztal peremét, és ezzel fejezte be a mondókáját:

– Egyszóval el kell fogadniuk az én áramat! – Niniver arcát fürkészte. – Megegyeztünk?

Niniver a szemébe nézett.

– Nem!

Rafferty pislogott, aztán felpattant és fenyegetően áthajolt az asztalon.

– Micsoda...?

Marcus villámgyorsan talpon volt,

– Rafferty! – Nem is kellett fenyegető színezetet adni a hangjának: az már benne volt. Amikor Rafferty feléje nézett, folytatta: színtelen hangon, tagoltan beszélt, tekintetét Rafferty kivörösödött ábrázatára szegezte:

– A Lady – mégpedig Lady, nagy L-lel – nemet mondott!

Rafferty egy pillanatig rámeredt; Marcus pedig rezzenéstelenül, szilárdan nézett vissza rá.

Niniver egyikről a másikra kapta a tekintetét; fenyegetés tekintetében Rafferty alaposan le volt pipálva. Niniver még egy pillanatig hagyta, hogy farkasszemet nézzenek, aztán felállt, magára vonva Rafferty figyelmét.

– Köszönöm, Mr. Rafferty. Amennyiben a klán úgy dönt, hogy az ön által vázolt feltételek mellett fenn akarjuk tartani az üzleti kapcsolatot a Carter haszonállat-felvásárló céggel, értesíteni fogjuk.

Rafferty pislogott. Niniverről Marcusra pillantott. Azután kiegyenesedett, helyrerántotta a mellényét.

– Meg kell, hogy mondjam, nem fognak jobb árat kapni...

– Köszönöm, Mr. Rafferty. Elég világosan kifejtette az álláspontját. – Higgadtan nézett a férfi szemébe – Marcussal a háta mögött ez nem is tűnt olyan nehéznek. Kurtán, elutasítóan bólintott.

– Szép napot, uram!

Mit volt mit tenni, Rafferty fogcsikorgatva sarkon fordult, és peckesen az ajtóhoz ment. Kinyitotta, kiment, de nem csukta be maga után.

Marcus megmozdult, majd végigsétált a szobán. Becsapta az ajtót, és visszaballagott az íróasztalhoz.

Niniver kifújta a levegőt, és hátradőlt a székében.

– Borzasztó egy ember.

– Az. – Marcus megállt. Odanyúlt, és visszahúzta a székét, úgy, hogy megint szembe került az íróasztallal.

Leült, és megkereste Niniver tekintetét.

– Még csak suttogni sem hallottam arról, hogy esne a jószág ára. És maga?

Niniver megsóválta a fejét.

– És Rafferty – vagyis Carterék – szavában egyáltalán nem bízom ebben a dologban.

Nagy sóhajjal lefelé nézett. Egy pillanat múlva azt kérdezte:

– Tud másik ügynökségről, akinek megpróbálhatnánk eladni a marháinkat?

Niniver felpillantott, és látta, hogy Marcus a távolba réved, de aztán újra az arcára összpontosít.

– A maga helyében írnék Thomasnak, őt kérdezném. Két évvel ezelőtt még biztosan tudtam volna, kivel lenne a legérdemesebb üzletet kötniük, de mióta Thomas elvette Lucillát, és a Völgybe jöttek, én csak a juhokkal foglalkozom. Azt azonban hallottam, hogy Thomas újabb és jobb megoldást talált a csordánk számára, és ha jól emlékszem, az önök állománya valamivel kisebb a miénknél, de nagyjából ugyanolyan fajtájú.

Niniver bólintott.

– Igen, nagyon hasonlóak. – Kis gondolkodás után kinyitott egy oldalsó fiókot, és kivett egy tiszta lapot.

– Írok Thomasnak. – Fogott egy tollat, és így folytatta:

– Erős a gyanúm, hogy Rafferty vissza fog jönni, de akkor már szeretném azt mondani neki, hogy más vásárolja meg tőlünk a marhákat.

Marcus elvigyorodott. Figyelte, ahogy Niniver a levél fölött görnyed, és megállapította, hogy a délelőtt igen eredményesen telt.

Eseménytelen délután és este – de távolról sem eseménytelen éjszaka – után Marcusnak sikerült Ninivert rábeszélni, hogy menjen el vele vadászni a dombok közé, és vigyék a kopófalkát is.

Csak vele. Másra nem volt szükségük – és ezzel Niniver boldogan egyetértett. Miközben átvágtak az alacsonyabb lejtők durva növényzetén, és beértek a magas fák árnyékába, Marcus elméjében felmerült a cselekedeteire illő szó. Megnyerni. Talán nem szokványos stílusú, de mégis megfelelő.

Megnyerni Ninivert.

Rápillantott a mellette lépdelő lányra. Lefelé figyelt, nézte, hová teszi a lábát. Súlyos zsávolyoszoknyát viselt, és egyszerű kabátot a blúza fölött. A helybeli nőkhöz hasonlóan – az előkelőeket is beleértve – az egyszerűség kedvéért nadrágot viselt lábszárközépig érő szoknyája és alsószoknyája alatt. A szegélyük alól kilátszott a lovaglósizmája, amiről Marcusnak eszébe jutott a sérülés.

– Hogy bírja a bokája? – Az egyik legszélső karámban hagyták a lovakat, és már vagy húsz perce gyalogoltak.

– Teljesen rendbe jött. – Niniver felemelte a fejét, és hátravetette a haját. – Tegnap egyáltalán nem viseltem a kötést, de a legkisebb nyilallást sem éreztem.

Alig ejtette ki a száján ezeket a szavakat, amikor megbotlott.

Marcus odaugrott, és megragadta a karját. Egyik kezével a puskáját tartotta, a másikkal maga mellé húzta Ninivert.

A lány szinte beletörődve sóhajtott fel. Azután mocomogni kezdett.

Marcus enyhített a szorításán, hogy a lány megforduljon a karjában, és szembekerüljön vele.

Niniver az arcába nézett, aztán megpaskolta a férfi mellkasát.

– Semmi baj! Csak egy kő csúszott ki a lábam alól, és különben is a másik lábam volt.

Marcus tudta, hogy az arcára mogorva, hitetlenkedő kifejezés ül ki.

Niniver a szemét figyelte, azután elmosolyodott, kinyújtózott, és könnyed csókot nyomott a férfi ajkára.

– Teljesen jól vagyok. Engedjen el, és menjünk tovább!

Marcus hümmögött, de engedelmeskedett. Őt kopót hoztak magukkal, amelyeket Niniver kis töprengés után választott ki a falkából. Ketten közülük a legerősebb kutyák voltak, az egyik egy ígéretes fiatal állat, és még két szuka, testvérek a levegőben szimatoló családból.

A kutyák szokás szerint körülöttük tüsténkedtek, tudni akarták, mi folyik, semmiből sem akartak kimaradni. Miután Marcus eleresztette, Niniver kirázta a szoknyáit, és utasítást adott a kutyáknak, mire azok kereső pozíciót vettek fel. Marcusszal továbbindultak.

Gyalogoltak, átgázoltak, felmásztak több keskeny völgyön keresztül, egyre följebb haladtak a fennsíkon. Az őzek szezónja hivatalosan már véget ért; több gímszarvast is láttak, de mivel maguk mögött hagyták a Carrick-birtok határát, és már a királyi földterületen jártak, az elfogadott tilalomnak megfelelően visszafogták a kopókat, és futni hagyták a vadat.

A lovakat késő délelőtt hagyták hátra. Amikor elérték a felső erdőhatárt, és kiértek a szélfútta, füves térségre, Niniver hátrahajtott fejjel tanulmányozni kezdte a nap állását.

– Jóval elmúlt dél. Álljunk meg piknikezni!

Marcus közben körülnézett.

– Van itt egy patak a közelben – hallom a hangját.

Niniver kiadta a parancsot a szukáknak. Azok ketten felemelt fejjel beleszimatoztak a szélbe, aztán megfordultak, és lefelé néztek, egy enyhe lejtő irányába.

– Nagyon helyes. – Marcus megigazította a vadásztáskát, amelyet a vállán átvetve cipelt. – Lássuk, igazuk van-e?

Niniver felhorkant.

– Persze hogy igazuk van!

Úgy is volt. Niniver elindult a kutyák által jelzett irányba, és egy közeli mélyedés aljában aprócska patakot talált, amely köves medrében csörgedezett.

Kiterítették a vászondarabot, amelyet Marcus hozott idáig feltekerve, a vadásztáska aljára szíjazva. A terítőre állította a táskát, Niniver pedig kipakolta a Gwen által készített lakomát. Helyi

sajt, frissen sült kenyér, sonkaszeletek, és sült szárnyasfalatok – csirke, fogoly és gyöngytyúk húsa –, azonkívül tojásos és uborkás szendvicsek. Volt egy ledugaszolt üveg világos sör Marcus számára, és egy üvegnyi Niniver kedvenc almaborából is. Akadt csont és száraz keksz a kutyáknak.

Niniver a kutyák felé fordult, hogy kiossza nekik a traktát, közben Marcus leereszkedett mellé.

– Királynak és királyi kutyáknak való lakoma!

Niniver felé fordult, és felvonta a szemöldökét.

Marcus somolygott.

– És persze a királynénak is!

A királynénak! Niniver a szemébe nézett, és azt kívánta, bárcsak ne lenne olyan kifürkészhetetlen az az éjkék szempár, miközben az arckifejezése derűs és gondtalan volt, semmi sem utalt arra, hogy mondani akart volna valamit azzal a kifejezéssel... habár valami, amit Marcus útközben mondott, elindította a lányban a felismerés hullámát.

Niniver elengedte a füle mellett a lényegét, és belenézett a táská oldalzsebébe, azután belenyúlt.

– Őszibarack, füge, dió és kajszibarack. – Megmutatta, amit talált, aztán kipakolta a többi harapnivaló mellé. – Azt sem tudom, mivel kezdjem.

Marcus kihúzta az almabor dugóját, és odanyújtotta neki.

– Amivel csak a kedve tartja.

Niniver megint csak érzékelt a férfi hangjában egyfajta... célzatosságot. Felnézett, és elkapta Marcus szemében a figyelmes csillogást. Elmosolyodott, alig észrevehetően bólintott, és az almaborért nyúlt.

– Igen. Ott a legjobb kezdeni. – A szájához emelte a palackot, és ivott belőle.

Marcus kuncogva kivett magának egy csirkecombot.

Barátságos csendben eszegettek. Egy kisebb mélyedésben voltak, amely inkább csak egy gödör volt a hegyoldalban; a peremén túl leszakadt a talaj, és nagyszerű kilátás nyílt egészen a Rhinns of Kells hegygerincig. Rendkívül kellemes volt a napfényben üldögélni, érezni, ahogy a meleg beszivárog a csontjaikba, hallgatni a kutyák halk, jóllakott szuszogását, amelyek szőrös kupacba gömbölyödve szundikálni készültek.

Niniver nem gondolta volna, de ketten együtt mindent elpusztítottak, amit Gwen csomagolt; ezt teszi a testmozgás a friss levegőn, gondolta magában.

Tele hassal felsóhajtott, aztán kinyújtózott a hátán fekvé, és a csaknem felhőtlen égboltot bámulta.

Pár pillanat múlva Marcus arrébb tette az üres csomagot, kinyújtotta hosszú lábait, és lefeküdt Niniver mellé, olyan közel, hogy a válluk összeért, de máskülönben nem érintkeztek.

– Ha túl sokáig fekszem itt, kijönnek a szeplőim.

Marcus halkán felnevetett.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy máris jó néhány szeplő van az ornyergén.

– Köszönöm. Ezt jó hallani.

– Tulajdonképpen – folytatta Marcus, mintha a lány nem szólt volna semmit – nagyon tetszenek. Meglepően részrehajló vagyok a látványukkal kapcsolatban.

Mit lehetett erre mondani? Niniver nem próbálkozott semmiféle válasszal, inkább behunyta a szemét, hosszan szívta be a levegőt, és lassan fújta ki.

– Már el is felejtettem, milyen ez: céltalan sétálgatással tölteni a napot. Úgy, hogy semmit sem kell csinálni. El is felejtettem, mennyire élvezem, mennyire... nyugalmas valójában. Köszönöm az ötletet.

Anélkül, hogy ránézett volna, Marcus a kezébe vette Niniver kezét, ajkaihoz emelte, és gyengéd csókot lehelt az ujjai hátára.

– Elhiheti, ha én mondom, hogy nekem is örömömre szolgált.

Marcus maga is meglepődött egy kisé, mennyire igazat mondott. Mennyire mély és valódi örömet okozott. A tudat, hogy a mai kirándulás megszervezésével egy kis időre levette Niniver válláról a gondokat... addig ismeretlen melegséggel töltötte el. Összefonták az ujjukat, és leeresztették a kezüket, aztán egyszerűen csak feküdtek egymás mellett, Niniver felfelé meredt, az ég határtalan

kékjére.

Csábító volt a tele gyomor okozta álmosító ködben és a lusta napfényben elmerengeni azon, hogy megcsókolja a lányt – aztán majd meglátja, milyen gyönyöröket tartogat még a mai nap –, azonban valamit még mondania kellett, hogy ilyennek maradjon meg a nap: az egyszerű örömök idejének.

Marcus tudatosan kellő figyelmet fordított Niniver rangjára és helyzetére. A szabadban voltak, és bárki – a klán néhány tagja szintén odakint töltötte a napot – arra járhatott. Miközben mérlegelt és tervezgetett, latolgatta a lehetőségeket, és végiggondolta, hogyan cselekedhetne, maga is meglepődött némileg, hogy új szokást vett fel: minden cselekedete kapcsán mérlegeli, hogyan fog az Niniver klánvezéri pozíciójára hatni, s ez nagyon hamar szinte ösztönszerűvé vált. Ha nem ez volt az első gondolata az adott helyzetben, akkor a második már biztosan.

Tekintve a Marcus által óhajtott pozíciót – Niniver férjéét –, az új szokás egyszerre volt megnyugtató és bölcs. Mindig is óvatosan kell Niniver körül forgolódnia, nehogy ártson a lány másokkal szembeni pozíciójának. Ahogy azt Quinnel és Raffertyvel is tette. Nem lépett közbe – nem lépett effektíve Niniver elé –, amíg Rafferty át nem lépe a határt, és nyíltan fenyegetőzni nem kezdett.

Az igazat megvallva, igencsak büszke volt az önuralmára.

A lehető legmélyebben magába kellett szívnia, ösztöneivel felfogni és elfogadni, hogy az ő szerepe nem más, mint támogatni Ninivert, nem pedig irányítani. Megvédeni, nem pedig elszigetelni őt.

Hagyni, hogy az akarata, elszántsága és méltósága csorbítatlan maradjon, hagyni, hogy vezessen és cselekedjen, és sosem szabad bezárni, vagy visszatartani Ninivert.

Marcus apja megtanulta ezt a fortélyt, és a sógora is ezen az úton jár. Az ő esetében... az az igazság, hogy erre született, és erre nevelték. Ahogy azt sok rangjabeli férfi látta, arra, hogy másodhegedűs maradjon egy hölgy mellett.

Marcus szeme elkalandozott, és lecsukódott, az ajka lebiggyedt. A nagyanyjának, Helenának igaza volt. A magukfajta férfitől több önbizalmat és férfierőt kíván egy nő házastársának lenni, mint egyszerűen domináns hímnek.

A Marcushoz hasonló férfiak eredendően dominánsak voltak, míg felismerni, tisztelni és helyt adni a hölgy erejének – ez volt az igazi kihívás.

Marcus úgy érezte, szembe tud nézni vele.

Pár perccel később Niniver felült.

– Ha itt maradunk, elalszom és leégek.

– Akkor hát – ült fel Marcus is – induljunk!

A kutyák felkeltek, és megrázták magukat. Niniver lerázta a morzsákat a terítőről, összehajtotta és feltekerte, aztán átnyújtotta Marcusnak. Semmi súlyos dolog nem maradt a táskában, az üres palackokat kivéve. A vállára vetette, a hátára igazította, hogy ne akadályozza a mozgásban, azután felvette a vadászpuskát, amelyet a kastély vadászterméből, az állványról vett kölcsön. Niniver füttyentett, mire a kopók alakzatba álltak be. Marcus csatlakozott hozzá, és visszaindultak a fák között, a hegygerinc felé tartottak, hátulról kerülővel vissza a lovakhoz.

Lefelé haladtak a keskeny völgyeken át, más úton, mint amelyen feljöttek. Nyomuk sem volt a rejtőzködő őzeknek.

Marcus figyelmesen szemmel tartotta a kopókat. Az egyszerű örömmel teli nap már magában elég jutalom volt, de azért... amint lefelé indultak egy újabb keskeny hasadékban, Marcus ezt motyogta:

– Hiányérzetem lesz, ha úgy térünk vissza a kastélyba, hogy semmit sem tudunk felmutatni a nap végén...

Niniver oldalpillantást vetett rá, aztán visszanezített a kutyáira.

– Ettől eltekintve, kellemes nap volt. Senki sem fogja azt gondolni...

A pórázon vezetett kutya megállt. Felvetett fejjel bal felé nézett. A peremen túl meredeken leszakadt a föld, a fák sűrűbben nőttek. Bármit érzett is a kutya, Niniver nem láthatta.

A két szuka csatlakozott a vezérebhez, mindketten a levegőbe szimatoltak... majd megmerevedtek, és a bozóra összpontosítottak.

Marcus szó nélkül levette a táskát a válláról, és odanyújtotta Ninivernek. Ő elvette, azután csendben figyelte, ahogy a kutyáknak betanított kézjeleket használva Marcus kiválasztja a vezérebet és a legidősebb szukát, hogy menjenek vele, a másik három kutyát pedig arra utasítja, hogy Niniverrel maradjanak.

Azután a bozót irányába kanyarodott, és hangtalanul behatolt a fák közé.

Niniver várt. Eltelt egy perc, és akkor pánikszerű recsenés hallatszott, amire szinte azonnal, élesen felelt a vadászpuska. Újabb, lassabb recsegés-ropogás következett, majd minden elnémult.

Niniver lekuporodott, magához hívta a három ottmaradt kutyát, és elvonta a figyelmüket, míg kiszabadította az összetekert vászondarabot a vadásztáska aljáról. Egyik vállára kanyarította a táskát, másik kezében a vászondarab volt, a kutyák izgatottan tolongtak körülötte, ő pedig bement a fák közé.

Marcus egy jól megtermett őzsutát terített le; amikor Niniver odaért, éppen összekötözte a halott állat patáit.

Niniver régen belátta: mivel őz bőségesen van, az embereknek meg enniük kell, néha egy-egy állatot elejteni nem a természet ellen való bűn. Az is eszébe jutott, hogy Marcus és családja a Völgyben szigorú szabályokat követett arra vonatkozóan, mikor lehet életet kioltani a Hölgy földjén.

Marcus felpillantott, amikor Niniver megállt mellette. Látva a kezében lévő vásznat, bólintott.

– Köszönöm. Segítene betekerni?

Ketten becsomagolták az őzt a vászondarabba, összekötözött mellső és hátsó lábait szabadon hagyták.

– Tudja a szakácsnőjük, hogy a zsákmány minden részét fel kell használni? – kérdezte Marcus.

Niniver bólintott.

– Ugyanazokat az elveket követjük, mint maguk a Völgyben. – Most gondolkozott csak el rajta... Kiegyenesedett, és összeráncolta a homlokát. – Biztos, hogy ez a régi időkből ered, amikor szorosabb volt a kapcsolat a kastély és a Völgy között. – Találkozott a pillantásuk. – Tudom, hogy Papa kapcsolatban állt Algariával, tehát egy bizonyos ponton közelebbi viszony kellett, hogy legyen a két háztartás között.

– Lehetséges. – Marcus lehajolt, és úgy emelte meg az állatot, hogy a betakart tetem a vállán nyugodott, és az összekötözött lábak kétoldalt lógtak lefelé; megragadta a patáit, és egy vállmozdulattal eligazította az őzt a hátán, és megtartotta abban a helyzetben. – De valószínűbb, hogy azért volt így, mert még az a föld is, ahol most vagyunk, a Hölgy fennhatósága alatt állt.

Niniver lehajolt a puskáért; az üres töltényhüvelyt Marcus már kivette belőle, és nyilván zsebre tette.

– Honnan tudja? Hogy a kastély földjei a Hölgy fennhatósága alá tartoztak?

Marcus a szemébe nézett. Eltelt egy másodperc, azután így szólt:

– Érzem. – Azzal megfordult, és visszaindult a fák között azon az ösvényen, amelyen jöttek.

Niniver követte. Miközben továbbhaladtak, de ezúttal lassabban, mert a férfi a halott őz súlyát cipelte, Niniver megkérdezte:

– Mit érez?

Marcus elgondolkodott, mielőtt válaszolt.

– Én nem vagyok olyan, mint Lucilla. Ő majdhogynem... közvetlen csatornán keresztül áll összeköttetésben a Hölgygel. Én akkor érzékelem Őt, amikor a földjén járok. Számomra Ő valamiféle jelenlét – mint amikor az érzékei megsúgják, hogy valaki figyel, csakhogy a Hölgy esetében nem figyelemről, inkább *jelenlétről* van szó.

– Ugyanezt érzi – Őt – lovaglás közben is?

– Igen, de nem olyan határozottan.

Niniver időnként megfeledkezett róla, hogy Marcus valami módon kapcsolatban áll a földdel. Az egész kissé misztikus volt, habár a Hölgy ereje olyan egyértelműen jóindulatúnak tűnt, hogy Niniver nem látott okot a félelemre – csakis üdvözölni tudta. Neki és a klánnak minden lehetséges segítség jól jött.

– Még a Papa is... – Rájött, hogy hangosan gondolkodik, de amikor Marcus ránézett, folytatta.

– Nem hiszem, hogy valójában *hitt* benne, bár mindig is nagyon... tiszteletteljes volt mindennel kapcsolatban, aminek köze volt a Hölgyhöz. Emlékszem, azt mondogatta, hogy nincs okunk a Hölgy rossz oldalára kerülni.

Marcus felhorkant.

– Ez Manachanre vall!

Ninivert hatalmukba kerítették az apja emlékei – nem a legutóbbiak a halála előtti néhány évből, hanem gyermekkori emlékei, amikor életnagyságúnál is nagyobb figuraként betöltötte a kislány egész világát.

Többször is az arcán érezte Marcus pillantását, de a férfi nem szólt többet, és Niniver sem. Elgyalogoltak addig a helyig, ahol a lovakat hagyták. Marcus a nyerge mögé kötötte az őzt, aztán nyeregbe emelte Ninivert; a lány hívta a kopókat, míg Marcus is lóra ült. Lovaik fejét az öreg Egan farmjának irányába fordították.

* * *

Másnap Marcus elkísérte Ninivert – amint azt a lánytól megtudta – rendszeres és szokásos lovaglására a birtokon.

Magában nagyon elégedett volt, amiért Niniver meghívta, hogy tartson vele. Egyébként is kilovagolt volna a lánnyal együtt, de külön ajándék volt, hogy nem kellett bizonygatnia: nem tudja megvédeni Ninivert, ha nem megy vele. Főleg most, hogy nem is volt olyan könnyű értelmesen megmagyarázni, mint korábban, hogy kitől is kellene megvédenie Ninivert.

A lehetséges klánbeli kérők, akiknek a kellemetlenkedései miatt eredetileg segítséget kért, nyíltan lemondtak Niniver becserkészéséről. Habár a klán véneit ugyanúgy nyugtalanította a lövöldözés, mint Marcust, az elkövetőnek nyoma sem volt, és egyre inkább hajlottak arra, hogy tényleg csak egy arra kószáló vadász eltévedt golyója találta el Oswaldot.

Minden jel arra mutatott, hogy jelenleg nem fenyegeti valós veszély Ninivert, így aztán nincs is mitől megvédeni őt.

Ez azonban nem jelentette azt, hogy Marcus hajlandó lenne eltérni, hogy a lány egyedül járja be lóháton a birtokot.

A kastélytól keletre vették az irányt, majd délnek fordultak, útközben megálltak, és mindenkivel elbeszélgettek, akit a földeken megláttak, azon kívül megálltak a farmoknál és egyéb házaknál is.

Marcus bement a házakba is Niniver nyomában, a fejét mindig le kellett hajtania a gerendák miatt, hogy a lány mögött maradjon. Gyorsan kiderült a Marcusra vetett sietős, lopott pillantásokból, hogy a klántagok – csakúgy, mint a vének – úgy tekintik a jelenlétét, mint a Niniver iránti érdeklődésének egyértelmű jelét.

Mindez rendjén is volt, és Marcus szerencséjére Niniver a beszélgetések és csevegések során ügyet sem vetett a klántagok szemében oly nyíltan tükröződő várakozásra.

Amikor Egan farmjához értek – ezúttal beljebb is szándékoztak menni, nem csak az istállóban lévő kutyaólakig – Marcus megtudta, hogy az öreg a lányával, annak férjével és két fiukkal lakik együtt. Az egyik fiú már nős volt, és a felesége nemrégiben ikreknek adott életet.

Marcus maga is egy ikerpár egyik tagja volt, valamiféle kapcsolatot érzett velük. Amikor az édesanya, aki nyilvánvalóan jól ismerte Ninivert, kezébe nyomta az egyik szorosán bepólyált kis batyut, Marcus szemei és érzékei semmi másra és senki másra nem tudtak odafigyelni.

Niniver arckifejezése, ahogy rámosolygott a kisbabára, és nevetve hagyta, hogy a csecsemő belekapaszkodjon a hajfürtjeibe, annyi szeretetet és odaadást sugárzott, hogy Marcusnak szó szerint elállt a lélegzete.

Szinte mozdulatlaná dermedt a látványtól.

Abban a pillanatban világosan látta, miért választotta a klán Ninivert a vezérének. Annak ellenére, amit addig gondolt, nem a származása miatt tették, hanem a lány gondoskodó hajlama miatt, aminek teljes szívével, teljes lelkével átadta magát.

Azt már korábban észrevette, hogy Niniver az a fajta ember, aki örömmel ad másoknak, és

többé-kevésbé ez élteti. Most azonban, amint madonna-mosollyal ringatta a karjában a kisbabát és halkán gügyögött neki, amitől a gyermek mosolygott és gurgulázva nevetett, más is megmutatkozott Niniver jelleméből: az a feltétel nélküli szeretet, amelyet Marcus senki másban nem látott, és amely a lelke legmélyéig felkavarta és alázatra bírta a férfit.

Közelebb ment Niniverhez, mintha valami láthatatlan erő odavonta volna, és nem tudta, hogyan, de meg akarta érinteni a rajta ragyogó örömet.

Niniver mosolyogva ránézett, amitől olyan érzése támadt, hogy az aranyló dicsfény őt is beborítja.

Marcus attól tartott, hogy az elsöprő elragadtatottság kiülhet az arcára, ezért kényszerítette magát, hogy lenézzen a kicsire.

– Tessék!

Mielőtt tiltakozhatott volna, Niniver a karjába tette a csecsemőt. Újdonsült nagybácsi lévén, tudta, hogyan kell tartani a csecsemőt, ösztönösen úgy is tett, és karjában ringatta a bepólyált kis teremtményt.

A büszke apa is közelebb jött, és esetlenül nagy kezével gyengéden megsimogatta a baba arcát.

– Igazi kis ördögfióka lesz belőle, semmi kétség!

Marcus némileg meglepődött saját magán: másodperceken belül bekapcsolódott a vicces társalgásba, amelynek során próbálták megjósolni, milyen jövő vár a két fiúcskára.

Mint jól ismert ikerhez, tanácsért fordultak hozzá: először Niniver, majd a szülők, a nagyszülők, sőt a dédszülők is. Ninivert és őt teával kínálták, amit az édes pogácsával együtt elfogadtak, de utána – láthatólag kelletlenül – Niniver sürgetésére továbbindultak. Ám ahogy fej fej mellett vágattak a szikrázó napsütésben, Marcus érezte, hogy az előbbi közbjátékot soha nem fogja elfelejteni.

A gondolat, hogy Niniver az ő fiát tartja a karjában, és így mosolyog a gyermekre...

Mire Ned három hosszút lépett, Marcus máris az elméje mélyére számúzta a megidézett látomást. Még hosszú lovaglás állt előttük.

Miközben körbejárták a birtokot, és megálltak minden, a klánhoz tartozó család házánál, Niniver bizonyos mértékben megkönnyebbült, mivel egyre nyilvánvalóbbá lett, hogy Marcus őszintén érdeklődik a foglalatosságai iránt – nem pusztán azért jár a sarkában, mert kötelességének érzi. Ahogy egyik farmtól a másikig lovagoltak, Niniver azon a kérdésen tépelődött, hogyan bírja Marcust maradásra, mivel marasztalja a birtokon, hogy a viszonyukat folytathassák.

Még csak most lettek szeretőik, és Ninivernek valami azt súgta, hogy még nagyon sok tanulnivalója van, sok mindent meg kell tapasztalnia, és meg kell ismernie. Mindent akart, amit csak meg tudott ragadni – Marcusból és az együtt töltött időből. Ám ehhez az kellett, hogy a férfi maradjon, annak ellenére, hogy a klántagok letettek a lánykérésről, és Niniver nem tudott több Rafferty-féle figuráról, akivel üzletelnie kellene...

Egy lehetséges megoldás ötlött Niniver eszébe, amint megrántották a gyeplőt a Bradshaw-ház előtt. Egyelőre félretette, amíg a nagydarab farmer és felesége köszöntötte őket, és a termés kilátásairól beszélgettek. Bradshaw a klán egyik előljárója és a növénytermesztő farmerek szóvivője volt. Az ő támogatása a klánon belül létfontosságú volt, és Niniver mindig is csodálkozott rajta, hogy minden tekintélyét latba vetette mellette.

Tekintettel a pénzügyek tengerének zátonyaira, amelyek között Niniver a klán hajóját úgy próbálta kormányozni, hogy el ne süllyedjen, Bradshaw véleményére különösen odafigyelt.

Amikor indulóban voltak, Niniver búcsúzóul a lelkére kötötte, hogy szóljon neki, ha a farmmal kapcsolatban bármilyen ügyben segíthet, ám Bradshaw csak komoran bólintott.

– Vigyázzon magára, úrnőm! Nehogy azt higgye, hogy nem értékeljük mindazt, amit tesz!

Bradshaw visszafordította a tekintetét Marcusra, és búcsúzóul odabólintott neki.

Niniver Oswald nyergéből látta, hogy Marcus válaszul meghajtja a fejét, aztán megfordította Nedet, és egymás mellett haladva elviharzottak a kastély irányába.

Közeledett az ebéidő, nem enyelegtek egymással, így aztán Ninivernek volt alkalma gondolkodni.

Amikor az istállóhoz közeledve lassítottak, elkapta Marcus pillantását.

– Mostanában nem környékeztek meg Nigel és Nolan barátai. – Ninivernek erőfeszítésébe került ártatlanul tágra nyitni a szemeit. – Azon gondolkodtam, vajon McDougal elhíreszteli-e, hogy

letettem a gyászt, vagy megtartja magának. Mit gondol?

Marcus hunyorított, de Niniver úgy időzítette a kérdést, hogy nem volt lehetősége azonnal válaszolni: megjelent Sean és Mitch, és kisebb kavarodás támadt, amikor megálltak, átadták nekik a gyeplőt, Niniver pedig várta, hogy Marcus leemelje a nyeregből – most már előre örült neki, tulajdonképpen ez volt a bokaficam legszerencsésebb következménye.

Így a kérdésnek volt ideje leüledni Marcus elméjében.

Miután leadták a lovakat, és a kastély oldalsó bejárata felé sétáltak, Niniver kérdő oldalpillantást vetett a férfira.

Marcus arckifejezése kifürkészhetetlen volt, szokás szerint lehetetlen volt olvasni belőle, ám amint összetalálkozott a tekintetük, Niniver sötétnek és viharosnak látta a felszín alatt.

– Nem akarok találgatásokba bocsátkozni, hogy egy McDougal-féle alak mi mindenre lehet képes, de – kinyitotta az ajtót Niniver előtt – biztos, hogy meg fogjuk látni.

A lány belépett a házba, Marcus követte.

Meg *fogjuk* látni. Niniver máris jobb kedvre derült.

Marcus becsukta az ajtót, és Niniver mellé szegődött, végigmentek a folyosón az előcsarnok felé, és tovább, az ebédlőig. Marcus kissé gondterhelt arckifejezéssel így szólt:

– Mióta Ayrben találkoztak, McDougal nem próbált a közelébe férkőzni. Talán elérte a célzást. De ha jól emlékszem, más cimborái is voltak Nigelnek és Nolannek, akik érdeklődést mutattak maga iránt.

Rápillantott Niniverre, ő pedig határozottan bólintott.

– Igen. Többen is. Legalább hárman megjelentek. Kimentettem magam, amikor meglátogattak, azzal az ürüggyel, hogy gyászt viselek. – Gyors pillantást vetett Marcusra. – De ezt már nem mondhatom. Ha eljönnek, muszáj lesz fogadnom őket. Általában befolyásos helyi családok fiai – ha nem vagyok hajlandó találkozni velük, azt fogják hinni, hogy semmibe veszem őket.

Marcus felnézett, amint odaértek az ebédlő nyitott ajtajához. Előre engedte Ninivert, és remélte, hogy elég jól álcázott választ adott arra a megjegyzésre, hogy a lány esetleg kénytelen lesz Nigel és Nolan rosszéletű cimboráit szórakoztatni. – Majd meglátjuk, mi lesz. Ha bármelyikük idejön, és látja, hogy itt tartózkodom, biztosan másképp fogják látni, hogy magára erőltethetik-e a társaságukat.

És ha mégsem, Marcus boldogan elmagyarázza nekik, mi a helyzet.

Lebiggyesztett ajakkal követte Ninivert a szobán keresztül, és kihúzta neki a széket. Épp most kínált fel egy újabb okot a lány, amiért minél hamarabb megkérhetné a kezét, ráadásul a tökéletes ellenérvet is arra az esetre, ha megkérdőjelezné Marcus huzamos itt-tartózkodását.

* * *

Másnap este Marcus Niniver és Miss Hildebrand oldalán sétált, amint visszafelé tartottak a szalonba vacsora után. Kellemes volt így az élet. Egyetlen dolog koronázhatta volna meg a napját: ha Niniver beleegyezik, hogy hozzámegy feleségül.

Marcus kezdte úgy értelmezni a lánykérési hadjáratot, mintha sok szálból kéne összefonnia azt a kötelet, amellyel végül magához kötheti Ninivert. A vadászattal töltött nap személyes vonatkozásban is közelebb hozta őket egymáshoz; ma, amikor a lány visszavonult a könyvtárba reggeli után, hogy számviteli ügyekkel és egy banki levéllel foglalkozzon, Marcus a korábbi bizalomra építve vele tartott. Marcusnak finoman biztatnia kellett Ninivert, de elnyerte jutalmát: először csak tapogatózva – mintha Niniver azt gondolta volna, hogy ő maga a kezdeményező – kikérte a férfi véleményét. Marcus megosztotta vele, Niniver pedig felengedett, és viszonzásul nyíltabban és biztatóbban kezdett viselkedni, és ekkor Marcus tanácsot is adott neki.

Egész nap a könyveléssel foglalkoztak a könyvtárban. Marcus sok újabb részletet tudott meg a klán pénzügyeivel kapcsolatban – és a végén még jobban elhűlt, hogy egy előkelő fiatal hölgy, aki egyáltalán nem részesült a birtok irányításával kapcsolatos képzésben, még kevésbé tanult pénzügyi ismereteket, képes felfogni ezeket a bonyolult dolgokat, és ilyen sok mindent el tud érni.

Minél többet tudott meg Niniverről, annál inkább... elbűvölte és zavarba hozta a lány, ugyanakkor

tisztelettel és büszkén nézett rá.

Úgy intézte, hogy gyorsan szót válthasson Miss Hildebranddal, mielőtt Niniver csatlakozott hozzájuk a szalonban vacsora előtt. Most, hogy Miss Hildebrand visszatért a szalonba, egyenesen a zongorához ment.

– Kell egy kis vidámság az után, hogy egész nap keményen dolgoztak azokkal az elszámolásokkal, kedvesem! Majd én játszom, és biztosra veszem, hogy Mr. Cynster szívesen felkéri egy táncra. – Miss Hildebrand eligazgatta terebélyes szoknyáit, és leült a zongora mellé. Felnyitotta a hangszer tetejét, és kristálytisztan, ártatlan tekintettel felnézett.

– Talán egy keringőt?

– Pompás! – Marcus megállt Niniver mellett. Amint a lány odafordult, meghajtotta a fejét, és a kezét nyújtotta. – Ha megtisztelne ezzel a táncsal, Lady Carrick, örökre lekötelezne.

Niniver felnevetett, de azonnal a férfi kezébe helyezte az ujjait.

– Nem vagyok benne biztos, Mr. Cynster, hogy önnek ez jogában áll. – Amint a könyökhajlatához húzta Ninivert, ő pedig a férfi vállára tette kis kezét, Marcus éjkék tekintete még mélyebbé vált. – Az elmúlt napok folyamán én lettem örökre az adósa, és ha táncolni óhajt velem, öröömre szolgál, hogy a partnere lehetek.

Marcus kilépett: Niniver szemébe nézett, és pörgette-forgatta végig a szobán. A túlsó végén lelassított, tekintetük még mindig összekapcsolódott, és Marcus olyan halkán, hogy csak Niniver hallhatta, így szólt:

– Ezek a pillanatok nem a fizetségről, kárpótlásról, de nem is a jutalmazásról szólnak. Számomra az ilyen pillanatok, meg majd azok, amelyeket az éjjel együtt töltünk – azok a percek, amikor együtt nevetünk és örülünk –, semmi másról nem szólnak, csak kettőnkéről. Rajtunk kívül csak az élvezetről, meg arról, hogy örülünk egymásnak. Élvezzük az együttlétet.

Niniver a szemét fürkészte, az arckifejezését, és semmi mást nem látott, csak a teljes őszinteséget. Amikor visszagondolt az elmúlt néhány napra és éjszakára, el kellett ismernie, hogy számára a tiszta élvezet pillanatai, az egyszerű örömök, a meghitt boldogság... ugyanazt jelentették. Olyan pillanatok, amikor osztoztak az élvezetben, az élményekben. És ez a közösség csak fokozta az örömeiket.

Marcus visszakormányozta kettőjüket a szoba másik végébe. Szemét még mindig nem vette le Niniveréről, kissé félrebillentette a fejét.

– Kérem, mondja, hogy ugyanígy érez!

Hangjában semmi könnyelműség vagy kacérkodás nem volt; sőt, sebezhetőnek mutatta a férfit. Niniver szemében zavarodottság tükröződött.

– Valóban ugyanígy érzek. – Egy pillanat múlva bevallotta:

– Nem vagyok hozzászokva, hogy valakivel megoszthatok valamit, nem is beszélve a közös pillanatokról. Részben ez az oka, hogy néha... bizonytalan vagyok. – Miközben még egy fordulón végigsöpörtek, Niniver röviden Marcus felé intett. – Még táncpartnerem is alig akad.

Marcus erre lebiggyesztette az ajkát, és Niniver érezte – valóban érzékelte –, hogy a férfi ellazul.

– Ez esetben – Marcus megvillantotta a mosolyát, majd a következő pillanatban még nagyobb sebességre kapcsolt – a lehető legjobban ki kell használnia!

Niniver apró sikolyt fojtott el; úgy érezte, elrepül. Mintha eddig Marcus visszafogta volna magát, de most már teljesen szabadon járták a keringőt.

Hildy észrevette, és még élénkebb tempóban kezdett játszani.

Niniver nevetni kezdett, aztán Marcus is.

A lány hagyta, hogy tovább pörgesse őt, megszedült a túláradó gyönyörűségtől, és átadta magát az egyszerű élvezetnek, amikor szabadon osztozhatnak a pillanat örömeiben, nyíltan, korlátozás nélkül.

Ekkor Niniver elméjének egy sötét zugában felütötte a fejét az óvatosság, de ő – mint eddig mindannyiszor, amióta meghitt együttlétüket kezdeményezte – visszaszorította, azzal az indoklással, hogy mivel viszonyuk elkerülhetetlenül, és minden bizonnyal igen hamar véget ér, az egyetlen észszerű dolog, amit tehetnek, az, hogy a csoda és öröm minden kínáló pillanatát

megragadják és magukhoz ölelik – minden pillanatot, amikor osztozhatnak az egyszerű örömök élvezetében.

* * *

Néhány órával később Marcus hanyatt feküdt Niniver ágyában, a lány meleg batyuként simult az oldalához. Elnehezült a kielégüléstől, egészen a csontja velejéig ellazult. Mielőtt megadta magát az álomnak, a homályos sürgetés, hogy tovább nyomuljon, és bebiztosítsa magának Niniver kezét, arra készítette, hogy újra áttekintse a helyzetet. Most megkérhetné? Elég ideig várt már?

Niniver már szerelmes belé? Legalábbis annyira, hogy feleségül menjen hozzá?

Marcus úgy érezte, hogy az időt kölcsönkapja, de hogy miért, azt nem tudta biztosan. A klántagok részéről megszűnt a nyomás, csakúgy, mint az esetleges fenyegetés. Ami a Nigel és Nolan barátai által képviselt veszélyt illeti, az abban a pillanatban semmivé válna, ahogy Niniver igent mond neki. Túlzott önteltség nélkül Marcus úgy gondolta, hogy nincs az a helyi nemesember, aki szándékosan az ő vagy a családja tyúkszemére akarna lépni; ha egyszer bejelentik az eljegyzést, Niniver védve lesz az efféle férfiaktól.

El kellett ismernie, valamelyest meglepődött, hogy Ramsey McDougal nem kürtölte szét: Niniver letette a gyászt. Abban az esetben a lány szabad prédává válna... talán ez a magyarázata annak, hogy McDougal tartja a száját. Lehet, hogy terve van Niniverrel kapcsolatban...

Annak ellenére, hogy hatalmába kerítette a kielégültség érzése Marcus feszült volt. Glencrae még nem adott hírt magáról, de hát idő kell a levélnek, míg odaér. És lehet, hogy maga Dominic nem tud eleget, lehet, hogy a Felföld távolabbi vidékéről kell információkat szereznie... Még napok telhetnek el anélkül, hogy Marcus hírt kap felőle. Csak napok múlva tudja megfelelően mérlegelni a kérdést, és eldönteni, hogy szükséges-e személyesen meglátogatnia McDougalt.

Mindazok után, amit az utóbbi napok során látott és hallott, hajlandó lett volna egy kis közvetlen fenyegetést alkalmazni.

Továbbra is elképedt azon, amit a klán elszámolásaiban látott – hogy fivéreinek köszönhetően mekkora nyomás nehezedik Niniverre pénzügyi szempontból, de ő nem adja fel, és mindenekelőtt azért küzd, hogy a klán szükségleteit kielégítse.

Kerül, amibe kerül, sok esetben pusztán megátalkodott csökönységének köszönhetően, Ninivernek sikerül a felszínen maradnia.

Amennyire Marcus meg tudta ítélni, Niniver hamarosan túljut a nehezén a birtokkal kapcsolatban. Évekbe is beletelhet, mire a klán pénzügyileg megerősödik, de Niniver nem hagyta, hogy elsüllyedjenek, és a klán ismét elég biztos lábakon állt. Ha nem merül fel újabb anyagi probléma, Niniver felvirágoztathatja a klánt, és így teljesítheti apjának tett fogadalmát.

Ha hozzámegy feleségül, nincs az a pénzügyi veszély, amely letéríthetné a klánt a jó útról, mert Niniver férjeként Marcus azt nem hagyná. Gondja lenne rá, hogy a megmaradt gyengeségeket kiküszöbölje, akár tanácsadással vagy útmutatással – vagy, ha szükséges, közvetlen pénzügyi segítség útján. Azt azonban nem engedheti, hogy Niniver figyelembe vegye, milyen értékes lehet Marcus a klán számára, amikor eldönti, hogy hozzámegy-e – már amennyire rajta múlik.

Valami erősebb dolog kell, ami felülmúlja és háttérbe szorítja mindezeket a gondolatokat.

A szerelem.

A férfiak többségénél Marcus jobban ismerte a szerelmet, de nem tudta teljes mértékben megérteni.

Legtöbb férfi ismerősétől eltérően, próbálta segítségül hívni, felkelteni, és a saját javára felhasználni a szerelmet – rá akarta venni Ninivert, hogy feleségül menjen hozzá. Kész volt szívvel-lélekkel átadni magát az érzésnek, ha Niniver viszontszereti.

Azt azonban még mindig nem tudta, mit gondol Niniver – és mit érez.

Vajon szerelmes-e belé, vagy csak annak örül, hogy viszonyt kezdett Marcusszal?

Marcus eddig nem próbált női gondolatokban olvasni, hiszen nem volt rá szüksége. Most azonban...

A tettek hangosabban beszélnek a szavaknál. Marcus jól tudta ezt, tehát...

Ha ez így van, akkor korábbi éjszakai együttléteik, amelyek a ma esti csúcshoz vezettek, azt mutatják, hogy Ninivert minden bizonnyal már csak egy hajszál választja el tőle, ha ugyan nem szerelmes máris Marcusba. Legalábbis úgy vélte.

Minden éjjel, amikor együtt voltak, a kapcsolatuk – ahogy ajkukkal, nyelvükkel, érintésekkel és simogatással beszéltek egymáshoz, végül pedig a testükkel – elmélyült és kibontakozott, egyre erősödött, és egyre szövevényesebbé vált.

Olyan nyelven kommunikáltak, amelyet mindketten csak most tanultak, és próbálgatták a határait, mit lehet így elmondani – mit fedhetnek fel ennek a nyelvnek a segítségével, és miben osztozhatnak.

Egyszerre felvillanyozta és megrémítette őket, mint egy pompás kaland.

Egyszerre élték át, együtt kalandoztak; efelől Marcusnak nem volt kétsége.

Ma éjjel olyan mértékben megnyíltak egymás előtt – érzelmileg kiszolgáltatva, teljesen szabadon osztoztak mindenben –, hogy az minden tekintetben szinte kifacsarta Marcust, ugyanakkor sokkal inkább kielégítette, lelkesítette és jobban elragadták az érzelmei, mint azt valaha is el tudta képzelni.

Niniver korlátok nélkül átadta magát, nemcsak a testét, de amint azt Marcus érzékelte, a szívét is, ő pedig minden levegővételével, minden sóhajával felzárkózott a lányhoz. Minden tekintetben, minden szinten egyesültek.

Biztos, hogy szereti Marcust – legalábbis eléggé szereti.

Eléggé ahhoz, hogy a férfi megkérje a kezét.

Marcus hagyta, hogy a következtetés végigfusson az elméjén, és várta, hogyan fog nyugvópontra jutni.

Majdnem meg is történt, de nem teljesen. Most azonban itt volt az ideje, hogy elszánja magát, elérkezett az utolsó kerítéshez, azon is át kell vetnie a szívét, de maradt még egy tennivalója, hogy előkészítse a terepet. Még egy utolsó lépést meg kellett tennie, ha növelni akarta az esélyét, hogy Niniver így válaszoljon: Igen. Igen.

TIZENKETTŐ

Azon gondolkoztam... – Marcus elkapta Niniver pillantását, miközben felállt, és kihúzta neki a maga mellett lévő széket az ebédlőasztalnál. Megvárta, míg leül; amikor aztán Niniver kérdően ránézett, ő is elfoglalta a helyét, felvette a villát, és beledöfte a kedgeree-be. – Át kellene szaladnom Bidealeighbe – csak hogy megnézzem, nem kell-e valamit megcsinálnom odaát – és azon gondolkoztam, nem lenne-e kedve velem tartani?

Csak hogy megnézzem... Niniver visszanyelte a nyelve hegyére toluló tiltakozást, a küszöbönálló, fojtogató csalódottsággal együtt, és hamisítatlan elragadtatással mosolygott – vagy legalábbis ezt remélte –, hogy elrejtse a hihetetlen megkönnyebbülést. – Igen, persze. Nagyon szívesen. – Mosolya ostoba vigyorra torzult, amit nem lehetett eltitkolni. Figyelmét a saját tányérján felhalmozott kedgeree-re irányítva hozzáfűzte:

– Ma nincs találkozási senkivel, az elszámolás készen van, nincs miért sajnálnom az időt. És nem jártam Bidealeighben – vagyis a Hennessy farmon –, amióta az öreg Hennessy olyan házsártos lett. Jobban mondván, mióta magát meglátogattam, ami azt illeti. – Niniver összevissza fecsegett, de nem bírt magával a boldogságtól.

Marcus nem megy el! Csak ez számított. Nem akarta tudni, miért szándékozik a férfi továbbra is a kastélyban maradni; amennyiben vele együtt vissza akar térni, és legalábbis a közeljövőben itt marad, úgy Niniver elégedett volt.

Nem akart végett vetni a viszonyuknak, hiszen még annyi mindent nem tudott. Múlt éjjel úgy érezte, hogy ők ketten valamiféle mesebeli csoda szélén egyensúlyoznak.

Ellenállhatatlanul magával ragadta a gyönyörűség, amely kettejük kapcsolatából született. Egyelőre nem tudta volna elviselni az elvesztését.

Rövidre fogta a reggelit. Felemelte a teáscsészéjét, belekortyolt, aztán hátratólta a székét, hogy kinézzen az ablakon. – Megint gyönyörű napunk van – habár nem fogunk messzire lovagolni.

– Azt gondoltam, ha van ideje, egy kicsit messzebbre is mehetnénk, megnézhetnénk a kutyáimat. – Marcus eltolta maga elől az üres tányért. – Egy kicsit meg is futtathatnám őket.

Niniver szembefordult a férfival.

– Jó lenne! Nem láttam a farkáját, amióta fent, a gerincen találkoztunk, és akkor is csak egy pár állatot vitt magával.

– Nincs olyan sok kutyám, mint magának. – Marcus hátradólt a székében, és a kávécsésze fölött találkozott a tekintetük. – Csak két tenyésztővel állok kapcsolatban, és kívülről hoztattam tenyészkanokat.

Ninivernek nem kellett színlelnie a mohó érdeklődést.

– Nagyon szeretném látni őket! Ki tudja? Talán keresztezhetnénk is a kutyáinkat.

– Nem bánnám, ha nálam is megjelenne valamelyik vérvonalban az a levegőben szimatoló képesség.

Niniver bólintott. – Majd felmérjük őket. – Letette a csészéjét, és hátratólta magát az asztaltól. – Át kell öltöznöm. Találkozzunk az istállónál!

Marcus elmosolyodott.

– Felnyergeltetem a lovakat, és várom.

Niniver tudatában volt annak, hogy szélesen mosolyog – szinte sugárzóan –, miközben elhagyta az ebédlőt és gyorsan áthaladt az előcsarnokon, majd megint fel a lépcsőn. Amikor a szobájába ért, becsukta az ajtót, és a boldogság hullámain keringőzve odatáncolt a ruhásszekrényhez.

Saját magát kinevetve szélesre tárta a dupla ajtót, benyúlt a szekrénybe, és előhúzta a lovaglóruháját. Az ágyra hajította a nehéz szoknyát, a hozzáillő alsóneműt és a testhez álló bársonykabátot, aztán a komódhoz ment, hogy megfelelő blúzt keressen.

Nem is tudta pontosan, minek örül annyira. De már olyan régen nem érzett valódi boldogságot,

hogy kisebbfajta csodának tűnt, hogy ismét meglátogatta őt, ráadásul ilyen ellenállhatatlan erővel.

Marcus és kettejük kapcsolata – minden, amiben osztoztak, nemcsak éjszakánként, hanem a nappal óráiban is – boldoggá tette Ninivert.

Könnyű volt a szíve, szinte énekelt.

Megint hinni tudott az életben – tudta, hogy jönni fog jó is, meg rossz is, sőt küzdelmes és aggodalmas időszakok is következhetnek.

Gyorsan kibújt a délelőtti ruhájából, magára öltötte a kiválasztott blúzt – egy rendkívül nőies, fodros darabot. Eltartott még pár percig, mire felvette a nadrágot és a szoknyát, aztán a vállára vetette a kabátot. Megkereste a csizmáját, lerúgta a házi papucsot és leült csizmát húzni.

Az utóbbi néhány évben csak a küzdelmet és az aggodalmat ismerte, a nyugtalanságot és a szorongást, sőt a pusztulást, rombolást és a félelmet.

De most... miközben tudta, hogy maradtak gondjai, hogy még sok akadályt le kell küzdenie, mégis úgy érezte, hogy... duzzad az erőtől. Emelkedett hangulatban volt, és sokkal inkább bízott benne, hogy – jöjjön, aminek jönni kell – megtalálja a maga útját.

Hogy megmenti a klánt, és teljesíti apjának tett fogadalmát.

Felállt, dobogott a lábával, hogy helyreigazodjon rajta a csizma, aztán gyorsan végigsimitotta a haját – elég szoros kontyba volt összefogva. Felkapta a lovaglőkesztyűjét az íróasztal tetejéről, kinyitotta az ajtót és a lépcső felé indult.

Egy új nap, amikor megtudhat valamit Marcusról. Egy új nap, amikor jobban megismerheti önmagát, és mindazt, amit az élet számára tartogat.

Mosolyogva leviharzott a lépcsőn.

* * *

– És mikor fogja *már* megkérni a kezét?

Marcus felszegte a fejét, és Ned háta fölött kőmerev arccal rábámult Seanra.

Sean vállat vont.

– Mindenfélét beszélnek a klántagok – végtére is az úrnőnkéről van szó! Jó lenne tudni.

Marcus lefelé nézett, miközben megszorította Ned hevederét. Első gondolata az volt, hogy megmondja Seannak – és rajta keresztül a klánnak –, hogy törődjenek a maguk dolgával, viszont eddig támogatták Marcust... Ha Niniver lenne az ő helyében, biztosan teljesen helyénvalónak találná a kérdést.

– Időt akarok adni neki, hogy jobban megismerjen, nem akarom sürgetni. A hölgyek szeretik, ha udvarolnak nekik.

Sean felhorkant.

– Maga tudja!

Marcus visszazívta a választ, miszerint eddig egyetlen hölgynek sem udvarolt – nem kell mondani, hogy újonc volt ezen a téren. Bár senkivel sem beszélte meg azt a tervét, hogy elveszi Ninivert, nem lepte meg, hogy a klán szemmel tartja – és nyilvánvalóan nagyon érdeklődnek: mi másért állították volna félre az útjából a többi kérőt? Abban egészen biztos volt, hogy az egész klán tud róla: az úrnőjük megosztja vele az ágyát. Ahogy errefelé mondják, legalábbis a kézfogót meg kell tartaniuk, ami Niniver és az ő olvasata szerint az eljegyzést jelentette.

Felnyergelték és felkantározták Nedet és Oswaldot az istállóban lévő szabad területen. Sean megnézte Oswald sebesült horpaszát, aztán megfordította a pejt, és a nyitott istállóajtóhoz vezette.

– Jó lesz, ha összeházasodnak – és minél hamarabb!

Marcus megragadta Ned kantárját, és Oswald nyomában vezette a nagytestű szürkét.

– Biztosíthatom, hogy úgy lesz! – Talán még ma, miután körbevezeti Ninivert Bidealeighben. Ha Ninivernek imponál, milyen anyagi javakat vihet Marcus a házasságba, és esetleg a kopók miatt kísértésbe esik – talán majd akkor szerencsét próbál.

Marcus tudatosan döntött úgy, hogy elviszi a lányt Bidealeighbe; a múlt éjszaka eseményei hatására úgy érezte, a lánykérés pillanata már egészen közel van, de még egy kis biztatásra volt

szüksége.

Ez utóbbi tény még mindig ott motoszkált az elméjében.

Marcus Nedet vezette, követték Seant és Oswaldot az istállóudvarra.

Niniver jött feléjük, napsugaras mosollyal az arcán. Amikor meglátta Seant Oswalddal, intett neki, hogy az udvar egyik oldalán álló felhágókőhöz menjenek, és ő is irányt változtatott, hogy ott csatlakozzon hozzájuk.

Marcus megállította Nedet, csizmáját a kengyelbe igazította, és nyeregbe pattant. Csak miután elhelyezkedett, és megfogta a kantárt, döbbsent rá, hogy elmulasztotta a lehetőséget: felemelhette volna Ninivert a nyeregbe. Figyelte, ahogy a lány felkapaszkodik a lóra, eligazítja a csizmáját és a szoknyáját, és belül megvonta a vállát; semmi kétség, túl vannak már azon az időszakon, amikor minden alkalmat meg kell ragadni az érintésre.

– Hát akkor? – kiáltotta Niniver az udvar másik végéből. Miután Marcus bólintott és az istállóudvar kapuja felé intett, Niniver elindította Oswaldot. – Gyorsabb lesz a földeken át vezető ösvényen. Menjen előre – én majd követem.

– Rendben! – Marcus hazafelé fordította a lovát – legalábbis Ned ezt gondolta. Amint elindultak, és Ned jókora patái a bejárón kopogtak, szorosán mögötte Oswald patáinak csattogása aláfestésként szolgált, Marcus rádöbbsent, hogy saját belső iránytűje máris az ellenkező irányba mutat; számára már nem Bidealeigh jelentette az otthont.

* * *

A Carrick-kastélytól Bidealeighbe lovagolni nem telt sok időbe, főleg nem a mezőn keresztül. Útközben Niniver egy lóhosszal lemaradva követte Marcust. Amikor keresztezték az országutat, Marcus visszapillantott, és meglepve látta, hogy Niniver arckifejezése korántsem volt már olyan ragyogó és vidám, sokkal inkább zárkózott, szinte komor.

Marcus sosem érzett még ilyet: ebben a pillanatban elszorult a szíve – de fogalma sem volt, mitől, hiszen amint találkozott a tekintetük, Niniver felragyogott, és rávillantotta a legszebb mosolyát.

Marcus visszamosolygott, de aztán kénytelen volt előre nézni. Ahogy Ned hátán átugratott a következő alacsony téglafalon, azt mondta magának, hogy nincs miért aggódni; Niniver bizonyára valami üzleti ügyön töpreng, valami olyasmin, amit még nem beszéltek meg. Később megkérdezi, mi volt az, és majd megoldják. Nincs leküzdhetetlen akadály, nincs köztük igazi gond.

Belovagoltak a bidealeigh-i istálló udvarába. Johnny jött ki eléjük. Arcán mosoly jelent meg, amikor meglátta, ki az.

– Szép napot kívánok, uram! De jó, hogy itthon van!

Marcus lefékezte Nedet.

– Csak egy napra jöttem vissza, úgyhogy ha valamit akarnak tőlem, jöjjenek be a házba egy kicsit később!

– Aha, igen – rendben van. – Johnny Niniver felé intett a fejével. – Nem akarok zavarni.

Marcus leugrott Ned hátáról, átadta a kantárt Johnnynak, és amikor megfordult, látta amint Niniver a földre csusszan Oswald hátáról. Begyakorolt mozdulat volt, láthatólag elég könnyen meg tudta csinálni, bár az utóbbi időben Niniver mindig megvárta, míg Marcusnak kiemelte őt a nyeregből.

Mosolyogva nyújtotta a kantárt Johnnynak.

– Köszönöm – mondta, amikor az elvette tőle.

Aztán megfordult, hogy szemügyre vegye a házat – tette mindezt anélkül, hogy Marcusszal találkozott volna a pillantásuk.

Johnny elvezette a lovakat. Kavicsos ösvény vezetett az istállóudvarból, a gondozott gyepen át a keskeny elülső tornácig.

Marcus Niniverhez lépett.

Ahogy odaért mellé, Niniver röviden feléje nézett, és a ház irányába intett. Az ajkát legörbítette, de most sem emelte fel a tekintetét, hogy Marcuséval találkozzon.

– Bemegyünk?

– Természetesen! – Marcus kézen akarta fogni a lányt, de Niniver előreindult.

Melléje szegődött, mire Niniver színpadiasan levette a lovaglőkesztyűjét. Ez volt az ürügy, hogy lefelé nézhessen, és a jelentős magasságbeli különbség miatt gyakorlatilag elrejtette az arcát Marcus elől.

Míg a bidealeigh-i bejárat felé mentek, Marcus lelkét jeges kéz érintette meg.

Mi az ördög romolhatott el?

Halvány fogalma sem volt róla, de hogy valami elromlott, az biztos.

De ha nem tudta, mi az, akkor nem is tudta kijavítani.

Abban kell bíznia, hogy a lány elmondja neki – végső soron. Ezt az akadályt egyszer már leküzdötték. Niniver megbízott benne annyira, hogy beszéljen az apjának tett személyes fogadalmáról; ha egyszer Niniver feldolgozza az egész szövevényes ügyet, biztosan elmondja neki. Hiszen tudja, hogy Marcus lehozza az égről a csillagokat, csak hogy segíthessen...

Nem tehetett mást, várnia kellett.

És nem erőltethette Ninivert, hogy a bizalmába avassa. Ezt mindig önként kellett megtennie; szíve joga, hogy megtegye. Az ő joga, az ő döntése. Még ha összeházasodnak is... akkor is az ő döntése marad.

Ez csak egy újabb apró kihívás lesz, ha feleségül veszi a klán úrnőjét.

Kész vagyok szembenézni vele, mondta magában Marcus.

Felléptek a tornácra, és Marcus előrenyújtotta a kezét, hogy szélesre tárja az ajtót Niniver előtt.

– Isten hozta Bidealeighben! – Üresen, hivatalosan kongtak a szavai.

Niniver meghajtott a fejét, és belépett az előcsarnokba.

– Köszönöm.

Mrs. Flyte buzgón kisietett a konyhából.

– Ó, hát maga az, uram! Isten hozta itthon! – Ninivert látva, Mrs. Flyte elmosolyodott és pukedlit csinált. – Hölgyem. – Mrs. Flyte Marcusra pillantott. – Kíván valamit, uram?

– Pillanatnyilag nem. – Niniverre nézett, de a lány láthatólag a falak faburkolatát tanulmányozta; nem adott jelt Marcusnak. – Csak ma vagyunk itt. Talán, ha megnéztem a leveleimet, teázhatnánk. – Visszanézett Mrs. Flyte-ra. – Esetleg a nappaliban.

– Igen, uram. – Mrs. Flyte jóváhagyólag bólintott. – Csak csengessen, ha elkészült, és máris hozom a tálcát. – Újabb pukedli után visszavonult a hosszú, zászlókkal ékesített folyosón.

Marcus Niniverhez fordult.

– A leveleim a dolgozószobában várnak. Nem tudom, mennyi időre van szükségem. A nappaliban szeretne, vagy ...

Niniver fejével a folyosó irányába intett.

– Majd a dolgozószobában várok.

Végigvezette a folyosón, és kinyitotta előtte a kényelmes helyiség ajtaját, amelyet dolgozószobának nevezett ki. Nagyjából téglalap alakú volt, nem túl nagy. A három belső fal mentén könyvespolcok húzódtak, helyet adva a válogatott főkönyveknek, és különféle juh-, és szarvasmarha-tenyésztési, valamint növénytermesztési értekezéseknek, és persze kutyákkal foglalkozó köteteknek. A külső fal felét széles ablak foglalta el, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt dél felé. Keleti szőnyeg borította a padlót. Jellegzetes, férfias íróasztal állt az ablak előtt, szemben az ajtóval, előtte a szőnyegen két jókora karosszék terpeszkedett. Marcus bement Niniver után, és becsukta az ajtót.

Niniver egyenesen az ablakhoz ment.

– Nem is gondoltam, hogy ilyen remek innen a kilátás.

– A ház egy hegygerinc peremén áll – a magaslat miatt ilyen szép a kilátás. – Marcus várt egy kicsit, de mivel Niniver nem szólt, csak állt az ablak előtt és kifelé nézett, a férfi megkerülte az íróasztalt, kihúzta a széket, és leült.

Az itatóspapíron felhalmozott levelek egyike sem volt sürgős, és nem volt köztük Glenrae levele sem, de bölcs dolognak tűnt az összegyűlt postával foglalkozni; ha még a mai napon megkéri Niniver kezét, és ő igent mond, akkor a közeljövőben aligha lesz rá ideje.

Miután szortírozta a kupacot, Niniverre nézett. Keresztbe font karokkal állt az ablak előtt, nem mozdult el onnan. Marcus nem hitte volna, hogy ennyire lenyűgözte a kilátás, és bár elég sokáig várt, a lány mintha nem érezte volna a pillantását, nem fordult meg, hogy Marcus szemébe nézzen.

Visszatért a levelekhez, kinyitotta az elsőt, aztán elhelyezkedett, hogy sorban végigmenjen rajtuk.

Végül Niniver adta fel ablak melletti hadállását, és járkálni kezdett a szobában – azonnal magára vonva ezzel Marcus figyelmét. A férfi erővel a válaszlevélen tartotta a szemét, amit éppen írt, de ide-oda csapongó figyelme végül Niniveren állapodott meg.

Utoljára rámutatott az íróasztaltól balra lévő könyvespolcra.

– A kopókról és más kutyafajtákról szóló könyvek ott vannak.

– Ó, köszönöm. – Niniver utolsó szava óta egy örökkévalóság telt el. Átment a szobán, megállt a könyvespolc előtt, és oldalra billentett fejjel olvasni kezdte a címeket a könyvek gerincéről.

Marcus visszaterelte makacs gondolatait az előtte tornyosuló feladatra.

Végül lepecsételte az utolsó levelet is, és a Flyte által postázandók kupacára dobta.

– Szeretné, hogy bérmentesítsem a leveleit?

Marcus felnézett, és látta, hogy Niniver nyitott könyvvel a kezében őt nézi. Ha bérmentesíti a leveleket, Flyte-nak egyszerűen csak be kell tennie őket a táskába. – Ha lenne olyan szíves.

Niniver becsukta a könyvét, visszatette a polcra, aztán odament az íróasztalhoz, és megállt előtte. Marcus átnyújtott neki egy tollat, és közelebb tolta a tintatartót, hogy Niniver elérje. Belemártotta a tollat, és csinos betűkkel ráírt valamit minden boríték sarkára, aztán visszaadta Marcusnak a tollat.

– Tessék – mondta, és kiegyenesedett.

Marcus a lány arcára függesztette a tekintetét, és megpróbált a szemébe nézni.

– Köszönöm.

Niniver meglehetősen tartózkodóan bólintott.

– És most – mondta, még mindig kerülve Marcus tekintetét –, azt hiszem, meg tudnék inni egy kis teát.

Marcus felkelt, és keresztülment a szobán Niniver nyomában; átnyúlt előtte, és kinyitotta neki az ajtót, a lány pedig kilépett. Fürgén haladt végig a folyosón, egészen a túlsó végén lévő nappaliig, úgyhogy Marcusnak nem nyílt alkalma megérinteni a lányt azzal az ürüggyel, hogy kalauzolja a házban.

Utánament a szobába, meghúzta a csengőszinórt, és próbálta meggyőzni magát, az már jó jel, hogy Niniver kifejezetten kérte a teát – ez már haladás, annak a jele, hogy esetleg meg akarja osztani Marcusszal, mi nyomja a szívét. Ámde a férfi érzékei azt súgták, hogy a kettőjük között keletkezett rés már valóságos szakadékká szélesedett.

Niniver leült az egyik karosszékre, Marcus elfoglalta a másikat. Csendben váraoztak; Niniver a kezeit nézegette. Mrs. Flyte besietett a tálcával.

Niniver felnézett, és könnyedén – ahogy szokott – rámosolygott. A házvezetőnőre.

Mrs. Flyte egyik kezében egyensúlyozta a tálcat, míg a másikkal Niniver elé húzott egy alacsony asztalt.

– Ide leteszem a teát, jó lesz?

– Köszönöm. – Niniver figyelte, ahogy Mrs. Flyte elhelyezte a tálcat. – Azt hallottam, hogy a lányának és a vejének most születtek ikrei. Biztos nagy az öröm!

Mrs. Flyte kiegyenesedett, vörös arca széles mosolyra húzódott.

– Ó, igen! Micsoda izgalom! Mostanában sok helyen születtek ikrek, de olyan nagy örömet szereznek.

– Egy fiú, egy lány? – Niniver a teáskannáért nyúlt. – Ezt nem hallottam.

– Két fiú. És a két családban mindenki hihetetlenül boldog. – Mrs. Flyte terebélyes csípőjére tette a kezét. – Persze mindnyájan nagy izgalomban vagyunk. Egyik családban sem voltak még ikrek, és hát tudja, nem számítottunk rá, hogy ketten lesznek. Miért...

Miközben Mrs. Flyte mondta a magáét, Niniver úgy nyújtotta Marcusnak a teáskannát, hogy ne

kelljen ránéznie. Marcus elvette tőle, Niniver pedig felvette a saját csészéjét, hátradólt, biztatóan nézett Mrs, Flyte-ra és belekortyolt a teába.

Marcus figyelte, hogyan válaszolhat Mrs. Flyte Niniver mesterien eltalált kérdéseire. A látszat ellenére a házvezetőnő nem volt éppen szószátyár alkat; Niniver kérdései oldották meg a nyelvét.

Marcus megpróbál legyűrni egy szeletet Mrs. Flyte gyümölcskenyeréből. Biztosan a szokásos példamutató gondossággal készítette, de Marcusnak ma fűrészporrá változott a szájában. A tányérján lévő szétmorzsolódott maradékot visszatette a tálcára.

Nem mintha bármelyik nő is észrevette volna Marcus váratlan és rendkívüli étvágytalanságát. Egészen lefoglalta őket az ikrek nevelésének nehézségeiről folytatott beszélgetés.

Marcus is egy ikerpár tagja volt. A szülei ikres szülők voltak, csakúgy, mint a nővére és a sógora. Ő maga az ikrek nagybátyja volt. Ennek ellenére egyik nő sem vonta be a beszélgetésbe.

Más körülmények között azt gondolta volna, milyen jó, hogy Niniver így belemerül a Mrs. Flyte-tal folytatott eszmecserebe. Most viszont nagyon is jól tudta, mi a fő oka, hogy Niniver a házvezetőnővel cseveg: hogy ne kelljen vele beszélgetnie.

* * *

Ninivernek sejtelve sem volt róla, hogy lehetséges a szívét ilyen kíméletlenül megtámadni, ütni-verní, püfölni. De most nem volt ideje ezen rágódní. Úgy kellett átvészelní a napot, hogy meg tudja őrizni valamiféle méltóság látszatát.

A felmerülő nehézségek azt követelték, hogy figyelmének minden apró részecskéjét e cél elérésére összpontosítsa. Elméjét körülbástyázta, és kíméletlenül távol tartotta hullámzó érzelmeitől. Most nem. Még nem.

Később.

Majd ha lesz ideje a sérüléseit ápolni, a sebeit nyalogatni, összetört szívét gyógyítgatni.

El sem tudta képzelni, hogyan lesz képes egy teljes napot eltölteni Marcusszal Bidealeighben, de azt fogja tenni. Kénytelen lesz. Nem Marcus volt a hibás; a férfi azt vállalta, hogy megvédi Ninivert a külső fenyegetéstől, de a szívét saját magának kell megvédenie.

Ő akarta az ágyába engedni Marcust, és viszonyt kezdeni vele. Ő döntött úgy, hogy önvédelmi ösztönét félretéve engedi – valójában nagy küzdelem árán –, hogy kettejük kapcsolata elmélyüljön és kiteljesedjen.

Tudatosan vállalta a kockázatot, hogy ez – vagy valami ehhez hasonló dolog – megtörténhet.

Most, hogy bekövetkezett, nem vádolhatta Marcust a fájdalomáért – nem tehetta érte felelőssé.

Mire minden apró részletet megtudott Mrs, Flyte újszülött unokáiról a házvezetőnőtől, elfogyott a teája, csakúgy, mint Marcusé.

Mrs. Flyte hunyorított, amikor meglátta az üres csészéket a tálcán.

– Te jó ég, sietnem kell! Elvihetem a tálcát, végeztek a teával?

Marcus jóváhagyólag bólintott, Niniver is beleegyezően mosolygott, így aztán Mrs. Flyte fogta a tálcát, és távozott.

Niniver nézte, ahogy kimegy, és várt; érezte Marcus tekintetét az arcán, de nem fordult felé. A tea mintha egy csipetnyi erőt adott volna neki; meg tudott birkózni a helyzettel.

– Arra gondoltam, hogy esetleg körbevezetném a házban.

Tudhatta volna, hogy ez következik, de nem volt ideje eltervezni, mit mondjon rá. Gyors pillantást vetett Marcusra, de csak a férfi ajkáig emelte a tekintetét.

– Végzett a dolgával?

Marcus ajka megfeszült. Egy pillanat múlva így szólt:

– Beszélnem kell Flyte-tal, és a munkavezetőmmel, Earnesttel. Egyik sem tart soká, de Earnest csak ebédidőben jön vissza, úgyhogy... – Szünetet tartott, aztán így folytatta: – Gondoltam, elfogyaszthatnánk itt egy könnyű ebédet, aztán kimehetnénk a kutyákhoz, mielőtt visszaindulunk a Carrick-kastélyba.

Még az adott körülmények között is elég jó volt a terv. Niniver bólintott. – Jól van. Akkor marad

még... – megfordult, és a kandallópárkányon lévő órára nézett – ...körülbelül egy óránk? – Újra Marcusra pillantott.

A férfi bólintott.

– Durván egy óránk. Mit szeretne csinálni? Megnézni a házat, vagy...?

Niniver nem tudta elképzelni, hogyan tudná megőrizni a hidegvérét, míg a házat nézegetik; azonkívül, hogy a keskeny folyosókon túlságosan közel kerülne Marcushoz – a testéhez, amelyet oly behatóan ismer, és ha úgy tetszik, meg is érintheti –, mi lesz, ha meg akarja mutatni a hálószobáját?

– Inkább a ház körül sétálgatnék egy kicsit – hogy jobban megnézzem a helyet és a kilátást.

Marcus figyelmesen nézte a lányt; továbbra is feléje nézett, nem próbálta elrejteni az arcát. Niniver tudta, hogy semmit sem fog kiolvasni a vonásaiból; az elmúlt évek során megtanulta, hogyan rejtse el az érzéseit egy áthatolhatatlan felszín alá. Marcusszal szemben nem használta ezt a pajzsot az utóbbi időben – lehet, hogy soha nem is akarta volna –, de ez volt az egyetlen lehetősége, hogy átvészelve a napot, tehát magára öltötte, és gondosan rögzítette az arcán. Nyugodtan, hűvösen felvonta a szemöldökét:

– Akkor hát?

Marcus állkapcsa megfeszült, ajkai keskeny vonallá zárultak össze, de beleegyezően bólintott, és felállt.

Niniver nem várta meg, hogy a karját nyújtsa. Talpra állt, és előrement, ki a szobából.

* * *

A ház körül sétálgattak, lassan lépdeltek, miközben Niniver a környező tájat szemlélte, időről időre megállt, feltehetőleg azért, hogy gyönyörködjön a különlegesen szép kilátásban. Vagy csak hogy teljen az idő. Marcus figyelte őt, és azon töprengett, merje-e karon fogni... de már nem érezte, hogy joga lenne hozzá.

Niniver elhúzódott tőle. Szó nélkül, indoklás nélkül, magyarázat nélkül.

Marcus képtelen volt gondolkodni az elméjében uralkodó zűrzavartól, és alig kapott levegőt, úgy összeszorult a mellkasa.

Zsebre dugott kézzel bandukolt Niniver mögött, és nem szólt semmit.

Az ebédet kínos csendben fogyasztották el; bár a Mrs. Flyte által összeállított hidegtál több elismerést érdemelt volna, sem Ninivernek, sem Marcusnak nem volt étvágya.

Gyakorlatilag nem beszélgettek. Niniver továbbra is kerülte Marcus tekintetét. Ámbár amennyiben Marcus az érzékeire hagyatkozott, a lány nem tűnt zaklatottnak.

Egyáltalán *semmilyennek* nem tűnt. Marcus nem tudott Niniver érzéseiben olvasni; arckifejezése ugyan nem volt üresnek mondható, de egyáltalán nem árulta el, mit érez a lány. Az arca helyén csinos, semmitmondó maszkot viselt.

Kettejük szoros kapcsolata, a közvetlen, nyílt kommunikáció semmivé foszlott.

A hiányuk űrt hagyott maga után Marcus lelkében.

A felismerés megdöbbenetete, és ő is felöltötte saját maszkját, az átlátszatlan felszín mögé rejtőzött.

Elhagyták az ebédlőt és a farmházat, visszasétáltak az istállóudvarba.

A felhágókő nem volt elég magas Niniver számára. Kénytelen volt megengedni Marcusnak, hogy a nyeregbe emelje, de mikor megtette... mintha egy rongybabát tartott volna a karjában. Niniver egyáltalán nem reagált az érintésére.

Míg a kutyaólakhoz lovagoltak – amelyek a farmháztól nem messze, egy védett mélyedésben helyezkedtek el –, Marcusnak volt ideje gondolkodni. Végre legyőzte a rajta elhatalmasodó pánikot, és végiggondolta, mi okozhatta a lány teljes bezárkózását.

Aznap a reggelineél élénk, fesztelen és leplezetlenül boldog volt. Alig várta, hogy elkísérhesse Bidealeighbe. Az igaz, hogy nem várta meg, míg Marcus felemeli a lóra, de hát éppen ott volt a felhágókő; az, hogy felkapaszkodott a nyeregbe, bizonyára csak azt jelezte, mennyire szeretne már elindulni, és semmi mást.

Ez a lelkesedés elpárolgott, miközben átszáguldottak a földeken; mire Bidealeighbe értek, Niniver egészen visszafogott lett. Attól kezdve lépésről lépésre vonult vissza, míg elérte azt a pontot, ahol Marcus már nem tudott a közelébe férkőzni, sem testileg, sem érzelmileg.

Mintha csak távoli ismerősök lennének, nem pedig szeretők.

Mi történhetett a Bidealeighbe vezető úton, lovaglás közben? Marcus nem tudott semmiféle zavaró tényezőről vagy beavatkozásról, de ő lovagolt elöl, és nem láthatta Ninivert – egészen addig, míg elérték az országutat, és addigra már elkezdett falakat emelni maga köré.

Bármi történt is, Niniver visszavonulása a kastély és az országút közötti úton kezdődött. Talán az országút közelsége rossz emlékeket idézett fel benne arról, hogy meglegyintette a halál szele?

Marcus el sem tudta képzelni, miért szakadna meg a köztük lévő kapcsolat egy ilyen emlék hatására, de semmi másra nem tudott gondolni, ami megmagyarázná Niniver viselkedését. Mit tehetne hát, hogy áthidalja a szakadékot, megvigasztalja Ninivert, és visszaédesgesse magához?

Abban a pillanatban, amint beléptek a kutyatenyészetbe, Marcus máris tudta, hogy megtalálta az üdvösséghez vezető utat. Az ólakhoz vezette Ninivert, és bemutatta neki a kutyáit. Minden állatnak megnyerte a bizalmát, amelyeket Marcus elé hozott: beszélt a pedigréjükről, és hogy melyikük hogyan teljesít nyomkeresés és vadászat közben.

És Niniver kérdezősködni kezdett.

Marcus gyorsan, precízen válaszolt.

Niniver minden egyes kérdéssel egy kissé oldottabb lett; még mindig megvolt közöttük a kapcsolat.

Aztán Marcus odavezette a tenyészszukákhoz és kölykeikhez.

Niniver nevetett, miközben a kölykök a lába körül ugrándoztak és bukdácsoltak. Meg akarta őrizni a távolságot, hogy még itt is tartózkodó maradjon, de hát hogy is tudta volna? Ebben a környezetben semmiképpen. Miközben a kölykök túláradó lelkesedéssel nyalogatták, a szukák pedig halkán csaholtak, mintha osztozni akarnának vele az utódaik felett érzett büszkeségben, Niniver úgy érezte, hogy a szíve köré emelt falak szinte elolvadnak.

Ült a szalmában, és hagyta, hogy a kölykök megrohanják, ő pedig összeborzolta a szőrüket, húzgálta a fülüket meg a farkukat. Amikor felpillantott, látta, hogy Marcus az ólajtóra támaszkodik, és őt figyeli. Látta sötét szemeiben az elmélyült figyelmet, és Niniver ajka önkéntelenül meggörbült, és leplezetlenül a férfi szemébe nézett.

– Imádni valóak! Gyönyörű a mintázatuk! És olyan egészségesek és élénkek! – Éppen egy követelőző, bozontos szőrös csomó hasát vakargatta, miközben a kölyök valóságos önkívületben vonaglott.

Újra felnézve azt látta, hogy Marcus habozik, aztán kiböki:

– Erről a szukáról gondolom, hogy talán megvan benne a levegőben szimatolás képessége, amit keres.

Niniver ránézett a szukára. Mancsára hajtott fejjel álmosan figyelte a kölykeket, ahogy Niniver ölébe másztak.

– Előbb nézzük meg a kölyköket, őt most ne zavarjuk!

A következő fél órában könnyű és kíméletes próbáknak vetette alá a kölyköket, amelyeket ő maga fejlesztett ki, hogy kiválogassa a levegőben szimatoló állatokat a saját falkájából. Legalább három nőstény kölyöknél megmutatkozott az a képesség, hogy a levegőben tudja követni a nyomot.

Marcus kívül maradt az ólon – ezért Niniver hálás volt; valóban túl kicsi volt a hely kettőjüknek meg a kutyáknak –, de érzékelte, mennyire érdeklődik, és egyre inkább izgalomba jön. A saját lelkiállapotának a tükörképe volt. Felpillantott, és fejével a szuka felé intett.

– Tudja így hirtelen a pedigréjét?

Marcus már sorolta is, nemzedékről nemzedékre visszafelé haladva. Niniver fejben összevetett minden egyes kant és szukát a saját, nagy becsben tartott levegőben szimatoló családjával, ami viszont az ő fejében volt meg.

– *Megvan a kapcsolat!* – Diadalittasan kapta el Marcus tekintetét. – Négy generációval ezelőtt – ami majdnem biztosan azt jelenti, hogy fajtajellegről van szó, nem csak rendellenességről.

– Úgy van. – Marcus a szukára nézett, aki egészen összezavarodott az új játékoktól, amit a kölykei az emberekkel játszottak. A kutya felállt, nyújtózkodott, és érdeklődve közelebb jött.

– Ingerlékeny, ha megpróbálom elválasztani a kölykeitől.

Niniver talpra állt.

– Még túl korai.

– Jól elboldogul velük. Ez lesz neki az utolsó alom.

Marcus kitárta a kaput. Ahogy kilépett, fejével a távolabbi ólak felé intett.

– A legidősebb lánya amott van. Neki is kölykei vannak, kicsit idősebbek, úgyhogy meg fogja engedni, hogy elválasszam őket. – Nagyszerű! – Niniver nem tudta titokban tartani a lelkesedését, de nem is próbálta. Ami a kutyatenyészetén kívül történt közöttük, nem Marcus hibája volt; nem volt ok arra, hogy megtagadják maguktól a közös hobbijukból származó egyszerű örömeiket.

Először megvizsgálták a másik alom kölykeit, és legalább két szuka mutatta a levegőben szimatolás határozott jeleit.

– Ezek meglehetősen kezdetleges tesztek – mondta Niniver –, de úgy tapasztaltam, hogy igen megbízhatóak.

Aztán kivitték a szukát az ólból, és kivezették a kiképző arénából. Mivel az alom miatt bezártságra volt ítélve, most nagyon is kész volt egy kis játékra.

Tizenöt perccel később Niniver önkéntelenül sugárzóan mosolygott.

– Ó, igen! – Kis híján örömujjongásban tört ki, amikor a kutya olyan jól teljesítette az utolsó próbát, mintha postagalamb volna.

– Biztos, hogy megvan benne a tulajdonság! – Marcusra pillantott, aki lábhoz szólította a kopót.

– Azt mondta, hogy két tenyésztési vonala van. És a másik?

– Az egy teljesen más vonal, egy felföldi tenyésztőtől. De kipróbálhatjuk a szukákat, ha gondolja. Ha a levegőben szimatolás határozott és ritka jellemvonás, úgy gondolom, nincs köztük levegőben szimatoló.

– Meglátjuk!

A délután a végét járta, mire meglelégedéssel nyugtázták, hogy Marcus felföldi eredetű tenyészvonalának szukai semmiféle levegőben szimatoló hajlamot nem mutatnak.

Marcus kisszámú kutyatartó személyzete – két fiútestvér – bejött, és egy darabig figyeltek, mielőtt bementek az ólak végében lévő kisebb helyiségbe, ahol előkészítették a kopók esti eledelét.

Miután az utolsó állatot is visszavitte az óljába, Marcus becsapta a kaput, és bereteszte. Niniver megállt mellette, és még mindig mosolyogva kukucskált be a magas kapu fölött az ebre. – Jól van. Jó kutya vagy!

Marcus elmosolyodott – könnyedén és keresetlenül – ami nagy megkönnyebbülést jelentett, és odafordult Niniverhez, a lány pedig őhozzá.

Hirtelen megint közel voltak egymáshoz. Ha Marcus egy kicsit lehajtja a fejét... magasra csapott benne a vágy, hogy megcsókolja a lányt, annyira erősen és parancsolóan, hogy majdnem engedett neki...

Niniver szeme tágra nyílt, és oldalvást ellépett a kaputól.

El Marcustól.

Marcus ösztönösen rácsukta a képzeletbeli ajtót a vágy szinte ellenállhatatlan hullámára, hogy megcsókolja és visszahúzza magához a lányt. Hogy csókolja, amíg csak... behódot.

Állkapcsa megfeszült, sarkon fordult, és a kutyaól ajtaja felé nézett. Niniverre képtelen volt ránézni, és semmi egyéb nem jutott eszébe, mint azt mondani:

– Menjünk!

Szó nélkül kiment az ólból, a várakozó lovakhoz. Niniver szaporán lépdelt a nyomában. Megállt Oswald mellett. Marcus felemelte őt a nyeregbe, anélkül, hogy időt hagyott volna bármiféle reakcióra.

Aztán fogta Ned kantárját, és felpattant a pej széles hátára.

Elég volt egyetlen pillantást vetni Niniverre, hogy lássa: arcvonásai megkeményedtek, és a maszk – ez az átkozott pajzs, amin lehetetlenség volt átlátni – visszakerült az arcára.

Nyugatnak fordították a lovakat, Marcus haladt elöl, ő vezette a csapatot – vissza a Carrick-házba, amelyet most már mindenáron az otthonának szeretett volna nevezni.

* * *

Túl hamar csattogtak be a kastély udvarába. Túl hamar ahhoz, hogy Marcus érzelmei – az elégedettség és a düh hullámai – lecsillapodjanak.

Megrántotta a gyeplőt, és Ned, akire átragadt lovasának rosszkedve, hánykolódni kezdett, és a fejét dobálta.

Niniver egyenesen ellovagolt mellette, a házhoz legközelebb eső pontig. Megállította Oswaldot, kiszabadította a lábát a kengyelből, és a földre csusszant.

Arca kifürkészhetetlen maradt. Anélkül, hogy egy pillantást vetett volna Marcusra, odadobta a kantárt Mitchnek, aki futva érkezett oda. Nem várta meg, hogy elkapja-e, hanem az oldalsó ajtó felé indult.

– Meg kell írnom néhány levelet. – Bizonytalanul intett, és Marcusnak ezt mondta: – Vacsoránál találkozunk.

Marcus még mindig nem szállt le a lóról, onnan nézett a lány után.

Mitch és Sean úgyszintén; az utóbbi azért jött, hogy tartsa Ned fejét.

Marcus összeszorított állkapoccsal szállt le a lóról.

Az oldalsó ajtó becsapódott.

Sean és Mitch megfordultak, hogy – jelentőségteljesen – a szemébe nézzenek.

Marcus Sean kezébe adta Ned kantárját.

Sean megfogta.

– Gond van az udvarlás frontján?

Marcus fogcsikorgatva indult az ajtó felé.

– Így is lehet mondani. – Odaért az ajtóhoz, kitérta, és Niniver nyomába eredt.

TIZENHÁROM

Marcusnak szándékában állt követni Ninivert, de ahogy a könyvtár ajtajához ért, visszarántotta a képzeletbeli gyeplőt. A könyvtár volt Niniver búvóhelye. Ha még oda is bemenne utána, hogy még ott se érezze magát biztonságban...

Dörmögését magába fojtva végigment a folyosón, és a dolgozószobában keresett menedéket. Ledobta magát az íróasztal mögött álló karosszékbe. Egy pillanatnyi céltalan tűnődés után gondolatait visszairányította a nap elejére – amikor Niniver annyira boldognak, vidámnak és fesztelennek tűnt. De a Bidealeighbe vezető úton valami megváltozott.

A következő órában újra átélte a nap minden egyes óráját, próbált valami magyarázatot találni, miért húzódott vissza Niniver olyan határozottan – bármiféle utalást a hogyanra és miértre.

Amikor megszólalt az átöltözésre figyelmeztető gong, még mindig fogalma sem volt róla, mi folyik. Felállt, kiment a dolgozószobából, és a főlépcső felé vette az irányt, de aztán lassított, és megállt a könyvtár ajtaja előtt. Megnézte magának a csukott ajtót, aztán megragadta a kilincset, halkán kinyitotta az ajtót, és benézett a szobába.

Niniver nem volt ott. Biztosan felment már.

Úgy tűnt, legalább a vacsoránál találkozni fognak.

Felment a lépcsőn, a szobájába. Amikor bent volt, mozdulatlanul megállt, és hallgatózott. Elmosódottan ért el hozzá a mozgás zaja, és halk női hangok a szomszéd szobából.

Nem értette, mitől, de valamelyest megnyugodott, és átöltözött: térdnadrágját és magas szárú csizmáját hosszúnadrágra és cipőre cserélte, favágókabátja és inge helyett finom vászoninget, csíkos selyemmellényt és estélyi kabátot öltött. Kioldotta a laza nyakravalót, amelyet a nap folyamán viselt, és friss, fehér nyakkendőt vett elő.

A bonyolult nyakkendőkötéssel együtt sem tartott soká az átalakulása. Még mindig mozgást hallott a szomszédból; Niniver még nem ment le.

Kicsit habozott, de ha ő hallja a lányt, akkor a lány is hallja őt. Úgy döntött, hogy a jelenlegi helyzetben Niniver talán nem szeretne összefutni vele a galérián. Ugyanakkor ő inkább szeretne a szalonban lenni, amikor a lány megjelenik. Nem próbált halkán lépkedni, kiment a szobából, végigment a galérián a lépcső tetejéig, és lement.

A szalonban elfoglalta a helyét a kandalló mellett, tekintetét az ajtóra függesztette... aztán mégis úgy döntött, hogy ez túlságosan fenyegetőnek tűnhet. Leült az egyik karosszékbe a tűz mellé, és keresztbe tette a lábait, hogy fesztelennek tűnjék, és várt.

Miss Hildebrand érkezett elsőként. Marcus felállt; amikor a hölgy a szokásos szívélyességével és könnyed mosolyával köszöntötte, ő is kipréselt magából egy mosolyt viszonzásul. Miss Hildebrand elhelyezkedett a kanapén, ő is visszaült a helyére, és a nevelőnő a Niniverrel töltött napról kezdte kérdezgetni. Csak a puszta tényekre szorítkozott, így nem kellett hazudnia, még burkoltan sem, bár Miss Hildebrand természetesen azt feltételezte, hogy Niniver jól érezte magát.

Úgy is volt, míg a kutyáknál időztek, de aztán Niniver megint hirtelen visszavonult. Marcus nem gondolta, hogy a lány jobban élvezte volna az így kialakult feszültséget és baljós hangulatot, mint ő maga.

Miss Hildebrand a nyitott szalonajtóra pillantott, aztán szóba hozott egy esetet, amiről a hírlevélben olvasott, és úgy gondolta, hogy Marcust is érdekelheti. Meglehetősen felületes társalgást folytattak a helyi ügyekről, és közben mind a ketten az ajtó felé tekingettek.

Végül meghallották Niniver lépteit, ahogy áthaladt az előcsarnok kövezetén, és megjelent az ajtóban, mint egy halványkék selyembe öltözött tünemény. Előbb Marcusra nézett, aztán Miss Hildebrandra.

– Elnézést a késésért – valami megzavart.

Marcus felállt, Niniver arcát nézte, de ő most sem pillantott rá.

Niniver közvetlenül az ajtó előtt állt meg.

Ferguson bukkant fel mögötte.

– A vacsora tálalva van, úrnőm.

– Köszönöm, Ferguson. – Niniver Miss Hildebrandról Marcusra fordította a tekintetét.

– Akkor hát?

Marcus megmozdult, hogy talpra segítse Miss Hildebrandot, és a karját nyújtotta neki. Niniver ment elől, éppen annyival messzebb tőlük, hogy Marcus ne ajánlhassa fel neki a másik karját, mint ahogy azt a korábbi estéken tette.

Miután Miss Hildebrand elhelyezkedett a székében, Marcus megkerülte az asztalt, hogy leüljön a szokásos helyére, Niniver mellé, aki odaintett egy szolgát, hogy kihúzza neki a széket, így már a helyén ült.

Amint Marcus leült, észrevette, hogy Miss Hildebrand előbb őt, majd Ninivert nézi; aggodalmas tekintetéből úgy látszott, hogy felfedezte: elhidegültek egymástól.

Ám Niniver jókedvűen kijelentette:

– Pompás napunk volt Bidealeighben! – Kiterítette a szalvétáját, és Miss Hildebrandra nézett. – Történt valami, mialatt távol voltunk?

Marcus arra számított, hogy kissé erőltetett lesz a társalgásuk a vacsoraasztalnál. Ehelyett Niniver fecsegett – ha nem is túl vidáman, de legalábbis fesztelenül – erről-arról, háztartási dolgokról, a klán ügyeiről, megjegyzéseit szinte kizárólag az asztal túloldalán ülő idős nevelőnőnek címezve.

Két fogást fogyasztottak el.

Niniver egyre zavarodottabban tekingetett Marcus irányába, ebből Miss Hildebrand rájött, hogy Niniver kerüli a férfival való érintkezést; több merész kísérletet tett, hogy bevonja őt a társalgásba, de Niniver minden esetben gyorsan másfelé terelte a szót. Marcust nem nagyon zavarta; nem érezte égető szükségét, hogy a háztartás vagy a klán ügyeiről beszélgessen. Kettőjükéről akart Niniverrel beszélni, és azt sokkal jobb lett volna bizalmasan tenni.

Az étkezés végén Marcus az asztal mellett maradt, hogy lehetőséget adjon Ninivernek egy párperces lazításra, amíg nem kell miatta résen lennie. Többé nem volt kétséges, hogy a lány óvakodik tőle; amikor fel akart állni az asztaltól, és Marcus felállt, hogy kihúzza a székét, egészen megfeszült.

Gyanakvó, bizalmatlan – és annyira óvakodik... tőle.

Nehezen tudta lenyelni a keserű pirulát.

Azt remélte, hogy egy kis finom whisky segíthet. Ártani biztosan nem árt.

Amikor a szolgák távoztak, és Ferguson elé tette a tálcán az üveget és a kristálypoharakat, az inas azt dörmögte:

– Mi történt?

Marcus a palack után nyúlt.

– Vigyen el az ördög, ha tudom. – Szűk kétujjnyit töltött a poharába. Bedugta az üveget, és megemelte a poharat. – De meg fogom tudni!

– Jól van. – Ferguson egy kis habozás után hozzátette: – Mi mindnyájan azt gondoljuk, hogy maga meg Lady Carrick... jól meglennének.

Marcus elismerően – egyetértően – biccentett.

– Azon vagyok, hogy erről meggyőzzem, de történt valami, és még nem tudom, mi volt az. – Belekortyolt, és letette a poharat. – De meg fogom tudni.

Ferguson bólintott.

– Magára bízom.

Ferguson kiment, Marcus pedig hátradőlt, iszogatót, és várt.

Közvetlenül a tea előtt ért vissza a szalonba. Akadozott a beszélgetés. Mindamellet hálás volt – és biztosra vette, hogy Niniver is az –, amiért Miss Hildebrand nem akart zenélni, vagy – ami még rosszabb lett volna – táncolni. Megitták a teájukat, aztán Niniver megjegyezte, hogy nagyon elfáradt, mire felálltak és felmentek az emeletre.

Miss Hildebrand szokás szerint elbúcsúzott tőlük a galérián, nyilvánvalóan még mindig abban a hamis meggyőződésben volt, hogy Niniver szobalánya a hálószobában várja úrnőjét.

Niniver nézte, ahogy Hildy felfelé megy a lépcsőn, és nagy erőfeszítéssel próbálta féken tartani érzékeit, egyenletesen lélegezni, és szívdobogását megfékezni – pedig tudatának utolsó morzsája is az oldalán álló, sötét, néma és erős férfira összpontosított.

Biztonságosan el kellett jutni a szobáig, de a sietség – sőt, a túl gyors járás is – a folyosón végighaladva hiba lenne. Annál több esze volt, semhogy menekülni próbáljon a ragadozó elől, és érzékei tudtára adták – félig izgatott örömmel, félig visszafojtott lélegzettel és reszketve –, hogy abban a pillanatban, Niniver vonatkozásában, Marcus minden ízében ragadozó.

Ha csak még néhány percre elodázhatná a vele való találkozást...

Niniver éppen ezt akarta, nem igaz?

Hátat fordított a lépcsőnek, és továbbhaladt a galérián a megszokott társasági tempóban. Ha újra meg kellett volna hoznia azt a döntést, nem ragaszkodott volna hozzá, hogy Marcus a vele szomszédos szobát foglalja el.

Marcus ajtajához érték. Niniver éppen ránézett volna, hogy jó éjszakát kívánjon, amikor a férfi ujjai acélbilincsként a csuklójára kulcsolódtak.

Magához rántotta a lányt, hogy a szemébe nézzen, és közelebb lépett hozzá.

Niniver ösztönösen hátralépett; a szíve majd kiugrott a helyéből, a tüdeje összeszorult, szemét a férfi arcára szegezte.

Marcus testsúlyát latba vetve a falhoz préselte Ninivert. Másik kezének nyitott tenyerét a lány feje mellett a falnak támasztotta, és ráhajolt. Niniver felemelte a szabad kezét, és kettőjük közé kapta, de nem tolta el a férfit.

Hirtelen annyira közel volt hozzá; Niniver mindenütt érezte férfias erejét, ahogy meleg, de megingathatatlan falként körülveszi őt. Marcus még mindig tartotta a másik kezét, hosszú, erős ujjai összefonódtak az övéivel, aztán lehajtotta a fejét, és szemtől szembe Niniverre nézett.

A falikarok fénye nem volt elég erős ahhoz, hogy megvilágítsa Marcus sötét szemét, de Niniver érezte az éjsötét tekintetet – és valami miatt nem volt képes félrekapni a pillantását. De...

Ne! Ne tegye tönkre! Ne beszéljen, ne vessen véget mindennek, ami köztünk van!

Ezek a szavak gördültek végig Niniver elméjén, értelmetlen volt a könnyörgés, miközben érzékei mohón megragadták a férfit.

Marcus mellkasa megemelkedett, aztán halkán, visszafogottan, szinte reszelős hangon azt kérdezte:

– Mi az ördög történt?

Meghallottam magukat Seannal. Tudom...

Amit tudott, amit most már értett, teljesen világosan állt előtte, de az általa előidézett érzelmek – hogy elárulták, összetört a csalódottságtól, a veszteség, a bánat és az összetört szíve – a felszínre törtek, és mindent elhomályosítottak. Előtörtek, fojtogatták, és nem találta a szavakat, amivel visszavághatott volna a férfinak.

Mióta megtudta az igazat, hogy miért van még mindig itt, vele, próbálta lecsendesíteni a bensőjét szaggató gyötrelmet, próbálta elfogadni és túllépni a saját reakcióján, hogy fel tudja dolgozni, és megbirkózzon vele. Hogy fel tudjon készülni erre a pillanatra, és az ezután következőkre.

Még nem sikerült megtennie. Nem tudta még eléggé eltávolítani magától. A belső zűrzavar még mindig hatalmában tartotta, és nem találta az észszerű, logikus szavakat, amelyekkel megfeleltethetett volna a férfinak.

Csak az érzelmei tomboltak benne.

Olyan erővel, hogy szinte beleremegett a felgyülemlett feszültségbe.

Marcus áthatóan nézte őt, az arcát fürkészte.

Niniver nem tudta, vajon eleget lát-e, hogy felismerje a tehetetlenségét, és a benne dühöngő pusztítást, amivel küszködik, de valami elváltozott Marcus arcán, és halkán elkáromkodta magát.

Aztán lehajtotta a fejét, és megcsókolta.

Úgy csókolta, mintha ki lenne éhezve Niniver ízére – és hirtelen a lány is mohón megkívánta

őt. Niniver szétnyitotta az ajkait, zihált a vágytól és a sóvárgástól, gondolni sem tudott arra, hogy visszafogja magát.

Marcus belemerült a szájába, követelőzött – és Niniverben is magasra csapott a kívánság.

Ezt. Ezt akarta. Ez után sóvárgott – most és mindörökké.

És ha örökre nem lehet, akkor legalább most meg akarja kapni.

Most. Ma éjjel. És ameddig csak lehet, amíg Marcus ki nem mondja azokat a baljóslatú szavakat, és azzal lerombolja kettejük Paradicsomát.

Marcus ajkai feldúlták a lányét, ő pedig felbátorodott, és hasonlóképpen válaszolt. Olyan nyíltsággal, éhesen, ugyanazzal a mohósággal viszonzta a csókot, amilyenek Marcusét érezte.

Ha megakadályozhatná, hogy megszólaljon – ha itt tarthatná kettőjüket, ide lehorgonyozva –, ez betölthetné a szívét. Ez az érzés, ez az érzélem, a kapcsolatuk, és a gyönyörűség.

Niniver csókolózás közben a férfi felé nyúlt – felemelte a kezét, a mellkasára helyezte, majd végigsimította a vállát. Eltávolodott a faltól, ujjait Marcus hajába mélyesztette, és egészen közel lépett hozzá, ráállt a lábujjára, hogy felhevült csókjaival illesse.

Marcus kiegyenesedett; izmos kezével megtámasztotta Niniver hátát, magához húzta a lányt, aztán lejjebb vándoroltak a kezei. Megragadta a hátsóját, és magához szorította Niniver csípőjét, aki érezte, hogy acélos keménységgel ágaskodó hímtagja a hasához nyomódik.

Niniver szétnyitotta a száját Marcusé alatt, ezzel szándékosan felszította dühöngő szenvedélyük tüzét.

Marcus levegő után kapott, valami érthetetlen dolgot mormolt, amikor a szobája ajtaja kinyílt mögöttük, ő pedig átlendítette Ninivert a küszöbön.

A karjaiba vette. Minden gyorsan történt, Niniver távolról hallotta a retesz kattánását miközben a testük és a szájuk újra egybeolvadt, és újra alámerültek a lángokba.

Niniver kívánta a férfit, nem bánta, mit kell adnia azért, hogy teljesüljön a szíve vágya. A ma éjszaka még az övé volt, és teljes odaadással megragadta a lehetőséget – meg a férfit.

Láthatólag Marcus is ugyanolyan hevesen vágyódott utána, ugyanaz az ellenállhatatlan vágy hajtotta.

Ugyanaz a tűz.

A ruháik repültek, a legcsekélyebb gátlás nélkül dobálták le magukról. A padlóra, egy székre – ahová éppen leestek.

Niniver fűzőjének a zsinórja összegubancolódott, Marcus erre elkáromkodta magát. A lány segített neki az ujjával sebesen kibogozni a csomókat, és ledobni a szoros ruhadarabot.

A fűző lehullott, Niniver nagy levegőt vett, Marcus keze a melleire kulcsolódott, és a lány hátradöntött fejjel felnyögött.

Marcus keze a hátát simogatta, Niniver pedig hozzátapadt, érzékei tobzódtak, a gondolatai örvénylettek, és átadta magát a férfi által okozott földöntúli gyönyörnek. Marcus ujjai összeszorultak, belévájtak, és a lány térdei elgyengültek. Marcus eleresztette az egyik mellét, és magához szorította Ninivert. Míg a másik keze szemérmetlenül birtokba vette a lány érett, telt keblét, lehajtotta a fejét, és újra rátalált az ajkaira, visszarántotta őket a csók tüzébe, amely olvadt forrósággal töltötte meg az ereit.

Niniver magába itta, és még többet akart. Marcust akarta – a legnyersebb, legközvetlenebb módon. Semmi mással nem csillapíthatta ezt a falánk sóvárgást a lelkében.

Ismét mélyen a testében akarta érezni a férfit, élvezni akarta ezt a fenséges érintkezést. Újra. Most. Még egyszer utoljára.

Az alsószoknyája lesiklott a lábszárán. Kilépett belőle, és odébb rúgta a ráncos anyagot. Ahogy meg akarta fogni az inge szélét, rátalált Marcus gombjaira a derekánál.

Körözve, keringőzve haladtak az ágy felé. Niniver combja az ágy végéhez ért, éppen amikor az utolsó gombot is kigombolta, aztán elkapta és egy rántással kioldotta Marcus alsónadrágját. Mielőtt még letolhatta volna a két ruhadarabot a férfi lábszárán, az összezárta a tenyerét a csípőjén, megragadta és felkapta Ninivert, és térdelve az ágyra helyezte őt. Aztán lefejtette az ingét, amely már gyűrötten lógott a derekán, és lehúzta róla a fején keresztül.

Mielőtt Niniver visszanyerhette volna lélegzetét és az egyensúlyát, Marcus megfordult, leült az ágyra, és lerántotta a csizmáját. Koppant a padlón, előbb az egyik, aztán a másik.

Aztán felállt, levette a nadrágját és az alsóját, és az ágy felé fordult.

Nem hagyta égve a lámpát a szobában; csak a hold ezüstös fénye sütött be a lefüggönyözetlen ablakokon.

Niniver látta már meztelenül a férfit, de csak az ágyon fekve. De most... Marcus erőteljes teste holdfényben fürdött, amely végigsiklott izmos körvonalain, minden egyes elbűvölő gerincre és mélyedésre éjszakai árnyak borultak.

Abban a pillanatban úgy állt a lány előtt, mint egy istenség – álmainak élő, lélegző megtestesülése. Mielőtt megmozdulhatott volna, Niniver feltartotta a kezét.

– Várjon!

Marcus megdermedt.

Alaktalan, kínzó erő érzése támadt fel és kavargott Niniverben. Lekúszott az ágyról, és ott állt meztelenül a férfi előtt. Érzékei egytől egyig rátapadtak; tudatának egyetlen szikráját sem tudta elvonni a férfiről, a testéről. Kinyújtotta a kezét, és ujja hegyével – csak a párnás részével – megérintette a Marcus mellkasát körbeölelő súlyos izomköteget. Aztán nem is tudva, mi készíti rá, de magabiztosan követve az ösztöneit, lassan körbejárta a férfit, és ujjbegyeit végighúzta a bőrén.

Marcus megfeszült. Kezei eddig lazán lógtak az oldalánál, de most ökölbe szorultak.

Mégis mozdulatlan maradt, hagyta, hogy Niniver kiélvezze a pillanatot – ő pedig nagyon élvezte és a lehető legjobban kihasználta ezt a kedvezményt: hagyta, hogy a szemei beigyák a látványt, miközben megkerülte Marcust.

Abban a pillanatban – ma éjszaka – Marcus szemlátomást kész volt a lány rendelkezésére állni.

Korlátozás és fenntartás nélkül.

De nagyon meglehet, hogy utoljára.

Ennek a ténynek a felismerése – amely abból következett, amit ma tudott meg Niniver – dobolt az ereiben, mint valami alattomos kényszerítő erő. Ha valamit még meg akart tudni, és megtapasztalni, arra meg kellett ragadnia ezt a mostani esélyt, más lehetőségben nem reménykedhetett.

Megszilárdult benne a bizonyosság. Amikor végigjárta a kört, és befejezte a férfi felmérését, megállt Marcus és az ágy között, kétfelől óvatosan a férfi oldalára tette a kezeit, megkereste a tekintetét, és egyszerűen annyit mondott:

– Most én jövök!

Kezével végigsimította Marcus törzsét, le a derekáig, a csípőjéig, majd leereszkedett a térdéhez. Niniver ártatlan volt, de nem álszent; eleget hallott ahhoz, hogy tudja, mit akar. Kezével benyúlt, és megragadta Marcus merev hímvesszőjét, finoman megsimogatta, aztán odahajtotta a fejét, és ajkát a vérbő makkra illesztette. Nyalogatni kezdte.

Niniver ajkai összehúzódtak, amint Marcus összeborzongott, és röviden, szaggatottan szippantotta be a levegőt. Pontosan erre a biztatásra – erre a reakcióra – vágyott.

Megmosdatta, ajkaival és nyelvével felfedezte, majd mélyen a szájába vette és megízlelte.

Marcus hátravetette a fejét, behunyta a szemét, és minden erejét összeszedve próbált kitartani. A civilizált férfi távol akarta tartani magát, egyszerűen megvárni, míg Niniver visszahúzódik, de mint mindig, a lány behatolt a páncélja mögé, és ösztönös énjét szólította meg, azzal foglalatzkodott. És ez az ösztönös én, Marcus személyiségének alapja, erre vágyott – teljes egészében. Mindenre, amiben osztozni tudtak. Marcus érzékei gyönyörűséget találtak minden nyalásban, minden szívásban; öntudatlanul mindkét kezével beletúrt Niniver hajába, és irányította őt...

Mint mindig, Niniver most is kiváló tanítványnak bizonyult. Marcus heréi máris átforrósodtak, a kígyózó feszültség egyre növekedett és fokozódott – mielőtt elvesztette volna az önuralmát, Marcus bedugta a hüvelykujját Niniver érzéki ajkai közé, és kihúzta magát a lány szájának selymes öbléből.

Marcus kőkemény izmai pattanásig feszültek, amint Niniver óvatosan felemelkedett, és kicsi kezei felfelé kúsztak a férfi forró bőrén. Marcus felkapta, az ágyra hajította, és követte a lányt.

Már régen nem gondolkodott. Ahogy rázuhant Niniverre és megragadta, a lány is elvesztette a fejét.

Ajkaik összekapcsolódtak, szájuk összeolvadt, nyelvük összegabalyodott, kezük összefonódott, mohón követték féktelen vágyaikat, hemperegtek és birkóztak, megízlelték és élvezték egymást, támadtak és behódoltak.

Ekkor Marcus maga alá gyűrte Ninivert, szélesre tárta a combjait, és egy erőteljes lökessel beléhatolt. A lány duzzadt ajkát halk sikoly hagyta el, háta ívbe hajlott Marcus súlya alatt, de aztán körbefonta a férfit, szorosán tartotta, formás lábait felemelte és átölelte velük Marcus csípőjét, hosszan hullámzó mozgással Marcus csípőjéhez szorította az övét, és a létező legvadabb táncba hajszolta a férfit.

Együtt mozogtak a parancsoló ütemre, testük ösztönös harmóniában olvadt össze. Semmi más nem számított; abban a pillanatban csak ők léteztek – nem Niniver és Marcus, hanem ketten együtt – az ősi táncban összefonódva. Nemcsak érzékeik tánca volt ez, bár azokat is teljesen lefoglalta és hatalmába kerítette, hanem valami mélyebb, ősi, kényszerítő erő munkált bennük.

A kettejük között keletkezett erő akadálytalanul áramlott, amikor egyesültek, és az életben minden másnál elevebben, mélyrehatóan, zsigeri erővel kapcsolta össze őket.

Behunyt szemmel oldódtak fel a vad lüktetésben és a perzselő forróságban, közben Marcus érezte, hogy mindkettőjükben növekszik a feszültség – de még nem akarta, hogy véget érjen a táncuk. Nem ilyen gyorsan.

Beletemetkezett a lányba és magához szorította, az oldalára gördült, aztán a hátára feküdt és megemelte a lányt, úgy, hogy az lovaglólásban beleült a hímvesszőjébe, amely megmártózott Niniver nedves forróságában.

Niniver zihált, tenyerét Marcus mellkasára támasztotta, átfogta a karjait, és megragadta a felkínált lehetőséget. Korlátlan önátadással lovagolta meg a férfit, vadul, szabadon, fékezhetetlenül.

Ma éjjel mindent akart – az érzések utolsó morzsáját is ki akarta facsarni a felhevült pillanatokból. Marcus megragadta Niniver mellét, és az emelkedő-süllyedő lovaglás ütemére simogatta.

Niniver úgy érezte, elméje teljesen megnyílik, mintha az utolsó burok is lehullana róla – mintha az érzései hatalmukba kerítenék és eluralkodnának rajta, teljesen és végérvényesen.

Marcus feltámaszkodott az egyik könyökére, és száját Niniver mellére tapasztotta. Egyik kezébe fogta a duzzadt halmot, ujjával gyömöszölte, fogával harapdálta a csúcsát, azután a szájába vette a duzzadt mellbimbót, és szopogatni kezdte.

Niniver felkiáltott. Ujjaival beletúrt Marcus hajába, magához húzta, és fáradhatatlanul tovább lovagolt rajta.

Perzselte a vágyuk. Hajszolta őket a szenvedély. Önkívületbe estek.

Niniver a csúcsra ért, a feszültség kiengedett, ő pedig lebegett.

Darabokra hullott.

Érzékei szétestek az élvezet és a gyönyör éles és csillogó szilánkjáivá, amelyek szétáradtak az ereiben. Aztán elragadta az aranyló, ellenállhatatlan önkívület, és elborította Ninivert.

Marcus mozdulatlanul tartotta a lányt, szorosán magához ölelte, míg a görcsök utolsó hulláma is elült, azután átgördült, és Niniver ismét alatta volt.

Niniver azt hitte, hogy nagyon gyenge, és túlságosan ki van facsarva ahhoz, hogy újra felvehesse a versenyt Marcusszal, de az előző éjszakákon megmutatta a lánynak, hogy erősebb, mint hitte.

Niniver teste hamar válaszolt Marcus sürgetésére.

Kisvártatva beléhatolt, Niniver pedig rátapadt, felragyogott, és egyre hajszolta Marcust.

Amikor elérték a végpontot, és kiszakadtak a világból, a kataklizma a lelkük legmélyéig megrázta őket.

Összetapadtak, ölelték egymást, miközben átsuhantak a forróságon és a lángokon, szenvedélyük kigyúlt és égetett, mindenestől megemésztette őket. Végül aztán kiengedett a feszültség, széthullottak és belezuhantak az ürességbe – az ekstázis megrohanta és betöltötte őket, újjáteremtette, átalakította és megtartotta őket.

Visszaúsztak a földre, összefonódó testük még síkos volt, a szívük hevesen kalapált, érzékeik

telítődtek.

Egymással telítődtek. Elválaszthatatlanul összekapcsolódtak, egyik a másikkal.

Mindketten elteltek a maguk módján, egymás karjaiba temetkeztek, és belesüllyedtek a kielégültség tengerébe.

* * *

Marcus úgy ébresztette Ninivert, ahogy azt a helyzethez legjobban illőnek találta.

A hajnal gyöngyházfényű ragyogása beszűrődött az egyik ablakon, Niniver háta Marcus mellkasához simult, hátsója az ágyékához préselődött, amikor Marcus becsúszta merev hímtagját Niniver hüvelyének forró, sikamlós öblébe.

Érezte, hogy felébred.

Érezte, ahogy érzékei lassan kinyílnak, teste gyengéden ráfeszül az övére.

Marcus az ajkával cirógatta Niniver fülkagylóját, és azt mormolta:

– Ne mozogjon! Nem kell semmit csinálni, csak feküdjön, és érezzen engem! – Lassan visszahúzódott, majd ugyanolyan lassan benyomult, és betöltötte Ninivert. Behunyta a szemét, hagyta, hogy érzékei felfedezőútra induljanak. – Csak feküdjön, és hagyja, hogy szeressem!

Úgy is tett, felkorbácsolta a gyönyör hullámain, amelyek elborították őket. Újra meg újra, egyre magasabbra, míg végül felfoghatatlanul magasra csapott, tajtékot vetett, aztán rájuk zuhant, és elsöpörte őket.

Olyan partokra, amelyekre csak a szerelmesek juthatnak el.

Ahol lassan csitult el dörömbölő szívverésük, az önkívület ragyogása töltötte be őket.

Percek teltek el ebben a néma egyesülésben, az egyé válás háborítatlan örömeiben.

Végül, a kielégüléstől még kábultan, Marcus kényszerítette magát, hogy visszatérjen a valóságba. Még mindig nem volt róla fogalma, mi történt az előző nap, bár az éjszakai események után – amelyek során mindketten tudatosan és szántszándékkal léptek át minden korlátot, fenntartások nélkül, megrázó hevességgel lettek egymáséi, és semmitől sem próbálták megtartóztatni magukat – Marcus nem vonhatta kétségbe, hogy Niniver ugyanúgy kívánja őt, mint ő Ninivert.

Ami nem jelent mást – habár elméjének egy része vonakodik hangosan kimondani –, mint hogy szereti Ninivert, és Niniver szereti őt.

Az elmúlt éjszaka után – pontosabban az elmúlt napok során megtapasztalt érzelmek kavargó szövevénye hatására, amelyet egymás iránt éreztek – valóban nem lehetett kétséges, hogy mi kapcsolja őket össze. Hogy milyen erő kergette őket egymás karjaiba.

Marcus azt is tudta, hogy fogy az ideje, most már beszélnie kell, nem hagyhatja, hogy Niniver kiszabaduljon a karjából, az ágyából, a szobájából anélkül, hogy átnyúlna a szakadék fölött, amely tegnap óta tátong közöttük.

Lehet, hogy nem tudja, és még kevésbé érti, mitől támadt az a szakadék, de abban biztos volt, hogy ott tátong közöttük.

Itt és most, az éjszaka után, úgy voltak, ahogy lenniük kell – együtt. Marcusnak beszélnie kellett, hogy ez így maradjon – hogy az együttlét váljék megszokott állapotukká.

Bár visszahúzódott belőle, még átölelve tartotta Ninivert, mellkasa a hátához simult, Niniver feneke meg az ő ágyékához, lábaik összefonódtak. Gondolatban összerakta a megfelelő szavakat, és úgy döntött, hogy ez a pozíció kifejezetten előnyös; mivel olyan szoros közelségben vannak, érzékelheti Niniver reakcióját – és mivel nem kell a lány szemébe néznie, az nem fogja Marcust eltéríteni a tárgytól.

Magában több változatot elpróbált, aztán megállapodott az egyiknél. Újra Niniverre irányította érzékeit, és szabályos légzéséből megállapította, hogy alszik.

Arra gondolt, hogy esetleg várni fog, de... tudta, hogy eljött az idő.

Felemelte a fejét, és könnyű csókot lehelt a lány homlokára.

– Niniver!

Niniver meghallotta, hogy szólítja. Még mindig fogva tartotta a boldogság; nem szívesen hagyta

el a lelke mélyéig ható gyönyör birodalmát, ahová Marcus juttatta el. A lehető legtovább fenn akarta tartani kapcsolatukat – bár talán pusztán illúzió az egész –, de gyakorlatias elméje tudta, mi következik.

Tudta, hogy el kell engednie.

Kelletlenül engedte megnyílni az érzékeit. Pislogva nyitotta ki a szemét, mikor Marcus újra a nevén szólította.

– Igen? – Halk és érdes volt a hangja. Tudatával együtt érzelmei is felébredtek.

Marcus ajkai a homlokát cirógatták.

– Több mint egy hete együtt vagyunk. Maga mellett álltam, és láttam, mennyi mindennel kell megbirkózni – nagyon sok kihívással. Azért vittem el tegnap Bidealeighbe, hogy lássa, mi van ott – hogy bebizonyítsam: bőven van földem és tőkém. Jól kijövünk egymással, a hálószobában, meg egyébként is. Sok tekintetben kiegészítjük egymást, közösek az eszményeink és az érdekeink. – Kis szünetet tartott, majd folytatta. – Feleségül akarom venni – azt szeretném, ha hozzám jönne, elfogadna férjének, és a feleségem lenne. Maga mellett akarok állni, és védelmezni a jövőben. Szeretném, ha közös lenne a jövőnk.

Niniver nem szólt semmit; úgy érezte, apró darabokra törik a szíve.

– Kérem, Niniver, jöjjön hozzám feleségül!

Marcus szelíden ejtette ki a szavakat, de Niniver tudta, milyen nyomás nehezedik rá – bár nem értette, miért.

Niniver lassan megtöltötte a tüdejét levegővel, ledobta magáról a takarót, kibontakozott Marcus karjaiból, elhúzta a lábát, és kiült az ágy szélére. Nem nézve Marcusra, így szólt:

– Sajnálom, de nem! Nem kívánok feleségül menni magához.

Marcus – az egész teste – teljes mozdulatlanágba dermedt; Niniver megesküdt volna, hogy még a lélegzést is abbahagyta.

Tudva, hogy el kell mennie – még mielőtt Marcus feleszmél, vitatkozni kezd és erőlteti –, ezért Niniver felállt, és meztelenségével mit sem törődve a ruhái rendetlen kupacához ment. Az alsóinge esett a tetejére. Felvette, és a fején keresztül magára húzta.

– Nem? – Marcus hangjában teljes és tökéletes zavarodottság csengett.

Niniver lejjebb húzta az ingét, aztán lehajolt és összenyalábolta a ruháit. Kiegyenesedett, és a ruhakupacot az ágy végére tette, úgy, hogy ki tudja szabadítani belőle a kendőjét. Állát megfeszítette, nem nézett Marcus szemébe, úgy mondta:

– Sosem vártam el, hogy feleségül vegyen. Az ágyamba engedtem, igen, de mint a szeretőmet. Soha nem beszéltem házasságról. soha nem akartam, hogy kötelességének érezze, és házasságot ajánljon. Sajnálom, ha mások – kiszabadította a kendőjét, és határozatlanul intett – azt a benyomást keltették magában, hogy férjhez akarok menni, hogy magától vagy bárki mástól ezt várom, de már az elején elmagyaráztam, hogy a házasság nem nekem való, és ami köztünk történt, nem változtatta meg a véleményemet.

Ha valami, hát annak a felismerése, hogy Marcusból – még belőle is! – a klán kényszerítette ki a lánykérést, csak még cáfolhatatlanabban meggyőzte Ninivert, hogy akkor cselekszik helyesen, ha nem megy férjhez.

Vállára vetette a kendőt. Az őszinteség, és ami még megmaradt kettőjük között, ezt mondatta vele:

– Öröm volt magával lenni – minden együtt töltött órát élveztem –, de nem az volt a célom, hogy a házasság csapdájába tereljem.

Gyorsan Marcusra emelte a tekintetét. Még mielőtt cserben hagyta a bátorsága, kimondta:

– Ha még érez irántam valamit, nagyra értékelném, ha minél előbb elhagyná a kastélyt.

Azzal felvette a ruháit, és méltóságát megőrizve az ajtóhoz ment, kinyitotta és távozott.

Marcus feltámaszkodott az egyik könyökére. Hitetlenkedve nézte, ahogy halkán becsukódik az ajtó.

– Mi az...?

Mintha Niniver fejbe vágta volna egy téglával; úgy érezte, gondolatai nem képesek visszatérni

a rendes kerékvágásba. Mit is mondott? Kötelességének érzi a lánykérést? Hogy mások...? Miféle „mások”?

Komolyan azt akarta mondani, hogy mindez – ami kettőjük között történt – nem jelent számára semmit?

Vagy legalábbis nem eleget ahhoz, hogy megváltoztassa azt az átkozott véleményét, hogy nem neki való a házasság?

Mindezt azok után, hogy annyira vigyázott, hogy rá ne taposson a klán úrnőjének a tyúkszemére? Hiába bizonygatta, hogy hajlandó lenne a másodhegedűs szerepére mellette, és nem akarja átvenni az irányítást?

– A pokolba is! – Ledobta magáról a takarót, kiugrott az ágyból, és Niniver után eredt.

Túl korán volt még, a szolgálók nem mozogtak, és a többi szobában nem lakott senki azon az emeleten.

Niniver becsukta a hálósobája ajtaját; Marcus kivágta, és beviharzott. Belökte az ajtót, de elkapta, mielőtt becsapódott volna.

Megfordult, és látta, hogy Niniver teljesen magánkívül van; Marcus tudatában volt saját meztelenségének, de egyszerűen nem törődött vele.

Niniver szembefordult vele, ruháit még mindig a kezében tartotta.

Marcus egy pillantásával odaszögezte őt a helyére, és feléje indult. Viszonylag higgadtan sikerült kimondania:

– Azt hiszem, beszélünk kell a kéréséről.

Niniver állkapcsa megfeszült. Felszegte a fejét.

– Nem, nincs rá szükség! Kérem, menjen el!

– Addig biztos nem, amíg meg nem magyarázok pár dolgot. – Marcus karnyújtásnyi távolságon éppen túl megállt előtte; Niniver nem lazult el, de nem is zárkózott be teljesen. Nem hátrált meg, szemei lassan összeszűkültek. Marcus elnyomta a bensőjében feltoluló érzéseket.

– Nem tudom, mit gondolt rólam, de...

Niniver szeme megvillant.

– Hallottam magát!

– Ebben az esetben talán elmagarázná, hogy egy tökéletesen tisztességes lánykérés...

– Nem csak most hallottam! – Niniver az ajtó felé intett. – Korábban is! Tegnap.

Marcus összevonta a szemöldökét.

– Mit hallott?

Niniver remegő, csalódott hangot hallatott. A székre hajította a ruháit, és szembefordult Marcusszal. Máskor búzavirágkék szeme villámokat szórt.

– Hallottam, mit beszéltek Seannal tegnap reggel az istállóudvarban.

Marcus pislogott, és kutatott az emlékezetében, miről is beszélgettek, mit mondtak.

Niniver ezt látva szárazon felnevetett.

– Sean megkérdezte, mikor fog feleségül kérni. – Niniver álla felemelkedett; a szemében hideg fény villant. – Hallottam: azért egyezett bele, hogy feleségül vesz, hogy megnyugtassa a klánt.

Marcus rámeredt.

– *Nem igaz.*

Marcus haragosan csípőre akarta tenni a kezét, de Niniver alig észrevehető visszahőköléséből rájött, hogy a helyzet igazán veszélyes. Erővel az oldala mellett tartotta a kezét, tekintetét Niniverébe mélyesztette, és minden meggyőző erejét latba vetve így szólt:

– Nem erről szólt a beszélgetés.

Niniver ajka és állkapcsa megmerevedett. Szeme összeszűkül, ujjával egyenesen Marcus orrára mutatott.

– Hallottam. Magukat. – Egyenként dőfte Marcusba a szavakat. – *Hallottam*, mi hagyta el a száját, és azt is hallottam, mit mondott Sean. – Lehalkította a hangját, és utánozta őket: „Csak úgy, ha összeházasodnak – és minél hamarabb!” – Niniver visszaváltott a saját hangjára, és hozzátette:

– És maga megnyugtatta, hogy úgy lesz!

– Az ördögbe is! – Marcus lesütötte a szemét, és beletúrt a hajába.

– Igen, ezeket a szavakat mondta, és én is. – Újra Niniverre tekintett, próbálta megfejteni, amit a szeme kékjében látott örvényleni, amit kihallott a lány elgyötört hangjából, és rájött, hogy ingoványos talajra tévedt.

Marcus próbált lehiggadni – és Ninivert is megnyugtatni, legalább annyira, hogy meghallgassa őt.

– Niniver! Tudom, hogy a klán azt szeretné, ha feleségül venném, de nem ezért kérem meg a kezét.

Niniver ismét felnevetett, olyan gúnyosan, hogy az Marcus szívébe döfött.

– Ó, igazán? Ennyire naivnak gondol? – Felemelte a hangját; szemei elsötétültek. Mielőtt Marcus válaszolhatott volna, a férfi szemébe nézett, és kijelentette:

– Megbízta magában. – Hangja és modora vádló volt. – Közel engedtem magamhoz – megnyíltam maga előtt. És valóban, imádom azt a női szerepet, amelyet maga mellett tölthetek be. – Ismét Marcusra mutatott. – Magával, és csakis magával.

Mintha képtelen lett volna egy helyben maradni, Niniver az ablakhoz lépett. – Nem várom el, hogy megértse, de az a nő akartam lenni, aki akkor lehetek, ha szabadon vállalhatom önmagam, *teljes egészében*. De már az elején tudtam, nincs sok időnk együtt, hogy egy bizonyos ponton visszatér a saját életéhez... – Elhallgatott. Kinézett az ablakon, és folytatta, halkabban, sötétebb tónusban, a szavai el-elfúltak. – Nem hittem volna, hogy az összes férfi közül éppen maga hagyná, hogy a klán belekényszerítse a lánykérésbe...

– Niniver ...

– Ne! – Oldalvást ránézett Marcusra, de kerülte a tekintetét. – Hallgasson végig! Hadd mondjam el, most az egyszer, mert nem tudom, képes leszek-e valaha újra végigmondani.

– Nem kell...

– De igen!

Amikor Marcus elhallgatott, Niniver megint szaggatott lélegzetet vett, és emelt fővel belekezdett:

– Mindig is vágytam valakire, egy férfira – apára, fivérre, klántagra, szeretőre, mindegy, kire –, aki olyan nőként tekint rám, aki valójában vagyok. Nem a kis Niniver, aki finom és törékeny, nem Niniver, a klán úrnője – akit annyira lefoglálnak mások problémái, hogy magára soha nincs ideje. Azt akartam, hogy valaki *engem* lásson meg. Hogy *engem* akarjon, akár barátjának, lányának, úrnőjének, szeretőjének – azt a nőt, aki valójában vagyok.

Egyik ökölbe szorított kezét a mellkasa közepére tette.

– Azt a nőt, aki belül vagyok. Azt a nőt, aki lenni *akarok* – és lehetnék is, ha valaki, akiben megbízom, tudna hinni bennem.

Még egy kényszeredetten mély lélegzetet vett. Marcus semmi másra nem vágyott, mint hogy odamenjen hozzá, és a karjaiba temesse, de...

Niniver futólag rápillantott.

– Nem sejtettem, hogy így fogom érezni magam – ennyire reménytelennek és üresnek. Tényleg nem tudom, mit akar megmagyarázni. De azt tudom, mit hallottam. *Tudom*, hogy csak azért kér feleségül, mert úgy érzi, ezt várják magától. Én... – Szünetet tartott, hogy reszketve újabb lélegzetet vegyen.

Marcus ösztönösen közelebb lépett hozzá, az egyik kezét felemelte, hogy megérintse Niniver karját, és magához vonja. Hogy megvigasztalja.

– Ne! – Niniver odébb lépett. – Kérem! – Ezúttal a szavai őszinte kérésként hangzottak. – Nem akarok erről többet beszélni. Kérem, menjen el!

Marcus küszködött, hogy próbálja megfejteni Niniver szavainak az értelmét, nem is beszélve a saját érzéseiről, amelyek elragadták és maguk alá gyűrték. Mivel nem válaszolt rögtön, legnagyobb meglepetésére Niniver elindult felé, intett, hogy menjen ki, aztán két kézzel tolta kifelé, Marcus pedig lépésről lépésre, botladozva meghátrált – engedett Ninivernek.

Niniver kitétte a szűrét a szobájából. A lány megfogta az ajtót, és végre Marcus szemébe nézett. Szemei csillogtak, könnyben úsztak.

– Kérem! – A hangja szinte torokból tört fel. – Menjen már el!

Niniver könnyei megbénították Marcust; beléhasított a fájdalom, amit mögöttük pillantott meg. Nem akarta bántani Ninivert – hogy fajultak idáig a dolgok?

Niniver becsapta az ajtót.

Kattant a retesz, aztán Marcus hallotta, hogy a lakat is bezárul.

Egy másodpercig az ajtódeszkát bámulta. Niniver érzelmei valamit elváltak benne; úgy érezte, hogy az érzései elfolynak, mint a vér.

Annyi érzelem áradt ki belőle, hogy beleszédült.

Egyik tenyerét az ajtónak támasztotta, és az ösztönének engedve a homlokát a hűvös fához támasztotta.

Az ajtó túoldaláról hallotta Niniver szipogását, és hogy szinte hangtalanul sírva fakad.

A hang beléhasított.

Átérezte a lány bánatát, elkeseredését; tudta, hogy valódiak.

Semmi másra nem vágyott, csak hogy megvigasztalja – ösztönei szinte üvöltve követelték, hogy úgy tegyen –, de Niniver nem kért a vigasztalásából.

Nem kért belőle.

Marcus tudta, hogy az okai nem helytállóak, hogy a következtetése is téves. Megértette, amit mondott, de egyik sem magyarázta meg, miért gondolja róla, hogy – ahogy Niniver mondta, az összes férfi közül éppen ő – meghajolna a klán akarata előtt. Marcus látta Ninivert – de úgy látszik, Niniver nem látta őt.

Szeretem magát. Ezért kérem – ezért akarom, hogy legyen a feleségem.

Niniver azt mondta, szeretné, ha valaki hinne benne, de ő nem hitt Marcusban.

És most... mi legyen? Levegőt préselt a tüdejébe, gondolkodni próbált – és rájött, hogy az ügy odaveszett. Itt nem. Most nem.

Niniver azt akarta, hogy elmenjen, könyörgött neki. Marcusnak meg el kellett távolodnia tőle, hogy tisztán lássa – kettőjüket.

Most tehát elmegy – egyelőre.

Visszament a szobájába, kinyitotta a ruhásszekrényt, kivette a táskáját, és az ágyra hajította. Megállt egy kicsit gondolkodni – magával vigye a ruháit, vagy...? Úgyis mindenképpen szüksége lesz tiszta ruhára.

Érzelmei közvetlenül a felszín alatt kavarogtak, így egy másodpercnél tovább nem volt képes semmilyen gyakorlati dologra koncentrálni.

Mire megmosakodott, felöltözött és összepakolt, sikerült eleget gondolkodnia ahhoz, hogy meggyőzze magát: amit csinál – a jelenlegi visszavonulás –, az a helyes lépés számára, és mindkettőjüknek az adott pillanatban.

Felkapta a táskát és elhagyta a szobát, az ajtót szélesre tárva hagyta. Csendesen lement a lépcsőn; még mindig nagyon korán volt, és nem kellett senkivel összetalálkoznia, nem kellett magyarázkodnia.

Nem akart több időt vesztegetni, habár érezte, hogy Niniver már legfeljebb csak egy esélyt ad neki – azt is csak azért, mert feltett szándéka volt, hogy kitart, és nem éri be kevesebbrel. Ha legközelebb megkörményezi – vagyis amikor legközelebb beszél vele –, nem hibázhat. Minden érvet össze kell gyűjtenie és elrendezni, ha meg akarja győzni Ninivert – ezt az önfejű nőt –, hogy megváltoztassa a véleményét.

TIZENNÉGY

Marcus keményen és gyorsan ügetett végig a Carrick-kastély bejáróján.

Amikor bement az istállóba felnyergelni Nedet, Sean, aki az istálló felső végénél lakott, meghallotta, és kijött megnézni, mi történik.

Sean akkor ért oda, amikor Marcus átvette Ned nyergét a szürke széles hátán.

Egyetlen komor pillantással elnémította a másik férfit.

Sean felemelte a kezét, hogy nyugtatni próbálja, és bölcsen hallgatott. De nem ment el.

Végül, miközben szorosra húzta a heveder szíját, kibökte:

– Elmegyek – egy napra. Huszonnégy órára. Aztán visszajövök, és ott folytatom, ahol abbahagytam.

Kis szünet után hozzátette:

– Meghallott minket – magát meg engem –, ahogy tegnap reggel beszélgettünk, félreértette, és kiborult. Kell neki egy nap, hogy lenyugodjon, és átgondolja a dolgokat. Nagyon ajánlom, hogy ne reagáljanak a dolgokra, és semmilyen módon ne zaklassák az úrnőt! – Megragadta a kantárt, lábát a kengyelbe igazította, és fellendült a nyeregbe. Lenézett Seanra. – És az Isten és a Hölgy szerelmére, *ne* szóljanak neki semmit a házasságról!

Sean aggódalmasan bólintott.

– Rendben van. Akkor a holnapi viszontlátásra!

Marcus hátra sem nézve kiléptetett az istállóból, aztán ügetésre fogta Nedet a kavicsos bejárón.

Ned patáinak dobogása és a nagytestű ló erőteljes léptei valamelyest lecsillapították kavargó érzéseit azzal az illúzióval, hogy valamit tesz az ügyben.

Valójában azt tette, ami abban a pillanatban az egyedüli lehetséges megoldás volt: visszavonult, hogy később folytassa a harcot. Rendezte a sorait a mindent eldöntő roham előtt.

Az országúthoz közeledve elnézett jobbra és balra, és ahogy várta, nem látott senkit.

Élénken visszaemlékezett, amint erre lovagoltak Niniverrel előző nap. Mire az országútig értek, már tudta, hogy valami megzavarta a lányt, de korábban, az istállóudvarban olyan jól titkolta a reakcióját Seannal való beszélgetésüket illetően, hogy Marcusnak eszébe sem jutott: valójában az ott történt incidens miatt húzódott vissza.

Még ha tudta volna is Marcus, hogy meghallotta őket, akkor sem gondolta volna, hogy így fogja értelmezni a szavaikat. Igen, a klán alig várta, hogy megkérje Niniver kezét; a klán népe nem volt ostoba, sem pedig vak. Nem hitték, hogy Marcus miattuk akarta volna feleségül venni Ninivert.

Egyszerűen meg kellett volna mondani neki, hogy szereti.

Utólag könnyű okosnak lenni. Sajnos, korábban meg kellett volna mondania Ninivernek – még mielőtt meghallotta a Seannal való beszélgetésüket. Ha most mondaná neki, Niniver azt gondolná, hogy egyszerűen csak olyasmit akar mondani, amivel meg tudja ingatni.

Hogy nem szereti igazán.

Még mindig képtelen volt világosan gondolkodni, habár az elméjében uralkodó zűrzavar ellenére egy dolog egyre világosabbá vált előtte. Meg kell találnia a módját, hogy meggyőzze Ninivert: szereti őt.

Sokkal több kell a puszta kimondott szavaknál.

Neddel elérték a bejáró végét; nem lassított, hanem keresztülszáguldott az országúton. Átugratta Nedet az alacsony kőfalon, és tovább vágattak a Bidealeigh-birtok felé.

A farmház csendjében akarta tölteni a napot, hogy rendeződjenek a gondolatai, amíg hétköznapi dolgokkal foglalatoskodik. Aztán jöhet a tervezés.

És aztán, holnap reggel visszatér a Carrick-kastélyba, és újakezdi a hadműveletet.

Egy dolog nem volt kérdés, nem is kellett újra átgondolnia: hogy feltett szándéka Ninivert feleségül venni. Nem adta fel a tervét, nem mondott le Niniverről, sem kettőjükéről; távozása tisztán

és egyszerűen taktikai visszavonulás volt.

* * *

Ramsey McDougal egy csaltos rejtekében ült a lován az országút mellett.

Ezen a helyen állt meg, mert innen széles kilátás nyílt a Carrick-birtok földjein keresztül a kastélyig, itt akarta még egyszer átgondolni a tervét.

És akkor, nagy meglepetésére, meglátta Cynstert kilovagolni. Nevetségesen korán volt, ő azonban gyorsan vágatott.

Ramsey mozdulatlanul figyelt. A bejáró egyik kanyarulata jó rálátást engedett Cynster arcára.

Marcus arckifejezése elszánt és kemény volt – szinte kérlelhetetlen.

Cynster továbbvágatott, nagy sűrű lovának patája dobogott a bejárón. Ramsey figyelte, ahogy ló és lovasa keresztülszáguld az országúton, átugorja a kőfalat és továbbhalad. Haladási irányuk és a Cynster nyerge mögé szíjazott táskák arra engedtek következtetni, hogy Ramsey vetélytársa felszedte a sátorfáját.

– Nocsak, nocsak, nocsak! – Ramsey még percekig ült a lován, és próbálta megemészteni, mit jelenthet Cynster távozása, és mi következhet belőle rá nézve.

Úgy jött ide, hogy kész volt megvalósítani a tervét, de az veszélyes vállalkozás volt – ehhez kétség sem férhetett. De ha Cynster magától odébbáll, akkor talán Ramsey tervére nem is lesz szükség.

Végignézett az úton a távoli kastélyig, de még mindig nagyon korán volt. Lovával előbújt a rejtek helyéről, aztán Ramsey ügetésre fogta az állatot, és folytatta útját Carsphairn falu felé.

* * *

Aznap délután Niniver az íróasztalánál ült a könyvtárban, és próbálta felfogni a számokat és a szavakat, amelyeket elolvasott. A klán dumfriesi ügynöke azt írta, hogy sikerült a vártnál jobb árat kialkudnia az eladásra odaküldött juhokért. Figyelembe véve a klán pénzügyi helyzetét és a Carter haszonállat-felvásárló céggel kapcsolatos tapasztalatait, ez igazán jó hír volt.

Arra is alig tudta összeszedni az erejét, hogy nyugtázza a tényeket.

Meglepetésére, senki nem tette szóvá Marcus hiányát. Ez a hallgatás annyira feltűnő volt, hogy Niniver arra következtetett: Marcus biztos mondott valakinek valamit, mielőtt elment – amivel megmagyarázta a távozását. Próbálta elképzelni, milyen történetet találhatott ki, de ezzel csak súlyosbította a fejfájását, amely reggel óta gyötörte.

A hálószobájában lejátszódott szerencsétlen jelenet óta, amely után egy jó órán át zokogott.

Apja halála óta nem sírt, de látva, hogy Marcus semmivel sem különb a többi kérésénél, és kénytelen vele szakítani, most legalább annyira kétségbeesett, és még magányosabbnak érezte magát. Még nagyobb üresség maradt a lelkében.

Marcus mindössze kilenc napot töltött a kastélyban, de sokkal hosszabb időnek tűnt. Annak ellenére, hogy életének minden más szereplője továbbra is mellette maradt, ugyanolyan fájónak érezte Marcus hiányát, mint az apjéét: távozása tátongó űrt hagyott maga után a lelkében.

Marcus esetében azonban még élesebb, kínzóbb volt az érzés. Még kétségbeesőbb volt az üresség.

Niniver az itatóson fekvő levelet bámulta, de még mindig nem fogta fel a szavak jelentését, amikor az előcsarnok irányából emelt hangú beszélgetést hallott – ez kibillentette a haszontalan töprengésből.

A hangok – Fergusoné meg egy másik férfié – közelebről hallatszottak. A szavakat nem értette, de úgy hangzott, mintha vitatkoztak volna, ahogy végigmentek a folyosón.

Ekkor kinyílt az ajtó, és Ramsey McDougal vonult be.

Meglátta Ninivert, és ragyogóan elmosolyodott.

– Itt van hát, kedvesem! Tudtam, hogy egy ilyen gyönyörű napon nem tudják lekötni az üzleti ügyek!

Gyönyörű nap? Niniver kinézett az ablakon, és nyugtázta, hogy süt a nap. Ez a látvány sem tudta

felolvasztani megfagyott lelkét.

Visszanézett, és meglátta Fergusont, aki bejött McDougal után, és szigorúan, nyílt rosszállással nézett a fiatalabb férfira.

– Elmagyaráztam Mr. McDougalnak, hogy el van foglalva, úrnőm.

Ferguson kissé zilált volt, mintha fizikálisan is meg akarta volna akadályozni, hogy McDougal megzavarja Niniver nyugalmát, de alulmaradt az összecsapásban.

– Köszönöm, Ferguson. – Niniver nem küldte ki Fergusont; McDougal iránti bizalma a nullával volt egyenlő.

Ami Fergusont illeti, Niniverre nézett, és mivel az úrnője nem adott jelt a távozásra, egy rántással megigazította a kabátját, és a nyitott ajtó mellett helyezkedett készenlétbe.

Ninivert ez megnyugtatta, és ránézett a hivatlan vendégre. Az íróasztal felé tartott a szobán keresztül, vonásait próbálta nyájas, barátságos arc kifejezéssé rendezni, de a tekintete valahogy túlságosan éles és átható volt, amint a szobát és Ninivert vizsgálta, mintha nyíltan jogot formálna rájuk.

Ninivernek borsódzott tőle a háta. Hangulata elborult; homlokán lüktetni kezdett az ér.

– Mit kíván tőlem, Mr. McDougal? – Igyekezett közönyös hangon beszélni: minden melegség vagy szívélyesség nélkül, nyers, hivatalos tónusban kérdezte.

McDougal túlságosan is behízsgálóan mosolygott Niniverre.

– Azért jöttem, hogy tiszteletemet tegyem, kedvesem – kizárólag udvariassági látogatásról van szó. Fivéreihez fűződő tartós barátságomra való tekintettel úgy gondolom, a legkevesebb, amit önért tehetek, hogy a kezemet nyújtom önnek – bármilyen minőségben legyen rá szüksége. Megütközve hallottam, hogy a klán ilyen súlyos felelősséget terhel önre. – Rosszállóan Fergusonra pillantott. – Átkozottul igazságtalan dolog, ha engem kérdez. De – nézett vissza McDougal Niniverre – ha szüksége lenne a tanácsaimra, örömmel segítek. Rám számíthat!

Megközelítette az íróasztalt, és megállt előtte az egyik karosszék mellett, nyilvánvalóan arra várt, hogy hellyel kínálják.

Niniver hátradőlt, és McDougalt méregette. A klán vezetésének átvételére vonatkozó megjegyzéseiből kitűnt, hogy McDougal őt egy csinos arcú, kényes csitrinek tartja, aki ráadásul nem túl okos, és naiv is. Niniver általában nem törte kezét-lábát csak azért, hogy az ilyen feltételezéseket megcáfolja, főleg nem a klánon kívüliek esetében; sosem lehet tudni, mikor fog jól jönni, ha a kívülállók alábecsülik. De McDougallel...

Nem voltak illúziói azt illetően, milyen emberrel áll szemben; még ha Marcus ellenszenvé nem árnyalta volna is a róla kialakított képet, ösztönösen úgy tekintett McDougalra, mint valami varangyra – mint aki a sima modora ellenére csúnya, és valószínűleg mérgező.

Sőt mi több, ha Marcus a kastélyban lenne, Niniver szerint McDougal aligha kísérelte volna meg ráerőltetni a társaságát – nem is lett volna bátorsága átlépni a kastély küszöbét.

Most azonban itt volt...

– Mr. McDougal. Történetesen még elszámolnivalónk van egymással – és nem is kevés.

– Igen? – McDougal ártatlanságot színlelve vonta fel a szemöldökét, de Niniver látta a szemén, hogy gyorsan végiggondolja a ténykedését, és azon töri a fejét, mit tudhatott meg róla.

– Úgy tudom, uram, hogy az elmúlt néhány hét során kifejezetten arra biztatta a klánunk néhány tagját, hogy a kezemért versengve komoly gondot okozzanak nekem és a házam népének.

McDougalnak elkerekedett a szeme – Niniver úgy látta, ezúttal őszintén meg volt lepve.

– Ah! – McDougal a pillanat törtrészéig teljesen tanácstalan volt: vajon tagadjon le mindent? – de aztán széttárta a karját, olyanforma gesztust tett, hogy „Mit is mondhatnék?”, és behízsgálóan mosolygott.

– Bevallom, kedvesem, a nagy igyekezetben, hogy a kedvére tegyek, megpróbáltam magam jobb fényben feltüntetni a klántagokkal összehasonlítva. Azt reméltem, mérlegelni fogja, mit tudnak felajánlani önnek, és amikor én akarok közeledni, jobban tudja majd értékelni az ön jóléte érdekében mutatott elkötelezettségemet. – Olyan bűnbánó arc kifejezést öltött, amiről Niniver tudta, hogy teljesen hamis. – Nem tudhattam, hogy a klán tagjai ekkora balfácánok, és komoly gondot fognak

okozni. Így hát kénytelen vagyok a jóindulatára bízni magamat. – Komoly arccal Niniver szemébe nézett. – Biztosíthatom, hogy soha nem állt szándékomban kellemetlenséget okozni önnek.

Niniver kifejezéstelen arccal fürkészte. Nem állt szándékában? Hogy akarta meggyőzni „elkötelezettségéről a jóléte érdekében”, ha nem állt szándékában úgy feltüntetni magát, mintha ő kímélné meg Ninivert a klántagok okozta nehézségektől? Ahogy ezek a dolgok kitudódtak, Niniver inkább Marcushoz fordult a problémáival.

Egyre ellenségesebben tekintett McDougalre, így a férfi nem tudta, mivel próbálkozzon még. Mielőtt eldönthette volna, Niniver kijelentette:

– Függetlenül a jó szándékától – amelyet én továbbra is megkérdőjelezek –, nekem és a klánnak jelentős zavart okozott, teljesen feleslegesen. Tekintve a viselkedését és fivéreimmal való barátságát – ami *nem* éppen olyan kapcsolat, ami növelné a bizalmamat –, nem tudok máshogy tekinteni önre, csakis gyanakvással és megvetéssel. – Niniver a szemébe nézett. – Nem bízom önben, uram, és nem hiszem, hogy ez meg fog változni. Nincs itt semmi keresnivalója, úgyhogy további szép napot kívánok!

McDougal elsápadt. Lefagyott a mosoly az ajkáról; állkapcsának egyik izma rángatózni kezdett.

– Rám szánhatna egy órát az idejéből. Adjon lehetőséget, hogy megmagyarázzam!

– Nem érdekel a magyarázkodása, uram! És, ahogy azt maga is jól látja – intett az itatóson heverő levél meg a többi felé, amellyel még foglalkoznia kellett –, várnak az üzleti ügyek. – A szoba ajtaja felé nézett.

– Ferguson, kikísérné Mr. McDougalt?

McDougalról egyszeriben lehullt az álarc; alatta hamuszínű volt. Niniver biztosra vette, hogy ha csak ketten lennének, McDougal nem fogadta volna el a visszautasítást. Még így is Fergusonra sandított, és azon gondolkozott, erőltesse-e még a dolgot.

De Ferguson a szemébe nézett. És várt.

McDougal visszanyerte uralmát az arcvonásai felett, de az arca kivörösödött. Mereven, szertartásosan bólintott Niniver felé.

– Ahogy kívánja, Lady Carrick! Remélem, legközelebb más körülmények között találkozunk.

Szagatott hangsúlyaiból egyértelmű volt, hogy olyan körülményeket szeretne, amikor Niniver behódol neki, ahogy az – szerinte – megilleti őt.

Niniver figyelte, ahogy végigmegy a szobán. Elment Ferguson mellett, aztán vissza sem nézve kiment az ajtón. Ferguson a szemével követte, majd megfordult és utánament, behúzva maga mögött az ajtót.

Niniver tűnődve bámulta az ajtót. Megmondta az igazat McDougalnak: nem bízik benne. Az is biztos, hogy nem kedveli. De tényleg olyan sokban különbözik a többiektől? Azoktól a férfiktól, akik így vagy úgy, de udvarolni próbáltak neki? Mindannyian zálogtárgynak tekintették Ninivert – olyasminek, amit meg kell szerezni, használni, és végül megszabadulni tőle. Tárgynak tekintették, nem személynek. A klán úrnőjének, nem nőnek. Egyiküket sem magáért érdekelte Niniver.

Azt hitte, Marcus másmilyen, de... Összevonta a szemöldökét, és próbált arra összpontosítani, Marcus hogyan viselkedett vele – másmilyen volt, vagy sem? – de az érzelmei, amelyek még mindig túlságosan elevenek voltak, rátörtek, és elterelték a gondolatait.

Nem akart visszasüppedni azokba az érzésekbe; amíg bennük fetreng, elszivárog az ereje, bemocskolódik, nem tud továbblépni.

Pillantása a rá várakozó levelekre tévedt. Elhúzta a száját, kiegyenesedett, és kisimította a dumfriesi ügynök levelét. Válaszolnia kellett. Össze kellett szednie széthullott élete darabjait, nem pedig arról ábrándozni, mi lehetett volna.

Még egy nap sem telt el Marcus távozása óta, máris megjelent az első bosszantó hím.

Niniver elfintorodott a futó gondolattól.

De hiszen maga is meg tudott szabadulni McDougaltól; nem volt szüksége Marcusra, hogy megvédje.

Olyan mindegy, hiszen úgysem volt ott.

Ismét egyedül volt – bár úgy érezte, soha nem volt még magányosabb, ez csak érzéki csalódás

volt. Vissza kellett térnie az előző állapotához – mielőtt vállalta a kockázatot, és segítségül hívta Marcust, mielőtt szándékosan kockára tette a szívét.

Elővett egy tiszta papírlapot, az itatósra helyezte, és fogta a tollat. Elkezdte a választ az ügynöknek; a végén aláírta: *Niniver, Lady Carrick* – aztán megtorpant.

Ki is az a Niniver, Lady Carrick? Kicsoda ő most? Megvizsgálva magát rájött, hogy már nem az a fiatal nő, aki tíz nappal azelőtt volt.

Ha tíz nappal ezelőtt került volna szembe McDougallal, ugyanilyen ügyesen elbánt volna vele? Ugyanezzel a magabiztossággal, amellyel olyan ellentmondást nem tűrően adta ki az útját?

Régen megtanulta, hogy érdemes saját magával szemben őszintének lenni; úgy tűnt, az elmúlt kilenc nap megváltoztatta őt. Erősebb, magabiztosabb és szilárdabb lett. Kevésbé befolyásolható, és nyíltan öntudatos.

A levélre meredt, aztán felemelte pillantását, és üres tekintettel végignézett a szobán. Bármilyen egyébért teszi is felelőssé Marcust, magabiztosabb énjét is neki köszönheti.

Egy pillanat múlva lerázta magáról ezeket a gondolatokat; már megint reménytelenül beléjük bonyolódott. Ha csak egy másodpercig is a férfit gondol, érzelmei máris elhatalmasodnak rajta – olyan erősen, hogy minden logikus gondolatot elfojtanak.

– Lady Carrick vagyok. – A maga elé kitergetett levelekre nézett. Összeszorította az ajkát, és a papírvágó kés után nyúlt.

* * *

Aznap este Niniver a megszokott karosszékében ült a szalonban, lábait keresztbe vetette, az egyiket lustán lóbálta, és azon gondolkozott, mikor jön már Ferguson a teás tálcával. Nem is tudta, mivel töltötte a korábbi estéket, de az biztos, hogy ilyet sosem érzett... nem volt mit csinálnia. Unatkozott, közönyös volt, nem tudta, mihez kezdjen.

Ennyire hiányzott annak a férfinak a jelenléte, aki alig íz nappal korábban még nem is volt része az életének.

Miután Ramsey McDougallnak kiadta az útját, egész jól sikerült megvalósítania azt, amire így gondolt: „Lady Carrick vagyok”. Különös érzés volt: azelőtt soha nem gondolt magára Lady Carrickként, de most már fontossá vált számára a cím, kezdte azt érezni, hogy egyre inkább előrehalad ebben a szerepben.

Kezdte a klán úrnőjének *tekinteni* magát.

Tudatosultak benne a változások, miközben... növekedett.

Amennyiben a McDougallal való affér növelte az önbecsülését, és jobb önismerethez vezetett, akkor talán rejtett áldás volt.

Niniver kis híján felhorkant.

Szokás szerint Hildyvel költötte el a vacsoráját. Az étkezés nagyobb részét csendben töltötték. Niniver már arra sem emlékezett, korábban milyen beszédtemákkal múltatták az időt – vagy talán Marcus előtt is ilyen csendben voltak?

Azt gyanította, hogy az utóbbi volt igaz, de ezt csak az utóbbi napok során észlelte.

Múltak a percek, és Niniver hagyta, hogy a gondolatai visszakanyarodjanak egy apró bosszúsághoz: próbált visszaemlékezni, hol hagyta a kedvenc szalagját azzal a kis kámeával, amelyet aznap reggel erősített rá. A nap nagy részében a nyakában volt a szalag, de míg a könyvtárban dolgozott, levette; ugyanis mikor a levelek fölé hajolt, úgy érezte, hogy szorítja a nyakát.

Először azt hitte, az íróasztal sarkán felejtette, de később nem találta meg. Persze kételkedni kezdett, jól emlékszik-e, és most már igazán nem tudta, hol hagyta. Megjegyezte magának, hogy meg kell mondani Mrs. Kennedynak: kérje meg a szobalányokat, nézzenek körül, hátha megtalálják.

Végül megérkezett Ferguson a teás tálcával. Hildy töltött, mindketten megitták a szokásos egy csészényit, aztán felálltak, és a lépcső felé indultak. A galérián Hildy megállt a padlástérbe vezető lépcsőnél.

– Jó éjt, kedvesem! Szép álmokat!

– Magának is! Holnap találkozunk.

Elváltak, Niniver a szobája felé indult. Bement, becsukta az ajtót, és hálás volt amiért saját külön szobájának csendje és nyugalma veszi körül.

Sietség nélkül vetkőzött le, felvette a hálóingét, és ágyba bújt. Hátradőlt a párnákra, állig felhúzta a takarót, és a mennyezetet bámulta. Észrevette, hogy a hold fénye foltokban megvilágítja a homályos felületet, amelyek mintha táncolnának, amikor egy kis szellő fut át a fák levelei között, ahol átszűrődik a holdfény.

Niniver rájött, hogy valamennyire megnyugodott, elért egy bizonyos fokú szellemi tisztaságot. Most már tudott gondolkodni – ha Marcusról nem is, mert ez érzelmekkel túlterhelt téma volt – legalább saját magáról. Meg kellett fontolnia, mit csinál legközelebb, hogyan akar továbbhaladni. Milyen irányba akarja kormányozni az életét.

Gondolnodia kellett új, erősebb énjéről, amely fiatalabb, kevésbé magabiztos, félénk korszakának bábójából bújt elő.

Lehet, hogy Marcus elment, viszonyuk véget ért, de az együtt töltött idő megváltoztatta Ninivert. Elindította őt, ha nem is másik ösvényen, de talán a következő útján.

Míg együtt volt Marcusszal, azáltal, hogy vele volt, kinyílt a szeme arra, milyen nővé válhatna; az a nő, akivé Marcus karjai közt vált, valójában Niniver bensőjében lakozott. Ugyanaz az erő, az a bátorság, és a határozott cselekvésre való képesség, hogy a saját életét alakítsa – azok a vonások, melyeket a Marcusszal töltött idő szabadított fel benne, megmaradtak.

Visszanézve, befelé tekintve, úgy tűnt, hogy tíz nappal azelőttig Niniverből hiányzott az alapvető önbizalom, és azzal, hogy Marcushoz fordult segítségért – majd az azt követően együtt töltött nappalok és éjszakák –, meghozták ezt a létfontosságú elemet, felszabadították és megerősítették azt a nőt, aki valójában volt.

Azt a nőt, akivé válnia kell.

Azt a nőt, akivé válni akar.

Az új énje, akivé Niniver érzése szerint átváltozik, helyénvaló volt. Az átalakulás minden lépésével – minden olyan cselekedetével, mint például McDougal eltávolítása, amikor összeszedte és használta belső erőit – egyre magabiztosabbnak, egyre szilárdabbnak érezte magát. Egyre inkább önmaga volt. Mintha egyre szilárdabb talajon állna.

Niniver valódi változáson ment keresztül. Valódi átalakuláson.

Mély lélegzetet vett, még mindig üres tekintettel meredt a mennyezetre, és belekapaszkodott új erejébe, növekvő belső nyugalmaiba, és hagyta, hogy gondolatai Marcusra irányuljanak.

Megpróbált átlátni érzelmeinek felhőzetén. Habár az megnyugodni látszott, mögötte csak a tátongó ürességet érezte. Szomorú, de ez is valóságos volt.

Kockára tette a szívét, és Marcus elrabolta. Ez ellen Niniver nem tudott mit tenni.

* * *

Marcus bidealeigh-i dolgozószobája íróasztalánál ült, és tűnődve nézegette az előtte kiterített levelet. Azzal töltötte a napot, hogy újra felvette a kapcsolatot a személyzettel, és meggyőződött róla, hogy a birtokon minden rendben folyik. Elfoglalta magát, és lekötötte a gondolatait, hagyta, hogy érzelmei és vágyai megállapodjanak.

Alkonyatkor ért be, miután a kutyaikkal dolgozott, és egy levél várta az asztalán. Elolvasta, aztán megmosakodott és megvacsorázott, mielőtt magával vitte a levelet a dolgozószobába, hogy újra végiggondolja, és tervet készítsen másnapra.

Egy pillanat múlva felemelte a kristálypoharat, amit az egyik kezében tartott, és kiadósat kortyolt a legfinomabb malátawhiskyből, ami a skót Felföldön terem. Történetesen ugyanott, ahonnan a nyugtalanító levél is érkezett.

Dominic, Glencrae grófja, nem szaporította a szót fölöslegesen. Megírta, hogy Ramsey McDougalt kitiltották ősei birtokáról – egy ilyen rendelkezés a felföldi klánok tagjai számára kész regény volt, és önmagáért beszélt –, mert a szomszédos klánvezér lányát házasságra akarta kényszeríteni úgy,

hogy megpróbált erőszakot tenni rajta. Csak azért hiúsult meg a terve, mert a lány fivérei időben érkeztek, és megmentették.

Nyilvánvaló, hogy McDougal nem kapott járadékot. Egyszerűen kirakták a szűrét, és a családja kitagadta.

Dominic azt tanácsolta, ha Marcus Ramsey McDougalt látja kószálni a környéken, ne várja meg, míg magyarázkodni kezd, hanem azonnal kergesse el.

A levelet nézegetve Marcus ivott még egy keveset. Azt már eldöntötte, hogy reggel az első dolga lesz visszamenni a Carrick-kastélyba. Ha már ott van, csak egy feladata marad: meggyőzni Ninivert, hogy fogadja el férjének. Mivel nem fogja szem elől téveszteni, amíg igent nem mond, Niniver biztonságban lesz McDougaltól, és mindenki mástól. De amint lehetősége lesz rá, Marcus beszélni fog Sir Godfrey Riddle-lel, a helyi békebíróval, hogy megtudja, hogyan lehetne McDougalt eltávolítani a környékről.

A fickó nem véletlenül választotta székhelyéül Ayrt. Ott a sok hajó a kikötőben, és ha valaki a nyomába ered, a világ bármelyik csücskébe elmenekülhet.

Marcus elűzte McDougalt a gondolataiból, és a fő célra összpontosított – elsődleges, legfőbb, és amíg el nem éri, egyetlen céljára: rávenni Ninivert, hogy menjen hozzá feleségül.

Most, hogy közelebb került hozzá, látta és érezte, milyen nyomás nehezedik rá, és milyen feladatokkal jár a pozíciója, Marcus teljes mértékben, minden szinten belátta, miért köti össze őket a Sors.

Neki való a férj szerepe Niniver oldalán, és ez Ninivernek is jó. Marcus férjének lenni pedig olyan kielégítő pozíció, amire Ninivernek szüksége van.

Ez mind szép és jó. Marcus előtt most ott volt a kihívás: meggyőzni Ninivert, hogy rábízhatja ezt a szerepet – pontosabban, megértetni vele, hogy már meg is tette a szükséges lépéseket. Mindössze csak fel kell ismertetni Niniverrel ezt a tényt.

Fogósabb kérdés volt a hogyan.

Nem kerülte el Marcus figyelmét, hogy ő is ugyanabba a csapdába esett – vagy talán ennek szükségszerűen így kell történnie? – mint az apja és Thomas is tették. Elhagyta a leendő feleségét. Való igaz, hogy nem szívesen tette, és holnap visszalovagol hozzá, mégis úgy tűnt, hogy ez a cserben hagyás valamiféle különös beavatási szertartás lehet, amit a Sors kényszerít rájuk, amikor felépítik életük legfontosabb kapcsolatát.

Talán az, hogy visszatér, valójában szavak nélküli vallomás, amit ők ketten hallhatnak, és senki más.

Azt jelezte, hogy ők már döntöttek, visszavonhatatlanul sorsot vetettek – és el vannak szánva, hogy a Hölgy oldalára állnak, cserébe nem fogják őket elutasítani vagy félreállítani.

Elkötelezettség. Azzal, hogy visszalovagol, lerí róla az elkötelezettség.

Máris türelmetlenül várta a virradatot.

Elfintorodott az önvád miatt, amikor visszagondolt a reggeli búcsúzásra.

Egy pillanat múlva kiürítette a poharát, és félretette.

Miért nem mondta meg Ninivernek, hogy szereti?

Egyszerű igazság, nem nehéz kiejteni a szavakat.

Egy ilyen, egyszerű, de hatásos vallomástól Niniver megtorpant volna. Nem érezte volna becsapva magát, és megengedte volna Marcusnak, hogy közel kerüljön hozzá. Beszélgethettek volna.

Még jobb lett volna korábban elmondani neki, ahelyett, hogy...

Kényszerítette magát, hogy szembenézzen a keserű igazsággal: gyáva volt, és biztosítékot akart, hogy Niniver viszontszereti. Ez a gyávaság állt tulajdonképpen az udvarlása mögött. Nem annyira Ninivernek, mint inkább Marcusnak volt rá szüksége.

És mint már oly sokszor, a Sors átlátott a ravaszkodásán, kinevette, és elgáncsolta. Nem is akárhogy. Ha kitárta volna a szívét, és egyszerűen megkéri Ninivert – vállalva a kockázatot, nem pedig addig halogatva a lánykérést, amíg biztatást nem kap –, a lány nem vonhatott volna le hibás következtetést a véletlenül kihallgatott beszélgetésből a szándékait illetően.

Most már el volt ültetve Niniver fejében a gondolat, így Marcusnak még keményebben kell dolgozni

rajta, hogy kiverje onnan.

Nem lehetett máshogy támadást intézni, csakis szemtől szembe. Nem lehetett ködösíteni, nem lehetett tovább óvni a szívét.

Épp elégszer látta már ezt a mintát – a szüleinél, Lucillánál és Thomasnál, és oly sok más Cynster házaspárnál. Sokan próbáltak kezdetben ellenállni, de az mindig vesztett ügynek bizonyult, Marcus pedig nem akarta hiába vesztegetni az idejét.

Mióta visszatért Bidealeighbe, egyre erősebben érezte, hogy fogytán van az ideje.

Holnap reggel tehát visszatér a Carrick-kastélyba, és ha már ott lesz – szóban, képletesen, és minden egyéb módon –, megnyílik Niniver előtt – Niniver Carrick kecses kis lába elé helyezi a szívét. És ott is hagyja, ahol az igazi helye van.

Már évek óta Niniveré volt a szíve, de – mivel rosszul értelmezte a lány védelmezését – soha nem adta tudtára.

És ha a lány nem szereti őt ugyanúgy?

Az baj. Addig fog munkálkodni, küzdeni, vagy egyszerűen csak mellette lenni, védeni és gondoskodni róla, míg Niniver megszereti.

TIZENÖT

Niniver a hajnali kórus hangjaira ébredt, elméjében a „valódi” szó keringett. Az álom köde még elhomályosította elméjét; kába volt, félig éberén hagyta, hogy csapongjanak a gondolatai.

Azok pedig tévedhetetlenül visszatértek a Marcussal töltött percekhez és órákhoz. Ott, az ágyában. A házban, a birtokon.

Együtt töltött percek, közös élmények, együttes élvezetek.

Közös öröm.

És ezek a dolgok is valódiak voltak.

Ez a felismerés, ennek a megértése mélyen beleivódott Niniver tudatába, oda, ahol az érzelmek laknak.

Egy pillanat múlva összeráncolta a homlokát és kinyitotta a szemét.

Végignézett a szobáján.

Valódi. Hogy lehetett az? Próbálta elutasítani a gondolatot, okokat találni a tagadásra, bebizonyítani, hogy nem igaz...

– Az ördögbe is! – Egy cseppet sem volt már álmos, ahogy a hátára fordult. – De hát hallottam, mit beszéltek Seannal!

Vajon azért akarja Marcus feleségül venni, mert a klán azt kívánja tőle?

Tudom, hogy a klán azt szeretné, ha feleségül venném, de nem ezért kérem meg a kezét.

– Ó, Istenem! – Hiszen megmondta, hogy más oka van rá, de Niniver úgy hallgatta a szavait, mintha csak kézenfekvő cáfolata lenne az ő igazságának – a legkönnyebb módja annak, hogy alátámassza: amit Niniver hallott, mást jelent, mint aminek hiszi.

Feltételezte, hogy Marcus színlel, és bármilyen indokot hoz fel, mind csak arra való koholmány, hogy megszerezze a beleegyezését a házasságba. Niniver meg volt arról győződve, hogy Marcus már éppen megesküdült volna rá: szereti őt, és akkor kénytelen lett volna visszautasítani, mint hazugságot. Tudta, hogy hazugság lett volna.

De mi van, ha igazat mondott, és tényleg feleségül akarja venni? Nem azért, mert a klán így kívánja, hanem más okból?

Niniver megbízott a férfiban. Először ösztönösen, és az ösztönei nem csalták meg. Azokon a területeken, ahol megbízott benne – leginkább vakon, ösztönösen és maradéktalanul –, Marcus soha nem hagyta cserben.

Valójában nem volt oka kételkedni ösztönei helyességében. Nem volt oka rá, hogy megvonja tőle a bizalmát – hogy továbbra is elfogadja: Marcus tudatosan és szándékosan nem tenne olyasmit, amivel ártana neki.

Egy tényt kénytelen volt elismerni: még mindig magától értetődő módon megbízott Marcusban, ő pedig nem adott arra okot, hogy megváltoztassa a véleményét.

Ugyanakkor az, hogy más okból akarja Ninivert elvenni, mint a klán elvárásai, még nem jelenti azt, hogy szereti őt.

Ninivernek jólesett, amikor Marcus mellette volt. Élvezte a férfi társaságát, csakúgy, mint a szeretkezéseiket. Egész egyszerűen biztonságban érezte magát, amikor Marcus vele volt, és olyankor még a klán ügyeit is hatékonyabban tudta intézni.

Esküvőt azonban nem akart csak azért, hogy mindezt bebiztosítsa.

Abban viszont igencsak biztos volt, hogy Marcus ezt az árat kérné, és elvárná tőle a fizetséget.

Niniver nem akarta egy házasság kockázatát felvállalni, még Marcusszal sem, de nem is akarta őt elveszíteni, ha nem kényszerül rá.

Ebben az esetben nem segített az a megfontolás, hogy mi a legelőnyösebb a klán szempontjából. Ha elfogadható okból akarja elvenni, a klán számára óriási előnyökkel járna, ha Marcus a férje lenne, és még az utódlás kérdését nem is említettük.

Ha viszont Marcus indokát nem tudja megemésztetni, jobban szolgálja a klán javát, ha hajadon marad.

Minden attól függött, *miért* akarja Marcus elvenni.

Meg attól – eltekintve a klán szempontjaitól, nem klánvezérként, hanem nőként –, hogy Niniver igazán hozzá akar-e menni.

Az elmúlt év során magára nem is gondolt, személyes kívánságai és igényei háttérbe szorultak. A feladatai teljes egészében maguknak követelték Ninivert, és ezek a feladatok annyira megterhelőek voltak, hogy többé-kevésbé megkövetelték a férjezetlen állapotot, sőt azt jelölték ki számára helyes ösvényként.

De most... ha félreteszi a klánvezéri palástot, és a saját kezébe – az új, erősebb és magabiztosabb Niniver kezébe – veszi a döntést, akkor...

– Ha szeret, akár holnap hozzámennék.

Niniver nagyon keveset tudott a szerelemről: mi is az, és hogyan lehet felismerni? Édesanyját nagyon kicsi korában elveszítette, nagybátyjáról és nagynénjéről, Thomas szüleiről pedig csak elmosódott emlékei maradtak. Nem kapott valódi útmutatást, bár azt mindig is érezte, hogy a nő számára a szerelem jelenti a legbiztosabb védelmet a házasságban.

Amennyiben Marcus felkínálja a szerelmét, azzal rá tudná bírni Ninivert, hogy a kezét nyújtsa neki.

Persze, ha szereti őt, akkor cserébe Niniver szerelmét is kéri, de ez igazán egyszerű dolog. Évek óta szerelmes volt Marcusba, és ha a férfi is szereti őt, akkor Niniver fenntartás nélkül bevallaná, hogyan érez iránta.

Ha szereti.

Miből lehetne megtudni, szereti-e?

Maga is meglepődött, hogy nyomban a kérdés után a válasz is bevillant az agyába. Az ötlet kétségtelenül Niniver újonnan megtalált énjétől származott, de ez csak egy okkal több volt arra, hogy komolyan vegye.

Ledobta magáról a takarót, felállt, és a mosdóállványhoz ment. Rámosolygott a tükörképére, ahogy a kancsóból vizet öntött a lavórba. A régi Ninivernek soha nem lett volna bátorsága megtenni azt, amire most készül.

Meg akarja tudni, hát elmegy hozzá, és megkérdezi.

Szeret engem? Két egyszerű szócska, mégis ezen múlik a jövőjük.

Megbízott annyira Marcusban, hogy bizonyosra vette: nem fog neki hazudni. Most már az ösztöneiben és saját magában is megbízott annyira, hogy rájöjjön, ha Marcus hazudni próbál.

Még ma elrendezik a dolgot, ma reggel, szemtől szemben.

Letette a kancsót, és megerősödött benne a bizonyosság: kezd valódi kapcsolatba kerülni a létezéssel, és a helyes ösvényen halad. *Carpe diem!* Kezét bemártotta a lavórba, és vizet fröcskölt az arcába.

* * *

Marcus a reggelizőasztalnál ült a kis szalonban, amikor a mindig kedélyes Mrs. Flyte lépett be gondterhelt arccal.

– Mindy most találta ezt az elülső tornácra, uram. – Egy kicsi, kemény, lepecsételt csomagocskát nyújtott át Marcusnak. – Pont a bejárati ajtó előtt volt. Fogalmam sincs, miért nem kopogtak, és Flyte azt mondja, hogy nem látott és nem hallott senkit, amióta lejöttünk a földszintre.

Marcus elvette a csomagot.

– Köszönöm.

Mrs. Flyte bólintott, és kiment.

Marcus megvizsgálta az esetlen kis csomagot – egy papírdarabba hajtogattak bele valami rugalmas dolgot, és egy csepp viasszal pecsételték le. A nevét férfikéz firkálta rá az elülső oldalára. Megfordította a küldeményt, ujját a viasz alá csúsztatta, feltörte, és kirázta a csomag tartalmát.

Egy szalagra kötött kis kámea esett ki a terítőre, mellette egy összehajtott levélke.

A kámea nem volt ismerős Marcusnak, de a szalagot... azonnal felismerte. Többször is látta, hogy Niniver nyakát ékesíti. Letette a villát, fogta a levelet, széthajtotta és olvasni kezdte:

Nálam van! Ha még egyszer látni akarja őt, jöjjön el a régi ólombányához, ahol még megvan az állványzat. Egyedül jöjjön! Senkinek ne szóljon semmit, ne fújjon riadót! Figyelem magát. Ha megkísérli a riasztást, nem fogja többé elevenen látni.

Egyedül jöjjön! Azonnal jöjjön! Vagy soha többé nem látja viszont az édes kis Ninivert.

Nem meglepő, hogy a levelet nem írták alá.

Marcus tanulmányozta a kézírást, és eszébe jutott a dolgozószoba íróasztalán heverő levél, amelyet Glenrae írt.

McDougal műve lenne?

A táskája már összepakolva hevert a bejárati ajtónál. Johnnyt már kiküldte felnyergelni és előkészíteni Nedet az útra.

Vajon mennyire figyelik?

Merjen-e üzenetet hagyni, és Johnnyval elküldetni?

Merje-e riasztani Flyte-ot, és feltételezheti-e, hogy amikor ő, Marcus elindul a bányához, valaki követni fogja?

Még percekig ült az asztal mellett, de végül felállt, a dolgozószobába ment, és Glenrae levelét, Niniver elrablójának üzenetét, meg a szalagot a kámeával az itatóspapíron hagyta. Nem tehetett semmi mást, ami növelte volna a kockázatot Ninivert illetően. De ha valami történne, és ő nem jönne vissza, apja és bátyja elsőként az íróasztalát fogja megnézni.

Elhagyta a dolgozószobát, becsukta maga mögött az ajtaját, és szólt Mrs. Flyte-nak, hogy elmegy egyet lovagolni, majd később visszajön a csomagjáért.

Felhúzta a lovaglókésztyűjét és kiment a házból. Johnny és Ned már vártak rá. A lovászfíú csodálkozva nézett rá, mert nem viszonzta a legény mosolyát, de amint felpattant Ned hátára, semmi másnak nem volt helye a gondolataiban, csak a sürgető vágynak, hogy megtalálja Ninivert, és visszahozza.

Legyen az Ramsey McDougal vagy bárki más, aki elrabolta, egy jöttányit sem számított.

Valaki elragadta Ninivert. Az első lépés az, hogy visszaszerezi.

A bosszú csak utána következik.

Marcus Ned oldalába vágta a sarkát, és elvágtatott a régi ólombánya irányába.

* * *

A régóta elhagyatott ólombánya a Carrick-birtoktól északra feküdt. Királyi birtok volt, ami azt jelenti, hogy senki nem gondozta, így a bánya körüli területet teljesen benőtte a bozót.

Marcust, mint minden környékbeli fiút, egész gyermekkorában szinte hipnotikus erővel vonzotta a bánya, és bár megtiltották, hogy a közelébe merészkedjenek, természetesen megtették. Azonban már több mint egy évtizede a közelébe sem ment egyik aknáknak sem.

Nem is tudta pontosan, hány akna van, de csak egy olyan volt, amelynek a bejárata fölött még mindig megvolt az állványzat. Ez tartotta a kerekeket, amelyek segítségével az ércet vödrökben a kijáráshoz vontatták a hegy mélyébe vezető alagútból.

Több mint tizenöt perc kellett Marcusnak, hogy elérje azt az aknát. A bejárat a hegyoldalba vágott boltíves bemélyedésben nyílt egy sziklás kiemelkedés árnyékos oldalán; közvetlenül előtte volt a rozsdás állvány, mintegy keretbe foglalva az üreget. A bánya bejárata fölött a domboldal felfelé tartott, az egyik sziklás hegygerinc széléig, amelyek bütykös ujjakként meredtek elő a nyugati hegyvonulatból.

Bár benőttek a szívós fűcsomók, az aknához vezető csapás még mindig kivehető volt. Egy kicsi, de elég tiszta földdarabhoz vezetett a bánya bejárata előtt, amelyet viszont körülvevett a fák és

bokrok sűrűje.

Számtalan búvóhely kínálkozott a megfigyelő számára.

Marcus széles ívben közelítette meg a bejáratot, de csak egyetlen lovat látott, amelyet a bánya közelében kikötöttek egy fához. Férfinyereg volt rajta. Másik lónak vagy hintónak nyoma sem volt, bár Niniver olyan pehelysúlyú volt, hogy egy férfi könnyen maga elé ültethette a nyeregbe.

Mégis az látszott valószínűnek, hogy Niniver magától jött ide, a saját erejéből.

Marcus megpróbált nem gondolni rá, mi történhetett, pedig útközben olyan lehetőségek merültek fel benne, amiket még elképzelni is rossz. Ned hátán felment az ösvényen, és az akna szája előtt leugrott a nyeregből. Belül sötét volt, de valahonnan az alagút mélyéből fény szűrődött ki.

– Niniver?

Nyomasztó érzés fogta el. Hurkot vetett Ned kantárjára, és odakötötte a nyereghez. Ned makacs és ingerlékeny állat volt, mégis ragaszkodott Marcushoz; lehet, hogy elkószál, de nem megy messzire, és Marcus füttyjelére mindig visszajön. Ha valami történne Marcusszal, Ned nem engedne mást a közelébe. Végül talán egyedül visszavinné Bidealeighbe, vagy esetleg a birtok istállójába, de azt nem engedné, hogy más lovagolja meg – az egyetlen Lucillát kivéve, aki rajta kívül meg tudta szelídíteni a nagydarab állatot.

Amikor Marcus elhúzta Nedet az akna bejáratától, a nagytestű ló prüszkölt, de aztán odébb poroszkált legelni.

Marcus szemben állt az aknával. Félrebillent fejével hallgatózott, de egy hangot sem hallott. Kiegyenesedett, és belépett a sötétségbe.

Szinte azonnal össze kellett görnyednie, hogy be ne verje a fejét az alagút mennyezetébe. A hegy mélyébe vezetett, és ahogy azt Marcus sejtette, valami fényforrás – a derengés állandóságából ítélve egy lámpa – lógott az első kanyar táján, ahol az alagút balra fordult.

A nyomasztó csend arra utalt, hogy éppen nem történik semmi, és Marcus megállt, hogy a szeme szokja a sötétséget. Amikor úgy gondolta, látja, hová lép, elindult lefelé a régi alagútban.

Kezdetleges építmény volt, csákánnyal vájták a sziklába, és nehéz gerendákkal támasztották alá. Marcus egy szűkülethez ért, közvetlenül a kanyar előtt. Átlépett rajta, majd a kanyarba érve azt tapasztalta, hogy a lámpa még messzebb van, még egy kanyarral arrébb, amely jobbra fordult.

De a fény felerősödött.

– Niniver?

Marcus meggyorsította lépteit, és befordult a következő kanyarban. Egy lámpa állt az alagút egyik oldalában. Gyorsan körülnézett, aztán átment a fénykör túloldalára, de ott senki és semmi nem volt.

Csak a lámpa...

Bumm!

Faforgácsok repültek szanaszét. Marcus visszanézett a bejárat felé.

Bumm!

Felmorajlott a szikla.

Marcus elkáromkodta magát, és visszafutott, el a lámpa mellett, a második kanyar elé. Végigszaladt a következő szakaszon is, az első kanyar túloldalára – éppen időben kiért, hogy megpillantson egy homályos alakot, amely az akna bejáratán keresztül beömlő fényben rajzolódott ki. Az alak hatalmas pörölyvel sújtott le az útszűkület fölötti tartógerendára.

Az alagút mennyezete fülsiketítő robajjal omlott be.

Marcus nekilendült, hogy visszafusson a kanyarban. Megbotlott, és teljes hosszában elterült. Sziklák röpöködtek és pattogtak körülötte. Karjaival védte a fejét, és felhúzta a lábait. Próbálta visszatartani a lélegzetét, mert fojtogató porfelhő borította be.

Végül elhalt a zuhanó kövek robaja.

Lassan felemelte a fejét. Pislogva kinyitotta a szemét, de most már vaksötétben feküdt. A lezuhanó sziklák okozta légnyomás kioltotta a lámpát. Óvatosan kinyújtotta végtagjait, és felnyomta magát ülő helyzetbe. Vágásokat, karcolásokat és horzsolásokat szenvedett, de semmije

sem tört el.

Valahonnan az omladékon túlról Ramsey McDougal hangja visszhangzott kísértetiesen.

– Pompás! Ég veled, Cynster! Nem hiszem, hogy hallasz engem, de ha mégis: köszönöm, hogy bekaptad a horgot, és ilyen gyorsan idejöttél! És ha még életben vagy, megspórolok neked egy kis időt – utánajártam: most, hogy ez az alagút le van zárva, nincs kiút! Hagyom, hogy elmerengj a bűneiden. Addig én megyek, és elfoglalom a helyedet. Így vagy úgy, de Niniver Carrick és amije csak van, nemsokára az *enyém* lesz!

Marcus nem felelt. Figyelte, ahogy McDougal léptei távolodtak az alagútban.

Aztán beállt a csend.

Még egyszer megtörte a szikla hosszú, gyötrelmes csikorgása.

Marcus szeme összeszűkül; most, hogy alkalmazkodott a sűrű homályhoz, nem is tűnt olyan koromsötétnek az alagút. Pedig annak kellett volna lennie. Most is derengett egy kis fény, méghozzá a bejárat irányából.

Marcus lassan lábra állt. Szikladarabok és törmelék torlaszolta el a kanyart. Átvergődött rajta a kanyar hosszában, és egy rendetlenül összedobált sziklából álló fallal találta magát szemben. Betöltötte azt a teret, ahol az alagút összeszűkül – de azért volt benne egy kis rés, magasabban, Marcustól balra. A szűkülettől balra lévő fagerenda a helyén maradt, és a felső támaszték egy szakasza még mindig rajta nyugodott.

Marcuson előmlött a megkönnyebbülés. Észre sem vette, hogy addig tartotta vissza a lélegzetét, míg enyhült a tüdején a szorítás. Beszívta a levegőt, de arra vigyázott, hogy ne lélegezzen be túl sok port. Kesztyűs kezével gyorsan végigtapogatta a sziklafalat, próbálgatta, nyomogatta.

Jobb felől sokkal vastagabb volt a fal, ahol a támasztógerendák teljesen megadták magukat. Azon az oldalon lehetetlennek tűnt kiásnia magát. De bal kéz felől... a fal alja vastag volt, de a legtetején, ahogy megnyomta, egy kisebb, laza kövekből és egy öklömnyi szikladarabból álló lavinát indított el, amelyek visszagördültek az alagútban.

Elkezdte kirángatni és arrébb tolni a szikladarabokat, hogy kitágítsa a kis lyukat.

Újabb mély, fájó morajlás hallatszott, amelyet két másik hasonló hang követett. Ez tovább ösztönözte Marcust. Az alagút részleges beszakadása meggyengítette az egész szerkezetet; a feszülő kövek hangjából ítélve nemsokára beomlik az egész alagút.

Marcus nem pazarolta a szuszt káromkodásra.

Eltökélten húzta-vonta a köveket és a törmeléket. Ám az első pár szikla, az első pár hüvelyk után a frissen képződött fal sokkal vastagabb lett, Marcusnak sokkal több követ kellett megmozgatnia, hogy akár egyetlen hüvelykkel is kiszélesítse a nyílást.

Nem lassított. Nem adhatta fel – nem akarta feladni. Nemcsak hogy mindenáron életben akart maradni, de Ninivert is meg kellett mentenie.

Ramsey McDougalt száműzték, mert erőszakot kísérelt meg egy nőn, hogy házasságra kényszerítse. Niniver mit sem tudott erről. Nem volt oka azt feltételezni, hogy McDougalnak ilyen aljas szándékai vannak.

A klántagok sem gyanították.

Marcusnak ki kellett jutnia, kiszabadulni innét, és eljutni Niniverhez, mert ha ő nem menti meg, vajon ki tenné?

* * *

Niniver öt kopóval Oswald nyomában kocogott be a bidealeigh-i istállóudvarba. Azért hozta magával a kutyákat, hogy adott esetben legyen rá ürügye, miért lovagolt arra.

Úgy alakultak a dolgok, hogy sikerült elhagynia a kastélyt anélkül, hogy Sean vagy bármely más klántag elkísérte volna felvigyázóként. Mind a három istállófiú a hátsó karámban volt a két lovással együtt, az egyik kanca ellésénél segédkeztek. Niniver be tudott surranni az istállóba, felnyergelte Oswaldot – nem volt éppen könnyű mutatvány –, aztán kivezette a felhágókőhöz, és elvágtatott a mezőn keresztül, anélkül, hogy bárki is észrevette volna. Megállt az öreg Egan farmjánál, hogy

magával vigye ürügyként szolgáló kíséretét, majd egyenesen Bidealeighbe lovagolt.

Már eldöntötte: megkérdezi Marcust, szereti-e vagy sem, és mindenre el volt szánva, hogy ezt mielőbb megtegye.

Marcus lovásza szertefoszlatta Niniver reményeit.

– Mr. Cynster nemrégén lovagolt ki, úrnóm.

– Ó! – Niniver összeráncolta a homlokát. – Tudja, hová ment? Mit gondol, sokáig elmarad?

– Nem hallottam, hová megy, de arrafelé indult. – A lovász északnyugati irányba mutatott. – Nem hiszem, hogy soká elmarad. Hallottam, hogy Mrs. Flyte azt mondta, visszamegy a Carrick-kastélyba, a táskáját összepakolva a bejárat mellett hagyta, és azt mondta, visszajön érte.

– Ah! – Tehát máris vissza akar térni hozzá? Ez ígéretesen hangzott. – Talán bemennék, és hagynék neki egy üzenetet. – Még hozzá biztatót!

A lovászfű tartotta Oswaldot, míg Niniver leszállt a nyeregből.

– Nem tart sokáig. – A kutyáknak megparancsolta, hogy üljenek le és maradjanak nyugton. Engedelmesen le is ültek, de nyüszíteni kezdtek, mikor Niniver elindult.

Amikor a bejáratához ért, meghúzta a csengőzsinórt, és távoli csilingelést hallott. Egy perc múlva Mrs. Flyte nyitott ajtót.

A házvezetőnő arca felragyogott Niniver láttán.

– Lady Carrick! – Mrs. Flyte szélesebbre tárta az ajtót. – Attól tartok, a gazdám épp most lovagolt ki, de azt mondta, visszajön. – A házvezetőnő oldalvást lenézett, ahol Marcus táskája várakozott.

– Mr. Cynster várta magát, úrnóm?

– Nem, nem várt. Csak kilovagoltam a kutyáimmal, és gondoltam, benézek. – Niniver lehúzta a kesztyűjét. – Szeretnék üzenetet hagyni, csak hogy tudja: itt jártam.

– Igen, természetesen, úrnóm. – Mrs. Flyte hátrább lépett. Niniver belépett a kicsi előcsarnokba. Mrs. Flyte becsukta az ajtót, aztán a folyosón Marcus dolgozószobája felé intett. – Mr. Cynster biztosan nem bánja, ha az íróasztalát használja. A papírt a felső fiók jobb oldalán tartja.

– Köszönöm. Tökéletes lesz.

A buzgó házvezetőnő kinyitotta a dolgozószoba ajtaját, és intett Ninivernek, hogy menjen be.

– Ha megbocsát, úrnóm, a tűzhelyen maradt a fazék, meg kell kevernem. Flyte a piacra ment, a szolgáló ma nincs itt, úgyhogy én vagyok itt egyedül, de hívjon, ha bármire szüksége van!

Niniver bólintott.

– Nem hiszem, hogy soká tart.

Mrs. Flyte bólintott, aztán végigsietett a folyosón a konyháig. Niniver körülpillantott a dolgozószobában, és odament az íróasztalhoz. A másik kesztyűjét is lehúzta, megállt az asztal előtt és lenézett – saját kedvenc szalagjára, amely gondosan összetekerve feküdt az itatós egyik oldalán.

Homlokát ráncolva felvette.

– De hát hogyan...? – Ujjai között tekergette a szalagot, érezte az ismerős, selymes tapintást, aztán megnézte a kámeát: mindkettő az övé volt, valóban.

Rámeredt a szalagra, és visszaemlékezett; tegnap reggel választotta ki azt a szalagot, mert az volt a kedvence, és kellett valami, ami felvidítja. *Miután* Marcus elment. Tudta, hogy egész délelőtt rajta volt a szalag, és valamikor ebéd után vette le.

Hogyan kerülhetett Marcus íróasztalára?

Az asztalra fordítva a figyelmét észrevette, hogy a szalag csak a harmadik tárgy, ami az itatósra van téve, a másik két levelet pedig úgy helyezték el, hogy a szobába belépő személy felé nézzenek – tulajdonképpen felszólítva az illetőt, hogy olvassa el őket. A levelek az itatós bal oldalán sorakoztak – az egyik elegáns levél volt, a másik rövid üzenet.

Niniver felvette az első levelet, és olvasni kezdte. A végére firkált „Glencrae” elárulta, kitől jött, ami arra utalt, hogy a benne szereplő információk helytállóak. Ezzel jelentősen közelebb került annak a megfejtéséhez, hogy miért nem bíznak – sem ő, sem Marcus – Ramsey McDougalben.

Letette Glencrae levelét, és felvette a rövid üzenetet.

Mire a átfutotta a pár sort, megállt a szívverése.

– Csapda!

Csapda Marcus számára.

Egy pillanatig pánikba esve örvénylettek a gondolatai, a szívverése előbb akadozott, aztán örülten felgyorsult, mire Niniver mély lélegzetet vett és bent tartotta a levegőt. Kényszerítette magát, hogy lehiggadjon, és belekapaszkodott új, erősebb, olyan-nő-aki-a-kezébe-veszi-a-sorsát nevű személyiségébe.

Marcus belesétált a csapdába – szándékosan. Gyanította, hogy csapda lehet – tanú rá a két levél meg a szalag, amit bizonyítéknak hagyott hátra –, mégis odament, és Johnny meg Mrs. Flyte szavaiból ítélve, nem vállalta a kockázatot, hogy bárkit is riasszon.

Niniver azzal a szándékkal jött, hogy megkérdezze, szereti-e, de most már kinek kellenének a szavak, ha ilyen tettek állnak szemben velük?

Marcus Niniver megmentésére sietett – mindig úgy cselekszik, hogy óvja és védje őt.

És bárki legyen is a dolog mögött – Ramsey McDougal? –, tudta, hogy Ninivert kell családoknak használni a csapdjában. Tudta, hogy ő Marcus Achilles-sarka a lány iránti odaadása miatt.

Mert szereti Ninivert.

Nem is volt szüksége több jelre vagy bizonyítékra.

– Most nekem kel megmentenem *őt!* – Hiszen Marcus azt mondta, hogy Niniverrel együtt képzelet el a jövőjét. Az pedig nem lehetséges, ha meghal.

Visszatette a levelet az üzenettel együtt, és a szalagját is ott hagyta. aztán megpördült, és gyorsan kiment a szobából, végig a folyosón, a konyháig.

– Mrs. Flyte?

A házvezetőnő felnézett a fazék mellől, amelyet kavargatott.

– Igen, úrnőm?

Niniver mély lélegzetet vett, és higgadtan – amennyire tőle tellett, ellentmondást nem tűrően – így szólt:

– Úgy gondolom, Mr. Cynster súlyos veszélyben forog, sőt meglehet, hogy életveszélyben van. Egy találkozóra siettem abban a hiszemben, hogy egy emberrabló túszul ejtett engem, de én láthatólag szabad vagyok, kutya bajom sincs. Az egyik régi ólombányába ment – amelyiknek a bejáratánál még megvan az állványzat. Tudja, melyik lehet az?

Mrs. Flyte szeme elkerekedett.

– Ó, édes Istenem! – A fakanalat sorsára hagyva beletörölte a kezét a kötényébe. – Sajnálom, úrnőm, de sosem voltam a régi ólombányák környékén. Körülbelül tudom, merre vannak, de magukat az aknákat nem ismerem.

Niniver elfintorodott.

– Én is így vagyok vele. – Az itteni fiúk a bányák mellett nőttek fel, de a lányok nemigen merészkedtek azokra a piszkos helyekre. – Talán Johnny tudni fogja.

De amikor Mrs. Flyte levette a tűzhelyről a fazekat, és kimentek az istállóba Johnnyt megkérdezni, az csak a fejét rázta.

– Sajnálom, úrnőm, de nem itt születtem, hanem Ayrtól északra. A gazdám hozott ide, mert jól értek a lovakhoz.

Niniver nem sok esélyt látott arra, hogy megtalálja Marcust, ha körbe kell lovagolnia az elhagyott aknákkal teleszórt területet. A kutyák érzékelték gazdájuk növekvő aggodalmát és a fenyegető szerencsétlenséget, közelebb nyomultak hozzá, a két szuka a lábához dörgölözött, és fejükkel a kezét bökdösték.

Niniver hirtelen felfigyelt rájuk.

– Hát persze! – Felnézett Johnnyra. – Van egypár levegőben szimatoló kutyám. Mr. Cynster Ned hátán lovagolt ki? – Johnny bólintott, mire Niniver azt mondta:

– Gyorsan hozza ide Ned pokrócát!

Mrs. Flyte-hoz fordult, és így szólt:

– Mr. Cynster tegnap hazahozta azokat a ruhákat, amiket az elmúlt napokban viselt. Kimosta már őket?

– Nem, úrnőm. A szennyesben vannak. Holnap itt lesz Mindy, ő fogja kimosni.

– Nagyszerű! – Niniver megragadta Mrs. Flyte karját, és könyörögve megszorította. – Kérem, hozza ide Mr. Cynster egyik ingét, amit nemrég viselt. Még benne van az illata, és ha szerencsénk van – Niniver a kutyákra nézett –, a kopóim kinyomozzák őt is, meg Nedet is.

– De nem mehet oda egyedül, úrnőm! – Mrs. Flyte döbenten nézett rá, az arca megnyúlt. – Flyte nincs itt, a többi ember meg messze kint van a földeken, valahol jó messze keleten dolgoznak ma.

Niniver máris rázta a fejét.

– Nem tudom megvárni, míg behívják őket. – Maga sem tudta, honnan eredt ez a magabiztosság, de azt tudta, hogy neki kell elindulni és megkeresni Marcust, *most!*

Tudta, hogy hamar meg kell találnia.

Azt is tudta, hogy fel kell vennie a kesztyűt, ha el akarja nyerni a jutalmát: közös életüket Marcusszal.

Johnny egy nehéz lópokrócot hozott ki. Niniver a korlát felé intett a fejével.

– Hagyja ott egy percre, a kutyák mellett, és menjen, nyergeljen fel magának egy lovat! Üzenetet küldök magával a Völgybe.

Visszafordult Mrs. Flyte felé, karon ragadta az asszonyt, és a ház felé irányította.

– Nagyon kell az az ing! Amíg előhossa, írok Marcus szüleinek, az unokatestvéremnek, Thomasnak, és Marcus nővérének. Megírom nekik, hogy szerintem mi történt, és hogy oda megyek, ahol Marcust biztosan megtalálom. Azt kérem, jöjjenek utánam oda, vagy esetleg nézzenek be a Carrick-kastélyba útközben.

Ha az események mögött McDougal áll, akkor ő a végső célpont, és ezt a trükköt arra találta ki, hogy Marcust félreállítsa az útból... és talán arra is, hogy McDougal számára ürügy vagy csalétek legyen, hogy odacsalja Ninivert és rávegye, hogy teljesítse a követeléseit. Akárhogy is... – Szerintem a betolakodó azt hiszi, a Carrick-kastélyban vagyok, és oda fog menni.

Elengedte Mrs. Flyte-ot, és előrement a házba. Kezdte sejteni, mi lehet McDougal terve.

– Gondolom, Mr. Cynstert becsalják a bányába. Imádkozzunk a jóistenhez meg a Hölgyhöz, hogy még életben találjuk! – Akár önámítás volt ez, akár csak képtelen volt mást hinni, Niniver valahol legbelül biztosra vette, hogy Marcus még életben van. – De aki ezt kitervelte, nem tudja, hogy itt vagyok, és már tudom, hová ment Mr. Cynster. Nem hiszem, hogy a betolakodó még a bányában lesz, mire én odaérek.

A dolgozószoba felé tartott, és menet közben fennhangon szövögette a terveit.

– Ha egymagamban nem tudom kiszabadítani Mr. Cynstert, ellovagolok a Bradshaw-farmra, meg a Canning-farmra – ők vannak legközelebb, és vannak embereik, akik tudnak nekünk segíteni. Megállt a dolgozószoba ajtajában, és rápillantott Mrs. Flyte-ra.

– Kérem azt az inget!

Mrs. Flyte pukedlit csinált.

– Igen, úrnőm. – Minden további akadékoskodás nélkül végigsietett a folyosón.

Niniver bevonult a dolgozószobába, az íróasztalhoz ment, és leült. Talált papírt és egy használható hegyű tollat, amivel gyorsan megírt egy üzenetet – csak egyre futotta az idejéből –, és amelyben egyszerűen felsorolta a tényeket: mi az, ami biztosan megtörtént, mit gondol, mi történt Marcusszal, és hogy ő mit javasol.

Szépírással vagy egész mondatok megfogalmazásával nem töltötte az idejét. Alulra odaírta a nevét, az itatóssal megszártotta és összehajtotta a lapot.

Amint a levelekkel a kezében felállt, Mrs Flyte jelent meg az ajtóban Marcus egyik ingét szorongatva.

– Kitűnő! – Niniver gyorsan az ajtóhoz ment, és elvette az inget. – Ha Mr. Flyte vagy bármelyik ember megjön, legyen szíves, kérje meg, hogy tartsa itt a frontot, és várják meg Mr. Cynster további utasításait.

Mrs. Flyte a kezét tördelte.

– Nagyon remélem, hogy nem esett baja, úrnőm! Arról az öreg bányáról mindenki azt mondja,

hogy nagyon veszélyes.

Niniver nem hagyta a veszélyekre terelni a gondolatait. Felhúzta a lovaglőkesztyűjét, és a bejárati ajtó felé indult.

– Biztos vagyok benne, hogy Mr. Cynster üzeni fog, ha kiszabadítjuk.

Gyorsan az istállóhoz ment, nyomában Mrs. Flyte-tal.

Johnny az istálló előtt állt, egyik kezében egy jó kiállítású hátslós kantárját szorongatta.

– Gondolom, Mr. Cynster azt szeretné, ha az egyik gyorsabb lábú lovon mennék.

– Valóban. – Niniver átadta neki a levélkét. – Az inast Polbynak hívják a Casphairn kastélyban.

Az ő kezébe adja ezt, mondja meg neki, én küldtem, és hogy Mr. Marcus bajban van, a levelet pedig azonnal adja át Lord Cynsternek, Lady Cynsternek, Mr. Thomas Carricknek vagy Lady Carricknek!

Johnny a nadrágzsebébe dugta a levelet, és közben szó szerint megismételte az üzenetet.

Niniver bólintott.

– Jól van. Induljon!

Johnny fellendült a nyeregbe, és a bejárón végighaladva nógatta a természetes állatot.

Niniver a kopókhöz fordult. Lehúzta a lópokrócot a korlátról, és az öt kutya elé tartotta, azzal az utasítással, hogy vegyenek szagmintát. Azután Mrs. Flyte segített Niniver nyergére kötni a pokrócot, Niniver pedig félrehívta a két levegőben szimatoló szukát, és odaadta nekik Marcus ingét, hogy megszagolják.

Aztán visszament Oswaldhoz, begyűrte az inget a nyeregtáskába, a felhágókőhöz vezette a nagytestű mént, és nyeregbe szállt.

Mrs. Flyte felnézett rá.

– Remélem, megtalálják az urat, és nem esett baja. Vigyázzon magára, úrnőm – és sok szerencsét!

Niniver bólintott. Vadászatra szólította a kutyákat, és Oswalddal a nyomukba eredt.

Ahogy Johnny mondta, északkelet felé haladtak a Bidealeigh-birtokon keresztül, és Niniver végre elkezdett azon gondolkodni, mi várhat rá az öreg bányában.

Elképzelte, hogy McDougal – feltételezte, ő az – leütötte Marcust, megkötözte, és elrejtette bányában. Ez tűnt a legvalószínűbb forgatókönyvnek. Nem volt hajlandó más egyébre gondolni – addig semmiképpen, amíg valami rosszabb ki nem derül. Azzal majd akkor foglalkozik, ha tényleg szembe kell nézni vele.

A kutyák szabadon futottak elől, és tartották az irányt a régi bányák felé.

Niniver biztatta őket, és egyre nógatta Oswaldot. Magában pedig imádkozott.

TIZENHAT

Marcus figyelmen kívül hagyta az őt körülvevő sziklafal morajlását és csikorgását, és kitartóan mozdította ki egyik követ a másik után a falból, amely elválasztotta őt az alagút bejáratától. Időnként por és törmelék hullott a mennyezetről – a közelgő beomlás előhírnökei.

Nem akart meghalni. Állhatatosan kaparászta és rángatta a köveket, de nagyon lassan haladt. Sikertelenül próbálta kitágítani a nyílást, először alig akkorára, mint az ökle, aztán egy jókora töknyi méretűre, de még mindig messze nem volt olyan nagy, hogy átkúszhasson rajta; éppen csak a feje fért bele.

Ezúttal nem örült a széles vállainak.

Fogalma sem volt arról, mennyi ideje maradt, mielőtt az alagút végleg beomlik. Talán jobban tenné, ha beletörődne a sorsába, és utolsó perceiben megbékélne Istennel és a Hölgygel.

Mégsem tudta elhinni, hogy így érhet véget az élete. Hiszen még annyi tennivalója van! Például el kell mondania Ninivernek, hogy szereti. Meg kell védenie McDougaltól, meg a hozzá hasonlóktól.

A pusztá gondolat, hogy McDougal éppen most is sátáni tervének megvalósításán dolgozik, elég volt ahhoz, hogy Marcus összeszorított fogakkal megkettőzze erőfeszítéseit.

Ki kell jutnia, nemcsak saját maga miatt, de Niniverért is. Időben oda kell érnie a lányhoz.

A levegőben szállongó portól alig tudott lélegezni. Kis szünetet tartott, hogy felmérje a nyílás nagyságát – még mindig nem volt elég nagy.

Ismerős kaparászás hangja ütötte meg a fülét.

Kutyák?

Félrehajtott fejjel kikémlelt a lyukon, a bejárat irányába.

Több izgatottan nyüzsgő vadászkutyt látott. Amikor meglátták őt, csaholni kezdtek, aztán éles parancsszó hangzott fel, és az állatok visszahúzódtak.

Marcus megtöltötte a tüdejét levegővel, éppen kiáltani akart, amikor Niniver érkezett rohanást az alagúthoz.

– Marcus? – Ekkor látta meg az összetorlódott szikladarabokból álló falat. – Jaj, ne!

– Jól vagyok – kiáltotta Marcus. Újabb hátborzongató morajlás kíséretében apró kövek záporoztak alá, valóságos függönyt vonva közéjük.

– Hála Istennek! – Niniver köhögni kezdett; lehajtotta a fejét, eltakarta az orrát a por elől, és a falhoz sietett.

– Niniver – ne! Menjen ki onnan! – Marcus újult erővel próbálta kitágítani a nyílást és elmozdítani a beomlott sziklákat, amilyen gyorsan csak tudta.

Niniver ügyet sem vetett a férfi utasítására. Amikor elérte a sziklafalat, kesztyűs kezével végigtapogatta a felszínét, aztán lábujjhegyre állt, és ragyogó tekintettel nézte Marcust.

– Nem! Nem hagyom itt magára! Ásson tovább!

Niniver is rángatni kezdte a szikladarabokat, a kisebbeket félrelökte, a nagyobbakat kiszabadította a falból.

Egyre mélyebb hangú morajlás hallatszott az alagútból. Por és finom szemcsés törmelék hullott szinte szünet nélkül. A kövek recsegték-ropogtak, repedeztek, szilánkok pattogtak az alagút alján.

Marcus kesztyűje foszladozott. Tovább rángatta a köveket, de egy-egy hüvelyknyit is hosszú idő alatt tudott előbbre jutni.

– Niniver – *kérem!* – Könyörgőre fogta a hangját, amennyire csak tőle tellett. – Nincs értelme, hogy mind a ketten itt haljunk meg!

Niniver fel sem nézett, éppen azon igyekezett, hogy egy nagyobb sziklát meglazítson.

– Ha maga meghal, én is meghalok, akár itt az alagútban, akár másutt. – Halkan felhorkant, amikor sikerült kimozdítani a sziklát a helyéből. – *Ne vitatkozzon már, hanem ásson tovább!*

Marcus kihallotta a hangjából, hogy elhatalmasodik rajta a pánik, de azt is tudta, mennyire makacs. És hogy az akaratereje hajlíthatatlan.

Marcus nem vitatkozott vele, vadul cibálta ki egyik követ a másik után a rendetlen kupacból.

– Szeretem magát.

– Tudom.

Marcus hunyorgott, aztán kisöpörte a haját a szeméből.

– Tudja?

Niniver röviden intett.

– Mi másért lenne itt? – Kirántott egy követ, és úgy elhajította, hogy az tovább pörgött a háta mögött. – Azt hitte, hogy McDougal elrabolt, és jött, hogy megmentsen, pedig szinte biztos lehetett benne, hogy csapdába akarja csalni.

– Nála volt a szalagja.

– Gondolom, ellopta.

Marcus alátámasztott, kiemelt, majd odébb tolt egy jókora szikladarabot a kettőjüket elválasztó falból.

– Ha kiszabadulunk innen...

– *Amikor* kiszabadulunk. – Niniver átfogta kesztyűs kezeivel és maga felé billentette a meglazított köveket. – Ha már itt tartunk, gondolja, hogy kifér?

Marcus megállt, és alaposan szemügyre vette a lyukat.

– Még nem egészen.

Alighogy kiejtette ezeket a szavakat, amikor a fejük fölül rémisztően hangos, elnyújtott, dübörgő morajlás hallatszott, amelyet három éles, szaggatott reccsenés követett.

Lefagytak. Mintha minden mozdulatlanra dermedt volna.

Marcus érezte a levegőben, hogy valami megváltozott.

– Megindult az alagút! – Niniverre nézett. – Kifelé innen, de azonnal! Induljon!

– Maga nélkül nem! – Ezzel Niniver bebújt a nyílásba, és megragadta Marcus kezét. – Rajta!

Próbálja meg!

Csak a mellkasa közepéig tudott bebújni, és a lyuk szűkebb volt a kelleténél. De összeharapta az ajkát, megfeszítette az állkapcsát, kiszabadította a kezét Niniver szorításából, és feljebb húzta magát. Csizmáját megtámasztotta a feltornyozott köveken, először a karját dugta át a nyíláson, tekergőzött és vonaglott, olyan keskenyre húzta össze a vállát, amilyenre csak tudta, és megpróbálta átpréselni magát.

Niniver megragadta a kezét. Nem akarta otthagyni Marcust. Nem akart elszakadni tőle.

Ujjait a férfi csuklójára kulcsolta, és teljes erőből húzni kezdte, miközben Marcus hüvelykről hüvelykre kígyózott előre.

Körülöttük kövek és sziklatömbök záporoztak. Látómezeje peremén Niniver azt érezte, hogy a mellettük lévő sziklafalban repedés keletkezik.

A levegő reszketett, és rengett alattuk a föld.

Az alagút, az egész hegyoldal szenvedő élőlény módjára nyögött.

Marcus próbált előrébb nyomulni, de rettenetesen szűk volt neki a hely. Niniver hallotta, ahogy szakadnak a ruhái, hallotta erőlködő zihálását, de a válla már majdnem átjutott.

Mit sem törődve a torkát kaparó törmelékkel, Niniver hatalmas lélegzetet vett, csizmáját nekitámasztotta a sziklának, és teljes súlyával nekifeszülve húzta Marcust.

Marcus morgott, tekergőzött, és egyszer csak kiszabadult a válla.

Kihúzta a kezét Niniver szorításából, rátámasztotta őket a mellette lévő kövekre, altestét megemelte, majd a csípőjét és a lábait is, és átcsusszant a kettőjük által kivájt, éles szélű nyíláson.

Ahogy kiszabadult, előrebukott, és elterült az alagút talaján.

Niniver elkapta a kezét.

– Talpra, talpra! – A másik kezével megragadta Marcus könyökét, felfelé húzta, a férfi meg nagy nehezen feltápáskodott. – Gyerünk!

Niniver a hóna alá nyúlt, és mintegy alátámasztotta Marcust a saját vállával. A másik kezével átkarolta a derekát. Egyre nagyobb kövek záporoztak felülről; Niniver azon imádkozott, nehogy eltalálja őket valamelyik, miközben összekapáskodtak, és tántorogva futásnak eredtek.

Egyre gyorsabban haladtak az alagút szája felé.

Mögöttük beomlott az alagút teteje.

Olyan üvöltés hallatszott, mintha egy vérszomjas oroszlán kergette volna őket.

Olyan sűrűn gomolygott körülöttük a por, hogy szinte nem is láttak, de a kinti napvilág hívogatóan ragyogott feléjük a bejáraton keresztül, amely egyre nagyobbak látszott, ahogy közeledtek felé.

Marcus érzékelte a légnyomás változását, ahogy az alagút megadta magát: szakasról szakaszra haladva, folyamatosan omlott be, és már-már utolérte őket az omlás. Mindkét oldalukon potyogtak a kövek; némelyik messzire elpattant mellettük, ki az alagút száján.

Még néhány méter hátravolt, amikor azt látták, hogy az alagút bejárata inogni kezd, és megereszkedik.

Marcus egész mélyre ásott, és érezte, hogy Niniver is úgy tesz.

Utolsó erejét megfeszítve magához húzta Ninivert, és kilökte az alagút bejáratán.

Kijutottak a napvilágra. Marcus ráfonódott a lányra, és összegabalyodva értek földet, arrébb csúsztak a barlang szája elől, miközben a velőtrázó robaj elérte a csúcspontját – aztán az egész hegyoldal megsüllyedt és maga alá temette az alagutat, örökre lepecsételve azt.

A robaj megszűnt, zúgó morajlás hallatszott helyette; fokozatosan a visszhang is elült. Egyre kevesebb lezuhanó és helyére gördülő kő zaja hallatszott, aztán az is elhalt.

Egy pillanatig csengett a fülük a hirtelen beállt csendtől, aztán eljutottak hozzájuk a ragyogóan szép, vidéki tavaszi reggel hangjai, és egészen elborították őket.

Marcus átgördült, kinyúlt a hátán fekve, és csak bámulta az ég kékjét – szíve mélyéből hálát adott, hogy láthatja. Meg azért is, hogy Niniver ott volt mellette, meleg és eleven valójában.

Érezte, amint Niniver feléje fordul. Megmozdította a fejét, hogy találkozzon a tekintetük. Por és piszok lepte be Niniver selymes haját, alabástromszínű bőrét is bevonta vékony rétegben, de a szeme csillogott, most is gyönyörűen kéklott. Homlokán egy karcolás éktelenkedett, de láthatólag ez volt rajta az egyetlen sérülés.

Niniver Marcus szeméit fürkészte, aztán a pillantása a férfi arcára vándorolt. Felemelte a kezét, és könnyedén megérintette Marcus orcáját.

– Össze van karmolva.

Marcus érezte, hogy ajkai meggörbülnek.

– Tetőtől talpig. De túl fogom élni! – Elkapta Niniver tekintetét, ahogy a lány pillantása visszatért az ő szeméhez. Aztán megragadta Niniver kezét, csuklóját az ajkához emelte, és csókot lehelt a kesztyű szegélye alól kibukkanó finom bőrre. Teljes józansággal így szólt:

– Nem tudtam volna kijutni, ha maga nem jön, és nem segít. Köszönöm – és ezt úgy értem, köszönöm a makacsságát, hogy nem engedelmeskedett nekem, és nem hagyott a sorsomra.

Niniver ajka válaszul mosolyra húzódott, de a szeme mozdulatlanul Marcusra szegeződött.

– Maga is megmentett engem különböző módokon az utóbbi napokban. És azért esett csapdába, mert most is engem akart megmenteni. – Állta Marcus tekintetét, aztán halkán – mintegy kérdőn – így szólt:

– Tudta, hogy csapdát állítanak, mégis belesétált, mert szeret engem. – Mielőtt Marcus válaszolhatott volna – mielőtt helybenhagyta volna –, Niniver hozzátette:

– Én is szeretem magát. Így hát – mondta, miközben a hátára fordult, és felfelé nézett – kénytelen voltam idejönni, hogy én is megmentsem, mert legközelebb hogyan tudna megmenteni, ha hagyom itt meghalni?

Marcus nem volt annyira elgyötört, hogy ne vette volna észre, ha eltérnek a tárgytól.

– Szeret engem?

Niniver felsóhajtott, és kinyújtotta a kezét, hogy kesztyűbe bújtatott ujjai összefonódhassanak.

– Mindig is szerettem. – Kis szünetet tartott; Marcus rápillantott, és látta, hogy kicsit összeráncolja a homlokát. – Tulajdonképpen nem is emlékszem arra az időre, amikor nem voltam szerelmes magába. Még gyerekkorunkban is maga volt az a fiú a Völgyből, akiről nem tudtam levenni a szememet, valahányszor felbukkant.

Marcus felhorkant, felfelé nézett, aztán bevallotta:

– Tudtam, hogy a Carrick-kastélyban lakik, de nem igazán figyeltem fel magára az édesapja haláláig.

Most Niniver horkant fel.

– Kisfiú volt! A fiúk egy ideig észre sem veszik a lányokat, aztán meg nagyon is.

Marcus kajánul kuncogott.

– Van egy lány ikertestvérem, emlékszik? Mindig is észrevettem a lányokat, és biztosíthatom, hogy Lucilla és a lány unokatestvéreim gondoskodtak róla, hogy ne tekintsem a lányokat alacsonyabb rendű fajnak.

– Ühüm. Akkor talán az ikertestvéreinek meg az unokatestvéreinek kell megköszönnöm, hogy olyan, amilyen. – Odafordította a fejét, és Marcus szemébe nézett. – Mindig azt látta bennem, aki vagyok. Tudja, hogy csak mert nem vagyok erős testalkatú, még nem vagyok gyámoltalan vagy ügyetlen.

Marcus a szemébe nézett.

– Maga az egyik legtalpraesettebb nő, akit ismerek, pedig ismerek egy jó párat!

Niniver állta a férfi tekintetét, aztán átgördült az oldalára, és feltámaszkodott az egyik könyökére; Marcus fölé hajolt, gyengéden kesztyűs kezébe vette az arcát, és ajkát az ajkára szorította.

Marcus ízlelgette Niniver ajkait. Belekóstolt a rózsás hajlatokba, és a benne bujkáló feszültség magasra csapott. Belesóhajtott a csókjukba.

Marcus felemelte a kezét, és gyengéden tartotta a lányt. Az első csókot jó néhány követte, ismét felfedezték és megkívták egymást, és gyönyörűséggel töltötte el őket az egyszerű foglalatosság.

És annak szilárd alapja, kettejük meghittsége.

Ekkor puha orrok kezdték bökdösni őket, ők meg nevetve szétváltak.

A kutyák a közelükbe férkőztek; halkan nyüszítettek, és még közelebb nyomultak, szőrös testük reszketett, csóválták a farkukat, ők is részt kértek a mókából. Niniver nevetve felült, és félretolta őket.

– Nem, elég legyen! – Marcusra pillantott. – Nem találtam volna meg ilyen hamar – nem találtam volna meg időben –, ha ők nem lennének.

Marcus összevonta a szemöldökét, és felült.

– Egyáltalán, hogyan bukkant a nyomomra? Valaki riasztotta Bidealeigh-ból? Nem. Nem volt rá idő. – A szűrő és nyilalló fájdalom ellenére, amit a testét borító különböző sérülések okoztak, Marcus talpra állt.

– Nem sokkal az után értem Bidealeighbe, hogy maga elment. Ürügynek hoztam magammal a kutyákat. – Felnézett, és találkozott a pillantásuk. – Jöttem megkérdezni, hogy szeret-e. Rájöttem, hogy esélyt sem adtam a magyarázatra, és ha a klán azt szeretné, hogy elvegyen, nem feltétlenül jelenti azt, hogy maga csak ezért akarja, hogy a felesége legyenek.

– A klán jóváhagyása pusztán szerencse. Az adott körülmények között jól jön a támogatásuk, de a klán kívánsága soha nem szerepelt az indokaim között. – Marcus állta Niniver pillantását. – Távozásom pillanatától fogva az volt a szándékom, hogy visszatérjek a Carrick-kastélyba, hiszen csak azért mentem el, mert annyira könnyörgött. Éppen indultam volna vissza, amikor megkaptam McDougal üzenetét.

Niniver bólintott.

– Láttam a táskáját, és megértettem, hogy nem akar kihátrálni abból, ami köztünk van – amire rátaláltunk. Kértem, hogy üzenetet hagyhassak magának, és Mrs. Flyte a dolgozószobába irányított. Megtaláltam a szalagomat, és elolvastam az asztalán hagyott leveleket. – Ránézett a férfirra. – Tehát McDougal volt az? Ő az első számú gyanúsított.

– Csak ő lehetett. – Marcus érezte, hogy megkeményedik az arca, ahogy visszagondol az azt követő pillanatokra, hogy McDougal beomlasztotta az alagutat. – Annyira biztos volt a dolgában, hogy végleg eltemetett, és nem maradok életben, hogy még beszélt is hozzám.

Niniver felhördült.

– Kárörvendően, gondolom?

– Úgy bizony. – Marcus leporolta magát, aztán átvizsgálta a ruháját. Sok helyen elszakadt, aligha lehet megvarrni, de egyelőre megteszi.

Niniver ülve maradt, és a kutyák füle tövét vakargatta.

– Nem tudtam, melyik aknához jöjtek, de ők követték Ned nyomát, és egyenesen ide vezettek. A levegőben szimatolók is azt jelezték, hogy itt van bent.

– Jut eszembe, keressük meg Nedet, és menjünk vissza a Carrick-kastélyba! – Marcus a kezét nyújtotta Ninivernek; amikor belekapaszkodott, felhúzta a lányt, hogy talpra álljon. – Abból ítélve, amit McDougal mondott, felteszem, hogy egyenesen a kastélyba akart menni, magáért.

– Csakhogy én Bidealeighbe jöttem maga után. – Niniver a ruháját csapkodta, amennyire tudta, lesöpörte róla a piszkot.

Nehéz lovaglószoknyáit és a bársony kabátját belepte a por, de más kár nem esett bennük.

– Maga jó lesz így. Az én ruhám is elmegy, amíg nem tudok átöltözni. De most... – Marcus elhallgatott, és füttyentett egyet. Amikor Ned és Oswald ügetésben odaért hozzájuk, összenéztek Niniverrel. – Vissza kell mennünk a Carrick-kastélyba...

– És aztán – mondta Niniver acélos elszántsággal a hangjában, ahogy megragadta Oswald kantárját – el kell kapni Ramsey McDougalt, és véget vetni a kis játékainak!

* * *

Feltételezve, hogy McDougal a kastélyban van, megfelelő óvatossággal jártak el, amint közeledtek. Niniver ment elől a hátsó karámok kerítése mellett haladó ösvényen. Ebből a szögből közelítve az istálló épülete és a régi pajta eltakarta őket, mindössze a padlástéri ablakokból voltak láthatók; lévén késő délelőtt, valószínűtlen volt, hogy a személyzet bármelyik tagja is a szobájában tartózkodna, meglátná a közeledő lovasokat, és hírt adna róluk a földszinten tartózkodóknak.

A kanca, amely körül a lovászok és istállófiúk tüsténkedtek, amikor Niniver elindult, világra hozta a kiscsikót; most az istállóhoz legközelebb eső karámban volt, mellette a sovány csikó állt reszkető inakkal.

Fred a korláton ülve nézte a két állatot. Ahogy Niniver és Marcus közelebb ért, Fred rájuk vigyorgott, és feléjük biccentett.

– Nem tudtuk elképzelni, hová ment, úrnőm.

– Volt egy kis dolgom Mr. Cynsterrel. – Niniver meghúzta a kantárt.

Miközben a kutyák odatolakodtak a kerítéshez, és bedugták az orrukat a rácson, hogy megszaglásszák a kancát és a kiscsikót, Fred alaposabban megnézte Ninivert, aztán végigmérte Marcust, és felvillant a szeme.

– Te jó ég! Mi történt magukkal?

– Hosszú történet, mielőbb elmeséljük mindenkinek. – Marcus komor arccal az istálló irányába nézett. – De először is, itt van McDougal?

Fred szeme összeszűkülte. Átlendült, és leugrott a kerítésről.

– Ha arra az úriemberre gondol, aki azt állítja magáról, hogy a megboldogult fiatalúr barátja – és ugyanaz, aki tegnap meglátogatta Lady Carricket, és Ferguson kikísérte, hogy biztosan eltűnjön a kastélyból –, akkor igen. Vagy fél órával ezelőtt érkezett. Legutóbb azt láttam, hogy Sean járhatja a lovát az udvaron.

– Ő lesz az. – Niniver összenézett Marcusszal, aztán Fredre pillantott. – Kinyitná nekünk az istálló hátsó ajtaját?

Marcus komor arccal bólintott.

– Tűnjünk el szem elől, derítsük ki, hol van McDougal és mit csinál, aztán majd eldöntjük, mihez kezdünk.

Fred szélesre tárta az istálló hátsó ajtaját, és beléptettek a lovakkal a félhomályba. A kopók követték őket. Niniver és Marcus éppen leszálltak a lovaikról, amikor Sean jött oda.

– Az áldóját! Mi történt magukkal?

– Később! – mondta Marcus. – Először meg kell tudnunk, bent van-e még McDougal, hol van

pontosan, és mit csinál.

Mitch kiment az istállóudvarra, és behívta Seant. Niniver nem tett mást, csak elmondta a három lovásznak, hogy McDougal meg akarta ölni Marcust, azt színlelve, hogy elrabolta őt, és hogy McDougalnak szándékában állt házasságra kényszeríteni őt, hogy átvegye a klán irányítását, és a három férfi máris kész volt bármit megtenni, amit Niniver kért tőlük.

Mitch bement McDougal felől érdeklődni.

Eközben, hogy McDougalnak kevesebb esélye legyen lóháton elmenekülni, Sean levette gesztenyepej lováról a nyeret és a kötőféket, és beállította egy bokszba az istálló túlsó végén.

Mitch Fergusonnal tért vissza.

Niniver belefojtotta Fergusonba a kérdéseit, mielőtt egyáltalán feltette volna őket.

– Később mindent megmagyarázunk. Most meg kell tudnunk, hol van McDougal, és mit csinál. Ferguson pislogott, de érezte Niniver hangjából, hogy nem tűr ellentmondást.

– Magát akarja látni. Bevezettem a szalonba, és elmentem magát megkeresni. Megkérdeztem Seant, és azt mondta, hogy Oswald nincs a helyén, így hát megmondtam McDougalnak, hogy kilovagolt. Kicsit gondolkozott, aztán azt mondta, hogy szeretne üzenetet hagyni magának. A könyvtárba vezettem – nem akartam egyedül hagyni, de kipurancsolt. – Ferguson fejével a ház felé intett. – Még mindig bent van. Odaállítottam egy szolgát az ajtóhoz, hogy abban a pillanatban szóljon, ahogy befejezi, és el akar indulni.

– Nem akarjuk, hogy elmenjen. – Marcus összenézett Niniverrel. – McDougal veszélyes, és nem csak magára meg rám nézve. Ennek most már véget kell vetni!

Niniver gondolatai sebesen kergették egymást; amennyire tudta, egyetlen bizonyítékuk volt rá, hogy McDougal csalta be Marcust a bányába, és hagyta volna meghalni – mégpedig az, hogy Marcus felismerte McDougal hangját. Niniver nem tudta, milyen befolyással bír McDougal családja, de egy súlyos vád alól már tisztázták, habár aztán maguk űzték el a birtokukról. Szavait gondosan mérlegelve, így szólt:

– Rács mögött akarom látni McDougalt, hogy soha többé ne árthasson nekem, magának, a klánnak, vagy bárki másnak. Tehát – a klántagokra nézett – lehetőséget akarok neki adni, hogy többet mondjon nekem, vagyis nekünk. Biztatni kell, hogy még több bizonyítékkal szolgáljon, és biztosan ne menekülhessen el.

Visszanézett Marcusra, és kijelentette:

– Bemegyek, és átöltözöm. – Fergusonra pillantott. – Menjen be, és mondja meg McDougalnak, hogy visszajöttem, átöltözöm, és rövidesen csatlakozom hozzá. – Elképzelte a találkozásukat, és hozzátette:

– Maradjon csak a könyvtárban, ott fogok vele beszélni.

Marcus kihúzta magát.

– De nem egyedül!

A többiek arcára pillantva azt látta, hogy mindenki egyetért vele. Niniver önkéntelenül elmosolyodott egy kissé, de meghajtotta a fejét.

– Valójában nem, de ő azt fogja hinni, hogy egyedül vagyok. Azt kérem, hogy mindenki legyen a folyosón, és hallgatózzanak mindkét ajtónál – a bejáratnál is, meg a hátsó ajtónál is, a könyvtár túlsó végén. Kerítse elő Hildyt, Mrs. Kennedyt, és Gwent is! Mindenre tanú kell, amit kiejt a száján, de nem fog nyíltan beszélni, ha valaki más is van a szobában. Ha bementem, mindannyian osonjanak oda halkán, nem lesz oka gyanakodni, hogy ott vannak. Ha már eleget mondott, mindannyian bejöhetnek, és ott tartjuk, míg a hatóság megérkezik.

Marcus nem vette le a szemét Niniver arcáról; a lány ki tudta olvasni Marcus szeméből a bizonytalanságot. Tudta, hogy Niniver terve egyértelmű, és minden valószínűség szerint sikerülni fog; de ellene szól, hogy McDougal esetleg rájön, és megpróbálja Ninivert túsul ejteni...

Niniver Marcus szemébe nézett, és kijelentette:

– Ez a legjobb módszer.

Marcus ajkai legörbültek, grimaszolt, és lenézett – a lábánál üldögélő és fekvő kopókra.

– Vigye magával a kuttyákat! – Ráemelte a szemét Niniverre. – Egyetértetek, hogy sokkal könnyebb

lesz elbánni McDougallel, ha még több bizonyítékot gyűjtünk ellene, de bizonyos mértékig magának is védelemre van szüksége, és a kutyák biztosíthatják ezt.

Niniver elégedetten bólogatott.

– Nagyszerű ötlet! Magammal viszem őket – McDougal úgysem tudhatja, hogy ritkán engedem be őket a házba. A körmük kopogása elnyomja, ha maguk zajt csapnak odakint.

Annak fényében, hogy Marcus kiegészítette a tervet, majd pedig támogatta, a többi férfi is egyetértett vele, és haladéktalanul nekikezdték a megvalósításának. Niniver lábhoz parancsolta az ebeket, majd Ferguson és Mitch kíséretében bement a házba.

Miután meggyőződött róla, hogy McDougal még a könyvtárban van, Mitch visszament az oldalsó ajtóhoz, és behívta a többieket; az istállófiúk kint maradtak a lovakra vigyázni, és azt a szigorú utasítást kapták: ne hagyják, hogy McDougal megpróbálja elkötni az egyiket, és elmenekülni.

Amikor Marcus, Sean és Fred csatlakoztak Mitchhez az oldalfolyosón, amely a könyvtár mellett haladt végig, a lovász ezt motyogta:

– McDougal örült, mint számár a fülinek, amikor meghallotta, hogy Lady Carrick hazaért, és mindjárt lejön, hogy találkozzon vele. A könyvtárba fészkelte be magát, ahogy az úrnő akarta.

Ferguson a könyvtár oldalán végigfutó folyosó végén találkozott velük.

– Meg mernék esküdni, hogy az a gazfickó a birtok könyvelését nézegette, amikor bementem.

Marcus nem titkolta ragadozó vigyorát.

– Csak álmodozzon! Nem sokáig teheti.

Két perccel később Niniver lesietett a főlépcsőn, a kopók képlékeny masszaként kavarogtak körülötte. Befordult a folyosóra, és Marcus azt is látta, hogy nemcsak átöltözött a halványkék nappali ruhájába, de arcot is mosott, és mindent elkövetett annak érdekében, hogy eltüntesse az összes nyomát a bányába tett kiruccanásnak.

Niniver látta, hogy a férfi észrevette mindezt, és röpke mosolyt villantott rá. Odasúgta neki, meg a többieknek:

– Kész?

Mindenki bólintott. Niniver átment közöttük, és a menet élére állt a folyosón; a kutyák nem bírtak magukkal az örömtől, hogy vele maradhatnak, a két oldalán és mögötte nyüzsögtek. A férfiak követték őket, igyekeztek a futószőnyegre lépni, és halkan járni.

Ahogy közeledtek a könyvtár főajtájához, Niniver feje fölött Marcus megpillantotta Miss Hildebrandot, Mrs. Kennedyt, Gwent és egy idősebb szolgálót, ahogy előlopakodtak az oldalfolyosóról, és elfoglalták a helyüket, hogy a személyzeti ajtónál hallgatózzanak a könyvtár másik végében.

Niniver a főajtóhoz ért. Megragadta a kilincset, visszafordult, röviden Marcus szemébe nézett, aztán kinyitotta az ajtót, és a tőle megszokott nyugodt magabiztossággal besétált.

Nyitva hagyta az ajtót, és a kutyák benyomultak mögötte, ami kétségkívül nagyon természetesnek hatott.

Marcus a sarokvas felőli oldalon foglalta el a helyét az ajtónál, míg Ferguson, Sean és Mitch a másik oldalon tömörültek. Az ajtólap és az ajtófélfá közti keskeny résen keresztül Marcus látta, hogy McDougal Niniver székében ül az íróasztal mögött.

Az a gazember tényleg átnézte a birtok könyvelését, de ahogy Niniver belépett, gyorsan becsapta a főkönyvet, amit addig olvasgatott, és talpra állt.

– Jó reggelt, Mr. McDougal! – Niniver fagyos hanghordozásából kitűnt, hogy ő is észrevette, mivel foglalkozott addig McDougal. Megállt a szoba közepén. – Meglepetésként ért az újabb látogatása – olyan hamar a tegnapi után. Azt hittem, elég világosan az értésére adtam, hogy ismeretségünket nem kívánom elmélyíteni.

McDougal mosolya egyszerre volt önelégült és megnyerő.

– Valóban így volt, de ma szívességből jöttem ide. Úgy vélem, hálás lesz nekem, hogy a tegnapi szavait figyelmen kívül hagyva idejöttem, hogy megosszam önnel a szomorú hírt, amelynek birtokában vagyok.

Niniver továbbra is fagyosan viselkedett, de kicsit még rá is játszott azzal, hogy egy szikrányi

bizonytalanság és egy árnyalatnyi nyugtalanság látszott rajta.

– Miféle szomorú hír? – Egy csettintéssel leültette a kutyákat.

– Attól tartok, Mr. Cynsterről van szó. – McDougal nagy erőfeszítéssel komor, aggodalmas arckifejezéssé rendezte a vonásait.

Ninivernek eszébe ötlött, vajon McDougal azt gondolja-e, hogy tényleg ennyire naiv, és beveszi ezt a nyilvánvalóan hamis színlelést.

McDougal komoran megcsóválta a fejét.

– Súlyosan megsérült, és önt szeretné látni. – Niniver arcába bámult. – Felajánlottam, hogy eljövök önért, és odaviszem. – Az íróasztal felé intett. – Míg oda volt, írtam önnek egy üzenetet. De ők – akik ápolják – azt mondják, hogy jöjjön azonnal, ha még látni akarja őt. Nem szeretném felzaklatni, de ki tudja, mennyi van még neki hátra.

Niniver könnyen el tudta képzelni, hogyan reagált volna a hírre, ha ma reggel el nem lovagol Bidealeighbe; pánikba esett volna, és féltetéve McDougal iránti ellenszenvét, vele tartott volna, és csak az lebegett volna előtte, hogy időben érjen Marcushoz. Nagy lélegzetet vett; a rátörő érzelmek és a felismerés, hogy mi történhetett volna, hihetően felzaklatták,

– Hol van most?

– A fogadóban, a faluban.

Habozás nélkül elmenne oda McDougallal, de a fogadó feletti szobák külső lépcsőn közelíthetők meg. Míg a fogadós a földszinten csapolja az italokat, és a családja a konyhában szorgoskodik, azok a szobák tökéletesen megfelelnek arra a célra, amelyet McDougal kétségkívül a fejében forgat. Niniver azt kérdezte:

– A fogadóban van?

McDougal biccentett.

– Az egyik fönti szobában.

Niniver összevonta a szemöldökét.

– És a családja?

– A fogadós üzent. Mire odaérünk, biztosan ők is ott lesznek Cynsternél. – McDougal megkerülte az íróasztalt.

A kutyák kiegyenesedtek ültő helyükben, és odasompolyogtak, hogy Niniver és McDougal közé kerüljenek. McDougal pillantása rájuk esett, és megállt, azután a tekintete Niniverével találkozott.

– Azonnal indulnunk kell! Cynster rosszul volt, amikor eljöttem. Lehet, hogy már nem sokáig húzza.

– Ami azt illeti, McDougal, tökéletesen jól vagyok! – Marcus besétált a szobába. Tekintetét McDougalra függesztette, és felvonta a szemöldökét. – És ön hogy van?

Niniver Marcusra pillantott. Amikor megállt mellette, Niniver visszanézett McDougalra – még éppen időben, hogy lássa: a szája nyitva maradt a megdöbbenéstől, és rémülten meredt rájuk. McDougal nekiiramodott – a teraszra vezető üvegajtón át ki a pázsitra. Az ajtó nyitva volt; szélesre tárta, és kiviharzott.

A kutyák talpra ugrottak. Vadászkutyák elől menekülni – ez egyet jelent a zsákmánnyá válással.

Niniver rájuk parancsolt, hogy vegyék üldözőbe. Mind az öt állat kirontott a nyitott ajtón, átugrották a terasz mellvédjét, és végigszágulhattak a pázsiton.

A szépen nyírott gyep kétharmadánál érték utol McDougalt, és a földre döntötték.

A kutyák be voltak tanítva, hogy visszatartsák a zsákmányt, de ne harapjanak. McDougal hadonászott, megpróbált szabadulni tőlük, de semmire sem ment öt idomított vadászkopóval szemben.

Marcus intett Ninivernek, hogy menjen ki a teraszajtón, majd ő is kiment utána. A többiek beözönlöttek a könyvtárba, és követték őket, ahogy egymás mellett lementek a terasz lépcsőjén, és sietség nélkül végiglépkedtek a gyepen.

Niniver gyanította, hogy mindenkinek tetszik a látvány, amint McDougalt sakkban tartják a kutyák.

Amikor odaértek hozzá, arccal lefelé a földön feküdt, két kutya terpeszkedett a hátán, míg másik

kettő a foga közé szorította McDougal ruhaujját, és széttárt karjait a fűre szegezték. Az ötödik eb fel-alá járkált előtte, minden féle szökési kísérletet megakadályozva.

McDougal megadta magát, és mozdulatlanul feküdt, hátán a kutyákkal.

– Hívja vissza őket! – Marcus megvárta, hogy Niniver kiadja nekik a parancsot, aztán átnyúlt a kutyák fölött, galléron ragadta McDougalt, és talpra állította.

Meglódította McDougalt, hogy szembekerüljön vele – és elvigyorodott.

– Ha netán azt hiszi, hogy ki tudja magyarázni magát... – Marcus ökle felszántotta McDougal képét.

Reccsent a csont. McDougal megtántorodott.

Marcus eleresztette. McDougal szeme fennakadt, és lerogyott a fűre, Marcus és Niniver lába elé.

Sean, aki oldalt állt, nem titkolt undorral nézte McDougalt, aztán megrázta a fejét.

– Nem kellett volna ekkorát ütni! Így nem húzhat be neki még egyszer.

Marcus a keze fejét dörgölte, közben szemügyre vette McDougalt. Kelletlenül állapította meg, hogy a fickó tényleg elvesztette az eszméletét. Vállat vont.

– Mindig van legközelebb!

Sean félrebillent fejjel elgondolkodott.

– Az már igaz!

Marcus Niniverre nézett, és kézen fogta.

Niniver megszorította az ujjait, tekintetét a fűvön elterült McDougalról Marcus arcára emelte.

Marcus egy hosszú pillanatig hagyta, hogy elméje és érzékei egyszerűen beigyák Niniver földöntúli szépségét és csodásan eleven, búzavirágkék szemeit. Lelkében megértette, mit jelent neki a lány, mi mindent képvisel számára Niniver.

Niniver tekintete megnyugodott a férfin, aki érezte, hogy nagyjából ugyanaz játszódik le a lányban is.

Niniver összepréselte az ujjait, megszorította Marcus kezét, aztán a körülöttük összeverődött klántagokra nézett, akik ott voltak a folyosón, és tanúivá lettek McDougal árulásának, meg a háznép többi tagjára, akiket odavonzott a csödület, és kiözönlöttek a könyvtárajtón keresztül.

Niniver mélyen beszívta a levegőt hirtelen összeszoruló tüdejébe.

– Szeretnék bejelenteni valamit. – Mindenki ránézett, beleértve az oldalán álló férfit is. Niniver emelt fővel folytatta: – Mr. Cynster és én össze kívánunk házasodni. Majd hozzátette: – Valamikor a közeljövőben. – De azt már elnyomta az éljenzés, a taps és a gratulációk, amelyek csak úgy záporoztak feléjük.

Odafordult Marcushoz, hogy lássa, mi a férfi válasza arra, hogy magához ragadta a kezdeményezést.

Egyenesen a szemébe nézett, és Niniver nem látott mást az éjkék szemekben, mint melegséget és helyeslést.

Nem látott mást, mint szerelmet.

Marcus hosszú ujjai átfogták Niniver kezét, azután felemelte, és – gyengéden, hosszasan – csókot lehelt az ujjaira.

– Köszönöm.

Niniver szíve majd kiugrott a helyéből.

– Nem – én köszönöm magának! Hogy meglátott, hogy hitt bennem, abban, aki valóban vagyok, és hogy magamért szeret. Köszönöm, hogy esélyt ad rá, hogy az oldalán azzá váljak, aki valóban lehetek.

Marcus mosolyában minden benne volt, amire Niniver vágyott.

– Mindig is Niniver volt – mindig is megvolt magában ez az erő. – Marcus magához vonta a lányt, ő lábujjhegyre állt, amint a férfi lehajtotta a fejét, és megcsókolták egymást.

Körülöttük a tömeg ujjongott, tapsolt és éljenzett, a kutyák pedig csaholva körülugrálták őket.

TIZENHÉT

Niniver hamar rájött: az volt a könnyebbik rész, hogy bejelentették: összeházasodnak. A következő lépéseket megtenni, és ugyanakkor Ramsey McDougal dolgával – az általa megkísérelt bűncselekményekkel – foglalkozni sokkal összetettebb dolog volt.

Mégis, miután kinyilvánították a szándékukat, Niniver egyre növekvő türelmetlenséggel várta, hogy végre az oltár irányába haladhasson Marcusszal az oldalán, és úgy érezte, az egész világot képes lenne meghódítani. Nem szerette volna elpazarolni ezt az érzést.

Miután meggyőződtek róla, hogy a nyögdecselő, állkapcsát tapogató McDougal megfelelő helyen van a pincében egy zárt ajtó mögött, Marcusszal visszamentek a könyvtárba. Gyorsan megvitatta a lehetőségeket arra jutottak, hogy ha hatékonyan meg akarják oldani a problémákat, többek segítségére is szükségük lesz. – Először is – mondta Marcus, miután végignézett poros, szakadt öltözékén – meg kell mosakodnom, és felvennem valami szalonképes holmit.

– Üzennie kell az otthoniaknak is. – Niniver elmondta, hogy jött el Bidealeighből. – Mrs. Flyte aggódni fog, és Flyte is, ha hazaér. – Niniver elmondta, milyen üzenettel küldte Johnnyt a Völgybe.

Marcus bólintott, majd tollért és papírérét nyúlt.

– Jobb lesz, ha sietve küldök a Völgybe egy levelet, amiben megírom, hogy jól vagyunk, és nem kell annyira sietniük – na, meg értesítem őket az eljegyzésünkről.

– Azt javaslom, úgy írja: küszöbönálló esküvőnk. – Amikor Marcus ránézett, Niniver vállat vont. – Ha gyorsan akarjuk intézni, úgy kell elkezdni, ahogy folytatni szeretnénk.

Marcus vigyorgott, belemártotta a tollat a tintatartóba, és írni kezdett.

– Az, hogy Papa és Thomas még nincsenek itt, azt mutatja, hogy Mamával és Lucillával együtt elmentek valahová. – Szünetet tartott, és elolvasta, amit addig leírt. – Valószínű, hogy ebédre hazamennek. Megírom nekik, hogy utána jöjjenek ide?

– Igen, legalább a maga szülei itt legyenek, meg Thomas is.

Miután Marcus befejezte a családjának szóló rövid irományt, Niniver írt mellé pár sort Thomasnak, és elküldték Seant, hogy vigye el a levelet a Völgybe. Ahogy ezzel megvoltak, Marcus üzenetet küldött Freddel a személyzetnek Bidealeighbe, és azt az utasítást adta neki, hogy hozza el a szalagot és a leveleket a dolgozószobája íróasztaláról, az összepakolt táskával együtt.

Aztán arra irányították a figyelmüket, hogy hívassák a helyi békebírót, Sir Godfrey Riddle-t. Marcus segítségével Niniver gondosan megfogalmazta a levelet, amelyben megírta, hogy lefogtak egy gonosztevőt, és a bizonyítékaikat Sir Godfrey elé kívánják tární; őt is arra kérték, hogy aznap délután jöjjön el.

Fred meghozta Marcus táskáját. Marcus rövid időre magára hagyta az írásba belemerült Ninivert, amíg felment megmosakodni és átváltani a tönkretett ruháját. Arra ért vissza, hogy Niniver éppen lepecsételi Sir Godfrey levelét. A várakozó Mitch kezébe adta, aki mindkettőjüktől elköszönt, és elindult.

Később Ferguson nézett be, jelentette, hogy kész az ebéd, ők pedig az ebédlőbe mentek, ahol Hildy csatlakozott hozzájuk. Egészen addig sem Niniver, sem Marcus nem magyarázta el senkinek a klántagok közül, mi történt, mielőtt porosan, horzsolásokkal és zúzódásokkal borítva visszatértek a kastélyba. Hildy izgatott kérdezősködése rádöbentette Ninivert, hogy a legkönnyebben úgy lehet elejét venni a találgatásoknak, ha a ház egész népének elmesélik a történetet, aztán ők továbbadják.

A klán egyik erőssége volt, hogy széltében-hosszában terjesztették a híreket.

Niniver elmondta Marcusnak, mire gondol. Az bólintott.

– Jó ötlet. Különbösen addig fogjuk ismételtetni a történetet, míg valami még fantasztikusabb mesévé alakul át. – Rámosolygott Niniverre. – Így is elég fantasztikus volt, de nem hiszem, hogy újra át akarjuk élni, ha nem muszáj.

Magába nézve Niniver úgy gondolta, ez igaz. Habár a megkönnyebbülés, hogy Marcus élve kiszabadult, és ő maga is megúsza, még visszagondolva is hihetetlenül becses és intenzív érzés volt, és az euforikus boldogság örökre megmarad a szívében, az előtte megtapasztalt torokszorító félelmet és rettegést – amelyet Marcus is minden bizonnyal megtapasztalt, amikor úgy tűnt, nem szabadulnak ki időben... mindezt nem kívánta még egyszer átélni. Vagyis kétszer, hiszen később Sir Godfreynek és Marcus családjának is el kell mesélni a történetüket.

Amint végeztek az étkezéssel, Niniver megkérte Fergusont, hogy azonnal hívja össze a kastély egész személyzetét. Ferguson mindent elkövetett, hogy megőrizze szokásosan egykedvű inas-arckifejezését, de akár a többiek, ő sem tudta visszafojtani a mosolyát.

Niniver visszament a szalonba Marcusszal és Hildyvel. Leült a megszokott karosszékébe. Marcus nem a másik hasonló széket foglalta el a kandalló másik oldalán, hanem Niniver mellett, kicsit mögötte helyezkedett el, egyik csizmáját a kályhaellenzőnek támasztotta, egyik karját elegánsan a kandallópárkányon nyugtatta.

A ház népe összesereglett, kíváncsian várták a történetet. Niniver az idősebb nőket leültette, a férfiak és a fiatal nők körülállták őket. Amikor mindenki összegyűlt, Niniver felpillantott Marcusra.

– Kezdje el!

Marcus elkapta a pillantását, kurtán biccentett, aztán az egybegyűltekre nézett.

– Éppen el akartam indulni Bidealeigh-ból ma reggel, ide akartam visszajönni, amikor a házvezetőnőm átadott egy levelet, amit a bejárati lépcsőn találtak. – Marcus folytatta az elbeszélését. Niniver közbevágott, hogy elmagyarázza, hogyan tűnt el a kedvenc szalagja a kámeával együtt az előző nap, feltehetőleg a könyvtárból, valamivel az után, hogy McDougalt ott fogadta.

– Mintha láttam volna, hogy valamit belecsúsztat a zsebébe, amikor elfordult az íróasztaltól – mondta Ferguson –, de nem tudtam elképzelni, mit vehetett el.

Niniver bólintott.

– Biztosan ott hagytam, de később már nem volt ott. – Visszanézett Marcusra.

Marcus visszavette a történet fonalát.

– Szóval kilovagoltam a bányához, oda, ahol még megvan az állványzat. – A helybeli férfiak többsége tudta, merre van; körös-körül bólogattak.

Niniver hátradőlt, és figyelt. Bár Marcus a tényekre szorítkozott, szoros kapcsolatuk okán könnyen beleélte magát a helyzetébe; tudta, mit érezne, ha Marcust rabolnák el, és ő menne el a bányába, hogy megkeresse: teljes intenzitással átélte, mit érezhetett a férfi.

Marcus elmondta, hogyan ütötte ki McDougal az alagút tartóoszlopait – „Gondolom, korábban meglazíthatta őket” –, aztán elismételte McDougal hozzá intézett szavait, közben a klán férfitagjai nyugtalanul és idegesen mocorogni kezdtek, mint akik bosszút követelnek.

Marcus lenézett Niniverre.

– Észrevettem, hogy a bal felső sarokban maradt egy kis rés, ahol a lezuhanó sziklák nem töltötték be teljesen az alagutat. Ott kezdtem ásni.

Marcus biccentésére Niniver megköszörülte a torkát, és végignézett az arcokon.

– Elhatároztam, hogy ma reggel átmegek Bidealeigh-be, mert nem tudtam, hogy Mr. Cynsternek szándékában áll visszatérni. Sean meg a többiek az istállóból kimentek a karámba, egy kancával foglalkoztak, úgyhogy felnyergeltem Oswaldot, és kilovagoltam. Megálltam az öreg Egan házánál...

Ahogy Niniver sorra vette azokat a lépéseket és szakaszokat, amelyek oda vezettek, hogy elment az öreg bányába, és megtalálta Marcust a sziklafal mögött rekedve, rájött, hogy ily módon remekül el tudja próbálni, mit mondjanak a többieknek – Marcus családjának, Thomasnak és Sir Godfreynek –, amikor megérkeznek.

Marcusszal mindketten a legszükségesebb tényekre szorítkoztak, a drámai részleteket túlnyomórészt kihagyták, mint például a rémület pillanatait és az azt követő megkönnyebbülést. Ahogy közeledett a történet vége, amikor a kutyák a földre teperték McDougalt a pázsiton, Niniver felismerte, hogy ez a fajta történetmesélés a megfelelő módja annak, hogy a hátuk mögött hagyják ezt az epizódot, a lehető legtisztább és legrendezettebb módon, végérvényesen.

Amikor a mese véget ért és elült a kiáltozás, Niniver így fejezte be:

– Mr. Cynsterrel azért mondtuk el ezeket, hogy a mi szánkából hallják, és továbbadhassák a klán többi tagjának azzal a hírral együtt, hogy összeházasodunk, amint megtettük a szükséges előkészületeket.

A ház népe megint tapsolt és éljenzett, majd örömtől sugárzó arccal kivonultak, és máris puszogni kezdtek; bizonyosan tovább fogják adni a híreket a rokonaiknak, amint tehetik.

Marcus lehajolt Niniver székéhez. Amikor a lány ránézett, Marcus belekapaszkodott a pillantásába.

– Szerintem ez jól sikerült.

Niniver bólintott. A kivonulók hátára vetett egy pillantást, és azt mondta:

– Becsületszavamra, nem emlékszem, hogy ezek az emberek valaha is ilyen sokat mosolyogtak volna.

Marcus érezte, hogy legörbül az ajka. Nem mondta Ninivernek, hogy ő is mosolygott. és ezt hosszabb ideig tette, mint annak előtte bármikor is. Felállt, meghúzta a mellényét, amikor kint valami mozgolódásra lett figyelmes.

– Ahá, látogatóink vannak! És úgy látszik, a családom komolyan vette, amikor azt bizonygattam, hogy nincs több veszély. Még a kisbabákat is elhozták!

És tényleg, a Londonban tartózkodó Annabelle-t kivéve Marcus egész családja eljött – a szülei, öccsei, azonkívül Lucilla és Thomas ikerlányaikkal, az idősebbik Chloe-val és Christinával.

Catriona, Lady Cynster az egész törzset felvezette a terasz lépcsőjén, ahol Marcus és Niniver várakoztak. Marcus édesanyja megállt előttük, egy kicsit méregette őket, aztán elmosolyodott, szélesre tárta a karjait, és megölelte őket.

– Édeseim, annyira, de *annyira* örülök nektek!

Lord Richard a felesége sarkában volt. Amint Catriona eleresztette őket, és oldalra lépett, Richard lecsapott Niniverre, és csókot nyomott az orcájára.

– Isten hozta a családban, kedvesem! Kicsit lármás népség vagyunk, de majd hozzászokik!

Richard mosolya elvette a fenyegetés élet. Niniver azon vette magát észre, hogy félenksége és a társas helyzetekben megszokott bizonytalansága szinte elpárolog. Figyelte, ahogy Richard összenéz idősebbik fiával, és elvigyorodik. Kinyújtotta a kezét:

– Isten hozta a klubban! Most már meg fogja érteni, miről szoktunk Thomasszal puszogni.

Marcus felnevetett. Mosolygós oldalpillantást vetett Niniverre.

– Ó, azt hiszem, van olyan, amit máris megértettem!

Aztán ott volt Lucilla és Thomas, csecsemő kislányaikkal a kezükben. Pár perccel később Calvin és Carter is csatlakozott a csoporthoz. Niniver azt hitte, nyomasztani fogják a túlradó érzelmek, de Marcus keze megtalálta az övét, ujjai egybefonódtak, és Niniver úgy találta, nem is olyan nehéz ellazulni, mosolyogni, és hagyni, hogy eláraszsa őt az a lármás melegség.

Még a tornácon álltak, amikor a bejáró felől patacsattogásra lettek figyelmesek. Sir Godfrey közeledett egy jó kiállítású gesztenyeszínű lovon. Sean jelent meg, hogy átvegye az állatot. Sir Godfrey leszállt a nyeregből, átadta a kantárt, aztán a lépcsősor felé indult. Megállt az aljában, és felnézett az arcokra.

– Nocsak! Mintha valami családi összejövetelet látnék.

– Úgy is van, kedves Godfrey! – mondta Catriona. – De úgy tudom, valahol egy gonosztevőnek is lennie kell a közelben.

– Ó, igen. Akkor jól van. – Sir Godfrey elindult felfelé a lépcsőn. – De milyen alkalomból vannak itt?

Marcus elmondta neki. Sir Godfrey túlradó lelkesedéssel bókkolt mindkettőjüknek.

– Nagyszerű pár, nemde? Igen, igen – sok tekintetben nagyon összeillenek.

– Kérem – Niniver elpirult, és a nyitott ajtó felé intett –, fáradjon be és foglaljon helyet!

– Úgy bizony! – Marcus bekísérte az anyját, nővérét, Thomast és a kicsiket. – El akarunk mesélni valamit, és jó, hogy mindnyájan itt vagytok, így elmondhatjuk egyszerre mindenkinek.

Helyet kerestek maguknak a szalonban. Niniver a megszokott karosszékébe ült le, míg Catriona

a vele szemben lévőt foglalta el, Lord Richard pedig Marcus tükörképeként helyezkedett el: a felesége széke mögött állt, egyik karját a kandallópárkányra támasztva. Thomas és Lucilla leültek a kanapéra, egy-egy babát tartva a karjukban. Calvin és Carter egyenes hátú székeket kerítettek, és a kanapé végéhez állították őket, a kandallóval szemben, Sir Godfrey pedig a kanapéval szemben ült le a karosszékbe.

– Nos tehát! – Sir Godfrey Marcusra nézett bozontos szemöldöke alól. – Azt javaslom, kezdjék az elején, bármi is legyen a történet eleje!

Marcus kicsit megtorpant, aztán elővette Glenrae levelét a kabátzsebéből.

– Valójában évekkal ezelőtt kezdődött az egész. Jó okom volt afelől érdeklődni, hogy egy Ramsey McDougal-féle miért lófrál Ayrben, ezért írtam az egyik unokatestvérünknek a Felföldre – Glenrae grófjának –, és megérdeklődtem, mit tud McDougalról. – Széthajtogatta a levelet, és felolvasta a gróf válaszát.

Sir Godfrey felhorkant.

– Ez engem is érdekelt! Időről időre belebotlottam McDougalbe a társaságban, és mindig meglepett, milyen sötét alak. Nem éppen közénk való. Úgy látom, igazunk volt, hogy ferde szemmel néztünk rá. – Sir Godfrey fürkészően tekintett Marcusra. – Jól gondolom, hogy McDougal az a gonosztevő, aki miatt idehívtattak?

Marcus bólintott.

– McDougal pillanatnyilag a pincében tartózkodik, egy jó vastag ajtó mögé bezárva. Hogy megértsük a helyzetet, tudni kell, hogy McDougalnak tervei voltak Niniverrel kapcsolatban: feleségül akarta venni bármi áron, hogy birtokába kerüljön a Carrick vagyonnak és a klán birtokainak. – Marcus lépésről lépésre haladva elmondta, mi mindent tudnak Ramsey McDougal viselt dolgairól.

Sir Godfrey minden új adaléknál megállította Marcus előadását, és rákérdezett, milyen bizonyítéka van rá, és kik tanúskodhatnak, hogy bizonyítsák: igazak a feltételezéseik. Eltúlzott szívélyességével együtt Sir Godfrey rendkívül jó megfigyelő volt; ahogy McDougal álnokságának története egyre terebélyesedett, nyilvánvaló volt, hogy minden részletre kiterjed a figyelme.

Amikor Marcus arról számolt be, mi történt, miután McDougal üzenete nyomán elment a régi ólombányába, Niniver minden családtag viselkedésében változást figyelt meg. A férfiak feszültebbé váltak, Lucilla és Catriona pedig még élénkebben figyelt. Thomas elkomorodott, sőt még az apróságok is tágra nyílt szemmel bámulták Marcust, és szokatlanul csendesek voltak.

Végül Marcus szünetet tartott, és Niniverre nézett. A lány röviden válaszolt a tekintetére, és átvette az elbeszélést: elmagyarázta, miért ment át Bidealeigh-be, és hogy a levelekből meg a szalagból, amelyeket Marcus az asztalon hagyott, megértette, mi történt és elindult Marcus keresésére.

Lucillát, Thomast és Marcus öccseit lázba hozta, hogyan használta fel Niniver a kutyái különleges adottságát, hogy megtalálja Marcust.

Aztán Marcus vette át az irányítást, és kiegészítette a történetet, miközben nagyvonalúan átugrotta az érzelmileg túlfűtött részleteket, és a puszta tényekre szorítkozott.

Közösen és szó szerint számoltak be arról, mit mondott McDougal, amikor Niniver visszament a könyvtárba, és ott találta, amint a birtok főkönyveit nézegeti. Sir Godfrey felhördült:

– Velejég romlott, ráadásul nem is túl eszes! – Végigmérte Marcust és Ninivert. – Jól értem, hogy ezt mások is hallották?

Niniver bólintott.

– A klán több elöljárója, és idős nevelőnőm, Miss Hildebrand is.

Marcus elmesélte az utolsó jelenetet.

– Ahá! – vigyorodott el Sir Godfrey. – Tehát elfutott, igaz? Remek! Ennél nem kell jobb beismerő vallomás. – Richardra, majd Catrionára és a többiekre pillantott, végül Niniverre nézett. – Kedvesem, úgy vélem, gyorsan el tudjuk intézni a dolgot, főleg, hogy jelen van három helyi földbirtokos – Lord Richard és Lady Catriona, ön és Mr. Cynster. Ha beszélhetek a klántagokkal, akik hallották, mit mondott McDougal, úgy vélem, sommás ítéletet hozhatok, és megszabadíthatom

magukat McDougaltól.

– Ferguson, az inasunk – itt Niniver Marcusra nézett, aki meghúzta a csengőszinórt – gondoskodik róla, hogy beszélhessen, akivel csak kíván.

Ferguson már jött is, és pár szóval minden el volt intézve. Sir Godfrey felállt, felvonta a szemöldökét, és Lord Richardra nézett.

– Richard, Marcus, és a körülményekre való tekintettel ön is jöhetne, Thomas. – Ninivernek ezt mondta: – Mivel McDougal elsődleges célpontja ön volt, meg a klán, legjobb lenne, ha nem volnának jelen a kihallgatáson, de Thomas egyúttal a klánt is képviselheti, hogy úgy mondjam.

– Igen, természetesen. – Niniver meg volt győződve róla: ha Marcus ott lesz, McDougal mesterkedéseivel kapcsolatban feltárják a teljes igazságot.

– Ráadásul – Sir Godfrey szeme felcsillant, ahogy elfordult – nagyon úgy tűnik, hogy esküvőt is kell szerveznie. A Cynster-féle esküvőkön pompásan szoktunk mulatni!

Ezzel, a földbirtokosok válogatott csapatával egyetemben, Ferguson nyomában kivonult a szobából.

– Akkor hát! – Catriona megigazította a karján a kicsi Christinát, és csillogó zöld szemével Niniverről Lucillára, majd visszaneézett. – Azt hiszem, Godfreynek igaza van. Tervet kell készítenünk! Marcusszal eldöntöttétek már, mikor akartok összeházasodni?

Niniver hunyorított.

– Úgy gondoltuk... amilyen hamar csak lehet?

Catriona szeme elkerekedett, mérlegelte a dolgot, aztán elmosolyodott.

– Tényleg, miért is ne? Tehát... – Kérdően nézett Niniverre. – Először is azt kell eldöntenünk, *mikor lesz az amilyen hamar csak lehet.*

Niniver igyekezett belülről megszilárdítani magát, mert arra számított, hogy nem hagyják szóhoz jutni. Nem így történt: bár Catrionának és Lucillának mindenről volt véleménye és rengeteg ötlete, amelyeket fenntartás nélkül megosztottak vele, mindketten hallgattak Niniverre, sőt arra biztatták, hogy nyilvánítsa ki a saját véleményét, kívánságait és hajlandóságát.

– A te esküvőd a *te* napod, kedvesem – jelentette ki Catriona. – Reggeltől estig az, *neked* kell döntened mindenben.

Niniver némiképp meglepődött, hogy Marcus két öccse – Calvin, az elegáns, kifinomult városi úrfi, és Carter, a legfiatalabb testvér, aki ígéretes művész volt, a többiekénél csendesebb, és Niniver megfigyelése szerint érzékeny fiatalember – szintén csatlakozott hozzájuk, és legalább annyi javaslattal álltak elő, mint Lucilla, bár a nap más eseményeit illetően, mint például hogy hány vendég fér be a kicsi falusi templomba.

– Ha Lucilla esküvőjével megbirkóztunk, elboldogulunk ezzel is! – Carter biztatóan mosolygott Niniverre. – És az a határozott érzésem van, hogy Niniver és Marcus jóval kisebb felhajtást akarnak.

Lucilla esküvőjére visszagondolva – amely helyi fogalmak szerint óriási esemény volt –, Niniver ránézett Catrionára. – Tudom, hogy a Cynsterek sokan vannak, de talán elég lenne csak a családot meghívni?

Catriona megnyugtatóan mosolygott.

– Nem gond! Hadd döntse el Marcus, kit hívjunk meg a családból, de próbáljunk egyensúlyt tartani a két klán között is.

Mindannyian egyetértettek abban, hogy a templomban három vasárnapon ki kell hirdetni az esküvőt, és végül egy majdnem négy héttel későbbi dátumban egyeztek meg.

– Legalább lesz időd megcsináltatni a ruhádat – mosolygott Lucilla. – Ha hiszed, ha nem, nagyon le fog kötni, és nagyon emlékezetes lesz. – Lucilla félrebillentette a fejét, úgy vizsgálta Ninivert. – Mivel annyira kecses vagy, úgy fogsz kinézni, mint egy tündérkirálynő, akármit is viselsz!

– Hmm. – Carter előrehajolt, pillantása végigvándorolt Niniver arcán és alakján, de szigorúan tudományos alapon. – Csinálhatok pár vázlatot, remélem, jók lesznek.

Calvin felnevetett és könnyedén, jókedvűen oldalba bökte Cartert, aki hasonlóképpen viszonzta.

Niniver úgy érezte magát, mintha örvénybe került volna; az esküvő – a *saját* esküvője

– formálódott a szeme láttára. És minden annyira... magától értetődőnek tűnt. Azt hitte, nyomás alá kerül, elbizonytalanodik és védekezni kényszerül. Ehelyett könnyedén beleolvadt a Cynster testvérek felszabadult pajtásságába.

Tehát ilyen érzés, ha az embernek igazi családja van.

Nagy volt a kísértés, hogy magával ragadja az érzés: ő is részesévé vált a dolgoknak.

Aztán férfihangok hallatszottak kívülről. Egy pillanat múlva nyílt az ajtó, és Sir Godfrey vezetésével bejöttek az urak. Szívélyesen rámosolygott Niniverre.

– Nos, kedvesem, ezzel megválnánk, és meg vagyok elégedve. Úgy vélem, elegendő számú és súlyú bizonyíték áll rendelkezésemre, hogy ítéletet hozzak McDougal ügyében, és megszabadítsam tőle a társadalmat – akár a miénket, akár másokét.

– Viszont – mondta Richard élénken, ahogy előrement, hogy elfoglalja a helyét Catriona széke mellett – van itt még egy dolog, legalábbis Marcus szerint.

Thomas visszaült Lucilla mellé. Minden szem Marcusra irányult, amint becsukta az ajtót és előrejött.

Megállt, Niniver szemébe nézett, aztán az anyjára pillantott.

– Ha Sir Godfrey elítéli McDougalt a gyilkossági kísérlet miatt, akkor McDougal lógni fog.

Niniver tarkóját mintha jeges kéz simította volna végig. Nem tudott magyarázatot adni rá, de valahogy visszahőkölt a gondolatra. Nem mintha úgy vélte volna, McDougal nem érdemli meg a kötelet; majdnem megölte Marcust, azt meg nem is akarta végiggondolni, hogy az ő számára mit tartogatott. De...

Marcus elkapta Niniver pillantását.

– Nem hiszem, hogy egy akasztás megfelelő nyitánya lenne a házasságunknak.

– Ah! – Catriona Marcust nézte. Egy hosszú pillanat múlva megszólalt: – Egyetértek. – Felnézett, és Richard felé nyújtotta a kezét; amikor a férfi megragadta, beszélni kezdett, nemcsak hozzá, hanem a többiekhez is. – Mindamellet, hogy jobb szeretném, ha a világ megszabadulna McDougaltól, hogy többé ne legyen módja bárkinek is ártani, Marcusnak igaza van. Hogy a házasságuk Niniverrel éppen egy akasztással induljon... A Hölgy nem helyeselné. Ő az élet, nem pedig a halál. Lehet, hogy Marcus és Niniver templomban házasodnak össze, ugyanakkor az Ő védőszárnya alatt is megesküsznek. Mindketten az Ő kezében voltak egész életükben, és mindketten az Ő kiválasztottai, csakúgy, mint Lucilla és Thomas – vagy éppen te meg én.

Catriona Sir Godfrey felé fordult.

– Godfrey, tudom, hogy számodra kellemetlen ez a fajta beszéd, de ezúttal Marcusnak igaza van.

– Teljesen igaza! – Lucilla szemei csukva voltak, de most kinyitotta őket, összenézett ikertestvéreivel, és bólintott. – Igazad van. – Lucilla Thomasra pillantott, majd Sir Godfreyra nézett. – Más módját kell kitalálnunk, hogy megfelelően elbánjunk McDougallel.

Sir Godfrey összeráncolta a homlokát, ami nála jelentéktelenebb ember esetében akár a belső vívódás jelének lehetett volna tekinteni.

– Mindez nagyon szép, de mint békebírónak, a kötelességemet kell tennem.

Calvin előrehajolt.

– Pontosan mi a kötelessége ilyen esetben?

– Megfelelő ítéletet kell hoznom. – Sir Godfrey grimaszt vágott. – Olyat, ami a bűncselekmény súlyához illik, ami ebben az esetben gyilkossági kísérlet.

– Viszont – erősködött Calvin – a *megfelelőt* többféle módon lehet értelmezni, nem igaz?

– De igen – ismerte el Sir Godfrey.

– Tehát ha az akasztás helyett olyan büntetést találnánk ki, amit ön megfelelőnek talál, az is elfogadható lenne? – Calvin kérdően felvonta a szemöldökét.

Sir Godfrey összeharapta az ajkát, aztán bólintott.

– Találjanak ki megfelelő büntetést, és én beleegyezem, hogy ne akasszák fel a fickót!

Calvin elmosolyodott, és a családjára nézett.

– Akkor hát, mit tudunk kitalálni?

Végül Thomas állt elő a kritikus tényezővel – beszámolt egy bizonyos kereskedelmi hajó kapitányáról, akit szélteiben-hosszában úgy ismernek, mint akinek senki sem állhat az útjába. Kidolgozták a tervet, majd meggyőzték Sir Godfreyt, hogy jelentse ki: ha McDougal elfogadja az ajánlatukat, megmenekülhet a hóhértól.

– Pompás! – Catriona sugárzó mosolyt küldött a család és Sir Godfrey felé. – És most – még mindig mosolyogva Niniverre nézett – azt hiszem, megszolgáltuk a teánkat!

Niniver visszamosolygott, Marcus csengetett Fergusonért, aztán Lucilla, Catriona Calvin és Carter visszatértek arra a témára, amelyet kétségtelenül a legfontosabbnak tartottak: a következő Cynster-esküvő megszervezésére.

* * *

Mire a Cynsterek elmentek, Niniver úgy érezte, hogy a föld fölött lebeg, és elszakadt a valóságtól. Sir Godfrey mindjárt a délutáni tea után elbúcsúzott. Megveregette Niniver kezét, szívélyesen rámosolygott, és biztosította afelől, hogy ő, Lord Richard és Marcus kezükbe veszik Ramsey McDougal sorsát, így aztán Niniver leteheti ezt a gondot, és szabadon összpontosíthat az esküvőjére.

Mivel Ninivernek épp ez volt a szándéka – McDougal dolgában átadni az irányítást Marcusnak –, bájosan mosolygott, és elköszönt Sir Godfreytől.

Marcus mellette állt a teraszon, és azt mormogta:

– Jót akar.

– Nem aggódom, legalábbis McDougal miatt nem. – Niniver megfordult, hogy lássa Marcus arcát. – De mikor akarod vele közölni a hírt?

– Később. – Marcus befelé terelte Ninivert. – Hadd gondolkodjon el a hóhér kötelének árnyékán!

Visszamentek a szalonba, és elmerültek – beburkolóztak – Marcus családjának derűs melegségébe. Ahogy Lord Richard figyelmeztette Ninivert, kissé lármások voltak; a lány végül arra a következtetésre jutott, hogy félnksége – legalábbis a körükben – csökken, ami egyre erősödő önbizalmának köszönhető, azt pedig Marcus hatásának tulajdonította. A szemében kigyulladó fénynek, amikor összenéznek, Marcus rendíthetetlen támogatásának – és a védelem mögött nyilvánvalóan meghúzódó birtoklási vágyának.

Niniver az indíték és az érzelem ugyanilyen bonyolult összefonódását látta Richard és Catriona között, Lucilla és Thomas között, és... áldottnak érezte magát.

Valójában ugyanilyen viszonyoknak kell kialakulnia köztük Marcusszal – ezen túl így kell élniük az életüket.

Bejött Ferguson, de Niniver meglepetésére Marcusszal akart beszélni. Miután Marcus visszatért, Catriona felállt, és megigazgatta a szoknyáit.

– Ideje hazaindulni. – Kicsi lányunokái fölé hajolt, egy ujjal könnyedén végigsimította puha arcocskájukat. – Nemsokára nyűgösek lesznek és enni akarnak, aztán le kell őket fektetni, úgyhogy jó lesz a Völgy felé vennünk az irányt.

Catriona anyakirálynő módjára összegyűjtötte és kisöpörte a fészekalját, ott pedig Sean és Mitch tartotta a lovaikat, Fred meg a bricskát, amelyben Thomas hozta Lucillát és a babákat.

Niniver a tornácon állt Marcusszal, és integettek nekik.

– Ferguson azért jött, hogy emlékeztessen a kutyákra – mondta Marcus.

– Te jó ég! El is felejtettem!

Marcus vigyorgott.

– Van elég időnk átmenni Eganhoz, és visszavinni őket a kutyaólba. Csodálatra méltóan teljesítetek ma, és megérdemlik, hogy kényelemben pihenjék ki magukat.

– Úgy van. – Niniver végignézett a ruháján. – De megint át kell öltöznöm, ebben nem lovagolhatok.

A kavicsos bejárón surrogó kerekek hangjára az istállóudvar felé néztek.

– Úgy gondoltam, mehetnénk valamelyik fivére bricskáján. A kutyák ugyanúgy tudják követni a kocsit, mint a lovast.

Niniver hunyorított, és kiegyenesedett.

– Igaz.

Hildy jött ki az előcsarnokból.

– Tessék! – Niniver egyik meleg kendője volt nála. – Ferguson említette, hogy a kutyaólakhoz mennek, a nap meg majdnem teljesen elbújt.

– Köszönöm. – Niniver elvette a kendőt, a vállára terítette, aztán Marcusra mosolygott. – Úgy gondolom, készen vagytok!

– Nagyszerű! – Marcus is mosolyogva nyújtotta a karját, aztán biccentett Hildynek, és lesegítette Ninivert a lépcsőn. A kutyák körülöttük nyüzsögtek, készen a hazaindulásra.

Marcus besegítette Ninivert a kocsiba, majd megkerülte azt, elvette a gyeplőt Mitchtől, és felmászott Niniver mellé. A gyeplő egy rándításával ügetésre fogta a lovakat. Niniver ellenőrizte, hogy a kutyák tartják-e az iramot, aztán hátradőlt, hogy kiélvezze az utazást.

Hamar odaértek Egan istállójához, és kívül megálltak. Marcus kikötötte a gyeplőt, és lesegítette Ninivert a kocsiról. A lány ment előre, és látta, hogy Egan hagyott ennivalót az öt kutya számára. Nekiestek a táljuknak. Míg az állatok ettek, Niniver benézett az ólakba; a falka többi tagja már kapott enni, inni, és elhelyezkedtek éjszakára.

Miután az öt diadalittas állatot elhelyezték óljaikban, Marcusszal együtt kijöttek az istállóból.

Míg Marcus keresztbe tette az ajtón a nehéz rudat, Niniver a közeli farmház felé pillantott.

– Csodálom, hogy Egan nem jött ki. Általában okkal vagy ok nélkül, de mindig megjelenik.

– Biztosan vacsorázni készül. Vagy már eszik is. – Marcus megfogta Niniver könyökét, és odavezette a bricskához. – Talán kijöhetnénk holnap egy kicsit megdolgoztatni a falka többi tagját. – Ezzel felsegítette Ninivert a kocsira.

– Jól van, jöjjünk ki! – Niniver leült, eligazította a szoknyáit és a kendőjét. – Most, hogy tudom, milyen hasznos a levegőben szimatolás, még inkább el vagyok szánva, hogy fejleszteni fogom ezt a képességet.

Marcus felmászott, melléült, és kezébe vette a gyeplőt.

– Miről vetetett szimatot ma reggel?

A hazafelé vezető úton a kutyákról társalogtak, de ahogy közeledtek a kastélyhoz, amelyet fenyőfák sora takart el, Niniver elcsendesedett.

Marcus rápillantott; kezeit összekulcsolta az ölében, úgy ült, és nézte a házat.

– Mire gondolsz?

Niniver röviden a szemébe nézett. Egy pillanat múlva megint a házra függesztette a tekintetét, és így válaszolt:

– Csak most döbbenek rá, hol voltam – hol voltunk – még ma reggel is. Én itt egyedül, maga meg Bidealeigh-ben. Mostanra pedig... minden megváltozott. – Újra a férfira pillantott, és sietve hozzátette: – Minden jóra fordult, de mégis... minden olyan nagyon gyorsan történt.

– És ez nyomasztja?

– Nem nyomaszt. Inkább elsodornak az események. – Niniver intett. – Olyan tájra, amely annyira emlékeztet az álmaidra, hogy talán nem is lesz ott, ha becsukom a szememet, aztán újra kinyitom.

Marcus elmosolyodott.

– Kezessedem arról, hogy nem vagyok délibáb, és egyáltalán nem áll szándékomban máshol lenni, mint ahol vagyok: maga mellett.

– Tudom. – Egy másodperc múlva halkabban hozzátette: – És úgy vélem, ez... elképesztő.

Marcus tanulmányozta Niniver arcélét, aztán ezt mormogta:

– Meggondolta magát?

Niniver állkapcsa megmerevedett, és Marcus szemébe nézett, kék szeme hirtelen vadul megvillant.

– Soha! – Marcus szemét fürkészte. – De magának is így kell éreznie.

Marcusnak rá kellett pillantania a lóra. De most, hogy Niniver említi... Magába nézett, és bevallotta:

– Igen is, meg nem is. Nekem inkább olyan érzés, mintha minden, ami bennem van – a legbenső lényem –, palackba lett volna zárva, és befalazva. És akkor jött maga, a segítségemet kérte, ettől megrepedt a fal, és minden kiszabadult. Olyan érzés, mintha egy folyó lennék, amelyik újra szabadon folyik. – Niniverre pillantott. – Ha egyáltalán van ennek értelme.

Niniver egy pillanatig állta a tekintetét, aztán bólintott, és előrenézett. Néhány másodperccel később így folytatta:

– Nekem ez több a szabadságnál. Mintha kinyílt volna előttem egy ajtó, és új lehetőségek birodalmába lépnék.

A gondolat megfogalmazódott, az eszmét szavakba öntötték, amitől szárnyalni kezdett a szíve, ugyanakkor lehorgonyozta Marcust. Ha Niniver számára ezt jelenti, hogy a felesége lesz... Elégedettség sarjadt benne, és szétáradt minden porcikájában.

A kastély főlépcsőjéhez hajtott. Fred futva jött, hogy megtartsa a ló fejét. Marcus lelépett a kavicsos bejáróra, aztán felnyújtotta a kezét, és lesegítette Ninivert. Karjába fűzte a lány karját, és rámosolygott.

– Jöjjön!

Felvezette a főlépcsőn, át az elülső tornácon. A dupla ajtó szélesre tárult, ahogy közeledtek.

Niniver levegő után kapkodott, de Marcus nem állt meg. Bevezette őt az egybegyűlt klán gyűréjébe.

A Carrick klán összegyűlt. A vének összehívtak mindenkit. A háziak összenyitották a könyvtárat és az ebédlőt; az előcsarnokkal együtt jó nagy tér keletkezett, ahová mindenki befért, a székükben üldögélő idős hölgyektől a karon ülő csecsemőig, és mindenféle korú gyermekig. Niniver mindenkit átfogott a pillantásával, ahogy Marcus átvezette a sokaságon, a vének és feleségeik által alkotott folyosón keresztül. Nemcsak hogy mosolyogtak – egyenesen ragyogott minden arc.

A csődületen átvezető folyosó egy kis emelvényben végződött, amelyet az előcsarnok hátsó falánál lévő hatalmas kandalló elé állítottak. Marcus segített Ninivernek fellépni; a felső lépcsőfokon megfordult, hogy szembenézzen a sokasággal. A lépcső pluszmagassága annyit jelentett, hogy Niniver válla egy vonalba került Marcus szemével, és Niniver alaposan megnézhetette az egybegyűlt sereget.

Ám láthatólag nem azért jöttek, hogy őt hallgassák.

Marcus továbbra is fogta a kezét, szembefordult a tömeggel, és minden szem ráirányult.

– Hölgyeim és uraim, a Carrick klán vénjei és gyermekei! – Marcus hangja tisztán csengett a fejek fölött. Kicsit megszorította Niniver kezét, és így folytatta: – Ma ugyanazt a fogadalmat teszem előttetek, amit nemsokára az úrnőtök előtt is tenni fogok a falu templomának oltáránál. – Niniverhez fordult, a szemébe nézett, és Marcus éjkék szemében az érzelmek egész kincsestára fénylett. – Tisztelni, védelmezni és szolgálni foglak halálom napjáig.

Egy pillanatnyi csend következett, míg a szavak hatása és jelentése elterjedt a tömegben, aztán éljenezni kezdtek – egyre hangosabban és egyre viharosabban, ahogy egyik hang a másik után csatlakozott.

A hang egyre hömpölygött, de Niniver számára elenyészett, amikor belenézett Marcus szemébe. Látta a férfi odaadását, határtalan rajongását és sziklaszilárd elhatározását. Kihúzta a kezét a férfi markából, a vállára tette, és közelebb hajolt hozzá.

– Köszönöm! – A másik kezébe fogta Marcus állát, és az egész klán szeme láttára lehajtotta a fejét, és megcsókolta a férfit.

A tető szarufái is beleremegtek a klán helyeslő morájába.

* * *

Niniver előadta az esküvőre vonatkozó terveiket, és egyenként mindenki gratulált nekik, miközben kart karba fonva álltak, aztán Marcusszal együtt átvágtak az egybegyűlt sokaságon. Ferguson, Mrs. Kennedy, Gwen és a hozzá tartozó személyzet ünnepi vacsorát rendezett, ahol patakokban folyt a sör és a gyömbérbor.

Az emberek Niniver kezét szorongatták, szégyenlősen mosolyogtak Marcusra vagy a kezét rázogatták, és elhalmozták őket jókívánságokkal.

- Kedvesem, ez csodálatos!
- Olyan izgalmas!
- Nem is hittem, hogy megérem ezt a napot – és a klánból sokan így vannak ezzel.
- Nagyon jól tesz velünk, úrnőm!
- Sok év telt el anélkül, hogy a klán bármit is megünnepelhetett volna.

Az utolsó mondatot mindketten megjegyezték maguknak.

Marcus személyzetét és földbérlelőit is meghívták, át is jöttek, és bekapcsolódtak az ünneplésbe. Marcus felhívta Niniver figyelmét, hogy több bérlelője beszélgetésbe elegyedett a Carrick farmerekkel, feleségeik is egy csoportot alkottak, összedugták a fejüket, szoros közelségben álltak.

– Jó látni, hogy elvegyülnek egymással. Meg kell majd beszélünk valamikor, hogyan egyesítsük a birtokainkat. – Marcus Niniverre pillantott, és elmosolyodott. – De nem ma este!

Ma este... Hildy zongorázott, az emberek szabaddá tették a helyet a szalonban, Marcus átölelte Ninivert, és keringőztek.

Niniver úgy érezte, úszik a boldogságban.

Végül mások is csatlakoztak hozzájuk. Később Marcusszal együtt elfoglalták a zongorát, a férfi játszott rajta, Niniver pedig énekelt, aztán mások is odajöttek, és alkalmi kórus alakult ki, együtt muzsikáltak a tündöklő csillagfényben.

Az est folyamán Marcus Niniver mellett maradt. Átkeltek a tömegen, beszélgettek, nevetgéltek, és közben Niniver szíve csordultig megtelt – soha nem érzett ehhez fogható mennyei boldogságot. Megállt az előcsarnokban a kandalló előtt, nézte az emberek vidámságtól sugárzó arcát, és kihallotta a hangjukból a boldogságot. Összevillant a szeme Marcuséval.

– Valaki azt mondta az előbb, hogy olyan *hosszú idő* telt el azóta, hogy a klán így ünnepelt.

Marcus állta a tekintetét.

– Ez a kezdet a miénk. Elkötelezte magát, hogy kivezeti a klánt az erdőből – anyagilag igen, de egyedül a pénz nem teremti meg a klánért dobogó szívet. Az anyagi biztonság csak egy része a klán felvirágzásának. Ez – intett az összegyűlt nép felé – legalább annyira fontos. Ez a maga első lépése, hogy összekovácsolja a klánt, hogy újra erős és egységes legyen.

Niniver fürkésző pillantást vetett a férfira, aztán még szorosabban a karjába kapaszkodott.

– Nem az én első lépésem, hanem a *mi* első lépésünk.

Marcus ajkainak íve még erősebben kirajzolódott.

– Mivel mindig maga mellett leszek, gondolom, így lesz. Bármilyen úton indul el, magával maradok!

* * *

Később Niniver még mindig az ünnepléssel volt elfoglalva, amikor Marcus lement a pincelépcsőn a bezárt ajtóhoz, amely mögött Ramsey McDougalt helyezték el.

Sean és Ferguson a sarkában voltak, de amint Marcus elfordította a zárban a nehéz kulcsot és kitérte az ajtót, mindketten lemaradtak kissé, de tisztán látszottak a homályban, ahogyan készen álltak arra az esetre is, ha McDougal menekülni próbálna, mégis megfelelő távolságban ahhoz, hogy a fogoly figyelme Marcusra irányuljon.

McDougal az egyszerű ágyon ült, amelyet betettek számára a kis helyiségbe. Nem állt fel, amikor Marcus bement, csak kifejezéstelen arccal felnézett. Üres szemeiben nem tükröződött sem remény, sem várakozás.

Marcus megállt, és lenézett rá.

Egy teljes perc elteltével McDougal szólalt meg:

- Legszébb öröm a káröröm?
- Azért jöttem, hogy ismertessem a lehetőségeit.
- A lehetőségeimet? – McDougal durván felnevetett. – Nincs nekem olyanom, nem igaz?

– Rendes körülmények között valóban nem volna. Ha nem itt lenne, a Hölgy kezében, a hóhér kötele várná. Átlépett egy határt, amikor megpróbált eltenni láb alól.

– Nem volt más választásom. Vagy az, vagy a teljes pusztulás.

– Mindig van más választás, éppen most akarjuk magának felkínálni.

McDougal összevonta a szemöldökét.

– Miért?

– Nem rajtam múlt – közölte Marcus szárazon. – Vannak azonban bizonyos... erők, amelyeket ezen a vidéken elismerünk, és ennek következményei vannak. Ebben az esetben is ez a helyzet. Igaz, hogy megpróbált megölni, de maga nélkül Niniver és én talán soha nem jutottunk volna el oda, ahová valójában tartozunk. Maga miatt kért tőlem segítséget. Ha maga nem avatkozik bele a dolgába, és nem kényszeríti Ninivert, talán soha nem tette volna meg azt a lépést. Maga volt az a katalizátor, ami segített minket összehozni. Következésképpen, az adósai vagyunk. Tehát közbenjártunk Sir Godfreynél, és felhatalmazásom van arra, hogy a hóhér kötelén kívül más lehetőséget kínáljak fel.

Marcus szünetet tartott, de McDougal most már éberén figyelt.

– Jól jegyezze meg, hogy az egész családom minden erejére szükség volt ahhoz, hogy Sir Godfreyt meggyőzzük. Nem volt elragadtatva, de helyt adott a kérésünknek. Egyszerűen ezt az ajánlatot nem lehet csak úgy visszautasítani – a másik lehetőség, hogy lógni fog.

McDougal intett, mintha azt jelezné: Halljuk, ki vele!

Marcus belül mosolygott.

– A másik lehetőség egyszerű. Van egy bizonyos McPhee nevű hajóskapitány, aki Ayrből szokott útnak indulni. A saját hajóján a gyarmatokkal kereskedik. Legénységének úgy a harmadát rabok alkotják, akik bizonyos szerződéses feltételek mellett szolgálnak nála. Sir Godfrey egyetértett azzal, hogy a maga bűnének elfogadható büntetése lenne, ha húsz évre leszerződne McPhee hajójára.

McDougal pislogott.

– Húsz évre?

Marcus elkapta a pillantását.

– Az még mindig nem életfogytiglan.

A szavai McDougal elevenébe találtak. Marcusra bámult, miközben lassan felfogta, milyen választást kínálnak neki valójában.

McDougal tekintete az ajtó melletti falra vándorolt; továbbra is üres tekintettel bámult.

Eltelt még egy perc, és Marcus feltette a kérdést:

– Tehát?

McDougal nagyot nyelt. Nem nézett Marcusra, úgy válaszolt:

– Elfogadom. Nincs más választásom.

Marcus nem érezte szükségét, hogy elmagyarázza McDougalnak: Sir Godfreyt éppen a választási lehetőség hiánya ingatta meg, és az, hogy McDougal elveszíti életének tekintélyes részét.

– Sir Godfrey rendőröket fog magáért küldeni reggel. Addig is – Marcus az ajtó felé fordult – aludjon jól!

Éppen át akarta lépni a küszöböt, amikor valami hirtelen sugallatra hátranézett. McDougal továbbra is az ágy szélén ült, tekintete elveszett és teljesen kifejezéstelen volt. Marcus ajkára szavak tolultak, amelyeket gondolkodás nélkül kimondott:

– Mindegy, milyennek látja a dolgokat; kapott egy esélyt – ne szalassza el!

Ezzel kilépett az apró helyiségből, becsapta az ajtót, kulcsra zárta, és átadta a kulcsot Fergusonnak.

Ferguson bólintott, és elvette tőle a nehéz kulcsot.

– Megtette a magáét. A többit bízva ránk!

Marcus válaszul biccentett, és elindult felfelé a pincelépcsőn – a fény felé, a vidámság felé. A szerelméhez, aki már várta, hogy visszatérjen az oldalára.

Niniver el sem tudott képzelni ennél tökéletesebb zárást a napnak.

A klán ünneplése végre elcsitult, a családok kocsikra és szekerekre ültek, és elzötyögtek a hűvös, tiszta éjszakába.

Marcus már várta, hogy felkísérje az emeletre. Hildy is felment velük együtt, de szokás szerint a saját lakrésze felé vette az irányt, vidám „Szép álmokat, kedveseim!” kiáltás kíséretében.

Niniver Marcus mellett ment végig a galérián a szobáik felé. Még szélesebb mosolyra húzódott a szája, Marcus arcára pillantott, aztán kézen fogta és magával húzta a férfit – az ajtajához, a szobájába.

Niniver belökte az ajtót, és nevetett, amint Marcus megpörgette a küszöbön át. Niniver forgott, Marcus a nyomában becsukta az ajtót, aztán elkapta a lányt, és magával sodorta. Az ablak mellett állt meg, kezébe fogta Niniver arcát, és maga felé billentette.

Belenézett Niniver szemébe; Marcus szeme sötét volt, átható pillantásával fogva tartotta Niniver tekintetét.

– Szeretlek!

Niniver rákulcsolta a kezét Marcuséra.

– Én is szeretlek!

Egy hosszú pillanatig hallgattak és felfogták az értelmét, gyönyörködtek a szavak megingathatatlan valóságában.

Aztán Marcus lehajtotta a fejét, Niniver pedig lábujjhegyre állt, és összeért az ajkuk.

Végigsimították egymást, megállapodtak, aztán egybeolvadtak a csókban, és átadták magukat az érzésnek.

Hadd szülessen meg a vágy, és öntse el őket a forróság.

Hadd szikrázzon fel a szenvedély, és kapjon lángra.

Hadd ragadja magával, facsarja ki és pusztítsa el őket, hogy aztán újjászülessenek.

Átadták magukat a perzselő forróságnak, a szenvedély lüktetésének, a sürgető kívánságnak. Az egyesülés gyönyörének, annak az erős és valódi kapcsolatnak, amely sokkal mélyebbre hatol, mint a bőrük érintése és a simogatás, és sokkal hevesebb érzeteket kelt bennük, mint az egyszerű érzelmek.

Átadták magukat, és újra megpecsételték a lelküket összefűző kapcsolatot.

Később, amikor már eltelve pihentek egymás karjai közt, és ellazulva lebegtek a feledés aranyszínű tengerén, Marcus ajkaival végigsimította Niniver homlokát, és azokat a szavakat suttogta, amelyek most mindenek felett hatalmukba kerítették:

– Szeretlek! – Csodálkozás, elfogadás, és lassan kibontakozó megértés árnyalta a szavait.

Niniver szempillái megrebbentek, aztán felemelkedtek. Áthatóan csillogó búzavirágkék szemei Marcus tekintetébe kapcsolódtak,

– Én is ugyanúgy szeretlek téged!

Marcus érezte, hogy ajkai mosolyra húzódnak. Oldalra billentette a fejét, hogy ajkaival megérinthesse Niniver száját, aztán hátradőlt, és lehunyta a szemét. Niniver tündéri, törékeny és nőiesen finom jelenség volt, de szerelmének ereje felvette a versenyt Marcuséval. Marcusnak szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy a végzet neki rendelte Ninivert.

A sors által kijelölt, igazi szerelmét, most és mindörökké.

* * *

Másnap ragyogó, tiszta reggelre ébredtek. Amikor Niniver felébredt, késő volt már, hála Marcus ötletének, hogyan ünnepeljék meg a virradatot – ez ellen a szertartás ellen Ninivernek semmi kifogása nem volt –, és azt látta, hogy a férfi már fölkel, és lement.

Marcus biztos farkaséhes volt; Niniver a maga részéről kétségtelenül az volt.

Miután megmosakodott és felöltözött, lement az ebédlőbe, és valóban ott találta Marcust a szokott helyén, amint a szokásos kupacnyi kedgere-vel volt elfoglalva. Niniver önkéntelenül, kisé

bugyután elmosolyodott, és vidáman jó reggel kívánt, aztán a tálalóhoz lépett, hogy megrakja a tányérját. Nevetségesen családias érzése támadt – soha nem hitte, hogy valaha is ezt fogja érezni.

Marcus válaszul felmordult, de amikor Niniver visszafordult az asztalhoz, felállt, és kihúzta – nem Niniver megszokott székét a jobbán, hanem egy súlyos faragott széket az asztalfőn.

Az apja székét.

Tányérjával a kezében megtorpant, és rámeredt a díszes bútor darabra, amely generációkra visszamenőleg a Carrick klán vezérét illette meg. Aztán mély lélegzetet vett, Marcusra emelte a szemét – és biztatást olvasott ki a tekintetéből. Ferguson kicsit hátrébb állt a tálaló mellett, figyelt, de egyelőre nem szólt semmit...

Niniver nagyot nyelt, és előrelépett. Letette a tányérját az asztalfőre, elrendezte a szoknyáit, és leült a székbe.

Marcus előzékenyen beljebb tolta a lány székét, majd visszalépett a Niniver jobbán lévő székhez.

Niniver lenézett az asztalra, majd vissza Fergusonra. Aztán a teáskanna után nyúlt, és töltött magának egy csészével.

EPILÓGUS

Virágba borult a május azon a napon, amikor összeházasodtak Carsphairn falu kicsiny templomában.

A Carrick klánhoz tartozó minden egyes férfi, nő és gyermek ott volt az egyszerű szertartáson; bár a meghívott Cynsterek és ismerőseik számát erősen korlátozták, a templom zsúfolásig megtelt. Mindkét oldalról elsősorban családi esemény volt, fesztelenebb hangnem és viselkedés jellemezte, mint Lucilla nagyszabású esküvőjét.

Niniver ruhája elefántcsontszínű csipkerétegekből álló habos kreáció volt, tökéletesen illett az általa elképzelt tündérmese-esküvőhöz; a Marcustól esküvői ajándékba kapott búzavirágkék zafírok ékesítették a nyakát és a csuklóját, a gyűrű a jobb kezén szikrázott, az ékszerek kiemelték szemének színárnyalatát.

Lucilla volt Niniver mellett a koszorúslány, Thomas pedig Marcus násznagya – ők ketten közel kerültek egymáshoz az évek során, mióta Thomas elvette Lucillát. Az esküvői multság ékesen bizonyította, hogy a szomszédos birtokok között szoros kapcsolat van, amely a jövőben tovább fog fejlődni.

Norris hazajött, hogy kiadja Ninivert a vőlegény családjának. Niniver nagyon örült, hogy az öccse ismét otthon van, még ha csak rövid ideig is. Norris láthatólag megtalálta a helyét az egyetemen; magabiztosabb és öntudatosabb volt, mint amilyennek Niniver valaha ismerte. Miután Niniver, Norris és Marcus többször is jó hangulatban elbeszélgettek, Niniver úgy érezte, már nem kell aggódnia amiatt, hogy elboldogul-e Norris egyedül a nagyvilágban.

Úgy tűnt, minden tökéletesen a helyére kerül; visszatekintve Niniver még hálás is volt McDougalnak és a klántagoknak, akiket felbujtott, hogy zaklassák őt. Nélkülük talán soha nem találta volna meg az utat, amelyen most elindul, és bizakodva tekint a jövőbe Marcus Cynsterrel az oldalán.

Marcus mindig is elbűvölte, és a szertartás alatt, attól a pillanattól fogva, hogy belépett a templomba és meglátta az oltár előtt várakozó férfit, Niniver nem is látott senki mást. Marcus magának követelte a lány teljes figyelmét – és amennyiben az jelent valamit, ahogy éjkék tekintete rezzenéstelenül megállapodott Niniveren, akkor ő is ugyanezt tette Marcusszal. És ez így volt rendjén.

Amikor Marcus ráhúzta az egyszerű aranygyűrűt Niniver ujjára, a lány szíve szárnyalni kezdett.

A zene még ünnepélyesebben és diadalmasabban szárnyalt fel, a szertartás hivatalos része befejeződött, ők pedig megfordultak, immár mint férj és feleség, elindultak a templomhajóban a közös jövő felé.

Amikor kiléptek a templomból, a pázsitra kitóduló tömeg éljenzése fogadta őket, a ragyogó tavaszi napsütés simogatta őket, és a játékos szellő a galagonyabokor virágait szórta rájuk – a Természet is áldását adta a párra.

Niniver átadta magát a csodálatosan szép napnak, a Marcus szeméből sütő büszkeségnek és birtoklási váagnak, és boldogan vonult le a lépcsőn vele, a nyüzsgő tömeg gyűrűjébe, ahol üdvözölték a vendégeket.

A pázsit közepén találták Lucillát és Thomast, Marcus családjának több tagjával egyetemben.

Niniver megállt és homlokon csókolta a kis Chloe-t és Christinát – egyikük Thomas karjában volt, a másikat Lucilla tartotta.

Marcus megszorította a kezét – amit Niniver bátorításként értelmezett –, amint maga után húzta, hogy szembetalálkozzon a csoport többi tagjával: két magas férfival és egy hölgygel.

– Hadd mutassam be az unokatestvéreimet – azt hiszem, nem találkoztatok Lucilla esküvőjén.

A magasabbik úriember – feltűnően jóképű, fekete hajú férfi, akinek arisztokratikus vonásai Marcusra hasonlítanak, és jellegzetes világoszöld szeme van – oldalpillantást vetett Marcusra, és

cinikusan elhúzta a száját.

– Vagyis gondoskodtál róla, hogy ne találkozzunk, nehogy előnyt szerezzünk veled szemben Ninivernél.

Marcus higgadtan felvonta a szemöldökét.

– És sikerült is!

Marcus Niniverhez fordult, de mielőtt meg tudott volna szólalni, az úrfi könnyedén megragadta a kezét, meghajolt, és amikor kiegyenesedett, rávillantotta a mosolyát.

– Sebastian vagyok, Earith márkija. Isten hozta a családjunkban!

Niniver hirtelen nagyon megörült, hogy Marcus feleségeként biztonságban van. Habár Sebastian nagyon udvariasan eleresztette a kezét, és nem érzékelt a részéről ragadozó természetű érdeklődést vagy szándékot, tehát nem jelentett semmiféle fenyegetést rá nézve, mégis volt az aurájában *valami*, ami láthatatlan köpenyként csüngött le széles válláról, és minden ép érzékű nő felé azt kiáltotta: *Veszély!*

Egész addig szerfelett figyelemreméltónak találta Marcust, de érzékei most minden kétséget kizáróan azt jelezték, hogy Sebastian, Earith márkija vitathatatlanul a legfelkavaróbb módon vonzó férfi volt, akivel valaha találkozott.

Némiképp megkönnyebbülve tapasztalta, hogy miután Sebastian eleresztette a kezét, valamiféle bágyadt egykedvűséggel a mellette álló úriember felé fordult.

Niniver a férfi arcára emelte a tekintetét, és hunyorított. Ő is rendkívül jóképű volt – ami nyilvánvalóan családi vonás; Ninivernek csakis azért nem tűnt fel, mert bátyja, a márki mellett állt. Szemmel láthatóan testvérek voltak; ugyanolyan uralkodói vonásaik voltak, bár a második úriember haja sötétbarna volt, és a szeme is közönséges sötétbarna.

– Michael Cynster vagyok, drága Niniver! – Az úr, akiről Niniver megállapította, hogy ő Lord Michael, éppen olyan elegánsan hajolt a keze fölé, mint a márki. – És ahogy Sebastian már mondta, nagyon örülünk, hogy családjunk körében üdvözölhetjük.

A Michaellal szemben álló Thomas felhorkant.

– Különös! Nem emlékszem, hogy ennyire el lettetek volna ragadtatva, amikor én csatlakoztam a Cynster famíliához.

Michael kiegyenesedett, összevonta a szemöldökét, de még mielőtt válaszolhatott volna, a mellette álló sötét hajú hölgy – aki Niniver megérzése szerint egyre növekvő türelmetlenséggel várakozott – élesen közbevetette:

– Mivel férfi vagy!

A hölgy Niniverre szegezte pillantását, amely ugyanolyan különös, ellenállhatatlan világoszöld árnyalatú volt, mint a márkié, és huncutul mosolygott.

– Több megfelelő kaliberű nőre van szükségünk, hogy ezt a népséget ellensúlyozzuk – nem pedig ilyen fajta férfiakra. A Cynsterek nagyon értenek hozzá, hogy ezeket szaporítsák.

Marcus, Sebastian és Michael kinevették, de a ragyogó szemű hölgy rájuk sem hederített. Megfogta Niniver kezét, de nem egyszerűen csak megszorította azt, hanem közelebb lépett, és jó illatú ölelésébe burkolta őt.

– Isten hozott a családban, Niniver! Ha bármikor segítségre van szükséged, mi mindig itt leszünk neked. – Nevetős pillantást vetett Marcusra, amikor hátralépett. – És Marcusnak is!

Visszalépett Michael mellé, megállt Niniverrel szemben, és hozzátette:

– Ő, és Louisa vagyok, ha esetleg nem találd ki.

Niniver alig tudta megállni, hogy ne nevéssen, és ne reagáljon a Louisa szemében felvillanó fényre.

– Történetesen kitaláltam. – Marcus ugyanis adott neki egy listát a legközelebbi rokonokról, amelyet a mai napra készülve áttanulmányozott.

– Ami a megfelelő kaliberű hölgyeket illeti – Sebastian egy háromtagú csoport felé intett, akik éppen csatlakozni készültek hozzájuk –, itt most kettő az egy ellen az arány.

Louisa körbepillantott, aztán megmozdult, hogy helyet csináljon.

– De az említett hölgyek közül csak az egyik nem közülünk való – és még ő is olyan, mintha a

húgotok lenne, tehát nem sokat segít. Olyan hölgyekre van szükségünk, akik a hozzátok hasonló nemes urakat képesek kézben tartani.

Méltatlankodó horkantások, és Sebastian fojtott mormogása – „ahogy te azt elképzeled” – kíséretében a három újonnan érkező csatlakozott a körhöz, és bemutatták őket: Prudence Cynster, másod-unokatestvér, Christopher Cynster, szintén másod-unokatestvér, és Lady Antonia Rawlings, aki nem volt rokon, de együtt nőtt fel a Cynster gyerekekkel.

Christopherről kiderült, hogy jó történetmesélő; hamar megneveztette mindnyájukat.

Miközben tovább hömpölygött az élénk beszélgetés, Niniver megfigyelte, hogy a csoportban minden nő idősebb nála, és Lucillát kivéve mindnyájan hajadonok. Úgy gondolta, egyikük sem lehet még harmincéves – emlékezett rá, hogy egyszer úgy hallotta: Lucilla a legidősebb nő a saját generációjában, és új sógornője sem volt még harminc –, de határozottan különösnek találta, hogy ilyen sok jól nevelt és jó családból való fiatal hölgy úgy érte el a húszas évei végét, hogy még egyikük sem ment férjhez.

Niniver azt hitte, hogy huszonöt évesen már petrezselymet árult.

Lucilla Niniver mellett állt, karjában Chloe-t ringatta, és amikor észrevette sógornője csodálkozását, a rá jellemző éleselméjűséggel kitalálta az okát. Közelebb hajolt hozzá, és odasúgta:

– A fiatal Cynster hölgyek többsége – megmások is, mint Antonia, aki ugyanabban a környezetben nevelkedett – nehezen talál olyan férfit, aki képes elviselni a természetét. Bizonyos tekintetben éppen az ellenkezője annak, amiről Louisa beszélt: míg a férfiakat nem könnyű megszelídíteni, a nők nehezen találnak társat maguknak.

Lucilla kiegyenesedett, és összenézett Niniverrel; derűsen mosolyogva így folytatta:

– Neked szerencséd volt – olyan férfira akadtál köztünk, aki eleve hajlandó osztozni, mert arra nevelték. – Marcusra pillantott, aztán a tekintete Sebastianre és Michaelre vándorolt. – Az ilyen fajta férfiak többsége nem tud, vagy nem akar osztozni. Rá kell őket nevelni, ami nem könnyű feladat. Prudence, Antonia, sőt Louisa is – valójában minden nő a mi generációnkból – kezdi ezt megtapasztalni. A mi nemzedékünk számára a sikeres házasság... ha nem is lesz nagyobb kihívás, mint a szüleinknek volt, de mindenképpen másmilyen – olyan cél, amit egyáltalán nem könnyű elérni.

Chloe megragadta Lucilla egyik elszabadult vörös hajfürtjét, azt cibálta, hogy magára vonja édesanyja figyelmét.

Niniver elnevette magát a csecsemő eltökélt arckifejezését látva.

Egy pillanat múlva Marcus ujjai összefonódtak az övéivel, kimentették magukat és továbbhaladtak, a sok vendégen keresztül utat vágva maguknak.

Marcus körbevezette Ninivert, hogy tiszteletüket tehessék a család idősebb tagjai előtt. Marcus nagymamája egyszerre volt barátságos és ijesztő; Ninivernek fogalma sem volt, hogyan képes erre a két dologra egyidejűleg az özvegy grófnő, de megkönnyebbült, amikor túlestek a találkozáson, ugyanakkor a mátriárka nyilvánvaló helyeslése különleges ajándék volt számára.

Ahogy Marcus Niniverrel kart karba öltve sétált a tömegben, amelynek egyetlen tagja sem mutatott hajlandóságot, hogy máris elhagyja az összejövetelt, egyre mélyebb elégedettség töltötte el, és nemcsak a saját teljesítménye okán, de Niniveré miatt is, meg a közös sikerek láttán is. Az elmúlt hónap folyamán Marcus szorgalmasan dolgozott Niniver mellett a Carrick-birtok átszervezésén és megreformálásán, hogy a lehető legnagyobb hasznot húzzák a földből, megszilárdítsák a klán anyagi helyzetét, és javítsák a klán népének egészségét és jólétét. A klánhoz tartozó farmerek és a vének a maguk részéről mindössze készséges támogatásukról biztosították őket; láthatólag készek és hajlandóak voltak Ninivert követni az újjáépítés következő szakaszában.

Bár a birtokba befolyó tőke jelentős része Marcustól származott, és Thomas meg az ő kapcsolatait használták ki, Marcusnak gondja volt rá, hogy a vezetés Niniver kezében maradjon – ő hozta a pénzügyi döntéseket, bejelentette a változásokat, és irányította a megvalósításukat. Marcus ugyan az út minden egyes lépésénél mellette volt, de Niniver maradt a klán úrnője, hiszen a jövőre nézve igen fontos volt, hogy a pozíciója nemcsak egyértelmű, de kétségbevonhatatlan is maradjon.

Munkájuk gyümölcse itt volt körülöttük. Marcus látta és érezte ezt a szívből jövő mosolyokból

és nevetésekből, a klánt eltöltő őszinte vidámságból. Saját emberei Bidealeigh-ből lassan vegyültek el a Carrick klán tagjaival; végül majd elérnek arra a pontra, amikor eggyé fognak olvadni.

Ez azonban a jövő zenéje volt, ma még... mindent elborított a bizalom és az öröm felemelő hulláma.

– Nekiindultunk, nem igaz? – kérdezte Niniver. Ahogy Marcus lenézett rá, Niniver elkapta a férfi pillantását; búzavirágkék szemében ugyanaz az elégedettség csillogott, ami Marcust is hatalmába kerítette. – A klánnal együtt elindultunk a felvirágzás felé vezető úton.

Marcusnak eszébe jutott, mit mondott neki Niniver az édesapjának tett fogadalmáról.

– Úgy van, elindultunk. Elértük az oda vezető utat, elindultunk rajta, és tovább fogunk haladni. Niniver megszorította Marcus kezét. A szeméből szinte sütött a szerelem.

– Együtt!

Összenéztek, hosszú másodpercekre elmerültek szerelmük ígéréteiben, aztán emelt fővel továbbindultak.

* * *

A pázsiton nyüzsgő tömeg éppen csak fogyatkozni kezdett, amikor Niniver elillant.

Marcust a lovakról folytatott eszmecsere közepén hagyta Thomas, Sean, Mitch és Fred társaságában, ő pedig a tömeget megkerülve visszament a templomhoz, majd elosont mellette a temetőig.

Édesapjának a sírja egy fa árnyékában volt, amely éppen teljes pompájában kilombosodott. Niniver megállt a fa tövében, és rápillantott a sírkőre: *Manachan Randall Carrick, a Carrick klán vezére*, alatta pedig a születésének és a halálának dátuma.

Niniver visszaemlékezett arra a napra, amikor a koporsót leeresztették a földre. Elméjében visszhangzottak saját ünnepélyes fogadalmának szavai.

Tekintetét a sírkövön nyugtatva mély lélegzetet vett, és halkán így szólt:

– Még nem értünk célhoz, de már elindultunk. Sem Marcus, sem én nem hátrálunk meg a kihívások előtt. Véghezvisszük, amit elkezdtünk. Megtesszük, amit csak kell, hogy a klán előrehaladjon, hogy végigmenjen a felvirágzáshoz vezető úton.

Félrebillentette a fejét, és szelíden elmosolyodott.

– Életedben soha nem láttál olyanok, amilyen vagyok. Vajon most, hogy meghaltál, látsz engem? Ha igen... gondolom, büszke vagy arra, amit eddig véghezvittem. És biztosan örülni fogsz annak is, ami ezután következik.

Másodpercekig állt, és nézte a sírt, azután mosolyogva megfordult, és elindult.

Távolabb meglátta Marcust, aki a temetőhöz vezető ösvény elején várta őt. Még szélesebb mosolyra húzódtak az ajkai, és meggyorsította a lépteit. Esküvői ruhájának selyme és csipkedíszei csak úgy suhogtak körülötte.

Ahogy Niniver közeledett felé, Marcus kinyújtotta a kezét.

Niniver habozás nélkül, kitörő örömmel nyújtotta az övét, és érezte, hogy Marcus meleg és biztos ujjai rákulcsolódnak.

Marcus megértő tekintete egybefonódott Niniverével, ujjait az ajkához emelte, és könnyű csókkal végigsimította a kézfejét, aztán Niniver karját a sajátjába fonta, megfordultak, és elindultak.

A közös jövő felé, amely a kemény munkából fakadó elégedettség ígéréteivel volt tele, a közös örömök bizonyosságával, és talán a közös bánat lehetőségével is.

Az összetartozástól, vágyódástól és boldogságtól ragyogó jövő felé.

A szerelemtől fénylő jövő felé.

Mögöttük csend borult a temetőre. Az utolsó Carrick klánvezér sírja fölött megremegett a fa a szellő sóhajától.

Aztán minden elnémult és mozdulatlanra dermedt, mintha álomba merült volna a napfényben és az árnyékban, amint valódi, mélységes békesség telepedett a sírokra.

VÉGE